

Hoàng Hải Thủy

Định Mệnh
Đã An Bài

Định Mệnh Đã An Bài

Tác giả: Hoàng Hải Thủy

Thể loại: Tiểu Thuyết

Biên tập: Bach Ly Bang

Bìa: Dinh Dung Nguyen

Created by: <http://isach.info>

Date: 27-August-2017

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

Hoàng Hoa là một nơi ăn chơi có hạng ở thủ đô này. Về ngôn ngữ Việt Nam. Hoàng Hoa chỉ được gọi là nhà hàng. Về tiếng ngoại quốc, nó có những Restaurant-Dancing và Boite de Nuit hoặc tối tân và có vẻ ăn chơi hơn, Night Club. Hoàng Hoa có ăn, có rượu, có nhảy và lễ tất nhiên, có nhiều đàn bà đẹp, những em gái nhảy được gọi là Taxi-girl ở đó toàn là những em gái nhảy hạng nhất được tuyển lựa kỹ ở khắp các tiệm nhảy đêm ở Sài Gòn. Đó là nơi lui tới của giới ăn chơi, thanh lịch nhất thủ đô. Những màn attraction của Hoàng Hoa cũng nổi tiếng nhất. Chủ nhân chịu chi tiền, mời những vũ nữ ngoại quốc tới trình diễn từ Hồng Kông, Manila, từ Tokyo. Vào những đêm thứ bảy, chủ nhật, hoặc đêm ăn chơi trước và sau màn vũ striptease. Những đêm ấy, những vũ nữ đẹp có những tấm thân "núi lửa" đặc biệt biểu diễn những màn nhảy thoát y y hệt như trên màn ảnh. Lễ tất nhiên là vì bị chế độ cấm chỉ, những màn vũ đặc biệt này không có ghi trong chương trình và không hề được quảng cáo.

Tôi là một kẻ đêm nào cũng có mặt trong bầu không khí ăn chơi sang và giàu có, thứ tiền thơm tho, kích động, quyến rũ của nhà hàng Hoàng Hoa.

Nhưng, không phải vì đêm nào tôi cũng có mặt trong nơi ăn chơi đắt tiền nhất Sài Gòn này mà các bạn tưởng tôi là một công tử con nhà giàu hoặc một ông chủ bự. Sự thực, tôi không có lấy trăm bạc dính túi và tôi đang ở trong một chu kỳ xui xẻo mà những thanh niên tay chơi thuộc tuổi tôi thường gọi là "se'rie noire". Tôi không có nghề ngỗng và cũng chưa từng bao giờ chịu làm công, làm thợ, làm

thư ký cho nên không thể nói là tôi đang thất nghiệp. Người ta phải chịu khó làm một nghề gì đó nhưng không được làm mới có thể tự nhận là mình thất nghiệp. Công việc kiếm tiền của tôi chỉ là những "áp phe" vì xui tôi không kiếm được "áp phe" nào ra tiền mà thôi.

Vậy thì tôi lấy tiền đâu ra mà đêm nào cũng có mặt trong nhà hàng ăn chơi sang nhất Sài Gòn này?

Nguyên do không có gì rắc rối lắm. Chủ nhân nhà Hoàng Hoa là một ông Tàu lai. Y năm mươi tuổi. Vợ Y mới chết và từ lâu, Y có lấy một người vợ Việt. Cô này là một cô gái chơi hạng sang, một "poile de luxe" có tâm hồn. Lucie Hoa. Cũng như đa số những người đàn bà đẹp, đa tình, sống với nhan sắc trời cho của mình- Những nàng Kiều tân thời vào thời nào cũng có-Lucie cũng có những ngày đen tối và giàu sang trong đời nàng.

Tôi có cái may mắn được quen biết với Lucie trong một thời gian đời nàng đi vào chu kỳ đen. Và tôi có dịp được giúp đỡ nàng vài chuyện. Sự giúp đỡ chẳng có gì đáng kể nhưng vào lúc đó, hành động của tôi đã đem lại cho Lucie khá nhiều an ủi. Là một người đàn bà chơi bởi giàu tình cảm, Lucie không quên ơn tôi. Tôi còn nghi nàng quan trọng hóa sự giúp đỡ của tôi thời ấy nữa là khác. Đàn bà đẹp như Lucie thường thích tưởng tượng rằng không phải ở đời này bất cứ thằng đàn ông nào gần nàng, giúp nàng, cũng chỉ với cái mục đích là đưa nàng vào nằm chung một giường, để hưởng thụ xác thịt nàng...tôi trẻ hơn Lucie đến năm tuổi nên tôi được nàng coi như em.

Lucie "coller" với Antoine Sinh, chủ nhân Hoàng Hoa từ mấy năm nay- Antoine Sinh là dân Tàu quốc tịch Pháp, giao du toàn với quan to Tây, Việt, Huê Kỳ- nhưng chỉ mới từ năm ngoái đây sau khi bà vợ chánh thức của Antoine Sinh đi về thế giới bên kia, nàng mới được dịp công khai

sống chung với Antoine và ra mặt làm chủ nhà hàng lời này.

Nàng nhận tôi là em họ. Nhà hàng Hoàng Hoa cũng như là nhà tôi vậy. Tôi tới đó ăn chơi không phải trả tiền và thỉnh thoảng, những khi Lucie biết tôi không có "áp phe" nào ra tiền, nàng còn dúi cho tôi vài ngàn đồng. Nhưng vì là một tay chơi đã có những thời oanh liệt lại mang tiếng là cậu Năm em bà chủ, tôi không thể hạ mình xuống làm một thứ nhân viên làm công lãnh lương còm của chú Sinh. Hai nữa, nếu có muối mặt mà làm công cho chú Sinh, số tiền lương nhân viên nhà hàng nếu không ăn cắp cũng chẳng đủ cho tôi chi dụng. Và nếu đã "xuống" đến cái độ phải làm bồi và chia tiền khách cho với bồi, đời tôi kể như bế mạc rồi. Đã làm bồi, người ta khó còn có thể làm được cái gì khác.

Tôi vẫn còn nhiều hy vọng làm nhiều cái gì khác.

Việc trở thành một chủ nhân ông như Antoine Sinh, có vợ đẹp như Lucie, đi xe Huê Kỳ mới nhất Sài Gòn, nay đi Hồng Kông, mai đi chơi Tokyo...với tôi không phải là một việc quá khó. Chỉ cần tôi gặp thời và khi thời đến, tôi có đôi chút may mắn giúp sức để thành công.

Trong khi chờ đợi dịp may tới, tôi vẫn ăn diện đúng một tối tân và đêm đêm xuất hiện trong nhà hàng Hoàng Hoa.

Hắn là một ông khách quen của nhà hàng Hoàng Hoa.

Tôi không quen hắn nhưng tôi quen mặt hắn, cũng như tôi không hề quen biết mà vẫn quen mặt những thân chủ của nhà hàng này.

Với tôi, hắn không gây thiện cảm mà cũng không gây ác cảm. Hắn trạc bốn mươi tuổi. Nhiều lắm là bốn mươi lăm. Cuộc đời phong lưu làm cho hắn có cái vẻ trẻ trung, khoẻ mạnh, tươi và lẽ cố nhiên, lịch sự, hào hoa hơn những

người khác đồng tuổi. Nếu hẳn là một tiểu công chức lương ba cọc, ba đồng và có năm bảy đứa con, vào tuổi này chắc người ngượng hẳn đã nát, rách lắm. Nhưng hẳn ăn chơi và hẳn có vẻ có tiền.

Tôi chỉ mới nằng lui tới nhà Hoàng Hoa từ ba tháng nay và chắc hẳn cũng chỉ mới xuất hiện đều cùng trong thời gian đó. Hẳn tới đây không phải như người thừa tiền lâu lâu đi giải trí, hẳn tới như một kẻ tới để vui chơi cho quên sầu. Qua cái vẻ vui vẻ, vô tư của hẳn, kẻ nhận xét đều thấy con người hẳn có giấu một phiền muộn, một âu lo thật lớn.

Tôi để ý thấy đêm nào hẳn cũng say mèm.

Đêm đó hẳn cũng say....

Và đêm đó, nếu không có tôi cứu hẳn, hẳn đã chết.

Lúc đó vào 11 giờ đêm mùa mưa.

Đêm mùa mưa, những rạp hát bóng, hát cải lương, những nơi ăn uống lộ thiên bình dân có thể bị vắng khách.

Nhưng đêm mùa mưa với những nhà hàng lớn như nhà hàng Hoàng Hoa, khách vẫn đông, vẫn vui. Vì khách của những nơi ăn chơi sang trọng, đắt tiền này toàn là người giàu tiền, họ có xe hơi, sự di chuyển của họ vẫn như những ngày thường. Và mưa đêm làm cho không khí trong những nơi này như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Mười một giờ đêm là giờ đông khách nhất của những vũ trường như Hoàng Hoa. Khách chơi thuần túy, chơi đúng kiểu chỉ nhập cuộc chơi từ mười một giờ đêm.

Hoàng Hoa chia làm ba khu. Khu lớn nhất có sàn nhảy, dàn nhạc và sân khấu trình diễn các vũ điệu. Khu thứ hai cũng lớn không kém là khu những phòng ăn riêng. Khu thứ ba là nhỏ hơn là Bar rượu. Những ai chỉ muốn ngồi

tĩnh uống rượu hoặc nói chuyện, những ai không muốn nhìn người khác nhảy nhót, không muốn nghe nhạc có chỗ ngồi ở đây.

Cửa vào là một hành lang đèn sáng và có nhiều tấm kính lớn. Vách hành lang có những tấm hình vũ nữ, nghệ sĩ trang hoàng giữa những tấm kính lớn. Hành lang chia làm hai: một cửa đi vào phòng khiêu vũ, cửa kia đi vào Bar. Khu phòng ăn riêng nằm bên phòng khiêu vũ. Ở bên trong cùng, giữa Bar và phòng khiêu vũ có một lối đi ra một khu vườn nhỏ. Trong khu vườn nhỏ đó có bồn nước, có lối đi trải đá và có kê vài cái ghế đá, vài cái bàn đá. Những đêm trời không mưa, vài cặp nhân tình vụng trộm cũng như hợp pháp, có thể đưa nhau ra đó ngồi tình tự, hôn hít vật nhau dưới bóng vài vòm cây gầy guộc.

Đêm đó, tôi ngồi sau cái bàn kê gần lối ra vườn nhất.

Vì tôi luôn luôn ngồi một mình-với tư cách (cậu em bà chủ) ăn uống không phải chi tiền của tôi nhưng tôi cũng biết rằng tất cả mọi người làm trong nhà hàng này đều biết tôi chỉ là cậu em hờ-Tôi cũng còn đủ tự trọng để không mời bạn vào đây nhậu gỡ. Tôi cũng không bao giờ mời em gái nhảy nào ngồi bàn vì không lẽ mời các em ngồi mà cậu lại không chịu chi tích kê cho các em. Do đó, tôi thấy tôi chỉ nên ngồi ở cái bàn nhỏ nhất, kê tít ngoài này là tiện nhất. Ngồi đó, tôi vẫn nhìn thấy rõ sân khấu, vẫn nghe rõ tiếng kèn đồng của ban nhạc Phi Líp Pin.

Vụ phá hoại khủng bố bằng mìn nổ chậm xảy ra đêm đó trong nhà hàng Hoàng Hoa bắt đầu trở thành nơi lui tới của một số sĩ quan ngoại quốc trú ngụ ở bin-đình gần đó đến không báo trước cũng như tất cả những vụ nổ mìn khác đang liên tiếp theo nhau xảy ra ở thủ đô...

Đêm đó bên ngoài trời đang mưa lớn. Mưa đêm, ngồi trong tiệm nhảy ấm áp thơm mùi đàn bà và nước hoa đắt

tiền này, tai đầy những tiếng nhạc, huyết quản có rượu mạnh lưu thông cùng với những món ăn thịt cá...khoan khoan nhất đời. Tôi đang chú ý nhìn em nữ ca sĩ Lan Vi đứng hát. Lan Vi là một em ca sĩ mới bước chân vào nghề ca hát ban đêm. Tôi không biết em có phải là con gái nhà lành không hay em cũng như đa số các em khác: bố nghiện hút hoặc làm nghề hút tó, thất nghiệp, mẹ chứa thổ, đổ hồ...nhưng cứ trông bề ngoài của em, Lan Vi có vẻ là con nhà lành: bố tiểu công chức không có cơ hội ăn hối lộ hoặc ăn cắp của công, mẹ làm nội trợ, tức là ở nhà đi chợ, nấu cơm, nhà có một lũ em hỗn láo như quỳ.vv.. Em trạc độ mười bảy, mười tám tuổi và nhìn em với bộ mặt còn ngây thơ của em, tôi nghĩ rằng em này mà lọt vào bàn tay uốn nắn của tôi thì phải biết...

Lan Vi đang hát thì tiếng nổ phát ra...

Đúng ra...có lẽ vì tiếng nổ quá gần, quá lớn, tôi cũng như tất cả mọi người có mặt trong nhà hàng đang ăn uống, ôm nhau nhẩy nhót, đang thổi kèn, đang ca hát đang tán tỉnh nhau hoặc đang ngồi buồn, điều không nghe thấy tiếng nổ..Tôi chỉ thấy một vầng sáng loé lên rồi làn hơi do mìn nổ phát ra đẩy tôi ngã ngửa ra đằng sau...Tai tôi ù đi. Mắt tôi mờ đi. Để đến năm sáu giây đồng hồ sau khi bị đẩy ngã ngửa mạnh như đang ngồi bị kẻ nào đập mạnh vào ngực, tôi không biết gì hết...

Khi tôi tỉnh lại và nhận biết và lồm cồm bò dậy, tôi thấy quanh tôi một cảnh tượng khác hẳn..

Bàn ghế đổ lổng chổng. Một mảng tường lớn trên vách và trên trần nhà chỗ Bar Rượu đổ xuống, cát bụi và khói thi nhau bốc lên...Mùi khói khét lẹt. Tiếng kèn trống đã im bật. Thiên hạ nháo nhào chạy ra đường. Có tiếng đàn bà kêu thét lên như phát điên....

Lúc đó hai mắt tôi vẫn còn như trông thấy ánh lửa nháng lên. Lửa mìn giống hệt như lửa của một tia chớp nổ sát trên đầu mình nhưng cũng ngay lúc đó, tâm trí đã hoàn toàn tỉnh táo. Tôi nghĩ " A. Các anh ViXi chiếu cố nhà hàng của chị Lucie rồi...Cóc hiểu đến mấy mạng què tay, cụt chân, đui con mắt đây...Mình chẳng hề hấn gì hết" Tôi có cái tật không thích làm theo thiên hạ vì biết rằng sau tiếng nổ, thiên hạ đang tranh nhau, xô đẩy nhau chạy như vịt ra ngoài đường, tôi bỗng nảy ra ý muốn không chạy. Tôi nghĩ: "chết thì đã chết rồi..chạy làm gì nữa? chạy nó hèn người đi.."

Vì vậy, tôi đứng lên, lưng khùng phủ bụi trên bộ quần áo sộp cuối cùng và nhìn quanh. Mìn nổ ở chỗ đặt máy điện thoại đầu quầy rượu. Cả cái đầu Bar rượu đã nổ tan, chị đầm sinh két-se ngồi đó chắc chỉ còn lại nữa người ở dưới...

Trước tiếng nổ, quanh tôi đầy nhóc những đàn ông, đàn bà..Bây giờ vắng tanh..Dù không muốn chạy như tất cả mọi người, tôi cũng chẳng còn lý do gì để ở lại trong nhà này...

Chợt..ý nghĩ các chú Vixi ác ôn cho nổ một quả mìn để giết bọn ăn chơi chưa đã, có thể các chú còn đặt ở đâu đây một quả thứ hai nữa cho ăn chắc, cho thật nhiều thẳng chết banh xác, đến với tôi làm tôi lạnh người...Các chú Vixi là dám chơi hai quả mìn nổ liên tiếp nhau lắm. Vài vụ nổ mìn trước đây đã xảy ra như thế...quả mìn thứ hai được đặt cho nổ sau quả trước năm, mười phút...quả mìn thứ hai thường được đặt với nhã ý chào mừng những ông cò cảnh sát sắp kéo tới đây đen nghịt...

Ý nghĩ về quả mìn thứ hai có thể sắp nổ ở đây làm cho tôi hết cả hách xì xằng. Tôi nghĩ: "Mình đi ra bây giờ cũng được đi..Miễn là mình đi đứng đàng hoàng, không chạy

như vịt như họ thoi chứ gì" Tôi nghĩ vậy và tôi chậm chậm đi ra.

Trên đường đi tôi nhìn thấy mấy xác người nằm ngổn ngang...Và tôi nhìn thấy hấn

Hấn ngã ngay trên lối tôi đi ra. Nếu hấn nằm ở xa, có lẽ tôi đã bỏ mặc cho hấn nằm đó với số phận của hấn, nhưng hấn lại nằm ngay trên đường tôi đi...Trông hấn không có vẻ gì là bị thương hết. Hấn chỉ quá say nên ngã nằm xuống là không dậy nổi nữa.

Tự nhiên, tôi cúi xuống nâng hấn dậy....

Định mệnh đã dàn xếp cho hấn nằm trên đường đi của tôi đêm đó. Và định mệnh đã sai khiến hành động của tôi, đã bắt tôi cứu hấn thoát chết.

Tôi dìu hấn đi ra ngoài.

Hấn chỉ quá say thoi. Khi ngã xuống, chắc trán hấn đập vào đâu đó nên chảy máu. Nếu tôi không nâng hấn dậy, chắc hấn cứ nằm đó mãi. Nhưng khi tôi dìu hấn đi, hấn ngoan ngoãn bước theo tôi, vai tựa vào vai tôi.

Hấn hỏi tôi:

- Cái gì đó? Mìn hả?

tôi hỏi lại hấn:

- Có sao không?

Hấn lắc đầu. Rồi hấn như muốn dừng bước lại để nắn chân tay, mặt mũi coi có sứt mẻ gì không, tôi giục hấn:

- Đi ra ngoài hãy hay. Ở đây lờ nó nổ phát nữa, chết tươi...

Hấn thều thào:

- Cái gì? còn nổ à?

Nhưng hấn cũng tiếp tục đi theo tôi.

Người đứng trước cửa nhà hàng Hoàng Hoa thật đông nhưng tất cả đều đứng tuốt tận bên kia đường. Thiên hạ đã có kinh nghiệm về những vụ phá hoại như vậy, chẳng ai còn dại dột đến nơi nổ mìn nữa tất cả đều như chờ đợi phát nổ thứ hai...

Khi tôi dìu hấn bước ra khỏi cửa, một tiếng reo lớn phát ra từ bên kia đường chào đón chúng tôi. Thiên hạ như ngạc nhiên khi thấy hai đứa tôi còn lành lặn, còn nguyên chân tay và vẫn còn có thể dìu nhau đi ra được.

Nếu họ thấy tôi bò ra, lết ra, hai tay cụt đến cùi chỏ, hai chân còn ngấn tới đầu gối, chắc họ ít ngạc nhiên hơn là thấy tôi lành lặn như vậy...

Đàn bà là một sinh vật đi hai chân, có khả năng chữa đẽ, tiêu tiền, ghen tuông và tò mò nhất trong những sinh vật ở cõi đời này, lý do: trong số người đứng xúm xít bên kia đường nhìn sang, tôi thấy quá nửa là đàn bà.

Có những em ca-ve, tức là gái nhảy, những bà khách đi ăn, đi chơi với chồng và nhân tình trong nhà hàng Hoàng Hoa, chạy qua bên kia đường, tuy sợ, vẫn cứ đứng đó, nhìn coi, chưa chịu đi nơi khác.

Tiếng nổ mới phát ra tới lúc tôi ra khỏi nhà hàng với hấn chắc chưa đầy năm phút. Cảnh sát chưa kịp tới. Nhưng tôi đã nghe thấy tiếng còi hụ rền rĩ từ đằng xa. Chỉ vài phút nữa thôi, quanh đây sẽ đầy nghẹt cảnh sát. Cảnh sát sẽ đông hơn thường dân ở nơi này...

Và đúng như sự tiên đoán của tôi về hành động tham hiểm của những anh đặc công ác ôn, khi tôi dìu hấn đi tới gốc cây me lớn xế cửa nhà hàng thì trái mìn thứ hai phát nổ...

Trái mìn thứ hai này cũng được đặt bên trong nhà hàng Hoàng Hoa. Nếu nó được đặt ở bên ngoài, tôi chắc con số người chết ít lắm là phải tới vài chục.

Áp lực của trái mìn nổ từ trong nhà kín lùa ra làm cho hai chúng tôi cùng ngã sấp mặt xuống gốc cây....

Có tiếng la hét ở bên kia đường và bọn người tò mò đứng coi chạy như vịt...

Trái mìn nổ chậm thứ hai này dường như làm cho hấn tỉnh bớt cơn say. Vì sau khi gượng ngồi dậy, ngồi ngả lưng vào thân cây, hấn bảo tôi:

- Mẹ kiếp...Chú mày cứu sống tao. Tao mà còn nằm ở trong thì cú này tao tan xác rồi...

Hấn còn tỉnh trí trước tôi. Tôi chưa nói gì được là vì tôi đang sợ, tôi nhớ lại cái gàn bướng láo của tôi hồi trước đó mấy phút khi tôi định ở lại một mình trong nhà hàng. Nếu không đi ra, chắc xác tôi đã nát bầy hoặc chân tay tôi đã làm một cuộc chia ly khỏi thân mình tôi.

Tôi vất vả nuốt mước miếng. Cơn sợ làm cho cổ họng tôi khô như ngói.

Tôi khó khăn nói với hấn:

- Mình nên đi xa nơi đây. Ở lại lỡ nó nổ phát thứ ba...Cảnh sát sắp tới hỏi han mình lòi thối lắm...

Hấn muốn đứng dậy nhưng không nổi. Tôi lại đưa tay cho hấn vịn và nâng cho hấn đứng lên. Tôi biết tôi hãy còn khỏe hơn hấn nhiều, vì tôi trẻ hơn hấn. Lúc thường, có thể hấn cũng chẳng đến nỗi yếu đuối như lúc này, song hấn đang say khuướt. Từ lúc vào ngồi trong nhà hàng tới khi trái mìn thứ nhất nổ, có thể hấn đã tiêu thụ gần một chai Courvoisier.

- Đồng ý...-Hắn lè nhè nói-Ở đây đâu có còn vui nữa. Tao cũng không khoái nói chuyện lắm lắm với cảnh sát..Đi là hơn...

Tôi hoàn toàn không quen biết gì hắn. Tôi chỉ biết mặt hắn vì gặp mặt hắn trong nhà hàng mà thôi, tôi chưa từng nói chuyện với hắn lần nào. Lẽ ra, hắn không có quyền thân mật gọi tôi là "chú mày" như hắn vừa gọi. Xong có một cái gì đó làm cho tôi không phản đối. Cái đó có thể là hắn nhiều tuổi hơn tôi, hắn có cái vẻ ăn chơi hào hoa mà tôi rất thích. Trước sau gì hắn cũng gọi tôi là chú, tôi bằng lòng cho gã gọi tôi như vậy ngay bây giờ, chẳng gì thì tôi cũng đã cứu mạng hắn. Không có tôi, chắc chắn là hắn chết. Kẻ ngoan cố tới đâu cũng phải nhận điều đó.

Và việc tôi bằng lòng cho hắn gọi tôi thân mật bằng "chú mày" còn có một nguyên nhân khác. Nguyên nhân đó không tiện nói ra: tôi hy vọng hắn sẽ biếu tôi một khoản tiền đền ơn cứu tử. Tiền biếu thì chắc chắn có rồi, nhiều hoặc ít mà thôi.

Tôi dìu hắn ra phía đầu phố-tới lúc này tôi vẫn chưa biết tên hắn và hắn cũng chưa biết tên tôi- Hắn chỉ tay vào dãy xe hơi đậu trước nhà hàng:

- Tao có xe, mình lấy xe đi...

Tôi vì mất bình tĩnh nên không nhớ ra: người ăn chơi sang như hắn chắc chắn là phải có xe hơi, Tôi hỏi:

- Xe gì?

Tôi chưa biết nên gọi hắn là ông hay anh nên trong khi chờ đợi, tôi cứ dùng lối nói buông xõng.

- Xe tao..Mercury...Xanh...số bao nhiêu tao cóc nhớ...

Tôi không cho là hắn xạo. Ở đời này có nhiều người đăng trí có xe hơi mà không bao giờ nhớ số xe, không nhớ số

điện thoại của sở hoặc của nhà riêng. Đó là bọn giàu tiền lúc nào cũng có người hầu, kể cả người nhớ dùm họ những con số đó.

Tôi dìu hãnh đi ngang qua chỗ đậu xe của nhà hàng, hãnh chỉ tay về một chiếc xe lớn và mới, đẹp nhất, nổi bật lên trong cả trăm chiếc xe mới, đẹp đậu ở đó:

- Xe tao đó...

Chiếc Mercury thật đẹp, quá đẹp. Quá mới. Tôi vẫn khoái đi xe Huê Kỳ lớn, hơi cồng kềnh so với đường xá ở Sài Gòn, song nó đủ tiện nghi, nó to mà tay lái nhẹ. Người ta có thể lái xe hơi Huê kỳ lớn như chiếc Mercury này bằng một ngón tay. Nó êm ái và mạnh. Nếu tôi có tiền, tôi cũng chơi một cái xe như cái Mercury này.

Tới bên xe, tôi buông hãnh ra. Hãnh đứng vịn vào cửa xe, nói:

- Chú mày lái xe được chứ? Lái dùm tao đi...Hôm nay thẳng tài xế của tao vừa mới xin nghỉ...Tao cứ tưởng là tao có thể lái xe được chứ....

Tôi đang thềm lái cái xe mới gần như tinh hảo này:

- Chìa khóa đâu? Đưa đây tôi đưa về nhà cho...

Tôi chìa tay ra đỡ lấy chùm chìa khóa do hãnh móc trong túi ra. Đúng là chìa khóa xe hơi nhà giàu. Tôi biết chùm chìa khóa này chỉ có toàn là chìa khóa chiếc xe hơi này, vậy mà cũng nhiều tới năm bảy chìa.

Tôi mở cửa xe và đỡ cho hãnh vào trong xe trước. Vừa vào xe hãnh nằm dài, ngã đầu lên ghế và hai mắt nhắm lại.

Tôi đi vòng qua bên kia để mở cửa ngòil sau tay lái. Ngồi vào xe tôi thấy chiếc Mercury này còn đẹp và tối tân hơn nhìn nó bên ngoài gấp bội, ghế bọc da màu nâu "origine" tiết ra một thứ mùi đặc biệt của loại da ngoại quốc tốt.

Bên trong những chiếc xe Huê Kỳ mới, không khí vẫn có cái mùi đặc biệt bạc triệu này.

Tôi lại hỏi buồng xống:

- Nhà ở đâu? Về đâu đây?

Hai mắt vẫn nhắm, hấn không đáp lời tôi, hấn chỉ đưa ngón tay trở lên, gõ gõ vào chỗ có cái bảng tên chủ xe bằng kền sáng choang ngăn đựng đồ trên tableau de bord

Tôi bật đèn trong xe và ghé mắt đọc dòng chữ khắc trên đó:

Vũ Minh Văn

22 Hoàng Tử Cảnh Saigon

Đường Hoàng Tử Cảnh là một con đường ngắn ở Sài Gòn, ngắn nhưng toàn là vi-la, một đường của giới nhà giàu, nó nằm trong khu vực trước nhà thương Grall, bên đường Hai Bà Trưng và trước trại Hải Quân Ba Sơn. Một khu thật vắng, thật tĩnh và nhiều cây cao, bóng mát.

Khi chiếc Mercury chuyển bánh, thấy có tới cả chục chiếc Jeep xanh trắng chạy tới thẳng kết trước cửa nhà hàng Hoàng Hoa.

Tôi nghĩ tới bà chị hờ Lucie của tôi. Văn phòng và nơi thu cất tiền của nàng nằm sau Bar Rượu. Đêm nay chắc cũng như mọi đêm. Lucie chắc phải có mặt trong văn phòng để thanh toán tiền bạc. Tôi hy vọng là nàng không hề gì. Dù chẳng có tình ý gì với Lucie, nàng cũng là một trong số rất ít đàn bà mà tôi có cảm tình thực sự và không muốn thấy bị đau đớn ở cõi đời này.

Nhưng tâm trí tôi không có dịp nghĩ tới Lucie lâu. Tôi quên hết để chú tâm vào cái xe tôi đang lái.

Lái xe, nhất là lái xe mới, là một thú có thể làm cho người ta mê, nhất là khi người ta lại ao ước thèm muốn có xe

hơi mà người ta chưa có. Tôi mê cái Mercury này. Máy nổ thật êm mà đồng thời thật khoẻ. Tôi chỉ cần tra chìa khóa công tắc, nhấn nhẹ nút si-tác-tơ là máy chạy. Máy chạy mà xe vẫn êm ru như chưa hề có máy chạy. Tôi chỉ cần đạp nhẹ chân ga là xe lướt đi. Xe lại có số tự động, nghĩa là tôi không cần phải sang số. Cứ việc đạp ga, máy xe chạy nhanh đủ vòng là cần số tự động đổi số, máy xe chạy chậm lại là số cũng tự đổi. Đúng là tôi có thể lái cái Mercury này là bằng một ngón tay. Tuyệt diệu, ghế xe đã được điều chỉnh và vì một sự ngẫu nhiên của định mệnh, khoảng cách từ thành ghế đến chân ga, chân thắng lại thật vừa với tôi. Y như cái Mercury này được làm ra để cho tôi lái vậy.

Tôi cho xe chạy ra đường Trần Hưng Đạo và hướng về Sài Gòn

Bây giờ là 12 giờ đêm. Xe hơi từ Chợ Lớn chạy ra Sài Gòn đông hơn dòng xe từ Sài Gòn chạy xuống Chợ Lớn. Chiếc Mercury do tôi lái đi tới đâu những chiếc xe khác dạt ra tới đó. Chiếc Mercury như một ông Chúa Sơn Lâm, một con sư tử oai vệ, đầy đủ dư thừa sức mạnh, đi giữa một bầy dê cáo. Hình ảnh so sánh thật quả không ngoa: những chiếc Renault, Simca kia chạy bên chiếc Mercury này không khác những con cầy, con cáo chạy quanh con sư tử.

tôi muốn lái chiếc này mãi, chạy thẳng ra xa lộ, đi một lèo ra Cấp. Đường tốt như xa lộ, chiếc Mercury này có thể chạy tới 150 mà xe vẫn êm ru, không một tiếng động, đàn bà ngồi trong xe vẫn có thể đánh phấn, thoa môi mà không run tay, vẫn viết được thành chữ.

Tôi mê cái xe này quá.

Xe có bộ phận quạt gió đủ hơi lạnh, hơi nóng. Xe chạy giữa phố đông của Sài Gòn nóng nực, người lái xe này có

thể lên kín hết cửa kính và mở máy lạnh. Bất chấp hơi nóng của trời đất, trong xe lúc nào cũng mát dịu. Một máy radio vừa lớn vừa dài, cần (ăng-ten) tự động, chỉ cần nhấn một nút điện là nó từ từ trời lên. Hơn thế nữa, lắp cạnh radio là một cái máy hát chạy băng, một thứ magnetophone hoặc tape-recorder tối tân, nhất vừa mới được phát minh cho xe hơi.

Rất có thể chiếc Mercury này có hai mui-mui sắt, mui vải- và có hệ thống thay mui tự động: cũng chỉ cần nhấn một cái nút là dù xe có đang chạy hay đang đậu chỉ cần có máy chạy là cả cái mui sắt nặng nề của xe sẽ dựng đứng lên. Xếp vào thùng xe và xe trở thành xe mui trần chỉ trong vài giây đồng hồ.

Con đường đi quá ngắn với tôi. Đèn pha của xe chiếu lên con phố vắng nhiều cây cao cho tôi biết là xe đã về tới đường Hoàng Tử Cảnh.

Vì có nhiều cây cao, vườn rộng con đường này ban đêm có một vẻ âm u đầy liêu trai.

Tòa nhà số 22 của con đường vắng này là một vi-la lớn. Có lầu, có vườn cây đặng trước. Cổng sắt lớn gần bằng cổng dinh Tổng Thống. Từ cổng sắt qua vườn vào đến nhà xa tới một trăm thước. Tôi dừng xe trước cánh cổng sắt và thấy trong vi la có ánh đèn sáng, nghĩ rằng vi la lớn này phải có chó bẹc giê, có quản gia, có đông bồi bếp, chị vú, em sen và chỉ cần tôi nhấn còi pin pin là năm bảy người sẽ thi nhau chạy ra mở cổng cho xe ông chủ vào, tôi nhấn còi xe.

Tiếng còi làm cho Vũ Minh Văn tỉnh giấc:

- Về tới nhà rồi à?-Y hỏi băng quơ, nhìn ra thấy cánh cổng sắt đóng im ỉm và trong vườn chẳng thấy có bóng người nào, y cũng nói băng quơ- Nhà chẳng có ai đâu, phải xuống mở cổng lấy

Vi la lớn như vậy mà không có người hầu sao? Tôi hơi lấy làm lạ nhưng thấy rằng đó là điều tôi chưa nên hỏi Văn, tôi để máy chạy và mở cửa xe bước xuống mở cổng.

Tôi cho xe chạy vào vườn dừng lại ngay trước cổng chính vi la. Nơi đây có vẻ là nhà ở của một ông tổng trưởng chính phủ hoặc của loại giám đốc bự.

Văn bước ra ngoài xe. Y đứng phưỡn ngực thở hít không khí đêm. Giấc ngủ ngắn trong xe trên đường về có vẻ như làm cho Y tỉnh táo.

Y cười nhẹ:

- Mẹ kiếp...Chỉ thiếu chút nữa là giờ này mình đã thành cái xác không hồn, máu me bê bết nằm đó... Sống chết thật khó mà cũng thật dễ...Khi số con người ta chưa chết thì không có gì có thể làm cho người ta chết, còn khi cố chết thì ôi thôi, chạy đặng trời cũng không thoát...Mình vừa có thể chết...Vậy mà giờ này mình vẫn có thể đứng phây phây ở đây...

Tôi xoay nhẹ khóa công tắc, máy xe ngừng êm. Máy chạy hay ngừng, thân xe vẫn không có sự rung động nào khác nhau. Xe thật cừ. Người đứng ngay bên cạnh xe này cũng có thể không biết là máy xe đang chạy, êm tuyệt.

Vẫn còn tiếc rẻ-Tôi muốn lái chiếc Mercury này chạy suốt đêm nay, chạy xe không ngủ, không biết mỏi-tôi cũng bắt buộc phải ra khỏi xe.

Tôi tới đứng bên cạnh Văn, Y đặt tay lên vai tôi như y với tôi đã thân nhau từ lâu lắm:

- Xe được không? Y hỏi tôi

- Được quá-Tôi đáp-Nhất...chưa bao giờ tôi được lái cái bốn bánh nào hay đến như nó....

Tôi đặt câu hỏi trong khi tay tôi vờn nhẹ trên đèn xe:- Bao nhiêu? triệu mấy?

- Triệu tám.-y vỗ nhẹ vai tôi-Vô đây, tôi cần mời cậu ly rượu...Cậu là ân nhân của tôi. Có điều là giá cậu cứu người khác, có thể cậu được biết ơn nhiều hơn...Cậu cứu tôi vô ích...Vì cậu biết không...

- Văn đẩy cánh cửa sắt khép hờ và bước vào nhà trước. Y đi vào nhà trước. Tôi đi theo. Nghĩ rằng y nói nhảm vì say-y vừa gọi tôi bằng chú, bây giờ y đổi tôi ra cậu-Y vẫn còn say, tôi để mặc cho y muốn nói gì thì nói.

- Tôi cóc muốn sống,...-Y nói tiếp, tiếng nói của y oang oang trong tòa nhà vắng-Việc sống chết với tôi không còn là việc quan trọng nữa...Tôi biết chắc có một người sẽ bất mãn với cậu lắm nếu hăn biết rằng đêm nay tôi sắp chết mà cậu lại cứu tôi...Người đó là ai. Cậu biết không? Đoán thử coi...

Tôi theo Văn vào phòng khách rộng, những chiếc ghế salon lớn hai người ngồi vừa bọc bằng thứ vải đặc biệt màu vàng nhạt. Phòng này có dàn máy radio-Phono dài tới 4 thước và có vẻ được trang hoàng bởi một nhà trang trí nào đó. Tủ rượu lớn kê ở cuối phòng và Văn đi thẳng tới đó.

Tôi đứng im nhìn quanh. Làm sao tôi biết được ai là kẻ muốn cho Vũ Minh Văn chết?

Văn lấy chai Vat 69 rót vào 2 ly đem tới cho tôi một

- Người đó là..... vợ tôi.

Đột ngột, Văn nhìn về phía cầu thang lên lầu và đổi chuyện:

- Chắc vợ tôi nó ngủ say. Nó khoái nằm đọc tiểu thuyết...cậu có thích đọc truyện không?

Tôi đỡ ly rượu gần đây:

- Vừa vừa thôi-tôi đáp-Cũng có đọc truyện nhưng không thích lắm...

Như chợt nhớ ra, y nghiêm giọng nói:

- Á..Chú tên gì nhỉ?

- Tôi....Quang...

- Uống đi Quang...Chú làm nghề gì! Công tư chức buôn bán hay là...?

Với hy vọng sẽ được cầm tiền của hắn, tôi thấy tôi không nên lừa bịp hắn bằng cách tự xưng mình làm một cái nghề mà thực sự tôi không làm, nếu tôi là một công chức, hay một quân nhân, hắn sẽ không dám nhẹ nhàng móc túi lấy tiền công cho tôi. Hai nữa, cái nghề làm "áp phe" có những hào quang riêng của nó. Kẻ làm "áp phe" có thể đêm nay không có một trăm bạc ăn phở trừ cơm nhưng sáng mai có thể đi lãnh ngân phiếu cả triệu bạc. Người làm "áp phe" có thể nhận tiền giúp mà không có mặc cảm xấu hổ, nhục nhã như người có lương tháng đều đặn. vì vậy tôi đáp:

- Tôi làm "áp phe"...

- Áp phe?-Văn nhìn tôi từ đầu đến chân, bộ y phục của tôi lúc đó đã nhàu nát lại bị thêm hai cái ngã dài trên đất, trông không còn có vẻ gì là hào hoa hoặc đúng mốt. Cái nhìn của Văn với tôi, không phải là một cái nhìn soi mói, mỉa mai hoặc chế riễu. Tôi không cảm thấy bị sỉ nhục vì cái nhìn ấy. Trái lại nữa là đấng khác, tôi cần y nhìn kỹ tôi như thế, nhìn để biết là tôi đang rách, để tôi khỏi phải tả oán là tôi rách, tôi cần tiền. Y tiếp-Có lẽ hồi này "áp phe" của chú không được khá lắm, phải không?

Hắn đưa ly lên uống một hơi cạn ly. Tôi nghĩ thầm: "anh chàng này uống rượu kinh quá. Sâu rượu. Cứ cái kiểu này mà uống, chẳng mấy lúc mà chết vì cháy gan. Khởi cần phải tự tử dần mỗi ngày. Không biết mỗi tháng, hắn chỉ tiêu hết bao nhiêu tiền về khoản rượu..?" và tôi gật đầu:

Ông nói đúng. hồi này "áp phe" của tôi không được khá lắm...

Văn móc trong túi áo veste ra một cái hộp thuốc lá bằng vàng. Y mở hộp. Thuốc lá bên trong là thuốc Abdullah thứ dẹt, một loại thuốc lá quý phái không bày bán ở Saigon. Chắc Văn gửi mua loại thuốc lá đặc biệt này từ bên pháp gửi về. Văn đưa hộp thuốc ra mời tôi y lịch sự chờ tôi lấy thuốc trước rồi y mới lấy. Cái bật lửa y xài là bật lửa hiệu Dunhill bằng vàng. Tôi vẫn khoái có 1 cái bật lửa Dunhill như thế này nhưng tôi biết rằng chắc chắn còn phải nhiều năm tháng trôi qua, phải nhiều mùa lá rụng, nhiều nước chảy qua cầu xa lộ lắm tôi mới có thể làm chủ được một cái bật lửa như thế. Bật lửa hiệu Dunhill của Ăng Lê đắt ngang với bật lửa dupont của Pháp, nghĩa là đắt nhất thế giới. Bằng vàng khối, nó trị giá từ 10 tới 15.000 đồng bạc Việt Nam.

Văn đánh lửa châm thuốc cho tôi. Cái ly rượu được đặt xuống trên bàn, cạnh chai Vat. Y thở ra vài hơi khói, rót ly mới và có vẻ suy nghĩ:

- Tao muốn làm một cái gì cho chú...dù sao chú cũng đã cứu tao. Dù có chán đời, tao cũng không thể vô ơn được, nếu không có chú, đêm nay tao đã chết...Tao thấy chú có cảm tình..Vừa mới gặp, không hiểu sao tao đã thấy mến... Không phải tao mến vì chú đã cứu tao đâu...Nhất là lúc này..

Tôi cầm ly rượu trong tay, đưa lên một hớp cho hắn vui. Tôi biết tâm lý những anh nghiện rượu: mấy ảnh rất

khoái những kẻ bắt chước ảnh uống rượu. Tôi nghĩ thầm đây là lúc hăn sắp sửa đền ơn tôi bằng tiền.

- Quang...

Văn quay lại nhìn tôi và đột ngột nói:

- Chú mày chịu không? Chú mày làm thư ký riêng cho tao. Tao đang cần một thư ký riêng... Nhà tao rộng, lại vắng người, nếu chú mày chưa có vợ con...chú mày ăn ở đây với tao cùng đi làm với tao...Chú lái xe giúp tao...Tao thấy chú mày có vẻ khoái lái xe nên tao mới đề nghị chú mày lái chứ không phải là tao muốn mượn chú làm tài xế cho tao đâu...

Y nói bằng một giọng thật đàn anh, tôi vốn giàu tự ái. Mọi lần gặp anh nhà giàu nào ăn nói hơi kiêu kỳ, trịch thượng với tôi, tôi sửa lưng liền, nhưng không hiểu tại sao với Vũ Minh Văn, tôi lại im lặng. Tôi chấp nhận y coi tôi là đàn em...

Tại sao vậy?

Bây giờ hồi tưởng lại, tôi thấy rõ đó là "định mệnh"

Định mệnh đã an bài cuộc đời tôi như thế.

Nếu đêm đó, sau khi cứu sống Vũ Minh Văn, tôi không chịu làm đàn em của y, tôi nói lại y vài câu như- "Anh bất lịch sự lắm...tôi cứu mạng anh mà anh chỉ đền ơn tôi bằng cách...cho tôi làm tài xế..." Rất có thể Văn cũng nổi giận và sự liên lạc giữa Y và tôi đã chấm dứt ở đó.

Danh từ "thư ký riêng" chỉ là ba tiếng nói cho đẹp sự thực, tôi biết rõ là Văn muốn mượn tôi làm tài xế cho y.

Tôi khoái xe hơi thật, nhưng từ việc lái xe hơi rong chơi tới việc làm tài xế ăn lương tháng, lái xe hơi cho chủ, có một khoảng cách thật xa. Xa lắm nữa là khác.

Tôi vừa mở miệng để nói lời từ chối thì một giọng nói đàn bà vang lên sau lưng tôi:

- Mình lại tính bậy rồi...Mình đâu có cần...thư ký riêng!

Tôi quay lại

Đôi khi trong đời, chúng ta sờ mó một cái máy điện vì bất ngờ, choáng người vì bị điện giật. Bạn đã có lần nào bị điện giật chưa? nếu có, bạn sẽ biết cái choáng người của tôi lúc tôi nhìn thấy Nàng ra sao.

Tôi bàng hoàng cả người. Cảm giác bàng hoàng đó chỉ thoáng qua, không để lại dấu vết gì trên thân xác bạn.. chỉ một cái rùng mình do bắp thịt co lại gây ra, một vài giây ghệt thờ, một vài cái đứng tim. Tức là trái tim ta ngừng đập. Rồi thôi...Đó là cái cảm giác của tôi khi lần thứ nhất, tôi nhìn thấy người đàn bà ấy.

Nàng trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Nàng hơi cao, người mảnh mai. Loại đàn bà mình mẩy như nàng thường được gọi là "mình dầy". Tròn răn và lẳn. Da thịt chắc và mát. Ngực nàng đầy và bụng nàng thon, mông nàng tròn, căng làn vải dầy của chiếc quần jean ngoại quốc, nàng bận chiếc áo sơ mi trắng, vạt áo bỏ ngoài quần.

Và mái tóc đen tuyền sỏa trên vai. Mái tóc đen hung và làn da trắng mát của nàng tương phản nhau cả hai cùng nổi bật.

Khuôn mặt nàng dài, giống như mặt cô đào điện ảnh đẹp nổi tiếng khắp thế giới Ava Gardner.

Đôi mắt nàng lớn đen và hơi sếch nơi đôi mắt. Đôi gò má nàng nhô cao. Chiều cao của đôi gò má làm dịu bớt cái mũi cao. Kiểu như mũi đàn bà Âu Tây của nàng cũng giống như cái cằm của cô đào Ava Gardner, cằm nàng cũng có một vết xẻ rãnh. Cái cằm nhọn cùng sống mũi cao của nàng làm cho tôi có cảm nghĩ là nàng có thể là

một người đàn bà lai đăm, một người có hai dòng máu Âu Á trong huyết quản.

Và đôi mắt mơ màng, ươn ướt, đôi môi hơi trề ra của người đàn bà vừa mới xuất hiện đó cho tôi biết rằng nàng là người đàn bà đa tình.

Rất đa tình nữa là khác.

Ở nàng có một vẻ gì đó làm cho tôi biết nàng là một người đàn bà khác thường.

Nàng đứng trên những bậc cuối cùng của thang lầu, đôi mắt đăm đăm nhìn vào căn phòng rộng. Nàng như không nhìn chồng nàng mà cũng không nhìn tôi. Mắt nàng như nhìn một hình ảnh gì mà chỉ riêng nàng mới thấy.

Văn đặt ly rượu xuống mặt bàn, y đi tới gần vợ:

- Hồng Loan...Em vẫn chưa ngủ sao? Văn nói, giọng y cố làm ra vui..-Anh giới thiệu em chú Quang, ân nhân cứu tử của anh. Chú Quang vừa cứu anh thoát chết trong Restaurant Hoàng Hoa. Nhà đó bị đặt mìn...Hai trái mìn nổ trước sau chỉ năm mươi phút...Phát nổ thứ nhất làm anh té xuống đất năm chết ngất. Chú Quang dìu anh ra.

Nếu không ra khỏi đó mau, trái mìn thứ hai phát nổ thì anh và chú Quang cùng tan xác. Không có chú ấy, giờ này chắc anh đã khô hết máu rồi, có khi mặt mũi anh nát ngẫu, em có tới cũng không còn nhìn ra được anh, anh mời chú Quang về nhà mình vì anh biết rằng em sẽ cảm ơn chú ấy rất nhiều...

Hồng Loan có vẻ không tin lời chồng nàng.

Nàng không tin là phải vì Văn đã say rượu và đang say rượu. Đôi mắt mở lớn, đen và hơi sếch của nàng chuyển động, nhìn vào mặt tôi. Có lẽ đây là lần đầu nàng nhìn kỹ tôi.

- Tôi chắc nhà tôi nói quá đi cho vui...

- Có thật ông cứu sống nhà tôi không? Nàng hỏi tôi.

Văn cười và nói trước khi tôi kịp đáp:

- Kể cho vợ tôi nghe vụ nổ đi, Quang!!! Em không tin tôi đâu...

Tôi nhìn vào đôi mắt Hồng Loan và ngực tôi như bị chẹt giữa hai gọng kìm lớn:

- Thưa bà..Tôi run giọng đáp...vụ nổ mìn trong nhà hàng Hoàng Hoa là chuyện có thật. Ngày mai, bà coi báo sẽ thấy...Tôi không muốn kể công nhưng sự thực là tôi có dìu ông Văn ra khỏi đó. Tôi không thể biết là cứ để cho ông Văn nằm ở đó trái mìn hai nổ ông có hề hấn gì không. Chỉ biết là hai chúng tôi vừa ra khỏi cửa thì trái mìn thứ hai đặt trong đó phát nổ. Đã ra tới đường rồi mà hai chúng tôi còn ngã nhào xuống đất...

Tôi dừng lại. Tôi không sao kể tiếp được nữa vì tôi thấy đôi mắt nàng sáng lên như ánh lửa.

Kỳ dị, đó là ánh lửa căm thù, tàn nhẫn không xót thương. Không phải là tôi tưởng tượng khi thấy như thế. Hồng Loan muốn cho chồng nàng chết và nàng căm thù tôi, kẻ đã cứu cho chồng nàng thoát chết.

Sự căm thù ấy làm cho tôi lạnh xương sống.

Nhưng ngay sau đó, tôi thấy rằng tôi nghĩ như vậy là vô lý! Làm gì có người vợ nào lại thù cả kẻ đã cứu sống chồng mình!!Tình trạng ấy làm cho tôi khó hiểu...

Bây giờ, tôi không còn khó hiểu nữa.

Ánh lửa thù hận rục lên trong đôi mắt nhưng của Hồng Loan tắt đi ngay. Rồi đôi mắt nàng và cả khuôn mặt nàng chỉ biểu lộ sự lạnh lùng thản nhiên, bất cần.

Làn môi nàng nở một nụ cười cũng lạnh lùng không kém nét mặt nàng:

- Ông đã làm một việc thiện...

Nàng chỉ nói có vậy rồi quay lưng đi.

- Em không thể nói mấy câu cảm ơn chú Quang hoặc tiếp chú ấy niềm nở hơn được sao? Giọng nói Văn có những âm thanh chế riễu thích thú. Văn như khoái chí khi thấy vợ bất mãn thất vọng nhưng cũng không sao...Mình anh cảm ơn chú ấy là đủ.

Anh biết ơn, anh muốn đền ơn...Chú Quang lái xe cừ lắm, chú ấy lại khoái cái Mercury của anh. Anh đang thiếu tài xế, thiếu cả thư ký riêng. Chú Quang có thể làm thư ký riêng cho anh nếu chú ấy bằng lòng nhận việc, chú ấy có quyền lái Mercury đi ăn chơi chở mèò..Tha hồ

Văn quay lại tôi:

- Sao? Quang? Chú nhận lời không?

Lúc đó, Hồng Loan đã đi tới trước tủ rượu. Nơi nàng đứng chan hòa ánh đèn sáng. Tôi nhìn rõ nàng có những nét đẹp lồ lộ và ẩn nấp điều đó làm cho máu tôi chạy nhanh hơn, người đã nóng lên.

Nếu tôi nhận lời làm với Văn-Dù là thư ký riêng hay là tài xế cũng không sao-Tôi sẽ có thể ở gần Hồng Loan suốt ngày. Suốt đêm nữa. Ngoài chiếc xe Mercury tối tân mà tôi mê ra, tôi còn được gần gũi người đàn bà này.

Đột nhiên tôi thấy ngay trong lúc này, cuộc đời tôi không còn có gì quan trọng bằng việc được sống gần người đàn bà này.

Tôi cố gắng bắt mắt tôi rời thân thể Hồng Loan khi tôi trả lời chồng nàng:

- Lúc này, tôi đang không có nhiều "áp phe" Tôi nhận làm với....anh...

Định mệnh đã dàn xếp cho tôi đi vào một đoạn đường mới. Tôi vừa nhận lời gặt gở. Tình yêu và tử thần.

o o o

Tôi cố ý dùng tiếng "anh" để cho vợ chồng y hiểu rằng tuy tôi nhận lời làm việc cho họ, lãnh lương của họ phát, tôi vẫn không chấp nhận họ là "ông chủ bà chủ".

Vũ Minh Văn dường như không chú ý tới tiếng "anh" thay vì tiếng "ông" đó. Nhưng y không chú ý là phải. Y đã gọi tôi bằng chú và có vẻ coi tôi thân như em.

Trái lại, Hồng Loan để ý

Làn môi hồng hơi trể ra của nàng thoáng hiện một nụ cười mỉa mai. Tôi hiểu nàng muốn nói-"đã đói rách, đã túng tiền...phải nhận lời đi làm công cho người ta. Mừng thấy mỡ còn làm bộ..." và tôi cảm thấy hai má tôi nóng lên vì ngượng.

Nàng rót cho nàng một ly rượu gì đó màu hồng. Chắt rượu trong cái ly thủy tinh trong vắt, nhỏ xíu như một bông hồng trên đầu ngón tay nàng.

Nàng đứng dựa lưng vào thành Bar Rượu. Kiểu đứng đó làm cho gò ngực nàng nhô lên, nhọn và làm căng làn vải áo sơ mi.

Vấn tỏ ra vui vẻ thực sự y lại hỏi tôi?

- Bao giờ chú mày bắt đầu được?

- Ngay bây giờ cũng được, Tôi đáp.

- Tốt. Vậy thì việc làm đầu tiên của chú mày là đưa xe vào ga-ra dùm tao. Sở bông đồ xăng và giấy tờ xe để hết

trong cốp xe. Chìa khóa xe chú mày còn cầm đó....Chờ tao chút.

Y đi vào phòng trong.

Tôi và Hồng Loan đối diện nhau trong căn phòng vắng. Tôi cũng cầm ly rượu trên tay và trên tay nàng có một ly rượu. Nàng có vẻ thoải mái, lạnh lùng, khinh thường tôi, như tôi không có mặt ở đó, như tôi là một cái gì không đáng cho nàng phải để mắt tới. Còn tôi, tôi bối rối như một gã con trai mới lớn lần đầu tiên đứng gần một người đàn bà đẹp.

Giây phút đó không dài.

Vẫn trở ra, tay cầm một chùm chìa khóa khác trao cho tôi.

- Đây là chìa khóa phòng riêng của chú. Chú ngủ trên căn phòng ở trên ga ra. Ở đây có đủ tiện nghi...Chú đừng lấy làm lạ khi thấy nhà không có ai cả. Nhà tao vừa cho nghỉ một lô người làm cũ để thay một lô mới. Trong khi chờ đợi, hiện giờ nhà này không có người làm, đi ăn cơm tiệm hết. Chú có thể nấu ăn cho một mình chú được nếu chú muốn. Trên phòng chú có đủ cả bếp ga với nồi niêu, soong chảo...Tùy chú lo liệu đời sống của chú.

Ngày mai tôi sẽ tính lương với chú...Thôi bây giờ chú cho xe vào ga ra rồi lên làm quen với phòng riêng của chú đi. Tôi buồn ngủ lắm rồi...

Y vỗ vai tôi:

- Mẹ kiếp, sau một chầu chết hụt mình cần phải uống..trà thù và ngủ cho lại sức...

Tôi cười gượng:

- Vâng, xin chào

Tôi nhìn Hồng Loan:

- Xin chào.....

Nàng không thèm trả lời, không thèm gật đầu và không thèm cả nhìn tôi! Nàng lạnh nhạt ra mặt để phản đối sự có mặt của tôi trong nhà này. Xong tôi bất chấp. Cái thù ghét của đàn bà không khác mấy tình yêu mê đắm của họ. Đàn bà thù ghét đấy rồi yêu mê ngay đấy. Ngược lại đang yêu mê, đang sẵn sàng chết vì yêu, đàn bà có thể trở mặt thù ghét, lạnh lùng ngay.

Tôi đi ra khỏi phòng khách, bỏ lại đó một bầu không khí im lặng nặng nề và "nhọn hoắc", một nhà tiểu thuyết thuộc loại sáng chế ra ngôn ngữ mới có thể gọi đó là một bầu không khí "sắc như dao" hoặc "có thể cắt được bằng dao nhọn". Cặp vợ chồng này quả có một cái gì lạ lùng. Họ là một cặp vợ chồng giàu tiền. Chắc chắn Vũ Minh Văn phải có địa vị trong xã hội. Hẳn lại có tiền. Hẳn còn trẻ. Vợ chồng họ có vẻ như chưa có con. Họ có đủ điều kiện để vui sống. Vậy mà họ vẫn không vui vẻ, không hài lòng. Hình như họ còn mong ước một cái gì khác. Nhất là người đàn bà....

Chỉ nhìn qua người đàn bà ấy tôi cũng biết ngay nàng là người có nhiều bí ẩn trong đời tư. Ở đời này có nhiều người đàn bà cuộc đời phẳng lặng và nhẹ nhàng, chuyện trọn đời kể ra ghi chưa đầy một trang giấy. Có những người đàn bà khác cuộc đời có những bí ẩn sâu như biển khơi, không ai có thể đoán hết. Người đàn bà tôi vừa gặp là người có cuộc sống bí ẩn. Tôi tin rằng với thời gian tôi có thể điều tra và tìm biết được sự thật trong cuộc đời của nàng.

Tôi lại ngồi vào chiếc Mercury, mở máy cho xe chạy vòng tòa nhà lớn ra phía sau. Đằng sau nhà cũng có vườn cây rộng thênh thang. Sài Gòn thật lạ. Nơi này có những căn nhà ổ chuột, có những căn nhà làm trên mồ mả và cũng

có những tòa nhà quá rộng, quá thừa đất như tòa nhà này.

Đằng sau này có một dãy nhà bồi bếp nằm ngang với gara. Tất cả đều đóng kín cửa. Văn nói đúng, nhà này không có người làm, không có ai hết ngoài vợ chồng hắn và bây giờ, có thêm tôi.

Và bây giờ, tôi đã là người làm trong nhà này. Sự kiện mới này chỉ làm cho tôi thêm thấy thân với chiếc Mercury hơn.

Ga-ra thật rộng, có thể chứa được ít nhất là ba cái xe. Trong đó đã có đậu một chiếc Dauphine trắng. Dauphine là loại xe của đàn bà. Chẳng cần hỏi tôi cũng biết chiếc Dauphine đó là của nàng.

Bên cửa vào gara là cầu thang lên lầu. Một căn lầu trên nhà để xe hơi dành cho tài xế nhưng còn rộng, sạch và đầy đủ tiện nghi hơn căn phòng nhỏ xíu như chuồng chim câu của tôi ở bin đình nhiều.

Tôi ở phòng bin đình đã gần một năm nay không trả tiền phòng hàng tháng. Chủ bin đình đã kiện tôi ra tòa và tòa đã xử tôi phải dọn đi khỏi đó. Tuy nhiên, vì muốn tỏ ra bảo vệ người mướn nhà, tòa có cho tôi một thời hạn là ba tháng nữa. Vừa gặp dịp, ngày mai tôi có thể về bin đình đem nốt số quần áo còn cả tôi ở đó đi và quảng trả phòng lại cho lão chủ ba Tàu.

Căn phòng này có phòng tắm, cầu tiêu, điện nước và một góc nhỏ để có thể nấu ăn. Cái giường ngủ bừa bộn mền gối do tên tài xế trước ra đi bỏ lại và sàn phòng có nhiều rác rưởi. Nhưng không sao, tôi sống một mình dơ dáy đã quen. Ngày mai tôi có thừa thì giờ dọn dẹp. Bây giờ, cũng như Văn, tôi cần ngủ.

Vũ Minh Văn vừa chết hụt và cần say, cần ngủ. Tôi cũng vừa mới chết hụt, tôi không cần say. Tôi chỉ cần ngủ.

Tôi vào phòng tắm rửa mặt. Bồn sứ đầy bụi. Tên tài xế trước ở đây chắc chắn phải là một tên lười biếng và dơ dáy nhất đời. Nhưng cũng không sao, có nước chảy là đủ rồi.

Rửa mặt xong, tôi lo đến giường ngủ, khăn trải giường và áo gối dơ dáy này là hôi mùi người ở bản của tên tài xế trước, tôi lột cả áo gối lẫn khăn trải giường quăng xuống sàn. Tôi vừa định ngả lưng lên giường với điều thuốc lá cuối cùng trong ngày-nói là điều thuốc cuối cùng nửa đêm về sáng thì đúng hơn-Tôi bỗng nghe có tiếng chân người đi lên cầu thang.

Tiếng dép đàn bà xiết nhẹ trên mặt xi măng trong đêm vắng đó làm tôi nghĩ ngay đến nàng.

Tôi vội xỏ tay vào chiếc áo sơ mi vừa cởi ra và đi ra mở cửa.

Nàng đứng đó. Đối diện với tôi, nàng cao gần bằng tôi. Môi nàng chỉ ở dưới môi tôi chừng nửa gang, nếu đứng như vậy mà chúng tôi ôm nhau, hôn môi nhau, thật vừa.

Như sợ đêm lạnh, nàng khoác thêm chiếc áo len mỏng lên vai. Chỉ khoác áo thôi chứ không xỏ tay. Nàng đứng đó, nhìn tôi bằng đôi mắt nhung, mở lớn nhưng như không để lộ chút tình cảm nào. Tôi có cảm giác nàng lạnh như băng tuyết mặc dầu nàng rất đa tình. Tôi biết ngay đêm nay, nàng tới đây tìm tôi như vậy là vì nàng muốn nói với tôi một chuyện gì đó chứ không phải vì nàng đã xúc động vì sự có mặt và sức hấp dẫn của tôi. Dù có mê tôi đi chăng nữa. Chính tôi, tôi cũng không tin là nàng có thể đến cho tôi yêu ngay đêm nay.

Tôi vừa gọi Văn bằng "anh" nhưng với nàng, tôi cố ý long trọng:

- Thưa bà chủ, bà chủ cần gì tôi?

Người ta có thể lễ phép một cách hỗn xược. Lễ phép thái quá cũng là một thái độ "hỗn láo một cách lễ phép" đó là của tôi. Dường như nàng cố ý thản nhiên coi tôi như là một tên gia nhân "đầy tớ trong nhà" thật sự vậy.

Nàng nói bằng một giọng lạnh hơn nước đá:

- Chú Quang...Tôi tới đây để nói cho chú hay rằng chú không nên ở lại đây làm chi. Hôm nay ông Văn quá say... Ông ấy không cần thư ký riêng cũng như ông không cần cả tài xế. Lễ tự nhiên là ông ấy cảm ơn chú nhiều về việc đêm nay...nhưng để chú ở lại đây có khi làm hỏng việc khác của chú...

Tôi đứng dựa vào thành cửa, với điều thuốc lá vắt vèo trên môi, tôi tỏ ra thản nhiên khi nghe nàng nói như thế:

- Thưa bà...-Tôi đáp-ông Văn đã mượn tôi làm cho ông... Nếu ông không cần đến tôi, chắc ông sẽ nói cho tôi biết...

Nàng có vẻ bực mình như một người lớn phải nói với một anh bé con cứng đầu, bướng bỉnh:

- Tôi đã nói với chú là ông say...

- Sáng mai, ông sẽ tỉnh...Khi tỉnh, chắc ông sẽ nói rõ là ông có cần mượn tôi hay không...

Đôi mắt hung của nàng như thoáng có ánh lửa:

- Tôi nói đây là muốn tốt cho chú.Nếu chú đang có việc làm ở đâu đó, chú bỏ để làm cho ông thì thiệt hại cho chú...Chú có biết tại sao nhà này lại vắng tanh, vắng ngắt như vậy không? Chú có biết tại sao anh tài xế trước ở căn phòng này phải bỏ đi không? Là vì Ông Văn không có tiền trả công cho người làm...

Trước sự bực dọc của nàng, tôi cười mỉm. Cái cười của tôi nở ra cốt làm cho Hồng Loan bực tức:

- Thưa bà...ngay giờ phút này tôi đang thất nghiệp. Cả một cái phòng nhỏ để ở tôi cũng không có. Được ông nhà trao cho cái việc này tôi mừng quá lắm...Và nếu không có gì trở ngại lắm, xin bà cho phép tôi được ngủ lại đây đêm nay, sáng mai, thế nào ông Văn cũng tỉnh rượu. Ông sẽ cho tôi biết là ông có muốn tôi làm hay không. Chỉ cần ông nói một tiếng là..không, tôi xin đi ngay.

Tôi hy vọng nụ cười của tôi làm cho Hồng Loan bực tức, nhưng ngay sau đó nét mặt nàng vẫn lạnh lùng, tôi đã gần khá nhiều đàn bà xong tôi chưa gặp ai có cái vẻ lạnh lùng, tự chủ đến như nàng, dù đó có chỉ là cái vẻ lạnh lùng bề ngoài đi chăng nữa, nàng đột ngột hỏi tôi:

- Chú cần tiền?

Tôi nở nụ cười cố ý làm ra vẻ thật đều:

- Thưa bà, ở đời này, ai mà chẳng cần tiền? Không có tiền làm sao chúng ta sống được?

Tôi cố tình dùng hai tiếng "chúng ta" với Hồng Loan. Hai tiếng đó ngụ ý: "em cũng như tôi, em cũng cần tiền thấy mồ.Đừng có làm mặt bảnh"

Nàng lắc đầu:

- Nếu chú hy vọng ông Văn sẽ đưa tiền cho chú, chú lầm to. Tôi nói lại một lần nữa: Ông Văn đã khánh kiệt tài sản...Ông Văn sắp vỡ nợ...

Giọng nói của nàng làm cho tôi chướng tai. Dù sao. Vũ Minh Văn cũng là chồng nàng. Nàng chuyên dùng hai tiếng "Ông Văn" để gọi chồng thay vì dùng hai tiếng "nhà tôi" hoặc "chồng tôi".

- Tôi không muốn chú ở đây...Đây, cầm lấy số tiền này và đi ngay.

Trên những ngón tay búp măng của nàng. Hồng Loan đưa ra trước mặt tôi một tập giấy bạc năm trăm. Tôi ước đoán số tiền là 10.000 đồng.

Lẽ ra, tôi nên cầm số bạc đó và lảng lảng ra khỏi cái vila này. Nhưng tôi nhất định không chịu cầm. Nguyên do có thể vì tôi không muốn tỏ ra chịu thua Hồng Loan, điều thứ hai: tôi nghĩ rằng nếu chỉ chân ướt chân ráo bước vào vi la này có chưa đầy một tiếng đồng hồ, tôi đã được người ta đưa biếu mười ngàn đồng. Tôi có thể được biếu bao nhiêu tiền nếu tôi ở đây lâu chừng mười ngày?

- Cám ơn bà-Tôi đáp-Tôi không quen nhận tiền cho như thế. Tôi là người lành chân mạnh tay, tôi làm lấy miếng ăn. Tôi chưa đến nỗi phải đi ăn xin.

Tôi không đưa tay cầm tập giấy bạc mặc dù lý trí tôi thúc dục tôi cầm tiền và mau mau đi khỏi nơi này.

Đôi mắt hung của nàng lại sáng lên tia lửa. Nàng như không tin tôi có thể từ chối tập bạc của nàng. Nhưng ngay sau đó tia lửa đó lại mất đi ngay, môi nàng cũng nở một nụ cười vừa khinh thường vừa chế nhạo:

- Tôi tưởng chú là người thông minh, không ngờ chú còn ngu dốt hơn nhiều kẻ khác. Tôi đã nói nếu chú hy vọng ông Văn cho chú hết số bạc này, chú sẽ thất vọng lớn...

Tôi muốn làm cho Hồng Loan bực tức nhưng trái lại nàng làm cho tôi bực tức nhiều và dễ hơn.

Tôi gằn giọng:-Thưa...không sao. Tôi đã gặp nhiều thất vọng, có bị thất vọng thêm vài lần nữa cũng không hại gì. Ông Văn cho phép tôi vô đây. Không phải tự nhiên mà tôi có mặt ở đây. Tôi chỉ cần ông Văn nói với tôi một tiếng... mà có cái gì ở trong nhà này làm bà sợ sự có mặt của tôi

đến thế? Bộ bà không thể để cho tôi ngủ lại đây một đêm được sao?

Nàng ném cho tôi một cái nhìn khinh bỉ:

- Được rồi. Nếu chú muốn bám lấy ông Văn, chú cứ việc, nhưng sau này nếu có gì xảy ra thiệt hại đến quyền lợi của chú, đừng có khóc lóc kể lể với tôi.

Nàng chưa bỏ ra khỏi phòng ngay như tôi tưởng. Vài giây sau, nàng dịu giọng:

- Có thật là chú đã cứu sống ông Văn đêm nay không?

- Bà đa nghi quá. Chuyện đó là chuyện thật.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Giữa lúc nàng không ngờ nhất, tôi hạ một đòn:

- Nếu biết trước rằng...bà muốn cho ông Văn chết, tôi đã chẳng cứu ông....

Nét mặt nàng vẫn lạnh, xong tôi thấy ánh mắt nàng lại thoáng sáng lên ánh lửa:

- Thật ư?

Câu hỏi của nàng nhẹ như tiếng hỏi thăm. Rồi trước khi tôi chưa kịp nói gì thêm, nàng quay gót đi.

Tiếng dép nhẹ đặt trên nền xi măng rập rờn làm lạo xạo rất nhẹ những viên sỏi dưới lối đi. Nàng đi lâu rồi tôi vẫn còn nghe thấy tiếng dép của nàng. Hai tiếng rất nhỏ: "thật ư?" do nàng thốt ra như vẫn văng vẳng bên tai tôi. Tôi tắt đèn, vào giường nằm và trong đêm khuya vắng, tôi có cảm giác như nàng là một người con gái Liêu Trai đêm đêm hiện về dương thế. Tôi không có máu sợ ma. Tôi không phải là thằng nhát sợ, nhưng đêm đầu tiên nằm trong cái vi la vắng này, tôi phải cố lấy hết can đảm để khỏi sợ, để ngủ yên cho tới sáng...

Người đàn bà tôi vừa gặp và nói chuyện đó có một cái vẻ gì làm cho xương sống tôi lạnh và máu tôi như đông lại.

o o o

Tôi đã sống trong quân đội một thời gian và một thói quen tốt trong số rất ít thói quen mà tôi học được nhờ quân đội, là thói quen không bao giờ khinh thường địch thủ.

Năm năm trời sau ngày giã từ vũ khí, tôi vẫn còn giữ nguyên vẹn cái thói quen hữu ích ấy.

Hồng Loan là địch thủ của tôi ở đây. Tôi ngờ rằng nàng đang âm mưu một việc gì ám muội ở đây, người đàn bà như nàng không dễ dàng bỏ ra 10,000 đồng cho một kẻ lạ đó là người nàng không ưa ra mặt. Tôi không nghĩ là Hồng Loan không đưa tiền vì hà tiện, nàng không chịu đưa tiền là vì nàng không chịu thua thì đúng hơn. Nàng muốn đuổi tôi đi khỏi vi la này, tại sao?

Tôi muốn tìm biết để trả lời câu hỏi đó.

Có thật Hồng Loan thù ghét chồng nàng có thể mong cho chồng chết? và tại sao nàng lại thù ghét chồng nàng đến thế?

Tôi quyết định chỉ làm thư ký kiêm tài xế riêng cho Vũ Minh Văn nửa tháng mà thôi. Thời gian đó đủ để tôi có thể chinh phục được Hồng Loan và tìm hiểu được bí ẩn của nàng. Tuy nhiên, trong thâm tâm, tôi cũng phải nhìn nhận với chính tôi là sở dĩ tôi ở lại đây, sở dĩ tôi nhận lời làm mướn cho Vũ Minh Văn chính là vì Hồng Loan, từ ngày nào biết đàn bà tới giờ, tôi chưa từng được yêu người nào như Hồng Loan. Chỉ một việc được sống chung một nhà với nàng đã là một kích thích đối với tôi.

Qua một đêm ngủ không lấy gì làm ngon lành, sáng hôm sau tôi dậy sớm. Có tiếng chim đánh thức tôi dậy, khu

vườn đằng sau này vắng vẻ nên có chim làm tổ dưới mái nhà. Sài Gòn thật ít chim. Nằm giữa Sài Gòn mà được nghe tiếng chim ríu rít buổi sáng là một điều thú vị.

Tôi dọn dẹp căn phòng. Trong cái áo vest trắng-áo đặt biệt của các anh tài xế nhà giàu- bỏ lại đó tôi tìm thấy một bức thư đã được người nhận xé coi. Bì thư đề tên người nhận: Nguyễn Văn Bé số nhà 45 trên một lô ngõ ở đường Bàn Cờ. Tôi chắc Bé là tên người tài xế trước đã ngụ trong phòng này, tôi bỏ bì thư đó vào túi tôi, định bụng sẽ tìm tới địa chỉ nhiều "suyệt" đặc biệt của nhà cửa vùng Bàn Cờ này tìm hấn. Tôi muốn hỏi thăm hấn vài điều về vợ chồng Vũ Minh Văn.

Tòa vi la vắng vào 7 giờ sáng vẫn hoàn toàn bất động.

Nhưng dường như Hồng Loan cũng đã dậy. Thấy cánh cửa sắt tòa nhà trên đã mở hé, tôi bước qua sân xi măng và vào tòa nhà trên qua lối cửa sắt đó. Tôi thấy tôi ở trong một gian phòng dùng làm bếp tối tân: bếp ga bằng sứ làm thức ăn soong chảo treo trên vách nhiều như trong một hàng ăn. Đặc biệt đáng kể ở đây là cái tủ lạnh.

Cái "phi-dilđe" lợ tới 500 lít. Nói đúng ra, nó là một cái friger. Dài tới hai thước rưỡi và cao ngang ngực tôi, cái friger này có thể chứa thức ăn đủ dùng cho cả một gia đình năm người trong nửa năm.

Bếp rộng nhưng sạch bóng, không có qua dấu vết gì chứng tỏ có sự nấu nướng thức ăn ở đây từ nhiều ngày. Tôi mở hai cánh cửa friger: bên trong đó trống không. Băng đá đóng đầy các ngăn và hơi lạnh tỏa ra lạnh giá.....

Tôi đang cúi nhìn vào lòng tủ friger trống trơn thì cửa bếp mở và Hồng Loan bước vào.

Sáng nay, nàng mặc chiếc áo Montagut dài tay màu đỏ, thứ màu đỏ thường được gọi bằng cái tên tây là lie de

vin: cặn rượu, hoặc màu bordeaux một thứ màu đỏ sậm rất hợp với người đàn bà da trắng mà tôi rất thích. Trên thân thể Hồng Loan, chiếc montagut màu đỏ chát này trị giá bạc triệu.

Cái quần jean của nàng sáng nay màu beige. Màu áo, màu quần và màu da thịt nàng hòa hợp với nhau. Đôi gò ngực nàng căng nhọn dưới làn áo. Tôi biết rằng với phụ nữ, nhất là người có da thịt, ngực lớn, việc bận corset là một cực hình, ở nhà, nhiều người không mang corset để cho thân thể dễ chịu. Tôi nghĩ sáng nay Hồng Loan cũng không bận corset.

Và sáng nay tôi thấy nàng còn đẹp, kích thích tôi hơn đêm qua nhiều. Nhìn nàng tôi lại cảm thấy ngực tôi như bị kẹp chặt giữa hai gọng kìm lớn.

- Nàng nhú đôi lông mày:

- Tìm cái chi vậy?

Tôi vẫn lễ phép:-Tôi lên coi có cà phê xin bà một ly....

- Tôi không muốn có mặt anh ở đây.....

Tôi ghi nhận một điều:nàng không gọi tôi là "chú" như đêm qua, nàng gọi tôi là "anh" và bây giờ nàng đành chấp nhận sự có mặt của tôi ở trong căn phòng trên ga ra nhưng không chịu cho tôi vào tòa nhà trên này, ít nhất nàng cũng đã phải nhìn nhận tôi làm việc cho chồng nàng. Tôi coi đó là một nhượng bộ đáng kể.

Nàng tiếp, đôi lông mày vẫn cau lại:

- Việc của anh là đưa ông Văn tới sở làm và ở đó với ông. Anh có thể chờ ở bên ngoài xe.

- Có việc gì tôi có thể làm giúp bà trong nhà, xin bà cứ cho biết.

- Không có gì phải nhờ đến anh cả. Tôi chỉ cần không thấy mặt anh.

Nói xong, nàng bỏ ra. Tôi cũng đi trở xuống ga-ra làm đúng công việc của một anh tài xế, tôi lau chùi cái Mercury cho thật bóng loáng. Vẫn còn thì giờ, tôi lau chùi luôn cả cái Dauphine cho bà chủ.

Xong, tôi sang xe Mercury tới cửa trước chờ ông chủ. Lúc đó là 8 giờ 30.

9 giờ thiếu 10 phút, Vũ Minh Văn bước ra khỏi nhà. Y ăn bận chỉnh tề trông rõ ra là một business man: complet hàng tweed thứ mỏng màu sẫm nhạt, tay xách cặp Samsonite, giày đen da Thụy sĩ bóng mờ. Y ăn diện bánh bao, mày râu nhẵn nhụi nhưng trong buổi sáng nắng vàng chan hòa này, trông sắc diện y cũng không khá hơn được đêm qua bao nhiêu. Làn da mặt Y xanh xao, cái xanh của kẻ đau gan. Hai mắt y sâu xuống giữ hai tròng mắt có quầng đen. Trán y có quá nhiều vết nhăn. Hai bên miệng y cũng có vết nhăn. Y mỉm cười khi thấy tôi:

- Quang....Đêm qua ngủ ngon chứ?

Tôi bước xuống mở cửa xe cho y vào xe:

- Thưa khá...

- Cà phê gì chưa?

Tôi lắc đầu.

- Đưa tôi tới sở rồi chú tha hồ đi ăn. Chú đưa tôi đến bin-đình Ong Tích. Chú có biết bin-đình Ong Tích ở đâu không?

- ở đầu đường Nguyễn Huệ, Channer cũ...?

- Đúng vẫn phòng tôi ở đó.

Tới trước bin-đình, tôi ra khỏi xe để đi theo Văn lên văn phòng. Bin đình Ông Tích toàn là văn phòng xuất nhập cảng, đại diện thương mại, công ty xuất nhập cảng Pacific Trading Co chiếm một khu lớn trên lầu hai của bin đình này. Vũ Minh Văn là giám đốc Pacific Trading Co. Y có vẻ được kính nể nhiều, Từ anh Chà hộ pháp, tới chú nhỏ giữ thang máy đều cúi chào Y khi y đi ngang.

Nhân viên văn phòng của Công Ty Pacific Trading đã có đủ mặt khi tôi theo ông Giám Đốc vào đó. Chừng hai mươi em nữ thư ký đang chăm chỉ hoặc giả vờ, làm việc. Tiếng máy chữ, máy tính chạy rào rào hòa với tiếng chuông điện thoại kêu reng reng. Cơ sở thương mại tư này có vẻ hoạt động mạnh.

CHƯƠNG 2

hi trở lại ga-ra, tôi thấy chiếc Dauphine vắng mặt trong đó.

Không có gì khó lắm để đoán rằng Hồng Loan lái xe đi ăn trưa. Lúc đó là 1 giờ trưa. Toà nhà vắng làm cho tôi nảy ra ý nghĩ lên vào nhà trên làm một cuộc kiểm soát. Tôi không biết là Hồng Loan đi ăn trưa ở đâu nhưng tôi tin rằng nàng sẽ không trở về nhà ngay. Tôi tha hồ lục soát.

Cho chiếc Mercury vào ga-ra, tôi khép cánh cửa sắt lại cẩn thận rồi đi lên nhà trên. Cánh cửa vào nhà bếp, nơi tôi gặp Hồng Loan hồi sáng nay, đóng có khóa. Tôi cẩn thận tìm chuông điện nhấn chuông gọi. Lỡ ra Hồng Loan còn ở nhà thì nguy. Chiếc Dauphine tuy không có đây nhưng biết đâu nàng lại chẳng nằm yên trong nhà.

Sau mấy hồi chuông điện reo lạnh lạnh mà không thấy động tĩnh gì trong tòa nhà lớn, tôi yên trí cách xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Trên thành tường cao có một khung cửa nhỏ. Tôi đoán đó là cửa phòng tắm. Khung cửa không có chấn song. Nếu khéo uống mình một chút, tôi có thể luồn mình qua khung cửa đó vào nhà.

Một cái thang ngắn dựng ở góc vườn, tôi vác thang tới đặt dưới khung cửa và trèo lên. Bên trong đúng là phòng tắm. Tôi trườn mình qua khung cửa đó và vào được bên trong nhà dễ dàng.

Tầng dưới có hai phòng lớn, một là phòng khách, nơi tôi gặp Hồng Loan đêm qua, một là phòng ăn. Phòng nào cũng rộng thênh thang. Bàn ghế phần nhiều được phủ vải cho đỡ bụi và đỡ phải lau chùi, đỡ việc quét dọn. Một căn

bếp, một phòng tắm, một hành lang và một cầu thang xi măng lên lầu.

Tôi lên lầu. Trên này những căn phòng được chia ra nhỏ hơn tầng dưới. Có ba phòng lớn và hai phòng nhỏ, phòng riêng của Văn ở ngay đầu thang. Phòng riêng của Hồng Loan ở cuối dãy.

Tôi không bước vào một phòng nào cả. Tôi chỉ mở cửa đứng ngoài nhìn vào.

Phòng ngủ của Hồng Loan lớn hơn tất cả. Đồ đạc trong phòng và cách trang hoàng đã được chủ nhân chi thật nhiều tiền cốt làm cho có vẻ thật sang và lịch sự, đẹp. Cái giường ngủ lớn tới năm người có thể nằm vừa. Khăn trải giường bằng sa tanh hồng. Lại một dàn máy Radio-Phono tối tân, một Ti Vi Motorola 23 inch, bàn phấn với tấm kính lớn có thể soi được cả người, tủ áo lẩn trong tường và đèn được bắt theo một hệ thống tối tân chỉ thấy có ánh sáng hắt ra mà không thấy bóng đèn. Cửa lưới, máy lạnh, bàn ghế không một hạt bụi, không khí thơm chỉ có mùi nước hoa đắt tiền và mùi đàn bà. Không cần nhìn kỹ tôi cũng biết là từ lâu lắm không có anh đàn ông nào bước chân vào căn phòng này.

Phòng ngủ của Văn nhỏ hơn nhưng cũng sang và trang hoàng lịch sự đắt tiền không kém. Nhưng tôi thấy rõ những nét bừa bộn, bê bối của căn phòng lâu rồi không có bàn tay đàn bà sửa soạn. Người đàn ông ở trong căn phòng này chỉ dùng để ngủ chứ không là việc gì khác. Mặt bàn có phủ một lớp bụi mỏng. Những đĩa gạt tàn thuốc lác đầy ắp. Đặc biệt là trong phòng này có tới năm, sáu chai rượu không nằm lẩn lóc dưới chân giường, chân bàn.

Chỉ trong năm phút, tôi đã thấy những gì tôi cần thấy trong nhà này. Tài Bé nói đúng, vợ chồng Văn ngủ riêng.

Người đưa ra tình trạng ngủ riêng này chắc chắn phải là Hồng Loan chứ không phải Văn. Tôi cảm thấy thương hại Văn. Đặt tôi vào hoàn cảnh y: có một người vợ đa tình, gợi dục như hấn mà không được ngủ chung chắc chắn tôi còn điên sớm hơn y, tôi sẽ trở thành sát nhân chứ không chỉ trở thành bợm nhậu như y.

Đúng là Vũ Minh Văn sắp vỡ nợ tới nơi rồi. Tòa nhà này trông bề ngoài vẫn còn hách, còn nguyên vẻ sang giàu nhưng bên trong, với những căn phòng khóa cửa, những bộ bàn ghế trải vải như nhà có tang, báo hiệu một sự đổ vỡ không thể tránh được.

Tôi ra khỏi nhà cũng bằng lối cửa sổ phòng tắm. Tôi mang đồ và quần áo lên phòng tôi. Tôi tắm và thay đồ. ở đây, dường như vật có sẵn là điện và nước.

Xong, tôi lại cho xe ra khỏi ga-ra để đi ăn cơm. Diện bộ đồ mới với số bạc bốn ngàn đồng trong túi, lái chiếc Mercury đi trong những thành phố sang, đẹp của Sài Gòn, để tới tiệm cơm Tây ở Đa Kao, tôi cảm giác như tôi là một anh nhà giàu chính cống Ba Lang Trọc, một thứ Herri, Pierre con cháu chú Hạnh ngày xưa đi mua ve chai sau trở thành tỷ phú để lại cho con cháu mấy dãy nhà cho thuê ngay giữa trung tâm Sài Gòn.

Ăn xong, tôi lái xe đi vòng vòng chỉ để hưởng cái thú được lái xe mới, xe đẹp rồi tôi tới văn phòng của Phi Đen.

Nơi làm ăn của Đặng Văn Phi, tức Phi Đen, vì y đen như Miên, đen như Tây Ma Rốc – có tin đồn rằng Đặng Văn Phi là dòng dõi của Tây Ma Rốc: bà thân mẫu của y ba mươi năm về trước đi làm công trong một quán rượu có nhảy đầm ở Cửa Đông Hà Nội, một đêm đẹp trời bị lính Tây Đen hiếp và thụ thai sanh ra y. Y là một chàng Tây Đen không có gia phả - nơi làm ăn của Phi Đen có cái tên

long trọng là "Đại Nam Địa ốc Cục" chỉ là một góc nhà rất nhỏ và bần ở đường D'Ormay. Dân lao động và cả trí thức của Sài Gòn vẫn quen gọi con phố này là Đọt Me. Phi Đen mượn gian phòng của một nhà Tàu để mở văn phòng. Y muốn làm ăn lớn nhưng không có vốn, không có tài, lại tham lam và nhiều ngu dốt hơn khôn ngoan, nhiều gian tham hơn lương thiện, cơ sở y chỉ là một trò khôi hài rẻ tiền. Y mở địa ốc, cho mượn nhà, cho mượn xe, nghĩa là y chuyên làm trung gian cho thiên hạ, nhưng cái nghề trung gian ở Sài Gòn đã có quá nhiều người làm, Phi Đen sống với nghề một cách khổ sở, túng thiếu.

Ở văn phòng Đại Nam Địa ốc Cục có ông Giám Đốc, tức là ông Phi Đen, và một em nữ thư ký. Em này đi làm nhưng bị ông chủ thiếu tiền lương tháng quá nhiều, đã phải đem thân làm bé cho một anh Tàu bụng phệ để lấy tiền sống ngày.

Tôi và Phi Đen biết nhau đã từ quá lâu. Thời gian sau này vì áp phe quá hiểm – như đã nói, tôi đang đi vào một "chu kỳ đen" – tôi đành phải tới làm với Phi Đen. Y là Giám Đốc, còn tôi là đại diện của "Cục", tức là của Công Ty.

Trước cửa nhà địa ốc không có qua cái nhà nào cho sang, cho mượn lúc đó cho đậu đầy xe xích lô đạp chờ khách nữ chiêu đãi ở mấy cái Bar quanh đó dẫn Mỹ về nhà nên tôi không có dịp đậu cái Mercury ngay trước cửa để cho em thư ký của Phi Đen lé mắt. Khi tôi vào tới văn phòng tối om, Giám Đốc Phi Đen mặt bí xị, hằm hằm lên mặt ông Chủ hạch tôi:

– Anh đi đâu mất mặt mấy ngày hôm nay? Mẹ kiếp... Làm ăn cái khí khô gì mà kỳ cục quá vậy? Bao nhiêu công việc chờ anh... Anh không làm thì cho tôi biết để tôi mượn người khác... Tôi cho anh biết là tôi cóc thiếu gì

người tôi có thể dùng được, nhưng vì đã nhận lời để anh làm, nên tôi cứ phải chờ anh...

Phi Đen vừa lưu manh vừa quê. Ngay lúc này y quê nhiều hơn là lưu manh. Tôi có vài lần nhận tiền của y nên từ ngày về đây cộng tác trong việc đi bịp thiên hạ tới nay, tôi vẫn phải nhũn với y. Xong trước cái vẻ quê kệch hách xì xằng của y hôm nay, tôi cố nhịn nữa, tôi cười mũi:

– Nếu anh có nhiều người dùng được, anh còn đợi gì nữa? Kêu họ tới mần đi... Công việc anh nhiều quá mà, không có cả chục nhân viên cừ, nói tiếng Ảng Lê, tiếng Pháp nhanh như gió, làm sao cho xuể?

Tuy ngu nhưng vì lưu manh, khi nghe câu nói của tôi, Phi Đen cũng nghi được rằng tôi nói vậy là có ý cho y biết tôi không còn làm với y nữa và y nên tự tiện mượn người khác. Đôi mắt đã trở sẵn của y càng trở ra:

– Anh nói vậy là nghĩa lý ra làm sao?

Tôi cười khẩy:

– Chẳng có... nghĩa lý... ra nà m thào hết. Tôi thôi không làm với anh nữa. Vậy thôi.

Mọi khi, vì cần tiền, tôi cứ phải ăn nói gượng nhẹ với Phi Đen và do đó tôi trở thành kém về y. Bây giờ, không cần tiền của y nữa, tôi bất cần. Tôi ăn nói tự do và vì vậy, Phi Đen thua tôi ngay.

Em nữ thư ký mọi ngày vẫn đứng đưng với những trận cãi lộn thường trực giữa tôi và Phi Đen, hôm nay cũng phải lắng tai nghe.

Phi Đen ú ớ:

– Nghĩa là cậu đã có chỗ làm khác?

Tôi gật đầu. Rồi tôi kéo Phi Đen sang quán nước trước cửa đái y một châu La Ve 33. Có ăn nhậu là y tươi tỉnh

ngay. Khi tôi chỉ cho y coi chiếc Mercury tôi đi tới, mắt y trở thành bên tròn, bên dẹt.

Sau khi uống chai ba chai 33, mặt Phi Đen trở thành đen kịt, y say và cứ nhất định đòi tôi phải cho y và em nữ thư ký của y lên xe, chở đi một vòng xa lộ. Y lè nhè, năn nỉ nghe thật thương tâm: "Tao lạy mày. Tao chưa được ngồi xe Huê Kỳ chạy trên xa lộ bao giờ... Mày làm ơn, làm phúc cho tao mí em đi chơi một vòng... Tội nghiệp em... Từ ngày em làm mí tao đến nay chưa có tháng nào tao trả được em đủ tiền ương.." Tôi phải xử dụng hết can đảm để từ chối. Hẹn y một ngày đẹp trời gần đây tôi sẽ trở lại chở cả y lẫn em thư ký hãm tài của y đi chơi ra tận Cấp.

Hôm nay, tôi còn cần gặp một người nữa trước giờ mang xe về đón Văn.

Người tôi cần gặp hôm nay là một ông ký giả nhà báo.

Muốn gặp ký giả Minh Tâm, tôi có hai nơi để tới tìm anh: nhà báo và tiệm hút thuốc phiện.

Tới tòa soạn tờ báo anh làm nhiều khi còn không được gặp anh, nhưng đến tiệm anh nằm hút thì chắc chắn 10 phần trăm là gặp.

Tôi tới tiệm hút.

Minh Tâm đã đưa tôi tới đây vài lần nên tuy không phải là khách hút quen, nhà chủ vẫn mở cửa cho tôi vào.

Phải qua hai lần cửa đóng, then cài tôi mới lên tới được căn gác nhỏ bày bàn đèn. Minh Tâm đang nằm lơ mơ nửa thức, nửa ngủ bên bàn đèn, điều thuốc lá cháy dở gắp trên môi đen. Tôi lên tới mà anh vẫn không biết.

Tôi đứng nhìn Minh Tâm vài giây trước khi lên tiếng.

Tôi không biết tên cúng cơm của Minh Tâm là gì, chỉ biết anh có cái vẻ bề ngoài rất không tương xứng với cái tên hiệu của anh, nghĩa là trông Minh Tâm không sáng sủa chút nào: Anh trạc năm mươi tuổi. Và ba mươi năm nghiện hút làm cho người anh gầy và khô như một cái cây không có nhựa. Mái tóc anh đã bạc trắng. Y phục anh vẫn sạch tuy rằng người anh hơi dơ. Có điều đáng kể là anh nói chuyện rất có duyên và anh là người biết nhiều nhất về mọi thứ chuyện, nhất là về chuyện riêng tư của người khác mà tôi đã gặp.

Tôi ngồi xuống dưới chân anh và đập nhẹ anh dậy:

- Ê. Dậy.. Dậy.. Có khách..

Đang lơ mơ, Minh Tâm cau có mở mắt nhìn kẻ tới phá đám anh. Tôi vội tiếp theo ngay.

- Cây hút. Đàn em có tí tiền đến chi cho đàn anh hít đây..

Tôi nói với Ông chủ nhà ông này cũng nghiện lâu năm như Minh Tâm và cũng gầy nhom như Minh Tâm - Năm kia phía bên bàn đèn:

- Xin cụ đong cho tôi hai "đê xê".

"Đê xê" là tiếng Pháp của đơn vị một chỉ thuốc phiện. Thay vì gọi một chỉ, tôi có thể gọi là một "đê xê" hoặc một cối. Mỗi ngày ký giả Minh Tâm tiêu thụ chừng ba chỉ. Nhưng nếu có ai mời húng không phải trả tiền, anh có thể hút được 10 chỉ, tức là một lạng.

Bộ mặt hom hem của Minh Tâm tươi hẳn lên khi anh nghe tôi đồng ý như thế. Muốn cho bầu không khí vui hơn, tôi móc túi lấy tiền trả ngay hai chỉ thuốc cho ông chủ.

Minh Tâm tỉnh ngủ hẳn, anh với tay lấy cái gối sành đặt xuống bên dưới chỗ anh nằm và bảo tôi:

- Nằm xuống đây..

Theo đúng thông lệ đã đến bàn đèn là phải nằm, phải hút dù hút ít, tôi sốt sáng nằm xuống dưới Minh Tâm. Như vậy là ông chủ nằm một bên bàn đèn và tiêm thuốc, Minh Tâm và tôi nằm một bên.

Với tư cách là người chi tiền, tôi có quyền và có bốn phen phải hút trước một cặp. Xong, đến lượt Minh Tâm. Cùng với khói thuốc tỏa ra thơm lừng căn gác hẹp, câu chuyện quanh bàn đèn nở như bắp rang.

– Chú mày còn làm cho thằng Phi Đen không? Minh Tâm hỏi tôi bằng cái giọng ưu ái của thằng anh hỏi thằng em.

– Bỏ thằng đó là phải. Nó còn cóc đủ ăn làm sao mày có ăn cho được. Thế bây giờ mày làm gì? Bộ mới với được chị nạ dòng giàu tiền nào chẳng?

– Chưa. Nếu có mụ nào thiên hạ để xống ra là vợ ngay, không nề hà gì. Vô để lấy tiền đến bao đàn anh ăn hít chứ!

– Đúng... Mày nói đúng... ở đời chẳng có cái cho gì quý bằng tiền, cứ có tiền là có hết, cóc có tiền là chẳng có cái chó gì cả. Sự thực đơn giản như vậy mà nhiều khi mình phải để cả đời người ra sống mới thấy, mới nhận là đúng. Bọn đàn bà nếu nó có tiền thì dù cho nó có già, có xấu đi chẳng nữa, mình cũng cho nó có cái quyền được yêu. Còn đàn bà muốn được yêu mà không có tiền thì bắt buộc phải có sắc đẹp. Chú mày có đồng ý với tao như thế không?

Lẽ tất nhiên là tôi đồng ý với anh. Tôi để cho anh vừa hút vừa ba hoa một lúc lâu mới hỏi như tình cờ:

– Anh có biết gì về thằng cha Vũ Minh Văn không nhỉ?

Tôi hy vọng Minh Tâm biết khá rõ về Vũ Minh Văn để tôi khỏi phải đi hỏi người khác, anh hỏi lại.

– Vũ Minh Văn nào? Vũ Minh Văn, Pacific Trading Co à?

Sau xác nhận của tôi, anh tiếp:

– Biết chứ. Toa có chuyện gì với hắn thế?

Tôi nói cho qua:

– Có tí áp phe còn cần giao thiệp với hắn. Nhưng không phải là áp phe của tôi. Có người muốn nhờ tôi giao dịch với hắn.

– Thằng đó chết đến nơi rồi.. Nó sắp vỡ nợ đấy. Toa nên khuyên cáo người quen của toa đừng nên giao thiệp với hắn nữa.

Minh Tâm cũng nói về Vũ Minh Văn đại khái như những gì tôi đã biết. Nhưng chi tiết anh nói về cô vợ của Vũ Minh Văn làm cho tôi lắng tai:

– Thằng đó nó xuống từ ngày nó lấy phải con vợ này. Con đó tên Loan.. Còn tên Tây nữa kìa Hélène Loan thì phải.. Đẹp lắm.. Sếch-xy lắm.. Nhưng mà cóc hiểu em có cái tướng gì mà thằng đàn ông nào lấy phải em cũng tán gia, bại sản. Thằng nào làm trong chánh quyền mà lấy em thì vào tù, thằng nhà buôn thì vỡ nợ. Em có vẻ cao số. Tên Vũ Minh Văn này là chồng thứ ba của em đấy. Mới lấy nhau được đâu chừng hơn hai năm nay. Tên Văn vừa làm chồng em là xuống dốc ngay. Trước tên Văn, chồng em tên là Hồ Mậu. Mẹ kiếp. Cũng giàu lắm. Nhưng chẳng hiểu làm ăn thế nào, khánh kiệt... Toa có biết cuộc đời tên Hồ Mậu ấy chấm dứt ra làm sao không?

Tôi và ông chủ bàn đèn cùng không biết. Sau khi rít một điếu thuốc phiện ngon lành, ròn tan, hãm bằng một ngụm nước trà nóng, Minh Tâm mới tiếp:

– Hắn tự tử. Chết bằng cách nhảy từ trên ban công nhà 6 tầng xuống vỉa hè chết. Hắn nhảy ở cái bin-đình đường

Hàm Nghi đó, Hồ Mậu là anh chồng thứ nhất của Hélène Loan. Sau Hồ Mậu là Vũ Minh Văn. Có lẽ rồi thằng Văn cũng đến tự tử chết nốt. Còn trước nhất, Hélène Loan "côn lê" với một anh Tổng Trưởng. Anh này có vợ con rồi nên không dám công khai lấy em làm vợ, chỉ bao em thôi. Vậy mà, anh Tổng Trưởng cũng bị mất chức, tí xíu nữa thì đi tù vì tội tham nhũng. Đó là thành tích của em Hélène Loan mà moa biết.

Nói xong câu đó, Minh Tâm im tiếng để hút điếu thuốc vừa được châm xong. Tôi nằm im chờ anh kể tiếp. Trong tiếng kêu ro ro của điếu thuốc chui tọt qua nhĩ tẩu, tôi suy nghĩ về những người đàn bà đẹp mà cao số ở cõi đời này. Tôi vẫn thường nghe nói đến những người như thế, những người đàn bà đẹp nhưng chuyên làm hại chồng. Đàn ông vô phúc thì yêu mê họ và lấy họ làm vợ. Điều đáng kể là những người đàn bà ấy lại không vô duyên, họ lại đẹp hơn ai và đa tình cũng hơn ai hết.

Hút xong một điếu, Minh Tâm nhồm dậy uống ly nước trà nóng bỏng, thở ra một làn khói trắng rồi tiếp:

– Hồi ấy, sau cái chết của Hồ Mậu... hình như có xảy ra một vụ kiện. Kiện tranh gia tài giữa Hélène Loan với bọn con riêng của Hồ Mậu. Rồi lại có một vụ kiện đòi tiền bảo hiểm nhân mạng nữa... Hồ Mậu có bảo hiểm nhân mạng... Dù y có tự tử, hãng bảo hiểm cũng phải trả cho người thừa kế của y một số tiền bồi thường lớn... Hélène là người thừa hưởng gia sản của Hồ Mậu, Nàng được lãnh một số tiền bảo hiểm khá lớn.

Tôi đặt câu hỏi:

- Tại sao hãng bảo hiểm lại không chịu trả tiền cho nàng?
- Vì họ nghi Hồ Mậu chết là vì bị giết chứ không phải vì tự tử
- Minh Tâm đáp – Như vậy có nghĩa là họ nghi ngờ

chính Hélène đã giết chồng để hưởng gia tài. Nhưng sau đó vì không có đủ bằng cứ buộc tội, họ đành chịu thua.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Tôi nhờ anh việc này. Anh có thể tìm lại cho tôi đủ chi tiết vụ Hồ Mậu chết và vai trò của Hélène Loan trong vụ đó được không?

Mỗi lần nhờ vả đến đàn anh việc gì, tôi đều đòi thọ đàn anh hậu hĩ, vì vậy Minh Tâm sốt sắng nhận lời.

– Được chứ, tao tới tòa báo mở tập báo cũ, tìm thấy ngay. Cùng lắm tao sẽ ra thư viện tìm cho mày. Nhưng mày tìm biết về Hélène Loan làm chi?

Không muốn nói rõ, tôi nói đùa:

– Có thể là trong thời gian sắp tới đây, không lâu nữa đâu, tôi sẽ lấy Hélène làm vợ. Tôi vừa được hưởng gia tài của ông cậu tôi. Gia tài lớn ghê lắm, nhưng ở tận bên An Dê Ri. Ông cậu tôi sang lập nghiệp bên đó từ mấy chục năm nay. Ông không có con nên khi ổng chết chúc thư để cả gia sản cho tôi. Tôi sắp hưởng một khách sạn một trăm phòng với rất nhiều nhà đất, tiền bạc ở bên.

Minh Tâm cười cầu tài:

– Vậy thì to tiền rồi...

Tôi lảng chuyện:

– Bao giờ tôi tới lấy tài liệu về Hélène Loan được?

– Mày cho tao ngày mai đi tìm. Chiều mốt mày tới đây đi...

– Xong rồi.

Tôi để lại cho Minh Tâm một ngàn bạc để anh chi tiêu. Con người làm báo rất trải đời, rất sành sỏi, rất khôn lanh nhưng mà cũng rất ngây thơ, khờ khạo, dễ tin ấy rất có

thể tin câu chuyện thừa hưởng gia tài dựng đứng của tôi là chuyện thật. Tôi biết Minh Tâm thường tin tất cả những chuyện gì không gây thiệt hại hoặc có lợi cho anh và nghi ngờ tất cả những chuyện có thể làm anh bị thiệt hại dù là thiệt hại nhỏ.

Tôi mang xe trở lại nhà Pacific Trading vào lúc bốn giờ chiều.

Cơ sở tư này làm việc theo giờ Hoa Kỳ, buổi trưa không nghỉ, nên vào bốn giờ chiều, các em thư ký đã lục đục sắp xếp bàn giấy để ra về. Tôi ngồi chờ ở phòng ngoài với bác tổng văn thư. Tôi mượn tờ báo của bác ta đọc cho qua thì giờ.

Nhân viên ra về gần hết, cửa phòng làm việc riêng của Giám Đốc Vũ Minh Văn vẫn đóng im ỉm. Sau cùng một anh có vẻ là sếp nhân viên, ăn bận khá bảnh bao, tay cũng xách cặp Samsonite, trên đường ra khỏi văn phòng, dừng lại hỏi tôi:

– Anh tới đón ông Giám Đốc?

Tôi gật. Anh tiếp, giọng hạ thấp, mắt liếc nhìn phía căn phòng đóng cửa kín bên trong có Vũ Minh Văn:

– Anh nên vô trông mời ổng về. Có khi ổng say nằm trong đó.... Anh có chờ ngoài này đến tối cũng không thấy ông ra đâu...

Anh ta đi. Nghe lời anh, tôi đi tới cánh cửa. Gõ nhẹ lên đó vài tiếng cho đúng phép, tôi đẩy cửa nhìn vào. Đúng như lời anh sếp ngoài kia nói, ông Giám Đốc Công Ty Pacific sắp bị đời cho ra cửa, đã say và đang say rượu. Có lẽ từ sáng, nghĩa là từ lúc bước chân vào phòng này, y không làm việc gì khác ngoài việc uống rượu.

Văn nằm trong chiếc ghế da có trục xoay, đầu ngẹo qua một bên, hai chân gác lên cạnh bàn. Nhưng hai mắt y vẫn mở thao láo, y đã ngủ. Nói y ngủ không đúng lắm, y chỉ vô cảm giác vì quá say. Rượu mạnh đã đưa y vào một tình trạng đờ đẫn. Mắt y mở nhưng tròng mắt không cử động. Nét mặt y cũng cứng như gỗ. Y nằm đó hoàn toàn bất động. Trong thùng đựng giấy sau lưng y tôi thấy một vỏ chai Cognac không, trên mặt bàn chai Cognac Vourvoisier thứ hai cạnh gần tới đáy.

Tôi nói lớn hơn:

– Đã năm giờ rồi...

Y vẫn không nghe tiếng. Tôi có cảm giác như vừa nói với một pho tượng. Tôi đập nhẹ vào vai y, Văn vẫn không nhúc nhích. Tôi đã từng thấy nhiều người say nhưng chưa thấy ai say khùng khiếp như tên này.

Y đang say, tôi không thể cõng y lên vai mà đưa y ra xe. đành chờ y tỉnh lại vậy. Nhân dịp này, tôi nên lợi dụng để xem xét qua văn phòng này. Để tránh sự nhòm ngó bất ngờ của người ngoài, tôi trở ra, đóng cửa văn phòng và gài khóa cẩn thận.

Bên trái bàn giấy, dựa lưng vào vách là một: tủ tài liệu bằng sắt cao gần bằng đầu người. Tầng trên của tủ hé mở. Tôi tới mở coi. Rất nhiều hồ sơ được xếp trong đó. Tôi đọc thấy những hàng chữ ghi đậm trên gáy hồ sơ: Duyệt ký, Cứu Xét, Thanh Toán..v. v.. Hồ sơ nào cũng đẹp, toàn là thứ hồ sơ được nhập cảng từ ngoại quốc. Tôi lấy một hồ sơ ra mở coi sau khi nhìn lại Văn, y vẫn ngồi trơ trơ bất động.

Sự thực mĩa mai hiện ra trước mắt tôi: bên trong tập hồ sơ đẹp đó chẳng có gì hết, một vài tờ thư cũ bằng tiếng Anh, tiếng Pháp. Tôi mở tập hồ sơ thứ hai, cũng vậy. Có

tập còn chẳng có qua một tờ giấy nào: Tình trạng một doanh thương của Công Ty Pacific coi bộ không được khá lắm. Trong ngăn tủ thứ hai, tôi tìm thấy một phong bì dày màu vàng. Tôi mở phong bì này ra coi.

Bên trong có một tờ thư mang hàng chữ tên:

Công Ty Bảo Hiểm Trung Tín.

Một bức thư của hãng bảo hiểm? Những lời nói của ký giả Minh Tâm về chuyện người chồng cũ của Hồng Loan đã bảo hiểm nhân mạng trước khi tự tử hãy còn văng vẳng bên tai tôi, có thể nào Vũ Minh Văn cũng đã đóng tiền bảo hiểm được chẳng? Tôi đọc kỹ lá thư:

Công Ty Bảo Hiểm Trung Tín qua chứng nhận này sẽ:

– Trả đủ số tiền 16.750.000 đồng bạc (Mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc VN) cho người thực hiện chúc thư hoặc cho người thụ hưởng chúc thư gia sản của ông Vũ Minh Văn, thân chủ bảo hiểm nhân mạng của bốn công ty, ba mươi ngày sau ngày ông Vũ Minh Văn tạ thế, người hưởng thụ phải trưng đủ bằng chứng là có quyền được thụ hưởng tài sản của ông Vũ Minh Văn.,.....

Tài liệu trên làm tôi ngây người ra một lúc khá lâu sau khi đọc và hiểu ý nghĩa nó. Rất chậm, tôi thở ra tất cả làn hơi chất chứa trong lồng ngực trước khi đọc lại tờ chứng thư lần thứ hai. Sau đó, tôi đọc lần thứ ba.

Tôi hiểu tại sao Hồng Loan muốn thấy Vũ Minh Văn, chồng nàng chết. Chuyện đó với tôi không còn là một cái gì khó hiểu nữa. Nguyên do thái độ của Hồng Loan nằm trên tờ giấy này. Mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc. Số tiền thật lớn. Với tôi, nó quá lớn, Hồng Loan giận hờn tôi vì tôi đã cứu sống chồng nàng đêm vừa rồi là phải lắm. Nếu không có tôi, hôm nay nàng đã yên trí

được hưởng số bạc đó do hãng bảo hiểm trả cho nàng. Tôi đã phá hoại nàng.

Một làn hơi lạnh buốt lại chạy qua xương sống tôi. Tôi rùng mình kinh sợ như đêm nào mới gặp Hồng Loan tôi đã cảm thấy. Đêm đó tôi không hiểu tại sao, hôm nay tôi hiểu...

Đó là làn hơi của Thần Chết.

Để có mười sáu triệu đồng bạc, người ta – trong đó có Hồng Loan, có tôi – có thể làm được tất cả mọi tội ác.

Vũ Minh Văn, gã đàn ông ngồi kia, với tôi, không còn là một gã say rượu đáng thương và tôi có cảm tình nữa, y đã trở thành cái gì tượng trưng cho cả một cuộc đời giàu sang. Trước sau, sớm hay muộn gì y cũng phải chết. Nếu y không chết vì mìn, vì lạc đạn, y cũng chết vì rượu hoặc vì lao đầu nhẩy qua cửa sổ một tầng lầu cao nào đó. Không ai có thể nốc nhiều rượu mạnh đến như y mà không chết. Nhưng người khác chết thì chỉ đem chôn, y chết cái xác chết của y còn trị giá mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc.

Tôi bỗng hiểu tại sao Hồng Loan không muốn chồng nàng có tài xế. Không phải vì Văn không có tiền trả. Hồng Loan hy vọng sau những buổi uống say, Văn lái xe và vì say, sẽ gặp tai nạn. Vũ Minh Văn mà chết trong xe hơi là cơ hội đẹp nhất để nàng lãnh số bạc bảo hiểm lớn đó. Bây giờ tôi đã hiểu quá rõ lý do làm cho Hồng Loan phải đưa cho tôi số bạc 10.000 đồng để tôi lặn lẽ ra khỏi nhà nàng.

Một tiếng động ở phòng ngoài cùng tiếng người nói ngoài đó làm tôi tỉnh cơn suy nghĩ. Tôi bỏ tờ chứng thư vào hồ sơ và đóng tủ, quay lại. Trên ghế, Vũ Minh Văn đã hồi tỉnh. Những ngón tay cứng ngắc của y đặt trên bàn bắt đầu chuyển động. Hai mắt y mất dần vẻ vô hồn.

Tôi trở lại đứng trước bàn, hỏi lớn:

– Ông Văn, mời ông về...

Y chớp mắt, lắc đầu rồi nhìn thấy tôi:

– Quang... Chú đây à? Mấy giờ rồi?

– Đã năm giờ rồi. Văn phòng đã đóng cửa.

Sự nhanh nhẹn của Văn sau khi tỉnh lại làm tôi ngạc nhiên. Y đứng ngay dậy và nhìn đồng hồ tay:

– Năm giờ rồi kia à? Tao bận nhiều việc quá nên quên cả thì giờ..

Y tưởng là tôi không trông thấy y ngủ ngời trên ghế vì say,

– Xe đâu?

– Xe để ngay ở cửa.

Văn muốn đi nhưng y đi không vững, y phải vịn tay vào mép bàn:

– Tao bị tê chân...

Tôi đến gần cho y vịn lên vai tôi. Y không muốn thế nhưng sợ nếu không vịn, y sẽ té lăn đùng trên đường đi. Y đành vịn vậy. Tôi đưa y ra cửa. Cũng may, giờ đó nhân viên của hãng đã ra về hết, chỉ còn có người tổng văn thư chờ đóng cửa, tắt đèn.

Nhưng ngồi vào xe, Văn lại ngủ. Lần này, y ngủ thật sự, ngáy đều. Xe về đến nhà, y vẫn ngủ. Tôi không thể đánh thức y dậy. Tôi đành mở cửa xe, xuống trước, nắm ve áo kéo Văn ra khỏi xe và xốc y vào nhà.

Văn khá nặng nhưng tôi còn đủ khỏe để xốc y lên lầu.

Vào nhà, tôi nghe tiếng Hồng Loan hỏi lớn:

– Văn, mình đã về đó à?

Tôi nghe giọng nói và biết là nàng hỏi mĩa mai, Hồng Loan dư biết là Văn lại say khướt đi không nổi.

Hồng Loan ngồi trong chiếc ghế da trong phòng khách tờ báo Pháp mở trên lòng. Nàng bận bộ quần áo bằng một thứ vải mỏng màu xanh hở cổ, ngắn tay, ống quần chần và ngắn gấn tới đầu gối. Lúc thường, trông nàng đã quyến rũ và gợi tình rồi. Lúc này nàng còn gợi tình kinh khủng trong bộ quần áo nửa kín, nửa hở đó. Làn da trắng ngần bên màu xanh của áo. Nhìn xa, tôi cũng biết da thịt nàng đang mát rượi và thơm phức. Dường như nàng vừa tắm mình. Tôi đã nhìn thấy bồn tắm bằng sứ trong phòng tắm trên lầu của riêng nàng. Đàn bà Việt Nam đa số tắm đứng, tắm bằng gáo múc nước dội lên người không sao sạch và thơm bằng đàn bà Tây Phương hoặc đàn bà nhà giàu, tắm nằm cả thân mình trong bồn sứ đầy nước.

Chiều nay, Hồng Loan có vẻ thoải mái. Từ lúc đặt chân vào nhà này, chiều nay tôi mới thấy nàng có vẻ thoải mái và vui vui.

Tôi muốn quăng gã chổng say của nàng vào lòng nàng nhưng tôi tự ngăn kíp hành động đó. Lúc này, tôi cần đóng vai hiền lành, gọi dạ, bảo vâng để nàng không có lý do nào tống cổ tôi ra khỏi nhà.

– Thưa bà... Ông Văn hơi khó ở – tôi lễ phép – bà để tôi dìu ông lên phòng cho ông nằm nghỉ...

– Anh được việc lắm – nàng gật đầu – anh biết phòng riêng của ông chưa? Cứ đưa ông lên lầu, anh sẽ thấy phòng của ông mở cửa. Anh đặt ông vào nằm yên trong giường rồi xuống đây, tôi có chuyện cần nói với anh.

– Thưa bà vâng.

Trên đường dìu Văn lên lầu, tôi nghĩ thầm: "Lại định gây sự gì đây? Đuổi mình nữa chẳng? Giọng nói hôm nay có

vẻ ngọt lắm.." Nhưng dù Hồng Loan có dở trò gì đi nữa, tôi cũng không ngán nàng. Bây giờ tôi đã biết lý do vì sao nàng không muốn tôi có mặt trong nhà này, có mặt bên Vũ Minh Văn. Muốn cho tôi đi nàng phải dùng thủ đoạn gì khác làm tôi vừa lòng chứ không thể vu cho tôi ăn cắp được.

Đưa Văn vào phòng y, tôi cởi áo veston cho y, tháo giày cho y. Vừa ngả lưng vào giường, y đã ngáy ròn.

Tôi trở xuống phòng khách.

Hồng Loan đang mãi đọc tờ báo, một điếu Craven'A gắn trên môi, nàng tảng lờ như không biết có tôi xuống tới.

Tôi ho khan một tiếng:

– Bà cho gọi tôi..?

Nàng vẫn làm lơ như đang mãi đọc một chuyện gì hay trong trang báo. Tôi nhìn đôi môi dâm dục của nàng mím trên điếu thuốc. Bộ ngực đầy của nàng căng nảy làn áo mỏng. ở nhà, nàng không bận nịt vú, tôi lờ mờ thấy làn da ngực nàng hồng hồng. Trên cánh tay trần của nàng có làn lông măng phơn phớt. Tôi nhìn kỹ và thấy lông tay nàng có màu vàng vàng như màu lúa chín màu lông tơ của phụ nữ Tây Phương. Tôi tự nghĩ không biết nàng sẽ có phản ứng ra sao nếu tôi bước tới dặng tờ báo trong tay nàng quẳng ra xa và dặng ngựa nàng xuống hôn lên môi nàng...

Có thể lúc đó nàng cảm thấy tôi nghĩ như thế – đàn bà thường có cảm giác nhạy bén, kẻ đàn ông nào thèm muốn họ, chưa cần gã đó nói, họ có thể biết. Có khi họ còn biết chuyện đó trước cả gã đàn ông – tôi thấy làn má nàng ửng hồng...

Đột nhiên nàng bực tức vút tờ báo xuống bàn và quay lại nhìn tôi ánh mắt nháng lửa giận:

- Sao dám nhìn người ta như vậy?

Đôi mắt trừng trừng của nàng chửi tôi nặng hơn lời nói, nhưng không sao, tôi đã gặp khá đủ đàn bà để hiểu rằng đàn bà chỉ chịu khuất phục hay tử tế với người đàn ông khi nào người đàn ông đó đã ăn nằm với họ, và nếu ăn nằm không ra gì, vẫn cứ bị đàn bà khinh bỉ như thường. Càng loại đàn bà kiêu căng như Hồng Loan lại càng đa tình, tôi vẫn tưởng bở:

- Xin lỗi bà. Hồi nãy bà có dặn tôi là hầu ông xong xuống để bà dạy việc...

Tôi dùng ngôn ngữ học được của cái lương, tôi như một anh kếp hát và tôi tủm tỉm cười thầm vì hai tiếng "dạy việc" dùng lúc này thật đắt.

Đôi mắt nàng vẫn rực lửa:

- Đêm qua tôi có nói cho anh biết là nhà này không cần đến anh... Hôm nay, tôi nhắc lại với anh điều đó. Bây giờ anh đã rõ công việc của anh rồi chứ? Anh đâu phải là thư ký riêng của ông Văn? Anh có vẻ là người có học, anh nên đi tìm việc khác xứng đáng với anh hơn. Anh.. mạnh chân, khỏe tay... ở Sài Gòn này thiếu gì công việc hợp với anh.. Tôi tin rằng anh không hèn hạ đến nỗi người ta đã đui anh năm bảy lượt mà cứ bám lấy... Tôi biếu anh 20.000 đồng để anh đi tìm việc chỗ khác. Tiền đây, anh đi ngay đi...

Tôi không nói gì cả.

Nàng đi tới mở ngăn kéo cái bàn nhỏ, nơi nàng để sẵn tiền, đem hai tập giấy năm trăm trở lại. Hãy còn thù tôi, nàng không cầm tiền đưa tôi như đêm qua mà liệng xuống mặt cái bàn nhỏ trước mặt tôi:

- Đây... tiền đây. Đi đi,...

Một lần nữa, lẽ ra tôi cầm tiền và đi thẳng không ngoái cổ nhìn lại. Nhưng khốn thay, định mệnh đã an bài, tôi đã được biết lý do tại sao nàng phải đưa tiền cho tôi để tôi ra đi, tại sao nàng muốn chỉ có nàng ở bên Vũ Minh Văn, tôi đã biết Vũ Minh Văn có bảo hiểm nhân mạng trị giá 16 triệu đồng. So với 16 triệu đồng, hai mươi ngàn đồng là nghĩa lý gì?

Cổ họng tôi khô lại, tôi phải nuốt nước miếng trước khi đáp:

– Tôi cũng xin thưa với bà lần nữa: Ông Văn mượn tôi làm cho ông, tôi chỉ đi khi nào ông biểu tôi nghỉ...

Và tôi qua lưng đi...

Sau lưng tôi vang lên tiếng nàng gọi:

– Quang... Tôi bảo đã,..

Nhưng tôi không quay lại, tôi đi thẳng ra ngoài vườn.

CHƯƠNG 3

ận bộ quần áo ngủ mới lấy từ tiệm giặt ủi về, điếu Lucky gắn trên môi, tôi nằm dài trên giường, suy nghĩ...

Căn phòng riêng trên ga-ra này có cửa sổ mở ra vườn cửa sổ ở ngay trên đầu tôi. Không gian mát và tĩnh mịch. Phòng này mà có một dàn máy quay băng Akai, một cô vợ trẻ, không cần là vợ, chỉ cần là một cô tình nhân, một thiếu nữ xinh, thơm...là nhất. Tôi nằm lơ mơ, khói thuốc tỏa bay lên trần, mơ đến những gì tôi được hưởng nếu tôi làm chủ 16 triệu đồng.

Từ lúc được đọc qua tờ thư của Công Ty bảo hiểm trong tủ của Vũ Minh Văn, số tiền 16 triệu cứ lớn vờn trong óc tôi. Tôi đã bị số tiền đó ám ảnh mặc dù đó không phải là tiền của tôi, tôi biết chắc là tôi sẽ không bao giờ được chạm tay vào số tiền ấy dù cho Vũ Minh Văn có chết.

Tôi không thể được hưởng số tiền bồi thường nhân mạng đó nếu Vũ Minh Văn chết đi, nhưng tôi biết Hồng Loan, với tư cách là vợ chính thức có hôn thú hợp pháp của Văn, sẽ được lãnh số tiền đó.

Từ vài năm nay, xã hội Việt Nam ta đổi mới theo Âu Mỹ rất nhanh. Cùng với những tiện nghi vật chất của văn minh như thang máy, máy khâu băng, điện thoại, TiVi, máy giặt, xà bông bột, thuốc xịt muỗi, thuốc trừ hôi nách và thuốc ngừa thai..., một số người Việt có tiền đã biết đến chuyện bảo hiểm. Người ta mất tiền bảo hiểm xe hơi, nhà, hàng hóa và người ta bảo hiểm cả tính mạng. Tuy chưa được hiểu rành lắm về vấn đề bảo hiểm và cũng chưa bao giờ mất đồng bạc nhỏ nào đóng cho các hãng bảo hiểm, tôi cũng biết rằng chuyện bảo hiểm cũng như

việc mua đồ chịu, trả tiền dần – là một chuyện rất quen thuộc với người Âu Mỹ. Người Âu Mỹ khi còn sống, còn làm ra tiền, nghĩ trước đến chuyện để dành tiền cho vợ con, họ mua bảo hiểm. Khi họ chết, hãng bảo hiểm sẽ lại đóng trả cho vợ những số tiền lớn nhỏ tùy theo số tiền họ đóng hàng năm trước đây. Vũ Minh Văn cũng làm như thế. Chắc số tiền hắt đóng phải lớn lắm nên hợp đồng bảo hiểm mới chịu trả số bạc 16 triệu đồng cho thân nhân hắt khi hắt chết.

Có một sự trùng hợp mà tôi cần khai thác: đó là chuyện Hồ Mậu, anh chồng cũ của Hồng Loan, cũng có bảo kê nhân mạng. Hồng Loan đã được bồi thường một lần. Nay nàng kết hôn với Vũ Minh Văn, anh chồng thứ hai cũng có bảo kê nhân mạng và anh ta đang sa vào một cuộc say sưa dài, chưa biết anh ta sẽ chết lúc nào. Lẽ tự nhiên anh ta phải chết vì tai nạn, vợ anh mới được hãng bảo hiểm đền tiền.

Chết vì tai nạn?

Say sưa như Vũ Minh Văn hiện nay, việc hắt chết vì tai nạn quá dễ. Hồng Loan có thể giết hắt rồi hóa trang cho vụ ám sát đó trở thành tai nạn. Nhưng tôi biết nghĩ vậy thì cảnh sát, nhất là nhân viên bảo hiểm, cũng biết như thế. Họ còn biết nhiều hơn tôi nữa, vì đó là nghề của họ. Nếu Vũ Minh Văn ngã lã ra chết bây giờ dù cho hắt chết vì tai nạn hắt hoi đi nữa, người bị nghi ngờ trước nhất vẫn là Hồng Loan. Vì nàng được lợi vì cái chết đó. Nếu không khéo, nàng có thể bị tù chung thân thay vì được lãnh tiền bồi thường.

Hồng Loan không thể giết được chồng, nhưng nếu nàng có người giúp. Một người như tôi chẳng hạn.

Khi suy nghĩ hoặc gặp chuyện gì lo âu, tôi vẫn quen hút thuốc lá liên miên, hết điều này đến điều khác.

Bỗng dưng, tôi choàng tỉnh. Y như tôi tỉnh lại từ một cơn mê, tôi nhồm dậy. Tôi tự hỏi tại sao tôi lại suy nghĩ đến một chuyện không hề dính líu gì tới tôi? Hồng Loan là vợ của Vũ Minh Văn, nếu chồng nàng chết, nàng có quyền lãnh tiền bồi thường. Việc Văn đóng bảo hiểm chỉ cốt để khi hãn chết, vợ hãn có tiền sống. Từ lâu rồi, có một lần, tôi đọc thấy một câu trong một cuốn tiểu thuyết loại truyện có án mạng, có cướp trộm, có những hàng động hung dữ được gọi là roman noir của Pháp thường chứa đựng nhiều luân lý, nhiều và rõ hơn cả những bộ sách dày cộm dạy về luân lý - một câu mà tôi cho là chí lý: đừng bao giờ thèm muốn cái gì không phải là của mình. Đồng tiền của Vũ Minh Văn không phải là tiền của tôi, tại sao tôi lại ước ao, xây mộng về nó?

Nhưng sự tỉnh thức ấy chỉ thoáng hiện rồi mất đi ngay. Vì tôi biết Hồng Loan đang muốn làm cho chồng nàng chết để nàng hưởng số tiền bồi thường, và tôi biết dư rằng cứ để một mình Hồng Loan thực hiện âm mưu nàng sẽ thất bại. Bọn bảo hiểm sẽ lật trần thủ đoạn của nàng ngay lập tức dù cho nàng có khôn khéo đến đâu. Nhưng nếu nàng có tôi giúp thì may ra.

Tôi suy nghĩ đến vai trò của tôi trong vụ này.

Mười sáu triệu đồng bạc. Chia đôi ra, tôi sẽ có 8 triệu đồng.

Tám triệu đồng bạc! Cuộc đời tôi sẽ thay đổi hoàn toàn. Số vốn đó sẽ là cái đà đẩy tôi đi trên đường thành công. Tôi có đủ cả điều kiện thành công với đời, để giàu sang, tôi chỉ thiếu có mỗi một điều kiện tiền. Với số tiền 8 triệu bạc làm vốn, tôi sẽ có nhà lầu, có xe hơi, những chiếc xe đẹp như chiếc Mercury của Vũ Minh Văn. Ngồi lái chiếc xe đó với tư cách là ông chủ trẻ tuổi, tôi sẽ làm cho nhiều kẻ xám mặt đi vì ghen tức. Tôi sẽ mở hãng xuất nhập cảng

riêng, sẽ có những em nữ thư kí con nhà lành, có tú tài toàn phần, thơm như mít làm việc cho tôi, kính cần gọi tôi là ông chủ, xưng em và em nào cũng sẵn sàng cho tôi hưởng tất cả những gì quý nhất của em với hi vọng được tôi yêu thương và trở thành bà chủ.

Hoặc không cần tôi phải giúp đỡ Hồng Loan, chỉ cần tôi chú ý nắm giữ được một hai bằng cứ có thể kết tội được nàng giết chồng, tôi cũng có thể bắt buộc nàng phải chia cho tôi một nửa số tiền nàng được hưởng.

Sự náo nức của tôi dụi dụi đi nhiều khi tôi nghĩ đến quý anh cảnh sát. Nếu Văn chết vì bị ám sát, một cuộc điều tra sẽ được mở ngay và bị nghi ngờ trước nhất là Hồng Loan. Các anh cảnh sát sẽ dư thông minh để hiểu rằng một mình Hồng Loan không thể giết chồng êm thấm và hóa trang vụ ám sát đó bằng tai nạn được, nàng phải có đồng lõa giúp sức. Từ điều phán đoán đó tới việc tìm ra tôi và nghi ngờ tôi không mấy xa. Nạn nhân càng giàu tiền, cảnh sát càng ra sức tìm thủ phạm. Nhưng tôi vẫn không nản lòng. Nếu khôn ngoan, người ta vẫn có thể qua mặt được cảnh sát. Lẽ tất nhiên là việc này sẽ có nhiều khó khăn nhưng số bạc lớn đó xứng đáng để tôi liều. Nếu không liều, không chịu chạm trán với nguy hiểm làm sao tôi có thể làm chủ được bảy, tám triệu bạc?

Tôi ngủ thiếp đi trong ý nghĩ lạc quan đó.

Tôi trở lại tiệm thuốc phiện tìm Minh Tâm. Lần này, quanh bàn đèn có nhiều người. Khi bước chân lên cầu thang, tôi đã nghe thấy tiếng người đang nói, đang cãi và đang cười.

Đúng hẹn – Minh Tâm bao giờ cũng đúng hẹn nếu anh hẹn ai gặp anh ở bàn đèn – Minh Tâm đang nằm đó. Người bị đời công kích, chế giễu là một ông già, lẽ tự nhiên ông già này cũng là một khách hút, trông ông đen

như cái cột nhà cháy và gầy khẳng khiu như cái cây khô. Bao nhiêu nhựa sống và năng lực của ông đều được đốt cháy trên đầu đèn dầu lạc. Tôi chưa từng gặp ông già này bao giờ nhưng chỉ ngồi dưới chân Minh Tâm, nghe lỏm câu chuyện, tôi cũng biết ông là người đang bị đời chỉ trích, chế nhạo. Số là ông già - một tay chơi ba mươi năm về trước ở Hà Nội, giao du với đoàn Công Sứ Tây, Tổng Đốc, Tuần Vũ Ta, nhảy đầm và ăn ngủ với đầm chính cống, lái xe tu bin đít vịt, bận quần gôn cầm súng hai nòng đi bắn vịt trời... Ông là bố đẻ của năm anh con trai. Nhờ ông nuôi dạy, năm anh con bây giờ đều đã đỗ đạt, thành những ông lớn giữ những địa vị cao trong xã hội này. Năm nay hai anh con ông đã làm bác sĩ, hai anh là kĩ sư - kĩ sư điện tử đảng hoàng, chỉ còn anh con út là còn đang đi học. Trong số hai anh con lớn làm bác sĩ, một anh làm giám đốc bệnh viện công lớn nhất của nhà nước, một anh làm chủ một dưỡng đường tư, hai anh kĩ sư đều làm lớn, lương bạc trăm ngàn cho những nhà Shell, Esso.. Các anh xe hơi, nhà lầu, vợ đẹp, con khôn, bổng lộc vào như nước, nhưng ông bố già của các anh thì nghiện, rách và di chuyển trong Sài Gòn-Chợ lớn đều bằng xe lam và xe buýt. Khổ một nỗi là bị các con khinh rẻ, bỏ đói, ông bố vẫn kiêu hãnh vì lũ con, vẫn cứ hay mang con ra khoe. "Nhà tôi có hai bác sĩ, hai kĩ sư. Thằng nhỏ sắp ra được sư. Các con tôi thằng nào cũng thông minh. Cũng brilliant. Thành tài hết." Điều đáng kể là ông già không nói dóc, lũ con trai ông ta quả thật đều đã đỗ đạt cao, đều giàu tiền như vậy.

- Khổ lắm! Cụ cứ lôi các ông quý tử của cụ ra khoe làm cái quái gì. Người nào không biết rõ cụ, người ta yên trí là cụ nói phét.

Khi Minh Tâm đá kích ai, anh nói rất đau, phũ phàng và tàn nhẫn. Tôi chưa thấy ai phũ phàng một cách tỉnh táo

như Minh Tâm. Tôi tưởng tượng nếu tôi làm anh phật ý điều gì đều bị anh đả kích, chắc tôi sẽ bỏ chạy ngay không dám ngồi nghe.

- Cụ khoe các con cụ giàu có, sang trọng, sao các ông ấy lại nỡ để cho cụ vất vả thế? Các ông ấy thừa tiền, các ông dư sức tậu cho cụ cái ô tô cũ cho cụ đi hít. Đẳng này chúng tôi thấy cụ quanh năm đi buýt với xe lam. Thấy cụ vất vả như vậy, các ông ấy phải biết chứ?

Ông già có con bác sĩ, kĩ sư thộn mặt ra:

- Tôi có nhờ vả gì chúng nó đâu. Tôi vẫn còn sức kiếm đủ ăn.

- Khổ lắm! Ai bảo cụ không kiếm được đủ ăn. Cụ ăn hít thì bao nhiêu. Nhưng cái luật chung không cho phép các ông con cụ đối xử tàn tệ với cụ như thế.

Các ông ấy xe hơi, nhà lầu mà để cụ đứng chờ xe buýt, dầm mưa dãi nắng, đến tuổi này cụ còn phải đi làm thêm, đi làm công cho người ta để kiếm miếng ăn là bậy. Tôi hỏi cụ chứ mình vất vả nuôi con cho chúng nó ăn học làm cái gì? Đến khi mình già yếu, hết lộc, chúng nó thành người chúng nó có bổn phận phải phụng dưỡng mình chứ.

- Chúng nó còn vợ con chúng nó.

- Ai ở đời này mà lại không có vợ con? Bộ chỉ có mấy ông quý tử của cụ là mới có vợ con nuôi thôi hay sao? Phải chi như cụ có tiền nhiều kia thì không sao đẳng này cụ lại rách. Các ông ấy có bổn phận phải biết là cụ hằng ngày đứng chờ xe buýt, phải đi bộ nắng mưa chứ? Đúng là các ông ấy coi cụ như người dưng rồi còn gì.

Ông già tần ngần:

- Tại mình mang cái tật nghiện. Các con tôi chúng không muốn tôi hút.

Bực quá. Minh Tâm ngồi nhồm dậy, nước miếng của anh văng ra cả bàn đèn:

- Không muốn kệ mẹ chúng nó chứ. Mình làm ra tiền mình ăn hút, chúng nó là con chúng nó có cái quyền gì? Mẹ kiếp. Không có mình ăn hút, kiếm tiền nuôi chúng nó ăn học thì bây giờ chúng nó đi đẩy xe rác, đi làm bồi. Đâu chúng nó có thành được ông nọ, ông kia.

Minh Tâm nằm xuống và phang câu cuối cùng:

- Xin lỗi cụ, tôi mạn phép cụ mà nói một câu rằng... bọn con trai cụ là bọn bất hiếu. Chúng nó có bố già mà không biết thương, để bố phải vất vả. Tôi chắc chúng nó mắc cỡ vì bố chúng nó nghiện hút. Cụ chẳng nên đem các con cụ ra khoe. Người ta thấy con cụ là bác sĩ, kĩ sư mà để cụ đói rách, vất vả như thế người ta cười cụ, người ta cho gia đình cụ vô phúc.

Mặt ông già có nhiều con làm lớn cứ dài ra. Trông thật tội nghiệp nhưng rồi sau khi thấy ông ta không nói gì, người ta cũng tha cho ông ta. Cái lỗi của ông là thỉnh thoảng lại đem con làm lớn ra khoe làm cho thiên hạ ngứa tai.

Đả kích chán ông già nọ rồi, kí giả Minh Tâm mới nói chuyện với tôi:

- Quang! Tao đã tìm được đủ tài liệu mày cần rồi đây.

Anh trao cho tôi mấy tờ giấy có ghi những hàng viết bằng bút nguyên tử lớn như những con gà mái của anh. Anh có tật hay quên nên anh quen ghi chép. Những dòng chữ gà mái đó cho tôi biết gần hết vai trò của Hồng Loan tức người đẹp Hélène Loan, trong cái chết của nha doanh thương Hồ Mậu.

- - -

Buổi trưa, sau khi đưa Văn từ văn phòng Pacific về nhà, tôi được phép để chiếc Mercury lại nhà và đi ăn. Văn hẹn tôi tới ba giờ trở lại đưa y đi làm.

Hai giờ ba mươi phút, về đến vi la vắng, tôi không thấy chiếc Dauphine nằm bên chiếc Mercury trong nhà xe. Hồng Loan vắng nhà. Nghĩ rằng Văn có thể hãy còn ngủ say, tôi lên nhà trên.

Tới trước cửa phòng riêng của Văn, tôi ghé tai vào cửa, lắng nghe. Im lặng. Một lúc lâu không nghe thấy tiếng động gì, tôi khẽ đẩy thử cánh cửa. Chỉ khép hờ. Tôi thò đầu nhìn vào.

Văn nằm dài trên giường. Y bận áo sơ mi, quần tây, chân còn đi nguyên đôi giầy. Trên mặt bàn ngủ bên giường, có một chai rượu Courvoisier chỉ còn một nửa rượu trong chai, một cái ly đầy rượu. Văn ngoảnh mặt nhìn tôi. Mặt y nặng và hai mắt y đỏ rực.

Y cầm trên tay một khẩu súng lục. Y đang mân mê, nâng niu khẩu súng đó như một vật gì thật đẹp. Không ngờ có tôi đột ngột mở cửa phòng nhìn vào, Văn bỡ ngỡ mất vài giây mới giấu khẩu súng xuống dưới gối.

Y gắt, giọng hằn học:

- Mày không biết gõ cửa sao, mày?

Lần đầu tiên tôi thấy Vũ Minh Văn tỏ ra thô lỗ cục cằn.

Tôi cũng bỡ ngỡ vì tôi không ngờ lại thấy y cầm súng nằm trên giường. Phải chăng y cũng biết là Hồng Loan đang muốn cho y chết, đang tìm cách cho y chết để hưởng tiền bồi thường, nên y đề phòng? Phải chăng y để sẵn khẩu súng ở đó để tự vệ khi cần đến?

Những ý nghĩ đó dồn dập tới làm tôi đứng ngây ra tới vài giây mới ấp úng trả lời được:

- Tôi xin lỗi. Tôi tưởng ông ngủ nên tôi chỉ hé cửa nhìn vào. Nếu thấy ông còn ngủ, tôi không muốn làm ông thức.

Câu trả lời của tôi có vẻ làm Văn hài lòng. Vẻ bức tức của y biến đi.

Y dịu giọng:

- Hôm nay, tôi không đi làm. Hơi mệt.

Và y nhồm dậ, gật đầu:

- Quang, vô đây. Chúng mình nói chuyện chơi một lúc.

Con người cô đơn nào cũng cần nói chuyện, đặc biệt là nói với người cùng giống với mình, đàn ông cô đơn thích nói, thích tâm sự với đàn ông. Tôi không rõ đàn bà phản ứng làm sao khi họ bị cô đơn, chắc cũng thế. Điều đó chứng minh tại sao có những cặp bạn gái giang hồ rất thân yêu nhau.

Tôi vào phòng, khép cửa lại và tới gần giường Văn nằm. Bây giờ con người của Vũ Minh Văn trước mắt tôi như có một hình thể khác hẳn. Bây giờ y có giá trị tới 16 triệu sáu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc VN.

Văn giơ tay chỉ cái ghế cho tôi và cầm ly rượu:

- Bà vợ moa đi vắng, phải không?

Y xưng hô "toa moa" với tôi. Y đã trở lại thành người bạn tôi đã cứu cho thoát chết vì mìn đêm nào trong nhà hàng Hoàng Hoa.

- Tôi chắc thế - tôi đáp, giọng nói của tôi vẫn lễ độ, y có thể thân mật với tôi vì bây giờ y đã là ông chủ của tôi. Dù sao, trên nhiều phương diện, tôi vẫn là người làm công cho y. Nhất là lúc này, tôi cần lấy cảm tình của y nhiều hơn trước - Vì tôi không thấy xe Dauphine ở nhà.

- Toa có biết em đi đâu không?

- Thưa không. Tôi cũng vừa mới đi ăn về. Về đến nhà đã không thấy xe của bà ở nhà.

Y cười khẩy:

- Toa cứ gọi en là en...Bà chủ, bà chiếc mẹ gì. Toa nên luôn luôn nhớ rằng toa ở trong nhà này với tư cách là bạn moa. Moa không muốn nhắc nhiều đến chuyện toa cứu moa, nhưng thực sự là moa không coi toa như một thằng người làm tầm thường của moa. Moa không bảo toa suồng sã với vợ moa nhưng đừng coi nàng là bà chủ. Toa có quyền coi Hồng Loan là bạn của một thằng bạn toa.

Tôi nghĩ thầm: "Hay lắm! Thế thì còn gì bằng nữa. Nhưng bà vợ anh ác liệt, hắc búa bỏ mẹ. Tôi coi nàng là bà chủ nàng còn chưa chịu, bây giờ tôi lại nghe lời anh, "toa, toa, moa, moa" với nàng, để nàng có lí do đuổi tôi ra khỏi nhà này gấp. Tôi chưa muốn đi khỏi nhà này. Tôi còn muốn ở lại để coi nàng cho anh "đi suốt" ra sao.

Vẫn lễ độ tuy giọng nói có vẻ thân mật hơn, tôi nói:

- Không biết anh có biết không. Bà Hồng Loan không muốn tôi ở đây. Bà ấy đã công khai đuổi tôi hai lần từ ngày anh đưa tôi về nhà này.

- Hai lần rồi kia à?

Tôi gật:

- Hai lần. Lần đầu, en đưa cho moa 10 ngàn đồng, nói là tiền...

Tôi muốn nói đến "tiền bồi thường" nhưng hai tiếng "bồi thường" bỗng dưng làm cho lưỡi tôi cứng lại. Hai tiếng đó đối với tôi đã trở thành hai tiếng cấm kỵ, hai tiếng mà tôi phải tránh nói đến. Tôi vội tìm tiếng khác:

- Nói là tiền trả ơn tôi đã cứu mạng anh và tiền giúp tôi sống được ít ngày để đi tìm việc làm nơi khác. Lần thứ hai, nàng đưa cho tôi 20 ngàn.

- En tăng giá lệ như vậy ư?

Y cố gắng nói như đùa nhưng vẻ mặt y lộ rõ sự suy nghĩ nội tâm:

- Cứ kể thì việc làm của nàng cũng chẳng có gì lạ lùng lắm đâu. Moa hiểu. Nhưng moa vẫn còn là chủ nhà này.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Đừng để ý gì đến những lời nàng nói cả, có gì lời thôi nữa, Quang cứ nói cho tôi biết. Tôi muốn Quang ở đây, Quang đã có vợ con chưa?

Tôi lắc đầu:

- Nhân tình thì có nhưng chưa lần nào sống chung với chị đàn bà nào tới quá nửa năm. Với chị đẹp nhất, đa tình nhất cũng vậy.

- Vậy là khôn.

Y uống một hớp rượu và nằm dài trên giường:

- Uống không? Chịu khó đi lấy ly rót rượu mà uống.

- Anh mặc tôi.

Y "đi một đường" tâm sự:

- Toa đừng bao giờ lấy vợ cả. Đàn bà nó hại mình. Đàn bà càng đẹp, càng đa tình chừng nào nó càng hại mình nặng chừng ấy. Cậu cứ trông tôi đây thì thấy. – Y phát một cử chỉ mơ hồ bằng tay – Nàng đẹp, nàng đẹp lắm phải không cậu? Đẹp như nàng là đẹp nhất Saigon này rồi. Nàng có đủ đức tính và đặc tính để một thằng đàn ông như chúng mình có thể mơ ước. Nhưng chắc cậu chẳng thể tưởng tượng được rằng một người đàn bà đẹp, trông đa tình như

nàng lại có thể lạnh lùng như đá với chồng? Hà...Lạnh như một băng sơn. Có một danh từ mới được phát minh để gọi loài đàn bà như nàng: loại thạch nữ, phụ nữ lạnh như đá. Lạ thật. Người như nàng mà lại không thích ái tình thật là lạ. Khó hiểu. Nàng chỉ chú ý đến có một vật trên đời.

Y nói huyền thuyên như người say nói chuyện một mình. Đột ngột, y hỏi:

- Quang. Toa có thích tiền không?

- Tôi thì cũng thích tiền như tất cả mọi người. Tôi đáp.

- Lẽ tự nhiên là như vậy rồi. Ở đời này ai mà chẳng thích tiền, nhưng có người thích nhiều người thích ít. Vì không có tiền, chúng ta khổ. Vì chúng ta không muốn khổ hoặc vì chúng ta sợ khổ nên chúng ta thích có tiền. Xong, có kẻ thích tiền đến độ dám làm tất cả mọi việc, những việc mà người khác không thể làm được để ra tiền. Chẳng hạn như chuyện giết người. Toa có dám giết người với mục đích để ra tiền không?

Tôi thận trọng lắc đầu.

Văn uống một hớp rượu lớn.

- Hồng Loan. Nàng dám giết người nếu việc giết người có thể làm nàng có tiền, ít nhất trong lúc này, nàng cũng đang muốn cho moa chết. Vì moa chết nàng sẽ có tiền, có nhiều tiền.

Y cười khẩy như chuyện y vừa nói là một cái gì khôi hài, mỉa mai và không thể là sự thật:

- Nàng tưởng, nàng yên chí rằng moa chết, nàng sẽ có tiền.

Tôi không thể tưởng tượng Hồng Loan nghĩ sao, có phản ứng gì khi nàng nghe tiếng cười khẩy chế nhạo đó của Văn, riêng tôi, tôi cảm thấy ngượng.

- Nhưng nàng sẽ thất vọng – Văn nói tiếp – Nàng sẽ ngạc nhiên, ngạc nhiên đến không ai còn có thể ngạc nhiên đến như nàng. Cứ tưởng bỏ. Ước gì moa còn đó để nhìn bộ mặt nàng khi nàng thất vọng. Nhưng không sao, moa có thể tưởng tượng được. Biết rằng nàng sẽ thất vọng lắm là đủ rồi. Cười ra nước mắt. Moa tịch đi rồi, moa đi tàu suốt, tất cả những gì mà nàng được thừa hưởng ở moa sẽ là một lô giấy nợ. Giấy nợ với những tên chủ nợ tàn nhẫn nhất thiên hạ. Chỉ có nợ là nợ. Không có một xu teng.

Tôi không nói gì hết, tôi chỉ lắng nghe. Những gì Văn đang nói đến đây đều có liên hệ quan trọng đến Hồng Loan và đến thái độ của tôi trong vụ này. Văn đã chủ tâm đánh lừa vợ y về khoản bảo hiểm nhân mạng chẳng? Sau khi y chết sẽ chẳng có hãng bảo hiểm nào tới trình diện và đề nghị trả tiền chẳng? Có thể lắm. Những tờ giấy về bảo hiểm của Văn có thể chỉ là những giấy giả, do y chế ra để đánh lừa vợ, để thử lòng vợ? Hoặc cũng có thể là Văn đã không đóng đủ tiền bảo hiểm như hợp đồng và hợp đồng bảo hiểm của y đã bị hủy bỏ?

Đột nhiên, Văn chợt hiểu rằng y đã nói với tôi quá nhiều. Và những gì lỡ nói đó có hại cho y, y nghiêm mặt:

- Đi ra. Không có việc làm thì đi chùi cái xe cho sạch đi. Lần sau, có vào phòng người ta thì phải nhớ gõ cửa.

Làm theo lời y, tôi lúi ngay ra cửa:

- Sáng mai, ông đi tới sở như thường lệ?

Ừ, mai hãy hay.

Những lời Văn thổ lộ trong cơn say và buồn phiền này giúp cho tôi có chất liệu suy nghĩ nhiều về thái độ tôi phải có trong thời gian tới.

- - -

8 giờ 30, Vũ Minh Văn xách cặp ra khỏi nhà.

Sáng nay, y ăn bận chỉnh tề: complet xám nhạt, cravate màu đỏ cặn rượu trông nổi bật, giầy daim nâu nhạt, trông y như một nhà kinh doanh trẻ tuổi chịu chơi, một businessman – playboy trong những phim Mỹ. Tôi chịu Văn nhất ở khoản y ăn diện được lắm. Nếu tôi có tiền, tôi cũng chỉ ăn diện đến bằng y là cùng.

Trông y sáng nay không có vẻ say hay còn khó chịu vì cơn say như chết đêm qua, y chỉ có vẻ mặt mệt mỏi và tiêu tụy. Mặt y hốc hác, đôi gò má nhô cao, đôi mắt trũng sâu, hai quầng đen hằn rõ quanh mắt.

Tôi đánh chiếc Mercury tới trước cửa và đứng trong cửa chờ y đúng điệu một chú tài chờ ông chủ đưa cặp cho xách ra xe và mở cửa xe cho ông chủ.

Văn đi chậm chậm. Y như người mệt đến nỗi đi không vững. Ngồi vào xe, y bảo tôi:

- Tôi không đến sở, chú đưa tôi ra phi trường.

Y sắp đáp phi cơ đi đâu kìa? Tôi chỉ thấy xách theo cái cặp Samsonite ngày thường. Nếu y không mang theo valy, chắc là y đi đâu không lâu. Từ đó lên tới phi trường, y không nói với tôi tiếng nào. Và tôi cũng cố giữ không hỏi y đi đâu.

Tới phi trường, khi xe ngừng, y mới bảo tôi:

- Chiều nay, tôi về thẳng văn phòng. Năm giờ chú tới văn phòng đón tôi về.

Y chưa xuống xe ngay, đặt cái cặp lên đùi, y hỏi:

- Hôm nọ, tôi mới đưa cho chú có mấy ngàn, phải không nhỉ?

- Thưa vâng – Tôi đáp – Năm ngàn.

Không nói gì, y mở cặp, lấy ra tập ngân phiếu đặt lên cặp và rút cây viết Parker 75 vàng óng ánh ra viết, ký. Sau khi xé tờ ngân phiếu, y còn cầm trên tay, giơ lên chưa đưa cho tôi ngay. Nụ cười nở trên môi y tràn đầy cay đắng:

- Chú ra băng lãnh tiền ngay đi. Chắc còn đủ số tiền trả chú đó. Để chậm hết ráng chịu, đừng có kêu nghen. Tôi trả tiền chú 4 tháng lương đấy. Ba tháng chú làm cho tôi, một tháng đưa thêm để chú đi tìm việc khác.

Trao tờ phiếu cho tôi y dặn tôi một câu đầy mơ hồ:

- Chú cố ở lại với tôi cho tới ngày cuối cùng nhé. Chắc không còn lâu nữa đâu. Tôi không muốn chú bỏ rơi tôi.

Lịch sự, tôi gấp ngay tấm ngân phiếu bỏ vào túi. Văn lại mở cặp lấy ra tấm giấy máy bay đưa cho tôi:

- Tôi vào Bar ngồi, chú đem vào ghi chỗ cho tôi rồi đem ra Bar cho tôi.

Tôi đưa vé vào quầy Hàng Không Việt Nam. Những em tiếp viên bay trên phi cơ đa số đều dễ thương và những em tiếp viên chuyên tiếp khách dưới đất đa số đều khó thương. Em tiếp viên ngồi quầy sáng nay cũng không ra ngoài thông lệ ấy. Tấm vé cho tôi biết Văn đi Đà Nẵng. Đi về ngay trong ngày.

Văn ngồi trong Bar trên lầu tòa nhà phi cảng. Khi tôi đến trao trả y tấm vé, y đang ngồi trầm tư trước ly cà phê. Y gật đầu:

- Cám ơn. Ngồi đây Quang. Uống với moa ly cà phê.

Tôi và y giây phút này lại thành bạn. Tôi biết y đang buồn thật buồn, buồn đến nỗi không còn muốn ngồi một mình nữa. Tôi cũng gọi cà phê. Tôi thấy thương hại Văn, tôi muốn nói lời gì, làm cử chỉ gì cho y nguôi bớt buồn phiền

mặt đầu tôi biết rằng tôi không có khả năng làm cho y bớt buồn phiền.

Tôi giả vờ vui:

- Từ đây về, tôi sẽ đến bằng lãnh "séc" của anh ngay, nhưng chắc anh nói chơi thế chứ? Anh làm gì đã đến nỗi bi lảm?

Không cười, y đáp:

- Bịp toa làm chi? Bi đến cùng rồi, không còn ai có thể bi hơn được nữa. Moa vỡ nợ rồi. Để moa nói cho nghe. Chỉ còn có mấy ngày nữa thôi, moa không còn là giám đốc công ty Pacific nữa. Moa vừa phạm một lỗi lớn, nói cho đúng ra thì không hẳn là lỗi của moa, tên nào gặp trường hợp của moa cũng chết. Chắc toa cũng biết sơ qua việc làm ăn của những hãng xuất nhập cảnh như Pacific muốn khá được là phải có tay chân trong chánh quyền. Chánh phủ moa có nhiều kẻ cộng tác làm ăn từ lâu vừa mới đổ. Một nhóm khác lên thay, họ bắt buộc phải vờ quyền lợi về phe nhóm họ. Một vụ chuyển ngân phi pháp do moa chủ động bị khám phá. Vụ này chỉ được im đi và moa tránh đi tù với điều kiện là moa phải nhường chức giám đốc lại cho người khác. Một số người khác bỏ tiền ra mua lại cổ phần của công ty và moa ra khỏi đó tay trắng. Nếu còn làm giám đốc, moa vẫn còn có thể xoay sở được. Mất chức đó là moa mất hết. Moa nợ nhiều lắm. Nợ ngập đầu, ngập cổ. Cái nhà, cái xe Mercury mà toa thích đó sẽ bị chủ nợ tịch biên nếu moa không kịp bán nó trước. Khi moa còn làm giám đốc công ty Pacific, bọn chủ nợ của moa còn yên trí là moa sẽ có áp phe lớn ra tiền trả chúng. Khi thấy moa mất chức, bọn chúng sẽ ào tới và moa sẽ vỡ nợ.

Một nụ cười mỉm, loại cười người ta gọi là cười nửa miệng, nở trên làn môi khô của Văn. Tôi thấy y có vẻ kiêu ngạo và chửi đời:

- Moa đã từng đi Tây, đi Đức, đi Nhật. Những thủ đô lớn nhất thế giới, những nơi ăn chơi cừ nhất thế giới moa đều đã được đặt chân tới. Moa ở nhà lớn hơn nhà Tổng trưởng, moa đi xe hơi hách hơn ông Tướng, moa lấy người đàn bà đẹp nhất Saigon làm vợ. Nhiều tên làm lớn tranh nhau Hồng Loan với moa nhưng moa là kẻ thắng. Moa đã hưởng thụ nhiều. Đủ rồi. Bây giờ đến lúc moa phải trả nợ. Nợ thì trả, có sao. Moa chẳng ăn bận gì hết.

Y nhún vai:

- Nhưng nói trả nợ là một chuyện mà trả được bao nhiêu nợ lại là một chuyện khác. Thiên hạ cứ việc chạy theo moa mà hy vọng lấy được tiền của moa, Hélène sẽ là một trong số những kẻ chạy theo đó.

Chưa bao giờ tôi nghe thấy Văn gọi Hồng Loan bằng cái tên Hélène. Y nói với tôi nhưng tôi có cảm giác y đang nói chuyện một mình:

- Cho nàng chạy. Nàng làm khổ moa nhiều, moa chỉ có cách ấy để trả thù nàng. Nàng thích có tiền, moa làm cho nàng không có tiền. Đáng lẽ ra nàng có tiền khi moa chết, moa làm cho nàng mất hết mặc dầu moa vẫn chết. Bây giờ moa mới tin hẳn là nàng không yêu moa. Khi đàn bà không yêu ai, họ hoàn toàn đứng đưng với người đó, nhất là khi kẻ đàn ông khốn nạn, đáng thương đó lại sống gần họ là chồng họ và có quyền trên đời tư họ. Moa đã thử hết cách rồi. Moa không làm sao có thể làm nàng rung động, dù chỉ là một rung động nhỏ. Vậy mà moa biết chắc nếu nàng yêu ai, nàng sẽ rung động kinh khủng lắm. Người như nàng đa tình ra mặt. Nói nàng lạnh lùng, không thích tình yêu là vô lý. Nàng chỉ lạnh lùng vì nàng không yêu. Nếu yêu, nàng khác. Khi lấy nàng, moa hy vọng làm nàng thay đổi. Moa cũng đại dột và ngu đần như tất cả những thằng đàn ông vô duyên đáng thương ở

trên cõi đời này. Những thằng yêu, biết đàn bà không yêu mình nhưng cứ lấy làm vợ, hy vọng họ sẽ yêu mình sau. Tình yêu đến là đến ngay, không cần phải có thời gian. Tình yêu không đến là không bao giờ đến. Những thằng đàn ông như moa, yêu vợ mà không được vợ yêu lại, thật đáng thương.

Văn trầm ngâm. Tôi cũng yên lặng. Những lời Văn vừa nói làm tôi bàng hoàng, mặc dầu trước đó tôi đã biết rằng Hồng Loan không yêu y. Có thể là nàng chưa bao giờ yêu ai. Nàng chỉ yêu có tiền.

Có tiếng loa phóng thanh mời hành khách đáp phi cơ đi Đà Nẵng ra cổng phi cảng để lên phi cơ. Không nói với tôi một tiếng nào nữa, Văn đứng lên, xách cặp đi về phía có em tiếp viên áo xanh đứng chờ.

Tôi lên xe. Tôi rút tấm ngân phiếu ra coi. Tôi được trả một tháng 10.000 đồng. Ngân phiếu đề con số 40.000 đồng. Vũ Minh Văn chi tiền thật bảnh. Nếu y có tiền chắc chắn y là một chủ nhân ông hào phóng nhất đời.

Việc làm đầu tiên của tôi khi về đến trung tâm Sài Gòn hôm nay là việc đến ngân hàng lãnh tiền. Nét mặt u buồn của Văn ám ảnh tôi, làm cho tôi mất vui. Tôi cố nghĩ đến số bạc 16 triệu đồng nhưng tôi không còn thấy hào hứng như trước nữa.

Về đến trung tâm thủ đô. Những đường phố đông vui, những tà áo màu, những chiếc minijupe làm cho tôi vui hơn. Tôi tạm quên được bộ mặt u sầu của Văn, ít nhất việc tôi từ chối số tiền của Hồng Loan cũng đã đem lại cho tôi một mối lợi. Nhờ từ chối, hôm nay tôi có gấp đôi số tiền Hồng Loan đưa cho tôi.

Trong lúc chờ đợi kiểm ngân phiếu, tôi hơi lo một chút. Nếu trương mục của Vũ Minh Văn còn ít hơn số tiền y trả tôi thì hơi phiền, nhưng tôi còn nhiều may mắn - mấy

ngày gần đây, kể từ đêm cứu sống được Vũ Minh Văn, tôi nhận thấy là "serie noire" của tôi đã bắt đầu giảm dần và may mắn đã từ từ trở lại với tôi.

Lấy được số bạc 40 ngàn đồng rồi, tôi mang tiền sang một nhà băng khác cũng ở gần đó. Trước kia, tôi có mở trương mục ở đây nhưng vì tiêu hết tiền nên trương mục đã bị đóng. Việc tôi mở lại trương mục ở đây không có gì khó khăn. Nhờ quen với người thư ký giữ việc phát số ngân phiếu, tôi lấy ngay được một tập phiếu mới toanh đề tên tôi. Việc có tập chi phiếu trong túi làm cho tôi thích thú. Đã lâu rồi tôi không có chi phiếu để mà ký trả tiền cho thiên hạ.

Vào lúc 1 giờ trưa, tôi mang xe về nhà sau khi đã ăn cơm trưa. Tôi về phòng nằm ngủ. Trước đây tôi thường có tạt ngủ trưa thẳng một giấc đến tối. Nhưng đó là thời gian tôi hay thức đêm đánh bạc kia. Từ ngày về làm tài xế cho Vũ Minh Văn, vì ăn đều, ngủ đều nên tôi không ngủ trưa được lâu hơn hai tiếng đồng hồ.

Tôi trở dậy, đun nước pha cà phê uống cho tỉnh. Rồi ngồi buồn, tôi đẩy cái máy xén cỏ trong ga-ra ra xén cỏ trong vườn. Công việc này chẳng có gì nặng nhọc. Chỉ đẩy cái máy đi trên cỏ như đẩy cái xe trẻ con là những lưỡi kéo tự động xén cỏ, đều, nhanh và đẹp. Tôi vẫn khoái làm vườn, trồng hoa. Nếu có tiền, tôi sẽ mua một miếng đất ở Đà Lạt làm thành một vườn trồng hoa.

Tôi cởi trần, bận quần Jean bạc màu. Mồ hôi toát ra trên lưng, trên ngực làm tôi cảm thấy khỏe và dễ chịu. Vừa xén cỏ tôi vừa nghĩ đến chuyện đi ăn chơi đêm nay. Tôi sẽ chia một khoản tiền vào việc đi nhẩy. Tôi sẽ chọn gặp lại một em ca-ve có cảm tình trước với tôi. Cần em có nhà riêng có thể đưa tôi về ngủ đêm. Đưa em về đây không tiện. Hồng Loan có thể vịn vào cớ tôi mang gái điếm về

nhà để đuổi tôi. Hai nữa, tôi không muốn để cho nàng thấy tôi gần một em rẻ tiền.

Trong lúc tôi đang tưởng tượng trước đến cuộc ái ân đêm nay, trong khi ghì chặt em ca-ve rẻ tiền trong vòng tay, tôi sẽ tưởng tượng ra em là Hồng Loan, Hồng Loan hiện ra trên.

Như sợ nàng đoán được ý nghĩ của tôi, tôi chăm chú cúi mặt xuống máy xén và đẩy máy xén đi ra góc vườn xa. Có lẽ nàng đứng đó nhìn tôi hơi lâu vì một lúc lâu sau, tôi mới thấy nàng bước tới chỗ tôi.

- Tối nay nhờ Quang lái xe đưa tôi đến nhà hàng Phượng Hoàng, được không?

Tôi sốt sắng:

- Thưa được chứ ạ. Nhưng nếu tối nay ông Văn không đi đâu.

- Nếu ông Văn không đi chơi đêm nay, Quang đưa tôi đi nhẩy nhé?

Giọng nói của nàng đêm nay có một âm thanh lạ - âm thanh tôi chưa hề bao giờ nghe thấy phát ra từ miệng nàng - làm tôi phải ngược lên nhìn. Nàng cười duyên. Như một sự lạ lùng, một chuyện khó tin nhưng có thật, Hồng Loan đang cười. Từ ngày nhìn thấy nàng, tôi chỉ thấy mặt nàng lạnh lùng, tôi đã tưởng là nàng không biết cười, tôi tin rằng ít nhất, nàng cũng sẽ không bao giờ cười với tôi.

Nhưng hôm nay, nàng cười. Nàng đứng đó: áo sơ mi xanh nhạt, quần chần xanh đậm, chân đi dép da. Mái tóc nàng chải vén gọn lên sau đầu để lộ cằm cổ trắng ngần. Tôi vẫn ưa đàn bà vén tóc để lộ cái ót không vướng vít tóc như thế. Nhất là trong những cuộc ái ân, tôi thích rờ tay vào những cái ót đàn bà gọn và trắng ngần.

Nhìn nụ cười nở trên môi Hồng Loan, tôi hiểu tại sao đàn ông lại dễ chết vì đàn bà. Đàn ông sẵn sàng làm đủ mọi chuyện tai hại để được thấy nụ cười nở trên môi người đàn bà mình yêu. Tôi biết chuyện nàng Bao Tự ngày xưa trong chuyện cổ Trung Hoa cả năm không cười đến nỗi ông vua yêu nàng phải bày ra trò bắt cung nữ xé lụa để nàng cười là có thật. Dù đó chỉ là nụ cười giả tạo. Dù ta biết rõ người đàn bà đó chỉ giả vờ vui, ta cũng cứ hài lòng như thường.

Hồng Loan thay đổi thái độ với tôi. Vẻ hằn học, ghét bỏ đã biến đi hết. Nàng vui tươi, dịu dàng với tôi như với một người bạn mà nàng có cảm tình.

Nàng cố tình muốn đi chơi với tôi đêm nay hay sao đây? Nàng có chiếc Dauphine và nàng vẫn lái xe kia mà? Nàng cần gì đến tài lái xe là tôi?

Như biết tôi nghĩ như vậy, nàng tiếp:

- Nhà hàng Phượng Hoàng mới khai trương. Nghe nói nhạc ở đó hay lắm. Ở đó có nhiều giới trẻ tới nhảy. Đêm nay Loan muốn đi nhảy.

Rõ ràng quá rồi, nàng muốn đi nhảy với tôi đêm nay. Nàng toan tính chuyện gì đây, tôi chắc chắn cuộc đi chơi đêm nay phải có một âm mưu gì, nhưng không sao. Cứ để nàng giở thủ đoạn. Tôi thừa sức đối phó với nàng. Tôi đã gần đàn bà đủ để biết mỗi khi đàn bà muốn giở thủ đoạn. Nàng xưng "Loan" với tôi, nàng cười với tôi. Ít nhất, tôi cũng đã tiến đến gần nàng hơn nhiều bước.

Nàng đi trở vào nhà, tới gần cửa, nàng dừng lại và quay đầu nhìn tôi. Trái tim tôi đập mạnh khi thấy nàng vừa liếc tình vừa cười tình. Vũ Minh Văn nói rằng nàng là "thạch nữ" nàng lạnh như một cây nước đá, nhưng nhìn nụ cười

tình nở trên môi nàng, nhìn tấm thân thiếu phụ trên đây
nhựa sống của nàng, tôi không tin nàng là "thạch nữ".

CHƯƠNG 4

ôi không phải là thẳng cù lần đối với đàn bà. Tôi đã gần khá nhiều đàn bà khó tánh và đều đã chế ngự được họ. Tôi có tài riêng với đàn bà. Tôi có thể kích thích họ trong ái ân đến độ tột cùng để rồi sau đó bắt họ phải làm theo ý tôi, dù họ có không muốn. Không phải bất cứ anh đàn ông nào cũng có cái tài ấy. Không phải bất cứ ăn nằm với đàn bà là sau đó được họ kính nể. Có nhiều anh đàn ông sau khi ái ân còn bị chính những người đàn bà đã ái ân với các anh coi thường, coi khinh hơn. Trời cho. Gã đàn ông nào có cái tài đó là có ngay từ tuổi bắt đầu biết gần đàn bà. Và anh nào không có là không có. Cái tài đó không thể học mà có được.

Và tôi có cái tài đó.

Chỉ cần tôi chiếm được thể xác Hồng Loan một lần, một lần thôi, tôi tin chắc tôi sẽ làm nàng phải mê tôi, phải phục tùng tôi. Tôi chưa thành công trong bất cứ lãnh vực nào khác, nhưng tôi đã nhiều lần thành công với đàn bà.

Sự thay đổi thái độ của Hồng Loan không làm cho tôi ngạc nhiên. Tôi chỉ không ngờ nó lại đến quá sớm. Tôi vẫn tin chắc rằng sẽ có ngày nàng dễ dãi với tôi dù muốn hay không muốn. Sự tin tưởng của tôi đặt căn bản trên kinh nghiệm. Trước Hồng Loan, tôi đã gặp vài người khó khăn với tôi như nàng, có người còn khó và ác cảm với tôi hơn nàng nhiều, xong tất cả đều đổi thái độ vào những lúc bất ngờ nhất. Miễn là tôi có dịp được ở gần họ. Sự chung đụng, gần gũi giữa người đàn ông, đàn bà có những nhân điện phát ra ảnh hưởng mạnh đến nhau. Ngay cả khi chưa ăn nằm với nhau, chưa một cái hôn,

chưa một cái chạm tay, sự có mặt và nhân diện của tôi cũng kích thích họ. Kích thích cho đến độ họ chịu không nổi và họ phải thay đổi thái độ thù nghịch đối với tôi. Với Hồng Loan, tôi biết trước nếu tôi ở xa nàng, không bao giờ tôi có thể "được" nàng. Vì vậy, tôi bỏ mặc nàng cho đến bây giờ. Tôi chờ nàng đi bước trước trên con đường dẫn đến cuộc tình, nhưng sau những bước trước của nàng, tôi sẽ hướng dẫn nàng đi, tôi sẽ nắm quyền chủ động và bắt nàng đi theo tôi.

Sau cuộc hẹn hò với Hồng Loan, tôi đẩy cái máy xén cỏ vào nhà để xe, lên lầu đi tắm rồi lái xe đi. Tôi tới tiệm may quen, nơi tôi đặt may hai bộ đồ đắt tiền mấy tháng trước nhưng chưa đến lấy vì chưa có tiền. Tôi may quen ở đây. Lúc nào tạt qua thấy tiệm có hàng tốt về là bảo chủ cứ việc may để sẵn đó, tới lấy sau.

Anh chủ mắt tròn mắt dẹt khi thấy tôi lái chiếc xe Huê Kỳ mới toanh tới dừng ở cửa tiệm, kiêu hãnh một cách lạnh lùng và khiêm nhượng trước những đôi mắt thèm thuồng của đám thanh niên choai choai tới đó may quần áo. Anh chủ tiếp tôi niềm nở ra mặt:

- Lấy bộ đồ lớn cho cậu Hai thử, em,.. - Anh sốt sắng gọi vợ - Bộ ma-rông cốt-tuym anh treo trong tủ đó.

Tôi có dáng người ăn bận đẹp. Dáng người là trời cho, không phải cứ có tiền và chịu ăn bận là đẹp. Ở đời, có những thằng đàn ông dát vàng vào người cũng không đẹp và có những người bận gì cũng đẹp, cũng trội, cũng nổi bật. Tôi thuộc loại người hơn người đó. Người ăn bận sang nhất ở cõi đời này là người bận đồ đẹp mà không cho người khác cái cảm giác mình là một thằng "ma nơ canh" vừa được móc trong hộp ra. Bộ "com lê" màu nâu gụ cắt theo kiểu mới nhất tuyệt đẹp trên thân hình tôi. Anh chủ tiệm may đứng sau tôi trước tấm kiếng lớn, vẻ thỏa mãn

hiện ra mặt. Như để khuyến khích anh chồng ho lao dờ ra công việc làm thêm, chị vợ trẻ măng của anh đi một đường "tâm lý chiến" bằng mồm. Chị cũng đứng nhìn bộ "com lê" trên người tôi và suýt soa khen may đẹp.

Tôi long trọng nói với vợ chồng anh:

- Xong rồi! Anh chị phải biết có những thằng khách đến may, anh chị phải xua đi. Vì những thằng đó bận đồ xấu. Có may đẹp cho chúng nó, chúng nó bận lên vẫn xấu. Người ta nhìn thấy xấu là tiệm sẽ mất khách. Còn tôi, anh chị phải may cho tôi không lấy tiền "pha xong". Vì tôi bận đẹp. Tôi làm quảng cáo cho tiệm. Khi tôi bận bộ này đi ăn chơi, sẽ có một triệu thằng thấy đẹp, hỏi địa chỉ nhà may. Tôi sẽ nói và chúng sẽ đổ xô tới đây nhờ may. Hiểu chưa?

Anh chủ nhà may gầy ốm, cổ lộ hầu, ngày mười tám tiếng đồng hồ đứng cắt tiếp khách, đo, kẻ vạch. Vài tiếng đồng hồ còn lại bận phục vụ chị vợ, cười cầu tài:

- Được cậu may cho là nhất rồi.

Trước những cặp mắt khâm phục, thèm muốn của bọn con trai choai choai xúm xít chiêm ngưỡng tôi, tôi bèn lên lớp giảng về nghệ thuật ăn diện:

- Ăn diện thật khó mà cũng thật dễ. Phải có tiền mới ăn diện được, mà chỉ có tiền không mà thôi vẫn chưa đủ để ăn diện. Muốn ăn diện, người ta phải có một cuộc sống nhàn nhã, ăn chơi. Đi làm cu li cho Mẽo, làm quần quật suốt ngày, phơi thân ngoài mưa nắng, sáng đi từ mờ đất, tối mịt mới bò về đến nhà, trưa ăn cơm tay cầm, không thể diện đẹp được. Một anh thư kí đánh máy không thể diện sang hơn thằng trưởng phòng, diện sang hơn nó, nó ghét. Bởi vậy, nói tóm lại, muốn ăn diện đẹp, ta phải có một cuộc sống ăn chơi. Điều quan hệ thứ hai là phải có tiền. Muốn diện đẹp, tất cả mọi thứ phụ tùng đều phải đẹp. Không phải chỉ có một cái vét mới là đủ diện. Một bộ

com lê muốn đẹp phải có nhiều phụ tùng đẹp kèm theo. Chẳng hạn như phải có đôi giày đẹp, cái ca vát sang. Cả bộ đẹp hết mà choàng cái ca vát năm chục hay đi cái dây lưng cũ là vứt đi rồi, ấy là chưa kể đến đôi "bu tong măng xét", đến cái khăn mùi xoa, đến cái đồng hồ. Như một bộ com lê này chẳng hạn, ở đây ra, tôi phải đi ngay qua tiệm giày Gia, bắt lẹ đôi giày da nâu gan gà. Đôi giày là vật tối quan trọng trong một bộ y phục. Ta có thể bận một bộ y phục hơi cũ nhưng vẫn làm cho người khác có cảm tưởng ta ăn diện sang nếu ta đi một đôi hia mới. Nhưng nếu ta bận cả một bộ đồ mới toanh mà ta lê đôi hia cũ, mòn gót, người ta vẫn thấy là ta diện cổ.

Các chú há hốc mồm ra nghe tôi lên lớp. Tôi tin chắc rằng sau này, trong bọn, sẽ có vài thằng nhập tâm được lời dạy của tôi hôm nay và theo được tôi trên đường ăn diện.

Tôi làm đúng lời tôi nói. Từ nhà may ra, tôi tạt qua Eden, vào tiệm Montgomery lựa một đôi vớ lụa màu nâu, một đôi khăn mùi soa Thụy Sĩ "đét sanh" tốt.

Tôi qua nhà isana ở bin-đình Tax lựa một chiếc cravate màu đỏ sậm, một đôi khuy gài tay áo bằng bạc. Đồng hồ đã chỉ 5 giờ chiều, tôi lái xe về Pacific đón Văn.

Văn đã có mặt trong văn phòng. Y cũng đã say đến bất tỉnh như hôm nọ. Y gật đầu gọi tôi vào phòng:

- Vô đây. Có những món này nhờ chú mang ra xe đem về nhà.

Trong góc phòng xếp sẵn hai tập hồ sơ, hai cái cặp da căng phồng giấy tờ, vài cuốn sách tiếng Anh, vài tấm hình. Tôi đi tìm dây buộc gọn tất cả những vật đó lại để xách ra xe. Trong khi đó, tôi liếc nhìn và thấy Văn rút tờ giấy của Công Ty Bảo Hiểm ra coi lại, rồi y gập tờ giấy đó, bỏ vào túi áo ngực.

Tôi mang hết đồ ra xe và hỏi Văn:

- Còn gì nữa không, ạ?

- Từng đó thôi.

Y đáp trong lúc y đứng mở cánh tủ sắt. Tôi thấy trong đó còn tới 10 chai rượu chưa khai. Những hàng tủ khác đựng tới ba, bốn vỏ chai đã hết rượu.

Y cầm một chai uýt-ki nước vàng óng như mật ong giơ lên, vuốt ve:

- Còn một ngày mai nữa – Y nói – Tao sẽ mang những chai rượu này theo tao ra khỏi đây. Những chai không kia bỏ lại. Tao như một ông Tướng khi ra đi bỏ lại chiến trường xác những tên quân đã trở thành vô ích. Quang...

Những cái chai này đều là những chìa khóa giúp tao mở cánh cửa mộng mơ. Rỗng không, chúng vô tích sự nhưng đầy, chúng hữu ích vô cùng. Chúng có khả năng làm bừng sáng cuộc đời. Đi tới đây một chai này, cuộc đời tăm tối nhất cũng trở thành huy hoàng. Chị đàn bà lạnh nhất cũng trở thành bốc lửa..Kỳ diệu...

Đặt chai rượu vào tủ, y đi trở lại ghế ngoài. Bước y đi đã loạng choạng không vững:

- Tao sẽ nhớ cái văn phòng này. Tao đã sống ở đây năm năm. Năm năm đẹp. Nhờ nó, tao mới lấy được Hồng Loan. Tao còn có mặt ở đây một ngày nữa. Có buồn cũng chẳng níu lại được. Vậy thì chẳng nên buồn. Nếu buồn quá không thể gượng vui được thì lấy rượu làm vui. Trời sinh ra rượu là có ý để loài người dùng vào những lúc buồn phiền...Thôi, về.

Khi Văn đã ngồi trong xe, trước khi mở máy, y hỏi tôi:

- Sao, lãnh tiền chưa?

- Tôi lãnh rồi..

Tôi đáp và nhân tiện y hỏi, tôi nói luôn:

- Tối nay anh có đi đâu không, ạ?

- Hỏi làm chi vậy?

Y nhú mày.

- Bà Hồng Loan có bảo tôi tối nay lái xe đưa bà ấy đi có việc. Nếu anh đi, tôi đi với anh.

- Em đi đâu?

Tôi nói dối:

- Không thấy em nói. Em chỉ bảo là tối nay tôi lấy xe này đưa bà đi.

- Xe Dauphine hư hay sao?- Y nhún vai- Em muốn đi xe này thì chú đưa em đi. Tối nay tao không đi đâu hết. Tao có việc phải làm ở nhà đêm nay..Viết cho xong mấy trang giấy...

Về đến nhà, Văn lên phòng riêng trước. Tôi mang tập hồ sơ lên sau. Khi lên tới chân thang, tôi thấy Hồng Loan từ căn phòng nhỏ đi ra. Nụ cười và giọng nói nàng nói với tôi lúc đó nhiều âm thanh và màu sắc của một cuộc hẹn hò vụng trộm:

- Tối nay, tám giờ mình đi nhé..

Trái tim tôi đập mạnh hơn khi mắt tôi chạm mắt nàng. Tôi đã nhìn thấy nhiều ánh mắt hứa hẹn ái ân như thế:

- Vâng. Tám giờ..

Vẫn mỉm cười, nàng đi vào phòng khách.

Tám giờ thiếu năm phút, tôi xuống nhà để xe.

Tôi vừa mất gần một tiếng đồng hồ dùng vào những việc sửa soạn con người: tắm, cạo râu, bận quần áo, thắt cà-vát. Tôi mới toanh từ đầu đến chân nhưng trông cũng

không đến nỗi nào cứng lắm. Dù quen ăn diện đến đâu, người ta cũng hơi mất tự nhiên khi bận bộ đồ mới lần đầu. Tôi không lấy làm lạ khi nghe ký giả Minh Tâm nằm bên đèn luận về sự ăn diện và kể rằng những chàng công tử hào hoa nhất ở Luân Đôn không bao giờ chịu xỏ chân, xỏ tay lần đầu vào quần áo mới tinh. Họ có người hầu bận giùm họ quần áo mới vài lần cho mất màu sắc mới tinh đi rồi họ mới mặc.

Như đã chờ sẵn tôi trên nhà trên, tôi vừa vào nhà để xe thì Hồng Loan đã tới bên xe. Tối nay, nàng bận áo dài Việt, màu xanh lá cây, cổ hở, kiểu cổ áo do bà Nhu "lăng xê". Lúc đầu, người ta ai cũng chê kiểu áo dài Việt hở cổ như thế này là xấu, mất cân đối - những em chơi bời rẻ tiền là những người theo kiểu áo này trước nhất, nhưng bây giờ cả những cô, những nàng tử tế, đều chấp nhận - trên thân thể mảnh mai của Hồng Loan, chiếc áo dài không làm nàng già đi hoặc trẻ hơn, tôi chỉ thấy nàng có vẻ trang trọng và sang hơn khi nàng bận đồ "zazou". Nàng bận quần nylon trắng, đi giày da trắng, tay cầm cái xách trắng. Trang phục như thế này tôi thấy nàng nên đi dự dạ vũ ở lầu 10 nhà Caravelle hợp hơn là đi ăn chơi ở nơi thường thường bậc trung như nhà Phượng Hoàng.

Từ nàng, một mùi hương thơm thoảng bay. Mùi nước hoa thượng hảo hạng của Pháp. Người sang như Hồng Loan chắc chắn không thể nào xài loại nước hoa Intimate rẻ tiền mà các em chiêu đãi hồi này đang thích. Tôi không thể đoán được nàng dùng nước hoa gì, tôi chỉ biết chắc là thứ nước hoa đó sẽ thơm lâu. Tối nửa đêm, nếu tôi được ôm ghì nàng trong vòng tay, tôi tin rằng mùi thơm đó còn ngạt ngào hơn nữa.

Tôi mở cửa để nàng ngồi vào xe. Tôi định mở cửa bằng sau nhưng nàng lắc đầu. Tôi mở cửa bằng trước, nàng mỉm cười và ngồi vào xe sát bên tôi.

Trong lòng chiếc xe kín, mùi nước hoa thơm với mùi da mới của ghế đệm làm tôi ngây ngất.

Xe lướt êm ra khỏi vi-la. Hồng Loan và tôi đều không nhìn lại xong hai chúng tôi cùng biết rằng cả vi-la rộng vắng giờ này chỉ còn có một căn phòng có đèn sáng. Đó là phòng riêng của Vũ Minh Văn.

Văn nói với tôi là đêm nay, y phải thức để làm việc. Xong, tôi tin là vào giờ này y đang uống rượu và có thể y đã say mèm.

Hồng Loan nhấn nút radio. Kim đài tự động chạy và tiếng nhạc Jazz bập bùng vang lên trong xe.

Tôi cảm thấy lưỡi tôi như cứng lại trong miệng, tôi phải nuốt nước miếng mấy lần mới nói được thành tiếng:

- Chúng ta thẳng đường tới Phượng Hoàng?

- Loan đổi ý rồi. Chúng mình đi La Plage. Đêm nay ở đó có bar. Mình nên đổi không khí. Loan muốn đi xa Saigon...

La Plage là một hàng ăn chủ Tây, vợ Việt ở bên bờ sông Biên Hòa. Tôi có đến đó mấy lần. Hồng Loan nói đúng. Thỉnh thoảng La Plage mở bar và trai thanh, gái lịch có xe hơi từ Sài Gòn lên đó chơi hơi đông. Nếu có người đẹp, có xe hơi, gặp đêm La Plage mở dạ vũ, lên đó chơi là nhất.

Chưa đầy năm phút sau, chiếc Mercury đã lướt mau trên xa lộ. Tôi có thể qua mặt dễ dàng tất cả những xe chạy cùng đường nhưng tôi không muốn chạy nhanh. Trăng vừa lên, trời đất sáng vắng vặc. Tôi muốn lái xe có Hồng Loan ngồi bên chạy thẳng ra Cấp hoặc lên Đà Lạt. Tôi muốn cùng nàng đi thật xa..

Trong khi đó, Hồng Loan cũng muốn đưa tôi thật xa vi-la. Nàng đã âm mưu đưa tôi đi xa từ lâu mà tôi vẫn không nghi ngờ gì. Khi hẹn đi chơi, nàng nói đi quán Phượng

Hoàng để tôi khỏi nghi. Nhưng nàng đã tính đi La Plage từ trước. Nàng chỉ nói đến La Plage khi chúng tôi đã trên đường đi, lẽ ra, tôi phải nghi ngờ nàng có âm mưu gì trong chuyến đi chơi đêm nay. Vì tự ái, vì yên trí đây là một cuộc hẹn hò tình ái, tôi đã mù quáng quên cả đề phòng. Có thể tôi quên đề phòng vì nàng ngồi quá gần tôi, vì mũi tôi ngửi quá kĩ mùi thơm của da thịt nàng, vì đùi nàng thon, căng dưới làn nylon mỏng, đặt quá sát đùi tôi. Tất cả những cái đó làm cho tôi mê mẩn.

La Plage đêm nay có giăng đèn màu. Sông Đồng Nai về đêm, nước đầy menh mang, trăng hòa với mặt nước, không còn gì thơ mộng hơn. Một số xe hơi đậu trong sân. Hàng ăn đêm nay vừa đủ khách để đông vui và vừa đủ vắng để không phải chen lấn.

Khi chúng tôi ngồi vào một bàn bên thành gỗ sát dòng sông, Hồng Loan đột ngột hỏi:

- Chắc Quang nhảy giỏi lắm, hả?
- Thưa bà, cũng vừa đủ dùng.

Nàng mỉm cười và bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi trên mặt bàn:

- Loan yêu cầu Quang đừng gọi Loan là bà bữa. Được không?
- Được chứ.
- Quang cứ gọi Loan là...Loan.

Nàng đổi chuyện:

- Loan muốn nhảy mấy bản vui nên mới rủ Quang lên đây. – Nàng nhìn quanh như thể tìm lại những hình ảnh cũ - ...Lâu lắm rồi, Loan có nhảy với một người ở đây. Một người Loan yêu, yêu lắm, nhưng người đó không yêu Loan đủ để ở lại chung sống với Loan...

Đôi mắt nàng đang vui, trở thành mơ màng. Và như một anh con trai mới lớn cù lần ở cõi đời này, tôi tưởng tượng ngay ra một cuộc tình đẹp: họ yêu nhau tha thiết, nồng nàn, nàng trao cả cho chàng nhưng chàng là một thanh niên nặng lòng yêu nước, dù yêu nàng, chàng cũng không thể quên được tiếng gọi của non sông, chàng xếp tình riêng để lên đường phụng sự...Có một lần nào tôi được nghe một em gái nhảy – sau cuộc ái ân, nằm buồn – tâm sự với tôi bằng một giọng ảo não rằng – "Em chỉ có số làm tình nhân những người em yêu, không bao giờ em được làm vợ". Khi nghe câu đó, tôi buồn cười và muốn nói với em rằng: "Số mạng cái con khỉ gì. Làm gì có số mạng trong đời em. Tại em chứ. Vì bạ gặp thằng đàn ông nào em cũng cho nó ăn nằm liền tù tì tút sứt rồi, còn có thằng ma nào nó tính chuyện cưới em làm vợ nữa". Đêm nay, ngồi với Hồng Loan trong nhà hàng ven sông trăng sáng này, đột nhiên tôi nhớ đến chuyện ở đời có những người đàn bà đẹp không bao giờ được làm vợ người họ yêu. Nhưng tôi nghĩ đến chuyện đó với tất cả trang trọng, tôi không nghĩ đến để đùa cợt như tôi đã nghĩ với cô gái nhảy năm xưa. Tôi muốn lựa lời an ủi Hồng Loan...

Sau vài phút yên lặng, nàng bỗng hỏi tôi:

- Quang biết trước là đêm nay, Loan muốn nhảy với Quang, phải không?

Không muốn để nàng biết là tôi biết trước sự thua trận của nàng, tôi nói mơ hồ:

- Đi với Hồng Loan tôi cần thấy phải ăn bận đàng hoàng...

Sau khi gọi nước uống, cuộc nói chuyện của chúng tôi tiếp tục. Đây là lần đầu chúng tôi "nói chuyện" với nhau. Những lần trao đổi tiếng nói trước đây chỉ là sự hăn học chống đối nhau.

- Nói cho Loan biết. Tại sao một người như Quang lại chịu nhận chân tài xế?

- Tôi chưa bao giờ làm tài xế cả. Cũng chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện có ngày tôi sẽ nhận chân tài xế.

- Loan tin anh về chuyện đó. Người như anh có thể thất nghiệp, có thể túng tiền, có thể làm đủ thứ nghề nhưng nhất định không thể là tài xế xe nhà. Anh có một mục đích gì khi chịu làm cho hắn?

- Tôi nhận làm chính vì Hồng Loan.

Nàng ngạc nhiên:

- Vì Loan? Loan làm gì mà...?

- Tôi cứu sống Văn. Đó là chuyện thật. Tôi đưa hắn về nhà, nghĩ là hắn sẽ mời tôi ly rượu, đền ơn tôi khoản tiền. Tôi đang thiếu mà hắn thừa tiền, tôi có nhận khoản tiền hắn đưa cũng chẳng hại gì ai. Không ngờ hắn đưa ra đề nghị muốn tôi làm cho hắn. Tôi vừa định từ chối thì Hồng Loan hiện ra. Nếu đêm hôm đó Loan đã ngủ say, hoặc Loan đi vắng để tôi đừng trông thấy, chắc chúng ta đã không có đêm nay...

Sau câu nói đó, tôi sợ nàng có phản ứng bất lợi. Phản ứng của đàn bà, đẹp cũng như xấu, đều nhiều khi mâu thuẫn, phi lí và không thể nào ngờ trước được. Hồng Loan có thể vui vì thấy tôi bị nàng cám dỗ, hấp dẫn đi không nổi ngay từ phút đầu tiên, nhưng nàng cũng có thể bực dọc vì nàng đã làm đúng những gì tôi muốn nàng làm. Tôi hồi hộp chờ đợi nhưng một lúc sau ban nhạc chơi nhạc mambo, nàng đột ngột bảo tôi:

- Mời Loan nhảy đi.

Nàng nhảy hay, đẹp, kiểu người thanh và sang. Tôi đã ôm được nàng trong vòng tay, ngực và đùi nàng chạm vào

người tôi, tôi đã được hít thở gần mùi da thịt của nàng. Tuy chỉ mới được ôm nàng giữa đám đông, tôi đã thấy ngây ngất đến một độ không thể nào tả được.

Sau đó, nàng trở nên vui và tôi vui lây. Nàng vui như một cô gái rất trẻ. Nàng thích nhảy những bản nhộn và nàng là người đẹp nhất tối vui ở đây. Những cô gái trẻ hơn nàng cả chục tuổi chỉ là những cái bóng nhạt mờ dù các nàng có ăn diện "gồ ghề" đến là chừng nào bên cạnh Hồng Loan. Mỗi lần Hồng Loan ra sàn nhảy, tất cả những cặp mắt đàn ông đều như dán chặt vào người nàng. Chẳng mấy lúc sau, đã có những cậu đến bàn tôi lịch sự xin phép được mời người đẹp của tôi nhảy. Sau khi nhảy liền hai bản Twist với hai cậu trẻ, nàng trở về bàn, cười với tôi:

- Quang không mời cô nào đẹp nhảy đi? Ngồi một mình buồn chết.

Tôi cũng cười:

- Ở đây không có ai đẹp bằng Hồng Loan.

Tôi tiếp bằng một câu mơ hồ:

- Loan thích nhảy cứ việc nhảy cho đã đi. Chúng ta còn cả một đêm dài. Vội gì...

Bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi, nàng nhắc lại:

- Phải đó. Vội gì...

Tôi được nhảy với nàng một bản Tango nữa. Sau đó, các cậu trẻ chỉ đáng tuổi em Hồng Loan, xô nhau tới mời nàng nhảy. Rồi họ mời bằng được người đẹp về ngồi bàn với họ. Những cô bạn gái của các cậu ức lắm nhưng chẳng phản ứng được gì. Vì không muốn để họ níu kéo, Hồng Loan phải chiều họ, về ngồi bàn với họ. Nàng cười và giơ tay ra hiệu với tôi. Tôi hài lòng khi thấy nàng vui. Nàng vui là được rồi. Muộn lắm là 1 giờ đêm, dạ vũ này

phải bế mạc. Các cậu trẻ kia không thể dành được Hồng Loan của tôi suốt đêm nay.

Hồng Loan ra nhảy rồi lại bị các cậu khác mời bàn khác. Cứ cái kiểu tranh dành này, không khéo rồi đi tới đập lộn nhau giữa các cậu trẻ hăng tiết vọt kia. Tôi mỉm cười tưởng tượng đến cuộc đập lộn có thể xảy ra làm năm bảy cậu bêu đầu, sứt trán trong khi tôi mang người đẹp đi mất. Rồi tôi tưởng tượng đến những gì sắp xảy ra giữa tôi và Hồng Loan lát nữa đây...

Khi tôi tỉnh cơn mơ mộng để nhìn lại, tôi không thấy Hồng Loan đâu. Trên sàn nhảy lúc đó cũng không có nàng. Tôi cho là nàng đi vào phòng rửa tay nên vẫn bình tĩnh ngồi chờ. Đồng hồ tay của tôi lúc đó chỉ 11 giờ. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện đưa nàng trở về.

Năm phút rồi mười phút trôi qua, vẫn không thấy bóng Hồng Loan đâu hết. Chợt nghĩ ra, tôi đứng bật dậy chạy bộ ra khu để xe hơi.

Chiếc Mercury không còn đấy nữa...

Như người bị dội một thùng nước lạnh giá từ đầu ướn đến chân, tôi chợt tỉnh... Tâm trí tôi sáng suốt trở lại... Tôi đã bị Hồng Loan đánh lừa... Nàng đã lấy được chìa khóa công tắc trong túi tôi từ lúc nào. Và nàng đã lấy xe bon bon chạy về nhà trong lúc như một thẳng ngốc, tôi cứ ngồi hút thuốc lá chờ nàng.

Làm sao trở về nhà gấp bây giờ?

Từ đây về tới vi la, xe có chạy nhanh cũng phải mất nửa tiếng. Với điều kiện là tôi phải có xe. Tôi chạy vội ra đường...

Một chiếc tắc xi hiện ra. Xe chở một cặp nhân tình lên đây muộn và đang rà rà chạy kiếm mối khác về Sài Gòn. Tôi

vẫy vôi anh tài và ngồi vào xe, tôi đưa ra trước mặt anh tờ giấy bạc 500:

- Chạy gấp về Sài Gòn trong vòng nửa tiếng. Anh lấy tờ giấy này, được không?

Anh tài cười nhe hàm răng vàng:

- Được chứ cậu. Tin tôi đi.

Anh rồ ga, sang số, cho xe chạy hết cỡ máy.

Tôi từ từ lấy lại bình tĩnh. Dù cho có về nhà trước, Hồng Loan cũng chỉ hơn tôi nhiều lắm là 15 phút. Nàng chưa đủ thì giờ để làm xong cái việc nàng muốn làm. Tôi tin chắc rằng nàng đã sửa soạn cho tôi đi xa để nàng một mình có mặt đêm nay bên Vũ Minh Văn và đêm nay, nàng quyết định làm Văn chết. Tôi chưa biết nàng định giết Văn bằng cách nào, ý nghĩ nàng có thể phạm nhiều lỗi lầm trong việc hạ sát chồng nàng, rồi để cảnh sát và nhân viên điều tra bảo hiểm tìm ra và kết tội nàng, số tiền bảo hiểm của Văn sẽ không ai được hưởng, làm người tôi lạnh toát mồ hôi. Tôi phải ngăn không cho nàng phạm cái lầm lỗi ấy đêm nay.

Ba mươi tám phút sau, chiếc tắc xi lọc xọc đưa tôi về tới con phố vắng. Tôi bảo xe dừng ở đầu phố và xuống xe, tôi chạy bộ về nhà.

Bóng đêm bao trùm vi la, nhưng tôi thấy trong nhà để xe có đèn sáng. Lại có bóng đèn thấp thoáng trong đó. Hai cánh cửa sắt vi la mở rộng, tôi nhẹ bước đi vào vườn cây. Đứng sau một giàn hoa, tôi trông thấy rõ bên trong nhà để xe.

Chiếc Mercury nằm một nửa trong, một nửa ngoài ga-ra. Mũi xe hướng ra cổng, Hồng Loan còn định đi đâu nữa chẳng? Nàng đang làm gì trong đó? Tôi thấy nàng đứng bên cửa xe mở.

Nhẹ bước tới gần hơn nữa, tôi thấy Vũ Văn Minh ngồi bệt dưới sàn xi măng, lưng dựa vào thành xe, Văn đã say như chết.

Hồng Loan tới bên cạnh Văn. Trong một giây đồng hồ, tôi nghĩ là nàng đã giết Văn rồi. Nhưng tôi thấy nàng cúi xuống xốc áo Văn và Văn vẫn còn cử động.

Rồi tôi thấy Hồng Loan xốc nách chồng, nhắc chồng nàng đứng dậy. Nàng làm việc đó dễ dàng. Tôi đã xốc nách Văn và thấy y nặng đến mức nào. Sức khỏe của Hồng Loan làm cho tôi kinh ngạc.

Khi thấy nàng dìu Văn vào xe Mercury, nơi ghế có tay lái, tôi hiểu âm mưu thâm độc của nàng đêm nay.

Tôi không thể để cho nàng giết Văn đêm nay. Ít nhất tôi chưa thể để cho nàng làm Văn chết.

Tôi đột ngột bước vào. Nàng cảm thấy có tôi về trước khi nàng trông thấy tôi.

Nhưng..có một sự lạ xảy ra: Tôi xúc động nhiều hơn là Hồng Loan. Vì tôi là một gã thanh niên tầm thường, còn nàng, nàng không phải là đàn bà thường, thấy tôi bất ngờ hiện ra - chắc hẳn nàng nghĩ là tôi không thể về nhà nhanh đến thế - nàng vẫn thản nhiên. Dưới ánh đèn sáng, tôi chỉ thấy vành môi nàng mím chặt lại. Ngoài ra, không có vẻ gì khác.

Nàng nhún vai rồi nói:

- Tôi đưa ông Văn đi ăn đêm ở Caravelle.

Nàng làm như giữa tôi với nàng không hề xảy ra cuộc đi chơi ở tận Biên Hòa và nàng vừa bỏ rơi tôi để lén một mình về đây.

- Ông Văn đòi đi ăn. Anh đã về tới, anh đưa ông đi ăn thay tôi.

Tôi tự giận chính tôi vì tôi không sao có thể thản nhiên được như nàng. Không những là không thể thản nhiên được, người tôi còn run lên vì giận.

Cổ họng tôi như nghẹn lại. Tôi đang định nói với nàng một câu gì thật nặng...nhưng nàng đã bỏ ra khỏi ga-ra. Bỗng tôi rùng mình. Sau lưng tôi, tiếng nói của Vũ Minh Văn vang lên...

- Không có đi đâu hết.

Giọng nói đó vững vàng không có vẻ gì là giọng nói của người đang say rượu. Tôi trở mắt nhìn Văn. Y vừa vờ say rượu để đánh lừa vợ hay y say thật nhưng vừa mới tỉnh lại?

Trong lúc tôi đứng ngây nhìn Văn, y lại nói:

- Nàng không muốn có mặt chú ở đây. Làm sao chú về được đây lạ vậy?

Mồ hôi lạnh toát ra trong lưng tôi. Vũ Minh Văn không phải là một ông chồng cù lần. Y cũng có quá nhiều thủ đoạn. Y biết vợ y định giết y nên y giả vờ say coi nàng giữ trò gì, tôi vẫn còn nhiều may mắn, tôi chưa nói một tiếng nào để Văn biết rằng tôi đồng ý với vợ y trong việc âm mưu giết y. Sau vụ này, y còn tin cậy tôi nhiều nữa. Y cho là tôi trở lại đây để cứu y vì có cảm tình với y, vì tôi phản đối hành động của vợ y. Y chưa biết là tôi cũng thích chiếm được một phần trong số bạc bồi thường nhân mạng y, tôi chỉ không bằng lòng Hồng Loan giết y một cách đại dột.

- Tao dư biết nàng định giết tao – Y cười khẩy – Nàng muốn được lãnh tiền bảo hiểm. Không thể ngờ được một người đàn bà đẹp đến như nàng mà lại có thể tàn nhẫn đến thế. Mẹ kiếp, đàn bà càng đẹp lại càng tàn nhẫn. Các cụ mình từ ngàn xưa đã biết như thế rồi, xong bọn đàn

ông mình đều ngu dại không tin. Chuyện cứ phải xảy ra với chính mình rồi mới tin là thật.

Y tỉnh táo hoàn toàn, tỉnh hơn cả tôi trong lúc này nữa. Rút trong túi ra gói thuốc lá, y bảo tôi:

- Cho anh cái lửa. Sao, nàg dặt chú đi chơi tận đâu?

Như một anh bé con bị người lớn hỏi tội, tôi vừa bực vừa xấu hổ:

- Biên Hòa.

- Đi xa vậy? Làm sao chú về được đây?

- Tôi gặp được cái tắc xi...

Y hít một hơi thuốc và ngửa cổ thở khói lên trần nhà cao:

- Bây giờ tao đã biết chắc lòng nàg. Trước đây, tao chỉ mới nghi cho nàg. Bây giờ, tao biết chắc rồi. Tao sẽ có biện pháp đối phó.

Rồi như đó là một chuyện thường, y lại nói:

- Bây giờ, tao đi ngủ.

Tôi ấp úng:

- Anh...anh...không làm gì hết sao?

- Làm gì?

- Báo cảnh sát?

Y vỗ nhẹ vai tôi và cười nhẹ:

- Báo cảnh sát? Để làm gì? Chú ngây thơ quá. Nàg chỉ muốn tao chết để hưởng tiền bồi thường thôi mà. Muôn sự tại tiền. Vì tiền mà ra hết. Bảo loài người không thù ghét đồng tiền làm sao được. Thù ghét nó nhưng ai cũng cần nó. Mẹ kiếp. Tiền. Tao sẽ làm cho nàg hiểu rằng dù tao có chết nàg cũng vẫn không có tiền. Nàg sẽ buông

tha cho tao yên ngay. Có gì đâu mà báo cảnh sát. Thôi lên ngủ đi Quang.

Chỉ còn mình tôi đứng đó trơ trẽn như một anh Tây gố trong bộ "com lê" mới. Rồi tôi cũng bắt chước vợ chồng Văn, nghĩa là đi ngủ. Chẳng còn gì khác để thức. Tôi tắt đèn trong ga-ra. Khi tôi ra tới sân, tòa nhà nằm im trong đêm vắng. Chỉ còn ánh đèn ngủ mờ trong phòng của hai người – căn phòng vợ chồng thù hằn và lạ lùng nhất mà tôi đã gặp – trên lầu.

Chợt, tôi thấy cánh cửa sổ trên phòng Văn mở ra. Rồi Văn từ đó nhìn xuống, gọi tôi:

- Quang. Mang quần áo với mền gối lên đây. Chú mà ngủ trên này.

Khi tôi lên nhà trên, Văn đứng chờ tôi ở đầu cầu thang. Rồi Hồng Loan hiện ra trên ngưỡng cửa phòng nàng. Thấy tôi bận pajama, tay ôm mền gối đứng đó, nàng có vẻ xúc động. Một bàn tay nàng đưa lên chặn ngực. Nàng cũng đã thay quần áo. Nàng đang bận bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, mái tóc xõa trên vai.

Văn nói bang quơ:

- Từ đêm nay, chú Quang ngủ ở phòng bên này.

Chú ngủ gần tôi. Đêm nếu tôi quá say, có chuyện gì lạ xảy ra, chú có bốn phận làm chứng cho tôi.

Y mở cửa một căn phòng bên phòng riêng của y và ra hiệu cho tôi vào đó. Tôi nghĩ đến khẩu súng lục của Văn, khẩu súng y giấu dưới gối. Y cũng nghĩ đến chuyện Hồng Loan có thể giết y khi y đang ngủ như chết vì say rượu. Y muốn tôi kiêm luôn cả việc làm "gac-đờ-co" cho y.

Y vào phòng, đóng cửa lại. Tôi đứng ở cửa phòng mới của tôi, Hồng Loan đứng ở khung cửa phòng nàng. Chúng tôi nhìn nhau một lúc. Trong mắt nàng tôi thấy hiện rõ ý thù

hắn cao độ. Nàng đã thù ghét tôi gần bằng nàng thù ghét Vũ Minh Văn.

Sau đêm đi chơi Biên Hòa nhiều chuyện hồi hộp, giật gân đó, đêm sau là một đêm yên lặng.

Suốt đêm rồi tôi nằm trần trọc trong căn phòng có cửa thông sang phòng Văn. Tôi nằm gần như suốt đêm không ngủ, nghe tiếng thở không đều của Văn, tâm trí bận rộn vì Hồng Loan, vì số bạc 16 triệu đồng bảo hiểm và đến chuyện bây giờ tôi lại là người canh giữ cho Văn khỏi chết bất ngờ. Sự đời thật mỉa mai vì tôi là một kẻ chỉ mong cho Văn chết.

Tôi còn bận trí nhiều đến những lời nói mơ hồ đêm trước của Văn, sau khi Hồng Loan đi khỏi và chỉ còn có y và tôi trong ga-ra. Y đã có và sẽ có biện pháp làm cho dù y có chết, Hồng Loan cũng không thể lãnh tiền được. Biện pháp gì? Dù không thành thạo lắm về vấn đề thừa tự và di chúc, tôi cũng biết rằng chỉ cần Văn thay đổi tên người được hưởng gia sản của y trong chúc thư là Hồng Loan sẽ có thể bị bồi rỗi. Nàng là vợ chính thức của Văn, Văn bắt buộc phải để gia sản cho nàng. Luật pháp bắt buộc như vậy, Văn không thể làm chúc thư để của cho người khác. Xong, y có thể hủy hợp đồng bảo hiểm. Chỉ cần y gửi một lá thư, báo cho công ty bảo hiểm biết từ ngày giờ nào đó, y không chịu bảo hiểm nữa. Là thôi. Là xong.

Nhưng không biết Văn đã gửi bức thư đó chưa?

Nếu giết y để rồi ngã ngựa ra là y đã hủy hợp đồng bảo hiểm. Đó là một sự tèn tò cay đắng, một việc làm ngu dại, vô ích nhất đời.

Tôi suy nghĩ không biết tôi có nên nói thật hết với Hồng Loan hay không? Nàng có thể biết nhiều hơn tôi về đời tư và việc bảo hiểm nhân mạng của Văn. Nhưng chắc gì nếu tôi nói thật ý muốn của tôi, nàng đã bằng lòng cộng tác

với tôi? Người tham lam như nàng tất muốn được ăn cả, ngã về không. Hơn nữa, chắc hẳn nàng coi vụ này là của riêng nàng, không dính dáng gì đến tôi cả, chẳng có lí do gì để tôi nhảy vào ăn cả.

Sau cùng, tôi quyết định chưa nên cho Hồng Loan biết rõ "tây" của tôi. Nói thật với nàng lúc này chưa có lợi.

Hôm sau, tôi lái xe đưa Văn tới sở như mọi ngày. Y không nói gì hết đến vụ xảy ra đêm qua. Khi xe ngưng trước cửa văn phòng, y mới bảo tôi trước khi xuống xe:

- Chú về thu xếp mang hết đồ lên ở nhà trên trong phòng chú ngủ đêm qua. Từ giờ, chú ngủ luôn ở đó.

Tôi không gặp Hồng Loan buổi sáng đó. Tối chiều, tôi trở lại đón Văn. Y có vẻ uể oải nhiều, say và bần gãi. Y xách cặp lên xe và suốt từ sở về đến nhà y không nói một tiếng.

Khi lên cầu thang, y mới cho tôi biết là tối nay y đi ăn ngoài và tới tám giờ tối, tôi đưa y đi.

Không thấy bóng dáng Hồng Loan đâu cả. Tôi nằm dài hút thuốc lá chờ tới tối. Gần tới tám giờ tối, tôi qua gõ cửa phòng Văn, báo cho y biết tôi chờ y dưới xe.

Từ nhà bước chân đi, Văn đã say rồi, nhưng y vẫn diện sang, trông y vẫn có vẻ "quí phái":

- Đưa tao tới Grande Monde. Hôm nay tao ăn mừng.

Y không nói là ăn mừng gì và tôi cũng không hỏi.

Tới nơi, y đưa cho tôi hai tờ giấy năm trăm:

- Đi đâu chơi. Đến 1 giờ đêm mang xe lại đón tao.

Tôi đã chán nhảy nhót, chán nằm những bàn tay lúc nào cũng ướt đơm đớp mồ hôi của những chị gái nhảy sắc mùi mari sến, nhất là trong lúc này. Tôi cần nằm yên một chỗ để suy nghĩ. Còn nơi nào để cho tôi, hoặc cho tất cả mọi

người cần suy nghĩ ở cõi đời này, nằm yên? Ngoài tiệm hút? Tôi tìm đến nơi ký giả Minh Tâm vẫn thường nằm.

Minh Tâm vẫn còn nằm ở đó. Thấy tôi tới, mắt anh sáng lên. Sự hiện diện của tôi cho phép anh có quyền nằm lại hai tiếng đồng hồ và hút thêm hai chỉ thuốc phiện nữa do tôi chi tiền. Anh vừa hút vừa nói chuyện thật vui. Khi tôi hỏi anh tại sao những ông nghiện lúc chưa được hút thì cạo cọ, bần gắt, khó tánh – ông chú ruột tôi nghiện nên tôi biết rõ chuyện này – còn khi hút no rồi thì ông nào cũng vui vẻ, hay nói, dễ dãi? Anh trả lời tôi nửa đùa nửa thật rằng thuốc phiện được nấu thêm với cao xương khiếu, khiếu là loài chim hút lú lo nhất trong số những giống chim người ta thường nuôi ngoài Bắc, các cụ ta có câu "hót như khiếu" vì vậy, người nghiện nào sau khi hút xong, bị ảnh hưởng bởi chất cao xương khiếu nấu với thuốc phiện, cũng nói như khiếu.

Sau một châu hút và nói đủ các thứ chuyện vui vẻ, tôi đưa Minh Tâm về nhà anh ở Đakao trong chiếc Mercury. Đáng chừng đây là chiếc xe Huê Kỳ tối tân nhất mà Minh Tâm được ngồi trong đời, anh tấm tắc khen ngợi đủ thứ.

Tôi cùng với chiếc Mercury trở lại bãi đậu xe của Grande Monde vào lúc 12 giờ 30. Tôi ngồi chờ mãi tới hơn một giờ sáng, khách ăn chơi bên trong đã ra về gần hết, bãi đậu xe chỉ còn lơ thơ vài chiếc xe. Gió đêm thổi lạnh và dường như có sương xuống, anh gác cửa ăn bận áo đỏ theo lối tuồng cải lương La Mã, tới tận bên xe tôi. Anh hỏi:

- Có phải chú là tài xế của ông Văn Pacific không?

Sau khi tôi nhận, chú tiếp:

- Chú vô đưa ông chủ của chú ra xe. Ông say nằm trong đó.

Tôi và anh gác cửa vũ trường phải hợp lực mới dìu được Văn ra tới xe. Y say đứng không vững. Tôi đưa Văn về vi la vắng và đầy bóng đêm. Phòng riêng của Hồng Loan không có ánh đèn. Không thấy bóng dáng chiếc Dauphine đâu cả. Tôi đoán là sau cơn bực dọc của đêm qua, nàng đã bỏ đi đâu đó không về nhà.

Tôi dìu Văn lên giường. Vừa đặt lưng xuống giường, Văn đã ngủ say như chết.

Sự vắng mặt của Hồng Loan ở nhà đêm nay làm tôi nghĩ đến việc lục lọi trong phòng riêng của Văn để tìm những tài liệu tôi cần biết về việc bảo hiểm. Đêm đã khuya và tôi buồn ngủ suốt đêm qua tôi không được ngủ. Mấy điếu thuốc phiện vừa hút với Minh Tâm làm cho thần trí tôi lâng lâng bay bổng và tôi chỉ thích nằm lơ mơ nhưng tôi vẫn hăng hái tìm tòi. Tôi biết rằng đêm nay là cơ hội hiếm có để tôi được tự do lục soát căn phòng này. Nếu có Hồng Loan ở nhà, không đời nào nàng chịu để tôi soát bất cứ chỗ nào ở nhà này.

Phòng riêng của Văn có một cái két sắt đặt lẫn vào trong tường, bên ngoài két có một tấm hình treo che. Két sắt có khóa. Tôi không thể mở cái két này dù có tìm thấy chìa khóa, vì két còn có hai núm khóa số và chữ. Chỉ có Văn, và có thể Hồng Loan, biết số chữ để mở két.

Tôi lúi húi lục tìm rất lâu các ngăn tủ trong phòng. Tôi mở cả cặp da của Văn, nhưng không tìm thấy gì đáng kể. Sau chừng nửa tiếng mất công vô ích, tôi về phòng nằm.

Nhưng tuy buồn ngủ, tôi vẫn không thể ngủ say được. Ảnh hưởng chồn chất ma túy chạy trong máu tôi làm tôi cứ lơ mơ nửa thức, nửa ngủ. Tôi nằm gần đến sáng trong tình trạng thức không ra thức mà ngủ không hẳn ngủ đó. Tới gần sáng thì tôi thiếp đi.

Thiếp đi vì mệt, tôi nằm mơ. Cơn mơ dài và có nhiều hình ảnh đẹp: tôi nằm trên một cái giường đầy tiền, tiền phủ lên chân tay tôi, toàn là giấy bạc mới. Tôi nghe rõ tiếng xào xạc của những tờ giấy bạc mới cứng chạm vào nhau khi tôi cựa mình. Và bên tôi có một người đàn bà. Tôi lờ mờ biết rằng người đàn bà đó là Hồng Loan. Ít ra, đó cũng là một người đàn bà mà tôi đang mơ ước.

Và mùi giấy bạc cùng mùi da thịt người đàn bà trong giấc mơ của tôi có mùi thơm giống nhau.

CHƯƠNG 5

rước khi ngồi vào xe, Vũ Minh Văn rút điều thuốc lá trong cái hộp đựng thuốc bằng vàng dẹt gắn lên môi. Chiếc bặc lửa Dunhill-thứ hộp quẹt máy mà từ lâu tôi vẫn ao ước mà chưa có - vàng óng ánh trên những ngón tay dài như ngón tay nghệ sỹ của y. Văn đứng trong ánh nắng buổi sáng nên chiếc hộp quẹt sáng lên như phát ra tia điện. Y hít vào một hơi khói dài, thở ra không gian và bảo tôi:

- Hôm nay là ngày cuối cùng chú đưa tôi tới văn phòng Pacific.

Tôi không nói gì. Ngồi vào xe, Văn lại nói:

- Hạ mui xuống Quang. Sáng nay trời nắng đẹp, moi muốn sưởi nắng cho đời tươi.

Chiếc Mercury, ngoài nhiều máy móc tối tân, có một hệ thống tự động bỏ mui, gương mui rất hiếm có. Xe mui sắt nhưng chỉ cần nhấn một nút điện, cả cái mui sắt thép nặng đó từ từ gương lên cao rồi êm ái xếp vào thùng xe sau. Dễ dàng và giản tiện. Xe đang chạy cũng có thể gương mui. Đã mấy lần kể từ ngày được lái nó, tôi đã biểu diễn trò gương mui khi xe đang chạy giữa phố đông cho bà con đi đường lé mắt chơi.

Tôi làm theo lời Văn, mui xe được gương lên và xe ra khỏi vila.

Hôm nay là ngày cuối cùng Vũ Minh Văn còn là Giám đốc Pacific Trading Co. Mọi việc bàn giao đã xong. Từ sáu giờ tối nay, Văn không còn có chức vụ gì nữa. Tôi nhìn mặt y trong kiếng chiếu hậu. Y bình thản như không. Tôi thầm thán phục y vì sự bình thản ấy.

Tuy mất chức và sắp vỡ nợ, sắp nhà tan, cửa nát, sắp mất người đàn bà mà y yêu dấu nhất đời, Văn vẫn thản nhiên. Về mặt "phot ang le", tôi phải công nhận y là sự phụ.

Văn phòng Pacific hôm nay cũng có một vẻ khác lạ. Nhân viên ở đây lẽ tất nhiên cũng biết rằng ông Giám Đốc Vũ Minh Văn của họ chỉ còn tới đây ngày hôm nay nữa mà thôi. Bộ mặt cả mấy em nữ thư ký mỗi ngày vẫn tươi hơn hôm nay cũng ỉu xìu xìu. Tôi thấy quang cảnh văn phòng này giống như cảnh một nhà có đám ma.

Tôi đưa Văn vào tới văn phòng riêng của y. Y bảo tôi:

- Chiều này khi Quang đến đón tôi, nhớ mang theo một cái thùng sữa.

Tôi hiểu. Cái thùng đó để đựng những chai rượu chưa uống của Văn.

Tôi trở về Vila..

Chiếc Dauphine trắng đã nằm trong nhà để xe. Sự có mặt của chiếc xe này ở đây có nghĩa là Hồng Loan đã về nhà.

Tôi cần gặp nàng sáng này để nói chuyện nhiều với nàng.

Tôi lên nhà trên. Bây giờ, tôi đã có quyền đi lại tự do trong ngôi nhà nàng, vị phòng riêng của tôi cũng ở đây. Tôi vào nhà và lắng tai nghe. Nhà không có một tiếng động nhỏ. Tôi đi tới trước cửa phòng riêng của Hồng Loan. Trong phòng cũng êm vắng. Tôi xoay nhẹ nắm đấm cửa. Cửa không khoá. Tôi mở cửa nhìn vào.

Giường ngủ của nàng hiện ra ngay trước mặt tôi. Khăn trải giường nhàu nát. Bộ đồ bằng nylon, cái soutien, cái slíp màu trắng hồng bỏ nằm trên giường. Và cửa phòng tắm hé mở. Có tiếng nước chảy từ từ trong đó vọng ra. Hồng Loan đang tắm.

Tôi vào phòng, đàng hoàng tới ngồi trên chiếc ghế mây nơi chân giường, lấy thuốc ra hút. Tôi ngồi đó và nghĩ đến Hồ Mậu, người chồng tự tử của nàng. Mấy năm trước đây, có một buổi sáng nào đó, Hồ Mậu cùng ngồi hút thuốc là chờ Hồng Loan tắm như tôi hôm nay. Những tài liệu đó ký giả Minh Tâm tìm được cho tôi biết rằng nhà chức trách khi điều tra về cái chết của Hồ Mậu, có nghĩ rằng Hồ Mậu bị vợ giết chết bằng cách đẩy té ra ngoài cửa sổ lầu. Nghi ngờ nhưng vì không có bằng cứ nên đành bó tay. Khi thoát đọc những bài báo đả động xa xôi đến sự nghi ngờ đó, tôi đã không tin, nhưng bây giờ tôi ngả về phần tin nhiều hơn là không. Vì tôi đã được chứng kiến cảnh Hồng Loan xốc Văn đứng dậy. Tuy tiêu tụy vì rượu, Văn hãy còn nặng lắm. Tôi đã phải xốc y lên lầu, tôi biết. Nếu Hồng Loan có đức sức để xốc Văn lên, nàng cũng có thừa sức để đẩy Hồ Mậu qua cửa sổ.

Và tôi nghĩ đến chuyện nàng có thể đẩy tôi qua cửa sổ. Tất nhiên nàng cũng muốn tôi chết lắm. Tôi đã cản chân nàng. Nhưng nếu nàng đẩy tôi qua cửa sổ, tôi sẽ không chịu rớt một mình. Sẽ có nàng cùng rớt xuống đất với tôi.

Sau chừng năm, sáu phút, tiếng nước chảy ngưng. Tôi nghe tiếng nàng khẽ hát trong phòng tắm. Có tiếng thủy tinh chạm nhau; không nhìn trộm, tôi cũng biết nàng đang mở nút chai eau de cologne trong đó. Rồi nàng bước ra.

Nàng chưa bận quần áo. Người nàng được quấn trong chiếc khăn tắm lớn màu hồng.

Mắt chúng tôi chạm nhau.

Nàng đứng yên, một tay chặn nút khăn tắm trên ngực, tay kia còn đặt trên nắm đấm cửa phòng tắm. Chưa điểm trang, không son phấn, trông nàng trắng hơn nhưng vẫn đẹp, vẫn quyến rũ. Tôi tưởng tượng lúc đó làn da nàng

thơm mát đến là chừng nào. Tôi mỉm cười trong khi đôi mắt nàng nhìn tôi lạnh như đá:

- Hê lô...!

Tôi bắt chước người Huê Ky chào nàng bằng tiếng "hê lô" vô nghĩa và có vẻ khinh thường, hỗn xược, hoặc ít nhất, cũng bất lịch sự.

- Ai cho phép anh vô đây?- Nàng trừng mắt- Đi ra ngay.

- Tôi cần nói chuyện với cô. Chuyện quan trọng.

Người thiếu phụ lạnh lùng, gay gắt với tôi hôm nay khác hẳn với người thiếu phụ đa tình, nồng nàn rủ tôi đi ngày hôm qua.

- Tôi không nói chuyện với anh. Đi ra. Mau...

Tôi vẫn cười:

- Tôi chắc cô cũng đã nói những lời cô vừa nói với Hồ Mậu. Cô còn nhớ Hồ Mậu là ai không? Nếu tôi không chịu ra, cô sẽ làm gì tôi? Cô sẽ đẩy tôi qua cửa sổ chẳng?

Nàng cũng bình tĩnh không kém gì Văn, một khả năng trấn tĩnh ít người có. Hồi này tôi vẫn thán phục sự "phớt tỉnh" của Văn, giờ đây tôi lại có dịp thán phục Hồng Loan.

Nét mặt nàng không đổi thay khi tôi nói đến người chồng đã chết bí mật của nàng, nhưng làn môi dường như mím chặt hơn. Tôi hiểu rằng dù nàng bình thản khi nói đến Hồ Mậu, tôi cũng đã chạm vào nhược điểm của nàng.

Nàng đi tới ngồi vào bàn phấn. Nàng quay lưng lại tôi nhưng nàng vẫn trông thấy tôi trong tấm kiếng bàn phấn và ngược lại, tôi cũng vẫn nhìn rõ mặt nàng.

Nàng cầm bàn chải chải tóc.

- Tôi yêu cầu anh đi ra-Nàng nhắc lại- Nếu anh không chịu...tôi sẽ la lên, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát.

Tôi đã thắng điểm nàng. Giờ đây, nàng không còn đàn áp được tôi nữa. Khi nàng đã phải ngó ý nhờ cảnh sát can thiệp tức là trước sự tấn công của tôi, nàng đã yếu thế rất nhiều.

Tôi cười khẩy:

- Cô còn chờ gì nữa mà không la lên đi? Nhà có điện thoại, cô gọi cảnh sát tới đi chứ? Cảnh sát sẽ khoái lắm khi họ được nghe chuyện cô định giết Vũ Minh Văn đêm qua. Họ thích nghe những chuyện loại đó lắm. Thích nghe như trẻ con thích truyện cổ tích vậy.

Nàng đặt bàn chải xuống bàn và từ từ quay lại nhìn tôi. Bây giờ, tôi thấy mặt nàng trắng bệch.

- Anh nói chi?

Nàng làm như không nghe rõ.

- Cô cần tôi nhắc lại ư? Tại cô thính lắm kia mà?- Tôi cười khẩy và mĩa mai. Không sao, tôi vẫn nhắc lại để cô nghe lần nữa. Tôi nói đến vụ cô âm mưu giết Vũ Minh Văn đêm qua. Nếu cô gọi cảnh sát tới đây và tố cáo tôi vô phòng này để...hiếp cô, tôi sẽ kể cho họ nghe chuyện đêm qua.

Nàng giả vờ như thật:

- Anh nói cái chi tôi không hiểu. Bộ anh say rượu sao?

- Thôi đứng giả vờ vẫn nữa.- Tôi nghiêm mặt.- Cô không phải là con nít, tôi cũng vậy. Tôi vô đây hôm nay không phải là cốt để nhìn trộm cô lúc cô tắm, tôi muốn nói với cô về một chuyện quan trọng đến cả cô và tôi: chuyện Vũ Minh Văn và số bạc bảo hiểm nhân mạng của hắn. Cô muốn hắn chết để cô hưởng tiền bồi thường. Vì hắn không đau ốm gì cả nên hắn còn sống lâu và vì thế, đêm qua cô định giết hắn.

Nàng lắc đầu:

- Anh mơ ngủ hay anh điên? Anh bày đặt gì mà kỳ cục vậy? Ai mà tin nổi anh cái chuyện đó?

- Rất nhiều người tin tôi. Cô đã một lần hưởng tiền bảo hiểm nhân thọ của một người đàn ông yêu mê cô, người ấy là Hồ Mậu. Cảnh sát cũng như nhân viên điều tra của hãng bảo hiểm hãy còn nhớ cô, tên cô đã nằm trong sổ đen của họ, bây giờ nếu người chồng thứ hai của cô cũng lại chết một cách bí mật và cô lại đòi hưởng tiền bảo hiểm, người ta sẽ không để cho cô yên đâu. Tin đi...

Lần này, Hồng Loan mất vẻ bình thản. Mắt nàng trắng xanh và tôi thấy bàn tay nàng run run. Nàng ngồi im. Tôi tiếp:

- Cô lại định bốn cũ soạn lại với Vũ Minh Văn. Vì vậy, cô đuổi hết người làm. Cô không làm. Cô không thể để cho ai chứng kiến cuộc giết chồng của cô...

- Anh bày đặt. Tôi chẳng hiểu anh nói chuyện gì...

Tuy miệng nói vậy, tôi đủ thấy là tâm can nàng đã bị xáo động mạnh.

Tôi cười gằn:

- Cô không hiểu, cảnh sát sẽ hiểu. Không phải cứ làm rồi chối biến đi là xong đâu. Đêm qua, vì quá sốt ruột, cô muốn cho chồng cô chết nhưng vì có tôi suốt ngày đêm ở bên hăn, cô giá vờ thân tình với tôi, rủ tôi đi chơi để rồi bỏ rơi tôi ở mãi tận bờ sông Biên Hòa. Cô đã mang theo sẵn chìa khóa "công tắc" xe. Cô yên trí là tôi không sao về kịp. Nhưng số hăn chưa chết. Tôi phát giác kịp thời mưu định của cô. Nhưng việc tôi về kịp đêm qua là một cái may mắn lớn cho cô. Cô hãy vĩnh tai ra mà nghe cho rõ. Cô tưởng hăn say khướt? Cô tưởng hăn say nên không biết gì? Cô lầm. Hăn tỉnh như sáo. Hăn chỉ giá vờ say để dò xét cô, để biết về lòng dạ cô. Hai nữa, dù cho đêm qua

hắn có say thật đi chẳng nữa, dù cho hắn có lái xe đi và bị đụng chết, mưu cơ của cô cũng chưa được hoàn hảo lắm đâu.

Nàng quay lại kiểng tay cầm bàn chải và tiếp tục chải mái tóc dài:

- Thấy mặt anh, tôi đã biết ngay là anh sẽ đem lại cho tôi nhiều rắc rối- nàng nói nhỏ như nói một mình- Bây giờ anh định làm gì? Báo cho cảnh sát biết chẳng?

Khá rồi. Tôi nghĩ thầm. Như vậy là nàng đã không chối nữa và từ bây giờ, tôi đã có thể nói vào chuyện tôi muốn nói với nàng.

- Không. Tôi sẽ không nói gì với cảnh sát, tôi cũng sẽ không nói gì hết với Vũ Minh Văn. Tôi muốn cộng tác với cô thực hiện vụ này. Cô phải nhận rằng đây là một vụ quá lớn đối với cô. Một cô nhìn nhận điều đó rồi, chúng ta sẽ thảo luận ký với nhau để đặt một kế hoạch. Làm hắn chết thì dễ rồi nhưng hắn chết mà cảnh sát không sao buộc tội được mình, mà mình được hưởng số bạc bồi thường mới là điều quan trọng.

Nàng có vẻ thăm lời tôi nói. Nhìn mặt nàng trong kiểng, tôi thấy nàng đã dần mất vẻ lo sợ, bây giờ nàng tò mò muốn biết tôi sẽ còn nói những gì nữa nhiều hơn là bực bội và sợ hãi.

Tôi chậm rãi tiếp:

- Tôi biết cô nóng ruột, nhưng nóng ruột không được. Cố nhân đã dạy: dục tốc bất đạt. Cô hiểu nghĩa là gì không? Nghĩa là cái gì làm vội là hỏng. Phải có kế hoạch mới được. Tôi hiểu rõ tâm trạng cô. Cô là vợ hắn. Hắn chết cô sẽ được hưởng số bạc 16 triệu bảo hiểm nhân mạng của hắn. Xong, nếu cứ cho hắn chết, có thể hắn sẽ chết sau cô. Cô muốn hắn chết ngay bây giờ...nhưng không đâu.

Ngoài những anh cảnh sát điều hâu còn có bọn nhân viên điều tra của hãng bảo hiểm nữa. Bọn đó còn tinh ma và ác ôn hơn cả cảnh sát.

Tôi cố trấn tĩnh để có thể bình thản giảng giải và thắng nàng bằng lời nói. Đây là lần đầu tiên tôi thuyết phục nàng, nếu tôi thất bại, tôi khó có dịp nào tốt hơn để thắng nàng:

- Tôi đã có thời công tác với bọn bảo hiểm. Họ ác ôn và tàn nhẫn lắm. Với người đàn bà nào khác thì may ra còn có thể nhưng cô thì khác, đã một lần có rắc rối với Hồ Mậu. Nếu lần này cô lại cho Vũ Minh Văn đi tù suốt, họ sẽ lôi vụ án Hồ Mậu và cô chắc chắn sẽ bị toà án tình nghi. Từ nghi ngờ họ sẽ tìm ra sự thật không khó.

Nàng dụi điếu thuốc lá lên đĩa gạt tàn:

- Anh đã nói xong chưa?

- Gần xong. Điều tôi cần nói nhất với cô là cô không thể giết Văn lúc này được. Cô nên tử tế với hắn. Hắn sẽ chết, không lâu đâu. Hắn sẽ chết vì tai nạn. Nếu cô tử tế với hắn, hắn có thể cảm động và để cho cô hưởng bảo hiểm của hắn...tôi khuyên cô.

Nàng ngắt lời:-Bao giờ tôi cần khuyên, tôi sẽ cho mời anh. Còn bây giờ anh đi ra khỏi đây.

Nàng đứng dậy và đứng trước mặt tôi. Tôi cũng đứng dậy:

- Văn nói với tôi rằng Loan lạnh như một cây nước đá. Tôi không tin. Tôi muốn thử xem Loan lạnh hay nóng

Nàng không nói gì nhưng tôi thấy đôi mắt nàng sáng lên.

- Chỉ có hai chúng ta trong tòa nhà rộng, tôi nghĩ đây là một dịp tốt để tôi thử.

Tôi đứng sát nàng, tôi vòng tay ôm ngang mình nàng. Bàn tay phải của nàng bay lên má tôi nhưng đã để phòng trước, tôi vung tay trái ra nắm chặt cổ tay nàng. Tôi vừa bẻ quặt tay nàng ra sau lưng vừa kéo nàng vào tôi. Tôi hôn mạnh lên môi nàng

Trong một lúc rất lâu, toàn thân nàng bất động, cũng như khúc gỗ, làn môi cũng lạnh và cứng. Rồi nàng thay đổi đột ngột và rất nhanh, thân mình nàng chợt mềm dịu trong vòng tay tôi, miệng nàng hé ra và nàng dựa tay lên ôm ghì tôi

Hai mươi phút đồng hồ sau đó, tôi vào phòng tắm và mở nước hương sen đứng tắm. Tôi cảm thấy thoải mái và lạc quan. Những gì tôi tiên liệu đều tỏ ra đúng với sự thật. Hồng Loan không phải là một thạch nữ. Nàng rất đa tình và thèm khát tình yêu. Chỉ vì nàng không yêu cũng không ưa Văn nên nàng mới lạnh với hắn.

Tôi bận y phục trong phòng tắm và khi tôi trở ra, nàng nằm dài trên giường, trên thân nàng phủ tấm mền mỏng màu vàng, tóc nàng xõa trên gối. Làn da trên hai má nàng có vẻ hồng hơn. Sau cơn ân ái, trông nàng trẻ hơn và tươi hơn trước đó nhiều.

Tôi đứng yên một lúc ngắm nàng. Nàng chuyển động thân mình như một con mèo lười biếng, mở mắt nhìn và hỏi tôi:

- Như vậy nghĩa là anh tin rằng tôi không có hy vọng nhỏ nào có thể chạm tay được vào số tiền bảo hiểm nhân mạng của hắn ư?- Loan không thể nào nói đến chuyện khác sao?

Tôi bỗng nhiên bất mãn vì sau cuộc ân ái với tôi, lời nói đầu tiên của nàng vẫn là chuyện tiền, từ lúc tôi ôm nàng, nàng không nói với tôi tiếng nào hết.

- Tại sao lại không nói đến tiền? Nàng hỏi lại tôi- Tiền quan trọng lắm chứ? Anh thử nghĩ coi mình có thể làm được bao nhiêu chuyện nếu mình có số bạc 10 triệu đồng?

Tôi ngồi xuống bên nàng:

- Hắn có nói với tôi rằng hắn sẽ không để cho Loan đồng nào đâu. Có lẽ hắn đã đổi di chúc khác rồi, Loan đừng mơ mộng gì nữa.

Nàng cầm điếu thuốc lá, tôi đánh lửa cho nàng, nàng nói qua khói thuốc xanh:

- Hôm nay, hợp đồng của hắn với Công Ty hết hạn. Từ mai, hắn sẽ ở nhà suốt ngày. Hắn sẽ suốt ngày say sưa. Nhưng rồi rượu cũng hết. Sẽ không còn ai bán chịu cho hắn nữa. Bọn chủ nợ sẽ tới. Tôi chỉ còn có nước xách valy đi ra khỏi nhà này trước khi nhà bị tịch thu.

- Loan sẽ đi đâu?

- Tôi cũng có ít tiền để dành, với một số nữ trang. Không nhiều nhưng cũng đủ cho tôi sống chờ bắt được một thằng giàu khác. Vũ Minh Văn vỡ nợ, nhưng đời này còn thiếu gì thằng giàu tiền chỉ muốn có đàn bà để cung phụng.

- Chẳng nên bỏ đi sớm quá, Loan nên ở đây đến phút đờ võ cuối cùng. Biết đâu hắn lại chẳng có lối thoát nào mà chúng ta không biết?

Nàng thốt ra một tiếng thở dài nhiều khinh thị hơn là buồn rầu:

- Lối thoát gì nữa? Hắn chỉ còn có một lối thoát: chết. Không, tôi đã mất nhiều thì giờ với hắn quá rồi. Tôi không còn trể trung gì nữa. Thời gian đối với tôi bây giờ rất quý.

Tôi phải đi trước. Tôi lo thân tôi được mà. Không có Vũ Minh Văn, tôi cũng không đến nỗi đói.

- Chưa chắc đâu. Tôi thấy Loan hành động còn nhiều sơ hở lắm. Loan đã làm hư vụ Vũ Minh Văn. Loan cũng không khéo léo gì lắm với vụ Hồ Mậu. Nói thật đi...Loan giết Hồ Mậu? Chính Loan đẩy Hồ Mậu qua cửa sổ?

Nàng nhắm mắt lại và nàng lắc đầu như chuyện đó làm cho nàng khó chịu:

- Không ...không...hắn say rượu. Hắn té nhào qua cửa sổ mà. Tôi có thể cứu hắn khỏi chết nhưng vì chán nản quá, tôi để mặc. Nếu tôi có tội, chỉ là tôi đã không chịu cứu hắn.

Tôi nghĩ nàng nói dối, nhưng tôi thấy không nên dẫn nàng đến chân tường làm gì. Nàng có giết Hồ Mậu, anh chồng cũ của nàng hay không, với tôi chẳng có gì là quan trọng.

Nàng mở mắt, ngồi dậy và nói, giọng quả quyết:

- Tôi đi trước khi hắn về đến nhà chiều nay...

- Đừng, nên ở lại vài ngày nữa. Tôi ngừng lại vì tôi thấy tôi vừa năn nỉ nàng. Tôi muốn nàng ở lại vì tôi nhiều hơn là vì Văn.

Nàng ngồi lên, tấm mền tuột xuống, nàng lắc mạnh cho mái tóc bay hết lên vai:

- Được rồi. Sáng mai tôi sẽ đi sớm.

Tôi lại thấy thèm muốn nàng. Tôi ôm lấy nàng đẩy mạnh:

- Làm cái gì vậy?

Tôi muốn tát vào mặt nàng. Bởi vì tôi thấy nàng không hề nể nang gì tôi hết. Với nàng, cuộc ái ân vừa qua không để lại một chút ảnh hưởng nào.

o o o

Bốn giờ đúng, tôi đẩy cửa văn phòng riêng của VMV.

Văn đang ngồi viết, Y ngược lên nhìn tôi:

- Xếp những chai rượu đem ra xe trước đi. Sắp xong rồi.

- Tôi đem theo hai cái thùng giấy. Tôi xếp xong mấy chục chai rượu vào đó thì Văn cũng viết xong. Y bỏ tờ giấy vừa viết vào một bì thư, dán lại và bỏ thư vào túi. Xong, Y đứng dậy, xoa tay, nhìn quanh:

- Xong cả rồi. Đi là vừa.

Có tiếng người gõ nhẹ lên cửa phòng rồi cánh cửa mở, một em thư ký hiện ra giữa khung cửa, đó là một thiếu nữ cao và gầy, người ngực đẹp lép lép như một tấm gỗ- loại ngực đẹp mà người ta gọi là ngực «đồng hồ Omega »-em trạc hai mươi lăm tuổi và có vẻ vẫn còn chưa chồng. Trên bộ ngực và khuôn người cá mẫm của em cũng chẳng cần hỏi nghề nghiệp của em, người kém thông minh nhất cũng biết ngay là em nghề nữ thư ký đã cơ khí từ, tức là thư ký đánh máy. Em còn có vẻ đặc biệt thư ký nhà nghề ở điểm có một cặp kiến trắng cận thị nằm chình ình trên sống mũi. Tôi nhìn em bước vào và nghĩ rằng em chỉ suốt đời làm nữ thư ký đánh máy và em chẳng có hy vọng gì có thể lấy được chồng bảnh trai.

Em bẽn lẽn, ngượng nghịu với một bó hoa trên tay. Em còn cầm một cái hộp nhỏ tôi đoán em là đại diện cho nhân viên công ty Pacific vào ngỏ lời chào tạm biệt ông cựu giám đốc.

Em đến gần bàn, đặt bó hoa và cái hộp giấy lên bàn trước mặt Vũ Minh Văn.

- Thưa...thưa ông Giám Đốc- em lí nhí nói- tất cả anh chị em chúng em đều rất buồn khi thấy ông giám đốc

sẽ..không còn tới đây nữa...chúng em thành thật kính chúc ông được vạn sự như ý với chức vụ mới.

Chắc em nữ thư ký đã học thuộc lòng câu nói đó và em cũng chỉ nói được có thế. Em xúc động thực tình, Vũ Minh Văn nhìn ngậy người nữ thư ký. Có thể y không ngờ đến phút cuối cùng, y còn được nhân viên cử người vào chào. Từ ngày làm giám đốc cái hãng buôn tư này, chắc y chẳng thân mến gì lắm với nhân viên.

Em nữ thư ký xúc động và Vũ Minh Văn cũng xúc động, Văn cầm bó hoa tươi lên. Y muốn nói một lời cảm ơn gì đó với em nữ thư ký nhưng y nghẹn lời. Y và em nữ thư ký đứng trân trân nhìn nhau một lúc lâu rồi em nữ thư ký bắt đầu sụt sịt khóc.

Văn lượm cái hộp giấy bỏ vào túi, tay cầm bó hoa, tay xách cặp, bước vội ra khỏi văn phòng. Mặt y lúc đó có cái vẻ thê lương mà tôi không bao giờ có thể quên được.

Tôi xách hai thùng rượu theo y vào xe.

Đặt bó hoa lên nệm xe, Văn bảo tôi:

- Về nhà trước đã.

Tôi làm theo lời.

Khi về tới nhà, con xúc động của Văn đã qua, Y xuống xe, tay cầm bó hoa, miệng cười buồn;

- Kể cũng lạ. Ở đời có những kẻ mình không chú ý tới nhất thì lại chú ý nhiều tới mình và coi trọng mình. Bọn nhân viên văn phòng nào cũng bạc bẽo. Nhiều thằng nhiều con ở đó được tao che chở, cứu cho khỏi bị mất việc, cho tăng lương...nhưng đến khi tao mất chỗ thì không thấy mặt đứa nào hết. Cô gái tặng hoa tao lại là người mà tao không biết tên khôì hài mỉa mai thật.

Y đặt bó hoa tươi lên ngắm rồi như gạt bỏ những ý nghĩ đen tối ra khỏi óc, y bảo tôi:

- Mang rượu lên phòng cho tao. Ít nhất tao cũng còn có rượu. Đi đâu thì đi, đến tám giờ tối nay lên phòng. Có việc nhờ chú. Chắc đó sẽ là việc cuối cùng tao nhờ chú.

Khi tôi ra khỏi phòng, Văn đang bận cắm hóa vào cái bình, y gọi với:

- Quang...tí xíu nữa quên.

Y móc phong thư trong túi ra đưa cho tôi, phong thư tôi vừa thấy y viết trong văn phòng:

- Đem ngay thứ này tới địa chỉ ghi trên thư đưa dùm tôi. Đi đưa ngay đi. Nếu văn phòng họ đóng cửa rồi thì bỏ ngay vào thùng thư của họ. Nhớ nhe....

Tôi nhận thư và đi xuống xe, định đi đưa ngay thư cho Văn. Vào xe, tôi tò mò coi địa chỉ ghi trên bì thư và thấy đó là thư gửi cho Luật sư Lê Qui Thanh, Văn Phòng Luật Sư ở đường Gia Long.

Cái tên luật sư Lê Qui Thanh làm tôi thay đổi ý kiến. Tôi cần gặp Hồng Loan trước để hỏi về luật sư Lê Qui Thanh. Tôi chưa từng nghe nói đến tên luật sư Thanh trong gia đình này nhưng rất có thể ông ta là luật sư riêng của Vũ Minh Văn. Rất có thể bức thư này có liên can đến vấn đề gia sản của Văn. Tôi cần mở ra coi trộm trước khi gửi đi.

Nhưng từ đó tới tám giờ tối, giờ Văn hẹn tôi lên phòng y, tôi không có dịp gặp riêng Hồng Loan. Tôi cũng quên mất chuyện bóc thư ra coi trộm.

Đúng tám giờ tối, tôi vào phòng riêng của Văn. Y ngồi trước cái bàn con, trên bàn có chai rượu đỏ, một cái ly. Đĩa gạt tàn thuốc là đầy ắp tàn thuốc, Văn có vẻ say. Dường như từ sau lúc về nhà, y chỉ ngồi uống rượu và

ngắm bó hoa cắm trong bình, bó hoa đầu tiên y được người khác tặng trong đời.

Tôi biết là y say khi thấy mặt y tái mét và hai tay y run run. Nhiều giọt mồ hôi lấm tấm trên trán y và hai mắt y đục ngầu. Mắt y lóe lên một ánh sáng: kỳ dị. Chưa bao giờ tôi thấy một đôi mắt nào lạ đến thế.

- Vào đây, Quang,- Y nói hơi lớn tiếng- Ngồi đây

Y chỉ cho tôi ngồi sát cái ghế kê sát tường. Bên cạnh bàn, trước mặt y còn có một cái ghế đá nữa, tôi đoán y để dành cái ghế đó cho Hồng Loan.

- Toa đã đưa dùm moi cái thư tới văn phòng luật sư rồi chứ?

Tôi trả lời ngay:

- Dạ. Tôi đã đi đưa thư ngay từ chiều.

- Cảm ơn. Toa uống rượu không? Muốn uống cứ việc lấy, rót dùm.

Y đưa ly lên uống một hớp lớn rồi chậm rãi nói như thầy giáo giảng bài:

- Hôm nay sở dĩ moa mời toa vô đây là vì moa muốn toa sẽ là người làm chứng cho cuộc nói chuyện cuối cùng giữa moa và vợ moa. Rất có thể sau này toa sẽ được mời ra làm chứng trước tòa. Vì vậy, moa yêu cầu toa chăm chú nghe cho rõ có những lời gì được nói trong cuộc nói chuyện cuối cùng của moa. Toi chỉ cần nghe và nói lại đúng như sự thực thôi. Sẽ không có gì liên lụy hay làm phiền toa hết.

Tôi ngạc nhiên không hiểu y định làm gì, nói gì... Tại sao y lại nhấn mạnh ở câu « đây là cuộc nói chuyện cuối cùng giữa y và Hồng Loan »? Y định trả lại tự do cho nàng

chăng? Nhưng tại sao tôi không hỏi. Dù y định làm gì đi nữa, tôi cũng sắp được biết rồi.

- Toa cứ ngồi yên. Nghe thôi. Không cần toa phải nói gì hết.

Dặn lại tôi như vậy. Y đứng dưng, loạng choạng đi tới cánh cửa phòng thông sang phòng riêng của Hồng Loan, Y đẩy cánh cửa mở hé, lớn tiếng:

- Loan.... Mời em sang đây.

Rồi Y trở lại ngồi xuống ghế.

Im lặng nặng nề một lúc khá lâu rồi có tiếng dép của Hồng Loan đi tới. Nàng có vẻ không sốt sắng đáp ứng tiếng gọi của Văn. Nàng vào phòng và đứng sững lại khi thấy đã có tôi ngồi đó.

Nàng hỏi cộc lốc:

- Chi nữa vậy?

- Em hãy bước vào và ngồi xuống đây- Văn chỉ cái ghế da- Tôi có chuyện cần nói với em.

Vẫn đứng yên bên cửa, HL hất hàm về phía tôi:

- Anh cần nói với tôi? Tại sao lại có mặt anh này?

- Chú Quang là người chứng của anh. Anh yêu cầu chú ấy dự thính cuộc nói chuyện này. Anh xin em lần cuối...em hãy vào ngồi đây nghe anh nói. Đây là lần cuối cùng em phải nghe chuyện anh. Sau đây, anh thề danh dự với em là anh sẽ không còn bao giờ làm phiền em nữa.

Môi Văn nở một nụ cười cay đắng:

- Ít nhất, anh cũng không còn bao giờ nói gì với em nữa. Tin đi..

Y nói một câu tiếng Pháp:

- Les mots ne parlent pas...

Giọng nói của y cho tôi cái cảm nghĩ là y nói câu đó một mình chứ không cốt nói cho Hồng Loan nghe.

Hồng Loan nhún vai. Nàng chăm chăm đi tới ngời xuống ghế.

Văn đẩy hộp thuốc lá Abdulah tới gần nàng:

- Em có thể tự do hút thuốc...chuyện anh nói với em sẽ hơi dài.

Nàng có vẻ sốt ruột và khó chịu:

- Có chuyện gì cần nói anh nói đi. Mặc tôi.

Văn đốt một điếu thuốc là mới, Y nhìn nàng rất lâu. Nàng thản nhiên nhìn đi nơi khác, mắt nàng cố tình tránh gặp mắt chồng.

Tôi ngời nhìn cặp vợ chồng kỳ dị ấy. Hồng Loan để lộ vẻ khinh bỉ và coi thường chồng không cần giấu giếm. Sau cùng, Văn nhìn tôi, nói với tôi:

- Tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền Quang. Chú chẳng liên can gì đến chuyện riêng của chúng tôi nhưng chú vẫn cứ phải nghe những chuyện không mấy đẹp riêng tư của chúng tôi.

Tôi nhận thấy Văn nói nhanh. Y như cố gắng nói thật rõ và dễ hiểu.

- Nhưng chú cần biết một vài chi tiết để có thể hiểu rõ câu chuyện tôi sắp nói với nàng...cách đây ba năm, tôi gặp Hồng Loan ...ngày mới gặp nàng, tôi nghĩ rằng nàng là người đàn bà đẹp nhất Sài Gòn. Đẹp nhất thế giới nữa là khác và để được làm chồng một người đàn bà như nàng, tôi có thể hy sinh, chịu đựng tất cả...tôi yêu nàng. Yêu như điên dại, yêu như không còn ai có thể yêu được bằng tôi. Và tôi đã cưới nàng làm vợ mặc dầu tôi có được

nghe thiên hạ đồn đại nhiều chuyện không hay về nàng... Lấy được nàng làm vợ rồi, tôi vẫn còn yêu nàng. Tình yêu của tôi chỉ tăng lên chứ không giảm đi. Tôi lo ngại tôi có thể không sống mãi được với nàng và nếu tôi chết đi, nàng có thể khổ sở vì không có tiền. Trong cơn yêu mù quáng, tôi bỏ ra rất nhiều tiền để mua một bảo hiểm nhân mạng, có thể nói tiền bảo hiểm của tôi đắt giá nhất Việt Nam. Nếu tôi chết, nàng sẽ được công ty bảo hiểm trả một số tiền là 16 triệu đồng. Tôi nói chuyện đó với nàng để cho nàng yên trí dù cuộc đời nàng không còn tôi, nàng cũng sẽ không bao giờ bị khổ sở vì tiền.

Có điều đáng tiếc cho tôi là...sau khi nàng biết rằng nếu tôi chết đi, nàng có nhiều tiền hơn khi tôi sống, nàng bắt đầu để lộ bộ mặt thật và những ước muốn thật của nàng. Nói thẳng ra là nàng muốn tôi chết ngay để nàng được hưởng số tiền mười mấy triệu đồng đó. Nàng không thể chờ được vài chục năm nữa...nàng muốn tôi chết ngay. Nhưng vì tôi không thể chết ngay như nàng muốn cho nên nàng trở thành thù hằn tôi. Nàng lạnh lùng với tôi. Nàng không thể ân ái với tôi nữa. Tôi chắc Quang hiểu nên tôi thấy chẳng cần phải nói dài dòng về chuyện lạnh nhạt này. Chú chỉ cần biết rằng tôi đau khổ nhiều khi thấy nàng thay đổi. Nếu chú yêu và chú ở vào hoàn cảnh của tôi, chú mới biết là tôi buồn đau đến chừng nào. Vì buồn, tôi đâm ra uống rượu. Tôi đã dùng rượu để giải sầu như người khác dùng thuốc phiện...thật là đại dột...khi tôi biết là đại thì đã muộn rồi, tôi không sao bỏ rượu được nữa. Và càng ngày nàng càng xa tôi, càng thù ghét tôi...tôi không còn tinh thần để làm việc nữa. Khi chưa uống rượu, tôi không làm việc được, uống rượu rồi, tôi lại càng không làm việc được. Khi say, tôi tiêu tiền không biết tiếc. Và trong thời gian đó, tôi dần dần mất hết tín nhiệm. Thiên hạ thấy tôi say sưa bê bết dần dần bỏ rơi tôi, xa

lánh tôi. Họ không còn tin cần để công tác làm ăn với tôi nữa. Nói tóm lại, tôi thất bại, tôi sa đọa...tôi mất hết cả vì nàng.

Văn dừng lại để thở. Đột ngột, Hồng Loan nói một câu lạnh lạnh:

- Thật là khùng. Kể những chuyện dấm dớ đó cho hẳn nghe làm gì? Bộ kể cho hẳn thương hại sao? Khùng.

Văn nhìn nàng:

- Thì anh đã nhận là anh khùng mà? Nhưng anh sắp nói đến chuyện mình đây. Đừng sốt ruột...không sợ phải nghe lại đến lần thứ hai đâu. Chính em đã làm cho đời anh tàn tạ như thế này, em phải nghe..dù em không muốn...

Y lại hướng về tôi:

- Sau cùng, vì quá nóng ruột muốn có tiền, nàng tính chuyện giết tôi. Tôi không cần phải đi vào chi tiết hoặc đưa ra bằng chứng, tôi chắc Quang cũng đã có dịp thấy tận mắt là nàng muốn giết tôi. Như lần mà nàng đưa tôi lên xe hơi trong lúc tôi đang say khướt mà Quang thấy đó.

Nàng ngắt lời, giọng khinh bỉ:

- Anh tồi tàn và tầm thường quá. Vì anh bất tài, người ta đuổi anh ra khỏi công ty. Không biết đổ lỗi cho ai, anh về đổ lỗi cho tôi. Anh có biết người ta gọi những thằng đàn ông đổ lỗi như anh là thằng gì không?

- Những thằng hèn? – Không nhìn nàng, Văn vẫn nói với tôi- Tự nhiên rồi. Nhưng tôi chỉ hèn từ ngày tôi lấy nàng. Nói cho đúng ra là từ ngày tôi yêu nàng...đêm nay, tôi không muốn cãi nhau với ai hết. Chúng ta đã cãi nhau nhiều lần quá rồi. Nhiều và không đi tới đâu, Quang đã thấy, đã biết sự thực. Đêm nay, tôi không muốn đổ lỗi nữa. Tôi muốn lãnh trách nhiệm...tôi sẽ chết trong đêm

nay. Tôi có đủ lý do để tự tử. Tôi bị vỡ nợ, phá sản, mất hết sự nghiệp. Nợ nần không trả nổi. Vợ thù ghét. Tôi say sưa, sa đọa, khổ sở... vụ tự tử của tôi sẽ không làm ngạc nhiên ai hết. Trái lại, có nhiều người còn chờ đợi tôi tự tử nữa là khác

Y nhìn vào mặt nàng:

- Tại sao em muốn tôi chết mà lại không nghĩ đến chuyện hoá trang vụ giết tôi thành ra vụ tôi tự tử?

Một phần vì bất ngờ, phần vì không cần phải giấu giếm

- Nếu anh tự tử, đời nào công ty bảo hiểm người ta chịu trả tiền?

Văn cười khẩy;

- Thật em hãy còn khờ quá. Em cứ ngỡ là em khôn nhưng sự thực em chưa hẳn là khôn đâu. Em không chịu đọc kỹ những điều khoản quan trọng bản hợp đồng bảo hiểm của anh. Có nhiều người bảo hiểm nhân mạng khi tự tử không được bồi thường, nhưng hợp đồng của anh khác. Hợp đồng của anh đặc biệt có khoản: nếu anh tự tử, công ty bảo hiểm vẫn trả tiền bồi thường cho người nào thừa hưởng gia sản chính thức, hợp pháp của anh...

Đôi mắt nàng những hằn thù của Hồng Loan nhìn Văn lúc đó làm cho tôi cảm thấy ớn lạnh ở xương sống. Thật là rùng rợn nếu chẳng may mình bị một người đàn bà như Hồng Loan thù hằn. Thà làm như Hồng Loan mà thù nữa thì cuộc đời mình quả là địa ngục. Chẳng thà chết đi còn sướng hơn. Tôi nghĩ vậy và tôi hiểu tại sao Vũ Minh Văn lại say sưa suốt ngày và bây giờ đây dường như y muốn tự vẫn.

Văn lại cười khẩy, dường như những cảm nghĩ của Hồng Loan bây giờ không còn ảnh hưởng gì đến y nữa:

- Nhưng đó là chuyện trước kia, không phải chuyện bây giờ đâu. Đừng lầm mà hớ...khi tôi còn tưởng lầm rằng em yêu tôi, tôi cố đòi cho bằng được ghi điều kiện nếu tôi chết vì tự tử, em vẫn được công ty bảo hiểm đền tiền. Nhưng từ đêm tôi thấy rõ em định giết tôi, tôi đã đổi ý... tôi đã gặp Trần Tiến Vinh.. hắn là đại diện chi nhánh của Công Ty bảo hiểm Tín Nghĩa. Trần Tiến Vinh là một nhân vật cừ khôi lắm. Tuy không còn cảm tình gì với em nhiều và tuy tôi đã biết rõ lòng dạ em, tôi vẫn còn đủ lòng thương hại em để khuyên em là em đừng đại dốt mà trêu vào tên Trần Tiến Vinh, nghĩa là em đừng có tham lam đòi lấy tiền của công ty hắn.

Trần Tiến Vinh đã điều tra ra nhiều vụ giết người để lấy tiền bảo hiểm và hắn đã cho khá nhiều tên gian manh đi tù chung thân...tôi đã gặp hắn và nói chuyện lại với hắn về điều khoản tự tử trong hợp đồng bảo hiểm. Tôi đã yêu cầu hắn hủy điều kiện đó rồi...hắn quá mừng nên hắn bằng lòng ngay...

Văn dẫn mạnh từng tiếng:

- Nghĩa là nếu bây giờ tôi chết vì tự tử hoặc em giết tôi rồi hoá trang vụ án mạng thành một vụ tự tử, em cũng chẳng được họ trả đồng nào đâu. Có họ còn tìm ra bằng cứ là em đã giết tôi và họ đưa em vào Chí Hòa, đi Côn Đảo nữa là khác...em đã chưa?

Hồng Loan không nói gì hết. Nàng nhìn ngây ra trước mặt tôi. Tôi cảm thấy rõ rằng nàng đã hối hận vì không chịu đọc kỹ bản hợp đồng bảo hiểm. Rõ ràng nàng không hay biết gì về khoản Văn tự tử công ty bảo hiểm vẫn trả tiền. Nếu nàng biết điều khoản đó, tôi sợ Văn đã chết từ lâu.

Văn lại bình thản tiếp:

- Về phần tôi, tôi đã nghĩ đến chuyện tự tử từ lâu. Tôi đã mất hết sự nghiệp, hết tương lai, tuyệt vọng...đời tôi đến đây là hết rồi...tôi không còn muốn sống nữa...đêm nay, tôi sẽ chết

Hồng Loan lắc đầu:

- Tôi không tin anh. Anh không có cả can đảm để tự tử.

Rồi nàng nhún vai:

- Mà chuyện anh sống hay chết chẳng còn can dự gì đến tôi. Tình của chúng ta đã hết từ lâu...sáng mai tôi sẽ xa anh...

- Đó là quyền của em nhưng lát nữa đây, một phát súng sẽ nổ trong căn nhà này. Tôi chắc rằng ngoài em và chú Quang ra, không có ai nghe được tiếng nổ...tôi chết nhưng chưa chết...em nghe kỹ tôi nói đây...tôi tự tử chết nhưng em vẫn có thể được lấy tiền bồi thường nhân mạng tôi.

Y định nói gì vậy? Hồng Loan lảng tai nghe và tôi cũng lảng tai.

- Nếu tôi bị người khác giết...Vấn bình thân tiếp...như tôi bị kẻ thù, bị kẻ cướp giết chết chẳng hạn...em vẫn được trả tiền bồi thường đủ...vậy thì tôi chết nhưng tôi giúp em một cơ hội để em có thể làm giàu...nếu em khôn khéo để có thể đánh lừa được nhà chức trách, nhất là đánh lừa được Trần Tiến Vinh. Tôi cần phải nhắc lại là tôi không tin em có thể đánh lừa được Trần Tiến Vinh ... Một lần nữa tôi nhắc lại là hãn nguy hiểm lắm. Em hãy suy nghĩ kỹ đi trước khi bắt tay vào việc. Nếu em có thể hóa vụ tự tử của tôi thành vụ tôi bị kẻ thù hay kẻ cướp giết chết, em vẫn có thể làm chủ được số tiền mười mấy triệu. Em nghe rõ chưa? Công ty bảo hiểm không trả tiền nếu tôi tự tử, nhưng nếu bị cướp giết, họ bắt buộc phải trả tiền em.

Hồng Loan lặng người đi và tôi cũng lặng người như nàng. Bây giờ tôi đã thấy rõ ác ý của Vũ Minh Văn. Y sắp tự tử, y sắp chết nhưng y đang cho Hồng Loan một cái bẫy...y biết rõ nàng tham tiền, nàng sẽ bày đặt cho được vụ tự tử của y thành một vụ án mạng. Và sau khi bày đặt như vậy rồi, nếu nàng không khéo léo, nếu nàng chỉ có gian mà không ngoan, nàng sẽ là người đầu tiên bị nhà chức trách buộc cho cái án giết chồng.

Tôi liếc nhìn Hồng Loan, nàng ngồi ngay như pho tượng. Trong khi đó, rất thoải mái và thản nhiên, Vũ Minh Văn châm một điếu thuốc lá, Y còn uống một hớp rượu trước khi ung dung nói tiếp:

- Tôi không thể biết chắc sẽ có những chuyện gì xảy ra sau khi tôi tự tử, tôi chỉ biết rằng sẽ có nhiều chuyện lạ và mỉa mai, rắc rối xảy ra. Rất có thể linh hồn tôi vẫn còn quanh quẩn đâu đó để chứng kiến những trò bày đặt, những dối trá của em...và chắc chắn lúc đó tôi sẽ thích thú lắm. Tôi tin rằng vì em tham tiền, em sẽ không bỏ qua việc thử thời vận, tức là thế nào em cũng sẽ sắp đặt sao cái chết của tôi thành án mạng. Nhưng tôi cũng tin rằng em sẽ không đủ tài đánh lừa được một người cừ khôi như Trần Tiến Vinh. Em sẽ phạm vài lỗi lầm và em sẽ tự buộc vào cổ em cái tội giết chồng. Nếu em có bị kết tội đó cũng chẳng oan uổng gì, vì thực sự là em đã định giết tôi nhiều lần khi tôi còn sống. Tôi còn làm cho em thêm khổ thân với việc đem chú Quang vào làm chứng vụ này. Xong, tôi tin là em sẽ đối phó không khó với chú Quang. Quang hãy còn trẻ và nếu tôi không làm thì nó cũng yêu em như ngày xưa tôi đã yêu em vậy. Tôi không dùng tiếng có thể không dùng. Quang nó muốn em thì đúng hơn. Cái hại nào cũng có cái lợi và ngược lại nếu Quang nó có thể làm khổ em khi em thành công trong việc qua mặt nhà chức trách, nó cũng có thể làm chứng cho em là

tôi tự tử chứ tôi không bị em giết trong thùng hộp em bị nguy...

Hồng Loan đứng bật dậy, nàng nắm tay, hét lên:

- Tôi không thèm nghe anh. Anh sống hay chết mặc anh. Tôi không thèm tiền của anh...tôi đi ngay đêm nay...

Nàng bước mau ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Tôi cũng đứng dậy và tôi cũng nói như hét:

- Tôi không muốn nghe chuyện khốn nạn của các người
Tôi cũng đi ngay đêm nay...

Và tôi bỏ mặt Vũ Minh Văn ngồi một mình ở đó để bước mau ra khỏi phòng. Tôi đi tới chân cầu thang thì tiếng nổ vang lên.

Tiếng súng nổ trong phòng kín làm rung rinh những khung kiếng cửa sổ và có âm vang ở khắp các góc nhà. Tiếng nổ làm tôi dừng lại như tôi chạm phải bức tường.

Tôi đứng im như vậy tới một phút, rồi tôi rảo bước đi trở lên.

Hồng Loan đã đứng ở cửa phòng nàng. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn cánh cửa phòng Vũ Minh Văn khép kín...một lúc sau, nàng nhìn tôi, đôi môi nhỏ nhất mấp máy:

- Quang...vô coi

Tôi đi tới mở nhẹ cánh cửa phòng Vũ Minh Văn.

CHƯƠNG 6

Ủ Minh Văn gục mặt trên bàn...

Máu tươi từ vết thương nơi đầu y chảy chan hoà trên mặt bàn. Khi tôi mở cửa nhìn vào, máu đã bắt đầu chảy xuống sàn...

Tôi bước vào gần hơn và nhìn rõ hơn: Văn đã chĩa súng vào thái dương y và nổ cò. Viên đạn làm cho một mảnh trán y bị vỡ, máu và có cả chất gì trắng trắng bầy nhầy từ đó đổ ra...

Khẩu súng lục... - khẩu súng tôi đã trông thấy y cầm hôm qua - rơi nằm trên sàn, gần chân Văn.

Không cần phải nhìn rõ hơn nữa, tôi cũng biết là Văn đã chết ngay sau tiếng nổ. Và tôi đứng như trời trồng ở đó... Tôi thật không ngờ Vũ Minh Văn lại làm đúng như lời y nói. Máu và óc vỡ làm tôi buồn mưa, tôi quay ra:

Hồng Loan đứng chờ tôi ngoài hành lang:

- Hắn chết rồi ư? Nàng hỏi.
- Chết rồi.

Giọng nói của tôi cũng run như giọng nàng:

- Thằng khùng... Chết vì rượu... Tôi không ngờ hắn dám làm thế...

Nàng đi ngang mặt tôi để vào phòng.

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy đầy người... Trên mặt tôi cũng có mồ hôi, tay tôi thò vào túi tìm mùi soa và chạm vào một phong thư. Tôi rút phong thư ra. Đó là phong thư Văn đã nhờ tôi mang đi gửi hồi chiều. Tôi nhìn bì thư một lúc rồi xé bì lấy thư ra đọc.

Thư khá dài. Tôi đọc qua một lần, không hiểu, tôi phải đọc lại lần thứ hai.

Vũ Minh Văn,

Thân gửi anh Lê Quý Thanh,

Anh Thanh,

Với kinh nghiệm có sẵn của anh trong nghề luật sư, bức thư này của tôi chắc sẽ không làm anh ngạc nhiên mấy. Tôi viết thư này để vĩnh biệt anh, tôi đã đi đến đoạn tận cùng của tôi rồi. Đêm nay, tôi sẽ tự kết liễu cuộc đời tôi. Anh đã là luật sư riêng của tôi và hơn thế nữa, anh còn là một người bạn của tôi, một người bạn mà tôi có thể tin cậy được, anh dư biết về tôi đủ để chính anh, anh cũng phải nhìn nhận rằng đời tôi đến đây là hết, tôi chẳng còn tương lai gì nữa.

Và anh cũng biết rằng Hồng Loan, vợ tôi, đã đối xử tàn tệ với tôi đến thế nào. Tôi quyết định không cho nàng hưởng thụ về cái chết của tôi. Tôi đã gặp Trần Tiến Vinh ở Công ty Bảo hiểm Trung Tín và tôi cùng y huỷ bỏ điều khoản liên can đến việc tôi có thể tự tử trong hợp đồng bảo hiểm của tôi với Công ty Trung Tín. Bản hợp đồng mới hiện được cất tại ngăn kéo bàn giấy của tôi. Sau khi tôi chết, anh nên đến ngay nhà tôi để lấy bản hợp đồng đó.

Tôi cần nói ngay để anh rõ là theo tinh thần bản hợp đồng bảo hiểm mới, nếu tôi tự tử, công ty bảo hiểm sẽ không phải bồi thường tiền. Nhưng Hồng Loan rất tham tiền. Tôi nghĩ rằng rất có thể lòng tham của nàng sẽ thúc đẩy nàng làm cái việc rõ đại là đánh lừa công ty bảo hiểm. Nàng có thể sẽ bày đặt làm vụ tự tử của tôi biến thành một vụ án mạng. Có thể khi đọc thư này anh không tin là Hồng Loan có thể làm như tôi tiên đoán, nhưng anh không hiểu rõ lòng dạ nàng bằng tôi. Vì vậy tôi cần báo

trước để anh đề phòng. Nếu nàng không làm gì cả, càng tốt, bằng không, anh là người đã được báo trước là tôi tự tử chứ không phải là tôi bị ai giết. Hiện giờ tôi có một thanh niên giúp việc tên là Quang. Hấn là một người tôi có cảm tình nhiều. Hấn đã cứu sống tôi một lần và tôi chẳng có gì để đền đáp hấn. Tôi sợ rằng Hồng Loan có thể bày đặt cho cái chết của tôi thành một vụ án mạng và buột ội cho Quang là thủ phạm. Hoặ cho một kẻ nào khác. Nhưng nếu nàng làm vậy, dù anh đã biết, tôi yêu cầu anh đừng can thiệp gì với. Hãy để cho Trần Tiến Vinh lộ mặt nàng. Tôi tin chắc là nàng dù có khôn ngoan đến đâu cũng không thể đánh lừa được một người từng trải như Vinh. Anh chỉ can thiệp bằng cách xuất trình lá thư này của tôi với nhà chức trách khi nào Hồng Loan thành công trong việc đánh lừa mọi người. Nhất là tôi nhờ anh can thiệp nếu Quang, người thanh niên mà tôi mến, bị kết tội oan.

Nếu Hồng Loan phải sống trong nhà tù ít năm về tội lường gạt, tôi tin rằng việc ấy sẽ có lợi cho nàng và có lợi cho nhiều người khác nữa. Có thể anh cho tôi là bần tiện, đã chết rồi mà còn thù hấn. Nhưng mong anh nghĩ cho tôi rằng tôi có lý do để trả thù hấn.

Để dễ dàng cho công việc của anh, tôi nhờ cô Nhung, cô thư ký riêng của tôi, ký nhận là cô trông thấy chính tay tôi viết lá thư này và chính tôi nhờ cô ký nhận. Tôi nhắc lại là tôi sẽ tự tử. Cái chết của tôi là do tôi tự tử chứ tôi không bị ai giết.

Lẽ tự nhiên là cô Nhung không biết gì về nội dung bức thư này.

Vĩnh biệt anh.

Vũ Minh Văn.

Người làm chứng: Nguyễn Thị Ngọc Nhung,

Nữ thư ký Công ty Pacific

.....

- Đọc cái chi vậy? Hồng Loan hỏi tôi. Tôi nhìn lên và thấy nàng đứng trên đầu thang lầu nhìn xuống. Nàng đã nhìn thấy bức thư trong tay rồi.

Chậm chậm, tôi bỏ lá thư vào túi.

Nàng nhắc lại:

- Đọc chi đó? Thư của ai đó?

Tôi gần như không hiểu nàng hỏi gì tôi. Tại tôi vẫn còn văng rở lời nói của Văn hồi nãy: ...Nếu tôi bị người khác giết. Như tôi bị kẻ thù, kẻ cướp giết chẳng hạn, em vẫn được trả tiền bồi thường đủ... Nếu em khôn khéo đủ có thể lừa được nhà chức trách, nhất là lừa được Trần Tiến Vinh... Nếu em có thể hoá vụ tự tử của tôi thành một vụ án mạng, em vẫn có thể làm chủ được số bạc mười mấy triệu đồng...

Mười sáu triệu đồng...!

Rồi tôi nhận thấy là bức thư cả Văn, bức thư tuyệt mệnh của Văn, là một lá bùa hộ mạng của tôi. Nhờ đó, tôi không sợ bị nghi oan, bị kết tội oan là đã giết Vun dù tôi có làm cho vụ y tự tử hoá thành vụ án mạng. Nếu cuộc bày đặt của tôi có bị đổ bể, tôi chỉ cần xuất trình cái thư này là thoát nạn ngay.

- Anh...

Đây là lần đầu Hồng Loan gọi tôi bằng "anh", một tiếng "anh" êm ái. "Anh" không thô chứ không phải là "anh tài xế".

Tôi đi tới bàn, ngồi xuống ghế, nàng đi xuống theo tôi, nàng muốn nói gì đó xong tôi dơ tay cản nàng:

- Im. Đừng nói cả, để tôi nghĩ...

- Mình phải báo cảnh sát – Nàng nói... - Tôi gọi điện thoại...

Tôi nhắc lại:

- Đừng gọi vội. Chờ chút đã...

- Nhưng mà...

Tôi gắt:

- Không có nhưng mà gì hết. Cô phải nghe tôi. Tôi cần suy nghĩ... Tôi sẽ nói ngay cho cô biết tôi nghĩ gì và chúng ta nên làm gì... Cô về phòng nằm đi. Đảng nào thi hấn cũng đã chết rồi. Gọi cảnh sát tới ngay hay chậm một lúc nữa có hại gì đâu...

Giọng nói và vẻ mặt tôi lúc ấy có một cái gì đó làm nàng sợ, nàng im lặng làm theo lời tôi. Đây cũng là lần thứ nhất tôi chỉ huy được nàng.

Nàng vào phòng riêng, tôi trở lên phòng của Văn. Tôi đứng nhìn xác chết. Nếu tôi có thể vặn lại kim đồng hồ, nếu tôi có đủ thì giờ để suy nghĩ và đặt một kế hoạch vụ tự tử của Văn thành một vụ án mạng. Nếu biết trước gã đàn ông ngu dại này sẽ tự tử, ít nhất tôi cũng sắp sẵn được vài việc.

Mười sáu triệu đồng!

Số tiền lớn đó xứng đáng để tôi liều... Nhiều người ở đời này còn chết, còn tù chung thân vì những số tiền ít hơn thế nhiều. Mà thật ra tôi cũng chẳng phải liều lắm. Làm cho vụ tự tử này trở thành án mạng, nguy tạo ra những bằng chứng để đánh lừa nhà chức trách nếu tôi có liều thì chỉ là vài năm tù vì tội nguy tạo bằng chứng và đánh lừa pháp luật mà thôi. Cái tội nặng nhất mà tôi có thể bị oan

là tội sát nhân thì tôi đã không sợ, vì tôi đã có lá thư của Văn đây rồi...

Hồng Loan, dù tham tiền, chẳng thể nào làm vụ tự tử này biến thành án mạng. Người có thể làm được việc đó là tôi chứ không phải nàng.

Tôi tin rằng tôi có thể biến được vụ tự tử của Văn thành án mạng, ít nhất tôi cũng có thể nguy tạo được một số bằng chứng để đánh lừa nhà chức trách, nhưng tôi cần phải có thì giờ để suy nghĩ, thì giờ để sắp đặt Chỉ một lát nữa thôi, xác Văn sẽ cứng lại. Cảnh sát bây giờ có nhiều phương pháp tối tân, khoa học và vô cùng chính xác để điều tra về một người chết. Bác sỹ luật y khám nghiệm sẽ biết ngay người chết vào lúc mấy giờ. Đúng tới 90 phần trăm. Cảnh sát sẽ biết là tôi và Hồng Loan cùng có mặt trong vila lúc Văn chết, tại sao chúng tôi không chịu báo ngay cho họ biết? Nếu tôi giấỵ khẩu súng và bức thư tuyệt mệnh gửi luật sư của Văn đi, cảnh sát sẽ biết ngay là hai chúng tôi định hoá vụ tự tử này thành án mạng, hoặc họ sẽ ngờ ngay cho chúng tôi là thủ phạm. Mục đích của tôi là đấu trí với cảnh sát để lấy 16 triệu bồi thường chứ không đấu trí để mà chơi. Rỡ với pháp luật là một trò nguy hiểm đại dột.

Trước đây, tôi có quen một gã tự nhận là nhà thần bí học. Chẳng ai biết tên thật của hắn là gì, chỉ biết hắn có biệt hiệu khá long trọng là Dương Ngũ Hàng – chúng tôi vẫn gọi đùa hắn là Dương Ngũ Tỏi – Ngũ Hàng hay nói ba hoa về linh hồn, về cõi âm, về người chết, về thiên linh và các thứ bùa ngải. Hắn tự khoe là hắn có thể liên lạc được với người chết và vẫn mở những cuộc liên lạc đó về đêm khuya. Riêng tôi, tôi không tin lắm ở những chuyện ma quái, dị kỳ mà hắn thường kể. Xong quả thực là từ người ngợm hắn có tiết ra một vẻ ma quái làm tôi ngan ngán. Tôi vẫn nghĩ là tôi sẽ không bao giờ chịu ngu chung nhà

ban đêm với Ngũ Hành. Hẳn thường quả quyết là có nhiều người chết trở về từ cõi âm nói chuyện tâm sự với hẳn luôn...

Giờ đây, khi nhìn xác chết của Văn, tôi nhớ lại những chuyện ma quỷ mà Ngũ Hành đã nói. Bỗng dưng tôi thấy lạnh gáy và bao nhiêu tóc gáy tôi như đứng dựng cả lên: hình như tôi vừa nghe thấy tiếng Văn nói nho nhỏ bên tai. Đó có thể là ý nghĩ của tôi nhưng không hiểu tại sao tôi lại thấy như chính Văn – bây giờ y đã chết, y đã biết rõ là tôi cần tiền – đã sai tôi làm vậy.

- ----- o0o -----

Chừng hơn một tiếng đồng hồ sau, tôi vào phòng Hồng Loan.

Phòng nàng chỉ còn ngọn đèn ngủ thấp sáng. Vẳng sáng chan hoà trên nệm gối sa tanh hồng, trên mái tóc xoã trên vai nàng. Hồng Loan nằm trên giường, bộ áo ngủ màu xanh cẩm thạch nhạt, nét mặt nàng mệt mỏi và lo âu, một điệu Caraven giữa những ngón tay.

Tôi đứng dựa lưng vào cửa, ngắm nàng.

- Làm gì lâu quá vậy? – Nàng hỏi – Đã báo cảnh sát chưa?

Tôi đi tới đặt chai rượu vào hai cái ly lên mặt bàn ngủ và ngồi xuống chiếc ghế da bên giường nàng:

- Chưa báo.

- Tại sao? Còn chờ gì nữa? Bộ muốn để họ nghi ngờ mình giết hẳn ư?

Tôi rót rượu vào hai ly, ra hiệu cho nàng uống và tôi đưa một ly lên môi, uống một hơi dài.

Sốt ruột, nàng nhắc lại câu hỏi bằng một giọng the thé:

- Tại sao chưa báo cho cảnh sát biết?

Chậm chậm, tôi đáp:

- Loan cũng nghe thấy Văn nói như tôi đã nghe trước khi hắn chết. Hắn nói: nếu mình nguy hại được bằng chứng để biến được vụ tự tử của hắn thành vụ án mạng, công ty bảo hiểm sẽ bắt buộc phải trả tiền bồi thường nhân mạng. Loan chắc cũng muốn có năm bảy triệu đồng để làm lại cuộc đời chứ?

Nàng tung chân ra khỏi giường và ngồi dậy, mắt nàng loé sáng:

- Ai mà không muốn? Nhưng muốn làm sao được? Hắn đã làm hết cách để ngăn mình rồi. Hắn cố tình gài bẫy mà? Có ngu mới lao đầu vào...

- Loan hãy bình tĩnh để nghe tôi nói... Chúng ta vẫn còn có thể đánh lừa được thiên hạ. Chúng ta vẫn còn có thể lãnh được tiền bồi thường...

Nàng trề môi:

- Bồi thường... bồi thường... Nói hoài... Lãnh bằng cách nào?

- Bằng cách biến vụ hắn tự tử thành án mạng...

- Luẩn quẩn, loanh quanh hoài.. Đã biết là biến không được thì còn nói làm cái gì nữa?

- Tôi có cách làm được.

Đôi mắt nàng mở to:

- Cách gì? Nói coi...

- Thì tôi chỉ cốt vào đây gặp Loan để nói. Hãy để tôi nói, Loan hãy chú ý lắng nghe. Trước hết, để mình có thì giờ sắp đặt, tạo ra bằng chứng, tôi đã cho xác của Văn nằm vào trong cái tủ lạnh lớn dưới nhà...

Nàng đứng bật dậy:

- Cái gì? Sao lại để hãn nằm trong đó?

Tôi cố trấn tĩnh để khỏi gắt lớn:

- Đã bảo ngồi im nghe người ta nói mà lại. Cô cứ nghe tôi trình bày xong kế hoạch của tôi rồi hãy đưa ra những câu phản đối. Chúng ta có thừa thì giờ để thảo luận. Nếu cô bằng lòng, kế hoạch của tôi mới được thực hiện. Nếu nghe xong kế hoạch của tôi, cô vẫn thấy là không ổn, hay cô nhất không dám làm, chúng ta vẫn kịp báo cho cảnh sát như thường. Xác Văn đã nằm trong tủ lạnh. Hơi lạnh giữ cho xác hãn tươi nguyên. Cảnh sát không thể tìm ra được là hãn đã chết cả năm bảy tiếng trước. Chúng ta chỉ biết mang xác hãn ra, để nằm vào chỗ cũ, chờ cho hơi lạnh mất đi, báo cảnh sát tới là xong.

Nàng ngồi xuống:

- Anh điên rồi.

- Chịu nghe trình bày kế hoạch chưa?

- Được rồi, tôi ngồi yên. Kể đi.

- Lý do làm cho Văn tin chắc rằng chúng mình không sao nguy tạo được bằng chứng hợp lý để đánh lừa thiên hạ là điều kiện thời gian. Hãn chết, mình không có đủ thì giờ để làm bất cứ việc gì, trừ việc bó tay gọi cảnh sát tới đem hãn đi. Hãn chết lúc 8 giờ 45 phút tối nay và cảnh sát sẽ tìm ra một cách dễ dàng là cả hai ta cùng có mặt ở đây lúc đó. Hãn tin chắc mình không thể nguy tạo thành án mạng mà lại không tự kết tội mình.

Nhưng hãn quên là nhà này có một cái tủ lạnh quá lớn. Hãn nằm trong đó vừa vặn. Nằm trong đó, những bắp thịt cứng lại, cả máu hãn đông lại. Mình có thể để hãn nằm trong đó cả tháng mà vẫn không sợ xác hãn thối nát, Chỉ khi nào mình đem hãn ra ngoài không khí thường này, xác hãn mới lại.. tiếp tục hư nát mà thôi... Nửa tháng nữa,

mình bỏ xác hẳn ra, mà bác sỹ khám nghiệm vẫn tìm ra hẳn mới chết có vài tiếng đồng hồ. Bây giờ Loan đã hiểu gì chưa?

Nàng lắc đầu:

- Không, không hiểu gì hết. Tôi không muốn hiểu. Việc anh làm nguy hiểm và liều lĩnh quá. Nếu anh không chịu báo ngay cho cảnh sát, khi họ tới tôi sẽ khai hết. Anh sẽ lãnh hết trách nhiệm...

- Làm gì mà sợ quá vậy? Cô chẳng đã giết Hồ Mậu để lãnh tiền bảo hiểm nhân mạng của hẳn là gì?

- Tôi không giết Hồ Mậu, tôi không giết ai hết... Tôi không muốn dây dưa với hạng người như anh...

Tôi thấy nàng có thể nổi cơn khùng hoảng thần kinh vì vậy tôi cần phải thuyết phục nàng thật nhanh:

- Để mất 16 triệu đồng trong lúc mình có thể có chúng là một việc uổng phí. Đời làm gì còn cung cấp cho mình cơ hội thứ hai như thế này? Cô phải biết rằng tôi cũng không ngu dại gì chứ? Nếu làm để có thể bị kết tội sát nhân, đời nào tôi dại? Tôi đã nói là nhờ may mắn, tôi nắm được đủ yếu tố để thành công. Chẳng hạn như Văn có viết thư tuyệt mệnh cho luật sư của hẳn là Lê Quý Thanh. Trong thư hẳn nói rõ là hẳn tự tử và nhờ luật sư lột mặt nạ cô khi cô thành công với việc đánh lừa nhà chức trách. Nhưng lá thư đó hiện tôi còn giữ đây, chưa gửi đi... Thư đó là bùa hộ mạng của chúng mình. Nếu chẳng may âm mưu của mình có bại lộ, mình chỉ cần đưa thư ra bức thư đó là cảnh sát chẳng làm gì được mình ngoài tội nguy tạo bằng chứng, lường gạt, khai gian vợ vẫn mà thôi. Có bị kết tội giết người mới tù nặng chứ phạm vào những tội lầm cảm đó mình có tù cũng không lâu...

Mắt nàng sáng lên:

- Thật không? Thư đâu?

Tôi móc túi lấy lá thư cho nàng coi. Vừa ghé tờ thư vào gần đèn để đọc, tôi thấy bàn tay nàng run run. Nàng đang xúc động mạnh. Tôi biết nàng bắt đầu tin tôi.

Đọc xong, nàng thờ ra một hơi dài:

- Thằng khốn nạn. Chết rồi mà nó vẫn còn thù tôi. Nó cố tình phá tôi...

Tôi để cho nàng yên lặng suy nghĩ một lúc mới nói tiếp:

- Hẳn lo xa nhưng chưa đủ. Hẳn chỉ ngờ có Loan thôi, hẳn không hề ngờ tôi. Một mình Loan sẽ không làm nổi vụ này, một mình tôi lại càng làm không nổi. Nhưng nếu hai chúng ta hợp tác, chắc chắn là thành công... Vạn nhất mà thất bại, chúng ta đã có bức thư này... Loan thấy tạm yên tâm chưa?

Tôi giật nhẹ lá thư trong tay nàng.

Nàng đưa tay ra muốn lấy lại:

- Tôi giữ lá thư này...

Tôi mỉm cười:

- Người giữ thư là tôi. Tôi sẽ cất nó ở một chỗ kín chỉ có tôi tìm được. Nói để Loan biết trước là nếu chẳng may tôi chết bất đắc, Loan sẽ không bao giờ tìm thấy nó đâu. Nó là bùa hộ mạng của tôi với pháp luật mà nó cũng hộ mạng tôi cả với Loan nữa...

Nàng bắt đầu giở thủ đoạn quyến rũ:

- Nếu cộng tác với nhau làm một việc nguy hiểm mà không tin nhau...

- Xin lỗi – tôi vẫn cười để cho lời nói nhẹ đi – Loan có thể đẹp, Loan có thể đáng yêu... nhưng về mặt tin cậy Loan thì xin lỗi, Loan cho tôi đề phòng... Chẳng hại gì. Nếu

Loan không qua mặt tôi, tôi không thể qua mặt được Loan. Loan nhớ rằng Loan là người chính thức thừa hưởng gia sản của Vũ Minh Văn. Tôi không là gì cả. Không có Loan, tôi không thể sờ tay vào được tiền bồi thường. Sau khi lãnh được tiền, chúng ta chia tiền và chia tay, không ai bị phiền nhiễu vì ai hết...

Nàng dăm dăm nhìn tôi như muốn thôi miên tôi. Tôi chờ đợi nàng dở thêm thủ đoạn quyến rũ, xong một lúc sau nàng nhún vai:

- Được rồi. Bây giờ nói cho tôi rõ anh định làm những gì?
- Biến vụ Văn tự tử thành án mạng. Kế hoạch chỉ mới có những nét đại cương, tôi cần thì giờ để đặt ra những chi tiết, bằng chứng. Chúng ta sẽ bày ra một vụ cướp, Văn chống cự bọn cướp nên bị chúng bắn chết. Hoặc ta sẽ bày ra một cuộc Văn bị bắt cóc...

Trong khi tôi nói, Hồng Loan tới ngồi ở bàn phần. Nàng cầm bàn chải lên chải tóc. Tôi ngồi như nằm dài trong cái ghế da êm ái, tay cầm ly rượu, tay cầm điếu thuốc lá...

Vì vậy, tôi không tránh kịp khi nàng quay quắt lại và đập mạnh cái bàn chải vào đầu tôi... Tôi dơ bàn tay có ly rượu lên đỡ. Rượu toé lên mặt nàng nhưng tôi đã lãnh một cú bàn chải vào trán. Óc tôi choáng lên... Mắt tôi hoa và tôi trông thấy trước mặt tôi có những ngôi sao sáng loé lên. Nàng thật khoẻ. Cú đập bất ngờ đó có thể làm tôi ngất đi...

Nhưng may mắn, tôi chưa đến nỗi ngất. Chân tôi tự động đập mạnh vào bụng nàng làm nàng ngã nhào ra giường... Khi nàng nhồm dậy được, tôi cũng đã đứng lên được. Tuy mắt tôi vẫn còn hoa nhưng ý chí tôi tỉnh hoàn toàn. Tôi biết nếu để mất bức thư vào tay Loan, đời tôi sẽ khổ nạn lắm.

Bây giờ thì đến lượt nàng lãnh đòn... Tôi giả vờ chóng mặt gục xuống tay ghế...

Tay nàng vẫn cầm chặt cái bàn chải. Nàng không còn phải vội vã nữa, nàng dơ cao bàn chải lên để đập xuống ót tôi cái thứ hai. Trúng cái đập này thì sớm lắm sáng mai tôi mới tỉnh lại được...

Nhưng trước khi nàng kịp hạ tay, bàn tay tôi bay ngang. Tôi dùng cườm tay chặt mạnh vào bụng nàng theo một đòn karate mà tôi học lỏm được. Cú chặt đi ngọt... Hứ... Nàng thốt lên một tiếng khí trong phổi nàng theo nhau phào ra ngoài. Người nàng gập đôi lại, hai tay nàng ôm lấy bụng, miệng nàng hà lớn để thở.

Tôi nắm tóc nàng – mái tóc dày đầy một nắm tay của tôi – Tôi muốn giật mạnh, tôi cố dẫn cơn giận... Tôi chỉ kéo tóc cho mặt nàng ngẩng lên. Trong vila vắng lúc đó chỉ còn vang tiếng thở hổn hên của hai chúng tôi.

Tiếng thở của chúng tôi và xác chết nằm co quắp trong tủ lạnh.

Ý nghĩ về xác chết làm tôi tỉnh hơn và cơn giận của tôi nguôi đi. Việc cần làm của tôi bây giờ không phải là việc đánh Hồng Loan hay là ân ái với nàng, tôi cần sắp đặt một vụ án mạng tưởng tượng. Tôi đã có xác chết, nhưng tôi vẫn còn thiếu án mạng.

Tôi đẩy mạnh Hồng Loan té sấp mặt xuống giường và đi ngay ra khỏi vila.

- ----- o0o -----

Đêm hôm đó, tôi nằm trần trọc thức gần suốt sáng. Tôi có quá nhiều vấn đề cần suy nghĩ, cân nhắc, lựa chọn một quyết định, tôi cần sắp sẵn quá nhiều việc để làm. Hiện giờ, tôi chưa cần nghĩ ngay cách biến hoá vụ tự tử của Vũ Minh Văn thành ra án mạng vội, tôi có thừa thì giờ

để làm việc đó. Việc tôi cần làm ngay ngày mai là việc giải thích sao cho hợp lý sự vắng mặt của Văn.

Những chủ nợ của Văn chắc chắn sẽ kéo đến từ ngày mai. Nếu họ không được gặp kẻ nợ tiền họ, họ sẽ cho là Văn đã bỏ trốn, đã lánh mặt họ. Họ sẽ thưa Văn về tội trốn nợ, họ có thể nhờ thừa phát lại tới kiểm kê gia sản của Văn. Họ mà mở đến cái tủ lạnh thì lòi thối to.

Tôi suy nghĩ không hiểu tôi có nên mượn một căn nhà nào đó và cho rời cái tủ lạnh tới đó? Tôi quyết định không nên. Việc đó có nhiều nguy hiểm và tai hại hơn là cứ để tủ lạnh đựng xác Văn ở đây. Mình tôi và Hồng Loan không thể khiêng nổi cái tủ nặng đó đi nơi khác. Chúng tôi cần mượn phu và phải có xe vận tải để chuyên chở. Nếu biết rằng tôi cho rời cái tủ lạnh khỏi nhà, cảnh sát sẽ nghi ngờ, sẽ đặt nghi vấn và mọi sự sẽ vỡ lở rất sớm. Không, cái tủ lạnh phải nằm nguyên chỗ cũ của nó, trước mắt tất cả mọi người. Nhưng tôi phải nghĩ ra cách nào để đừng có ai tò mò mở tủ.

Khi mặt trời lên buổi sáng hôm sau, tôi đã sắp đặt xong hầu hết những gì tôi phải làm. Tôi trở dậy vào lúc 6 giờ 30 và vào phòng Hồng Loan lúc 7 giờ.

Ánh nắng ban mai chiếu qua rèm cửa vào phòng, Hồng Loan nằm ngửa trên giường, mái tóc đen huyền xoã trên gối, một tay nàng đặt vòng trên đầu. Tôi trông rõ hai đầu nhọn nhô lên ở ngực nàng dưới làn lụa mỏng. Nàng cũng đã thức dậy từ lâu. Nàng đang hút thuốc lá và nàng nằm im hút thuốc như không hề có tôi bước chân vào phòng. Tôi đóng cửa và tới ngoi lên chiếc ghế da gần giường, cái ghế tôi đã ngồi khi bị nàng bất thần đánh một bàn chải bào đầu đêm qua.

- Sao? – Tôi lấy giọng vui vẻ hỏi nàng - Vẫn còn giận ư?

Nàng hỏi lại tôi, mắt vẫn không nhìn tôi:

- Cái thư đâu rồi?

- Tôi đã cất nó ở một nơi thật kín chỉ có mình tôi biết chỗ mà thôi. Loan nên quên chuyện cái thư đó đi. Chúng mình còn nhiều việc cần làm, chẳng nên tranh nhau giữ lá thư đó. Chúng ta bây giờ là hai người cộng tác làm một áp phe lớn, một áp phe trị giá 16 triệu... Nhiều tiền lắm. Nếu thành công, sẽ có thừa tiền cho hai chúng mình...

Tôi cố tình nói đến tiền để gợi lòng tham của nàng. Nhưng nàng vẫn không chịu nói gì hết. Nàng vẫn nằm im. Sau cùng, tôi hỏi:

- Cô đã có một đêm để suy nghĩ rồi. Bây giờ tôi cần biết rõ ý định của cô: cô có bằng lòng làm vụ này với tôi không?

- Tôi cần biết anh sẽ làm những gì đã chứ?

- Tôi chưa biết rõ tôi sẽ làm những gì. Tôi cần biết chắc cô có bằng lòng làm không đã trước khi tôi tiến tới. Hiện giờ tôi mới biết có một điều: chúng mình có tới 99 phần trăm thành công. Tôi có tin chắc là thành công tôi mới làm. Áp phe nào không chắc chắn là không có tôi. Cô cũng phải tin như tôi, tin ở tôi mới được. Tôi hỏi lại cô lần cuối: cô có bằng lòng cộng tác với tôi không?

Nàng gật đầu:

- Tôi bằng lòng.

Tôi thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm sau khi nghe nàng nói câu đó. Tôi cúi xuống hôn lên môi nàng. Tôi chờ đợi nàng né đầu hay có một nét mặt phản đối nào đó, nhưng không, nàng vẫn thản nhiên nằm ngửa nhìn lên trần. Tôi có cảm giác như nàng không biết là có tôi hôn nàng. Đúng ra là nàng biết nhưng nàng chẳng cần để ý. Việc tôi hôn nàng hay không, đối với nàng như chẳng có chút xíu quan trọng nào.

Tôi cảm thấy thất vọng. Và tôi hiểu rằng Vũ Minh Văn, hồi y còn sống cũng đã từng thất vọng như tôi. Chính vì sự lạnh nhạt quá rõ của nàng mà Văn đâm ra chán đời, say sưa be bét. Nhưng Văn có thể chịu thua Hồng Loan, tôi khác. Tôi không phải là thằng đàn ông có tuyệt vọng vì sự lạnh nhạt của một chị đàn bà, dù cho ả đó có đẹp như tiên nữ đi chăng nữa. Tôi chỉ mỉm cười.

- Chưa chắc tôi đã khoái hôn cô đâu. Vũ Minh Văn có thể yêu cô và chết vì cô, tôi thì không... Tôi chỉ thiếu có tiền chứ không thiếu đàn bà...

Nàng vẫn lặng yên nằm hút thuốc lá. Đúng là nàng lạnh như một băng sơn, như một người đàn bà băng đá, Vũ Minh Văn gọi nàng là 'thạch nữ' quả có đúng.

Tôi nói qua chuyện khác:

- Cô có thể nằm từ bây giờ cho đến Tết Công Gô, tôi cóc cần. Nhưng tôi thì có nhiều việc cần làm ngay. Việc trước hết là tôi cần có một khoản tiền vốn.

Nàng như người chợt tỉnh một cơn mê mộng:

- Tiền thì anh đừng hy vọng lấy ở tôi một xu nhỏ...

Tôi đặt bàn tay lên vai nàng và xiết chặt lại với ý làm cho nàng đau:

- Cô ngu vừa chứ. Tôi cần tiền đây không phải là cần tiền để đi ăn, đi chơi mà là cần tiền vốn để thực hiện vụ này. Tôi có 50 ngàn đồng, tôi bỏ hết cả vào làm tiền vốn. Cô phải góp số tiền tối đa mà cô có thể có. Tôi sẽ đem xe Dauphine đi bán ngay hôm nay.

- Xe Dauphine của tôi, anh không có quyền đụng tới nó...

Nàng biểu lộ một thái độ bất hợp tác ngoan cố ra mặt, tôi bực bội và sốt ruột nhưng tôi biết rằng chỉ cần tôi gắt bây giờ là mọi việc có thể hỏng hết. Tôi cần thuyết phục nàng

tin rằng tôi có thể thành công trong việc này và làm nàng tin tôi hơn là chữ của nàng. Tôi cố trấn tĩnh để nói:

- Nếu cô không muốn cùng tôi làm áp phe này, cô cứ việc nói thẳng ra. Còn nếu cô bằng lòng cùng làm, nếu cô tin rằng tôi và cô có thể làm nổi một áp phe lấy của thiên hạ 16 triệu đồng bạc chia nhau, cô cần nghe tôi nói, và làm theo lời tôi bảo. Bây giờ là thứ bảy, ngày mai chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tới sáng thứ hai, chắc hẳn bọn chủ nợ sẽ bò đến. Chúng ta phải sẵn sàng chờ đón bọn đó. Chúng ta phải làm cách nào để bọn đó tin rằng Văn đi vắng và chỉ đi vắng vài ngày mà thôi. Và Văn vẫn còn tiền, ít nhất cũng còn dư tiền để trả nợ chúng. Ta sẽ chọn lựa trong đám chủ nợ của Văn một hai tên khó chịu nhất, đòi nợ khủng khiếp nhất... để trả nợ. Mấy tên đó sẽ loan tin là Văn vẫn còn tiền và bọn kia sẽ tin là rồi cũng đến lượt chúng được trả tiền. Ngay từ bây giờ tôi giữ vai thư ký riêng của Văn, tôi có quyền và có bốn phần thanh toán tiền nợ thay cho Văn trong vài ngày Văn vắng mặt. Chúng ta nói với tất cả mọi người rằng Văn ra Huế vài ngày để chọn địa điểm thực hiện một cuốn phim lớn.

Nàng mở lớn đôi mắt nhìn tôi:

- Ai mà tin nổi chuyện đó?

- Tin chứ sao lại không? Tất cả mọi người sẽ tin nếu chúng ta khéo léo. Khéo léo và hợp lý, đó là hai yếu tố để lấy lòng tin của thiên hạ. Văn chẳng là một business man giao thiệp với nhiều ngoại nhân là gì? Từ công ty Pacific qua việc thực hiện điện ảnh không có bao xa. Cô chưa thấy tài của tôi.

Tuy miệng nói không tin nhưng đôi mắt mở lớn của Hồng Loan cho tôi biết là nàng đã bắt đầu tin ở tài bầy chuyện và tính trước mọi sự của tôi.

- Nhưng...- Tôi tiếp - muốn bịp được thiên hạ, muốn làm cho thiên hạ tin mình, mình phải có tiền. Không cần nhiều, nhưng cũng phải là một số tiền tối thiểu. Khi đã tin rằng Vũ Minh Văn được công ty điện ảnh Huê Kỳ mời cộng tác, bọn chủ nợ sẽ chốt bai bãi không tên nào dám đòi tiền nữa. Mình có đòi trả chúng nó cũng không dám lấy... Tôi đã nghiên cứu và thấy tất cả bọn cho Văn nợ tiền đều là bọn cung cấp đồ ăn, nói đúng ra là rượu, may quần áo,..vv... cho Văn từ nhiều năm nay. Chúng đã được hưởng lợi nhiều vì Văn. Chúng sẽ sợ làm Văn giận, Văn giao thiệp với người khác và chúng sẽ mất món lợi đó.

Đợi cho những lý lẽ của tôi thấm vào bộ óc tính toán của Hồng Loan tôi mới nói đến số tiền:

- Tôi cần ít nhất một ngân khoản là 500.000đồng.

Nàng dăm dăm nhìn tôi, dò xét:

- Năm trăm ngàn đồng? Đưa cho anh số tiền đó để anh vù đi thì sao? Đâu có lấy tiền dễ vậy được?

Tôi cười nhạt:

- Chuyện đó có thể xảy ra.. nếu không có số bạc mười sáu triệu đồng... Tôi có thể có số bạc 8 triệu đồng, đời nào tôi lại đại dột chỉ hài lòng có 500 ngàn mà thôi? Cô thích tiền, tôi cũng thích tiền lắm chứ? Có thể tôi không thích tiền bằng cô nhưng ít nhất tôi cũng không chê tiền và không đại như cô nghi oan cho tôi.

Tôi vất vả nhiều mới thuyết phục được nàng để cho tôi đem bán gấp chiếc xe Dauphine. Tôi hy vọng có thể bán được xe với giá 300.000 đồng. Chiếc xe Dauphine trị giá hơn số bạc đó nhưng khi cần tiền, bất cứ ai cũng phải bán rẻ. Tôi quá cần tiền và tôi có quá ít thì giờ.

Tôi cần bán xe lấy tiền ngay và đồng thời, bán giấu để cho thiên hạ, nhất là những người quen với Vũ Minh Văn,

không biết việc bán xe.

May mắn, tôi có quen với nhiều tên làm trung gian mua bán xe hơi. Tôi bán được chiếc xe với giá 280.000 đồng và lấy đủ tiền ngay lúc 3 giờ chiều chủ nhật. Tên mua được xe Dauphine này có thể bán ngay với giá 350.000 vào tuần lễ sau. Hồng Loan giao cho tôi một sổ nữ trang kim cương. Toàn là thứ đắt tiền. Tôi đem cầm sổ nữ trang này được 150.000 đồng. Như vậy là cộng với số tiền của tôi, tôi có một số vốn gần 500.000 đồng. Không nhiều lắm nhưng tôi sẽ đủ dùng.

- ----- o0o -----

Sáng thứ hai, mới chín giờ sáng, đã có khách tới vila xin gặp chủ nhân.

Khách là một gã đàn ông to béo, mặt tròn có hai đôi má phệ phệ. Đầu y chải dầu láng bóng, y xách theo cái cặp da. Trông thấy y, tôi biết ngay y là một chủ nợ tới đòi nợ.

Tôi tiếp khách thay cho Hồng Loan. Tôi mời gã đàn ông mập bự vào phòng khách.

- Tôi chờ gặp ông Văn.Xin thầy báo với ông chủ dùm...

- Ông chủ tôi đi vắng vài ngày – Tôi đáp – Tôi là... Quang, thư ký của ông Văn. Tôi thay mặt ông Văn trong thời gian ông vắng mặt ở Sài Gòn... Nếu việc ông cần là việc tôi có thể thanh toán được...?

Gã có vẻ khó chịu, đôi lông mày rậm nhíu lại:

- Ông Văn đi vắng? Ông đi đâu vậy, thầy?

- Ông chủ tôi đi miền Trung.

- Tôi cần gặp riêng ông... Đúng ra là ngày nào ông sẽ về Sài Gòn, thầy?

- Tôi chưa rõ là ngày nào ông về. Có thể ông chủ tôi sẽ từ Đà Nẵng đi phi cơ Huê Kỳ thẳng qua Hồng Kông. Ông đi

với mấy ông Huê Kỳ...

- Tôi xin tự giới thiệu... - Gã rút trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho tôi - ... Tôi là Đại Thạch... Tôi cần gặp ông Văn về việc nhờ ông thanh toán cho mấy cái hoá đơn tiền rượu tôi gửi tới mà chưa thấy ông trả lời...

Tôi đọc trong danh thiếp: Đại Thạch công ty - Nhập cảng thực phẩm và các thứ rượu Pháp. Tôi nghĩ thầm: "Đây đúng là loại chủ nợ khó chịu đây. Mình chế ngự được tên này là sẽ chế ngự được tất cả bọn".

Tôi bỏ tấm danh thiếp của Đại Thạch xuống bàn và hỏi gã:

- Thanh toán hoá đơn? Bộ công ty của ông cần tiền quá hay sao?

Câu hỏi của tôi làm cho Đại Thạch đỏ gay mặt:

- Không phải là công ty tôi cần tiền... mà là... là vì số tiền rượu của ông Văn đã quá nhiều. Tôi đã nhiều lần cho người tới mà vẫn chưa được thanh toán...

- Ông Văn bận nhiều việc. Việc thanh toán tiền hoá đơn của ông chỉ là một việc nhỏ. Ông Văn có bảo tôi thanh toán nhưng tôi cũng bận nhiều việc nên chưa nhìn tới hoá đơn của ông. Sao? Nghĩa là ông cần trả tiền chứ gì? Ông cho tôi biết số tiền bao nhiêu, tôi sẽ làm sẽ trả liền cho ông, ông muốn lấy tiền mặt cũng được?

Giọng nói quả quyết, coi thường và thái độ sẵn sàng trả tiền của tôi đã làm cho Đại Thạch bắt đầu bối rối. Y có vẻ không còn sốt sắng lắm với việc đòi trả tiền ngay. Tôi nhắc lại:

- Số tiền bao nhiêu?

- Thưa... khoảng trên dưới 40.000đồng.

Con số nợ tiền rượu làm tôi choáng váng. Vũ Minh Văn uống nhiều rượu, uống ở nhà cũng nhiều ngang với số rượu y uống ban đêm ở các nhà hàng, nhưng tôi không ngờ con số lại cao đến 40 ngàn đồng. Trong khi mở cặp lấy hoá đơn ra, Đại Thạch nổi giọng vồn vã thay cho bực dọc:

- Tôi vẫn cung cấp rượu cho ông Văn từ nhiều năm nay. Cứ sáu tháng tôi tính tiền một lần. Lần này, có lẽ vì ông Văn quá bận nên tới nay đã chín tháng. Vì vậy, số tiền mới lên cao đến 40.000đồng. Đã gần một năm rồi còn gì...

- Trong thời gian tới, ông Văn chắc còn cần mua rượu nhiều nữa, ông sẽ có nhiều tân khách cần tiếp. Xong tôi sợ... ông sẽ nhờ một nhà lớn nào khác cung cấp rượu cho ông. Nhà nào lớn và sẵn có đủ các thứ rượu Âu Mỹ hiếm như nhà Thái Thạch chẳng hạn...

Cái tên nhà Thái Thạch làm cho Đại Thạch cuống lên. Y sợ hãi vì thấy món lời có thể mất nếu y để người tiêu thụ mà hôm nay y đến đòi tiền nổi giận, tới mua rượu ở nhà cung cấp thực phẩm khác. Y vội vã nói tía lia:

- Thưa... nhà tôi cũng có đủ rượu không kém gì nhà Thái Thạch. Tôi lại là người cung cấp quen cho ông chủ đây...

Tôi lẳng lặng để y nói và hỏi:

- Thưa thầy... Ông Văn sẽ làm phim xi-nê?

Tôi gật đầu:

- Phải. Rất nhiều phim. Sài Gòn sắp có đài tivi. Ông Văn đã ký hợp đồng với Hoa Kỳ và Nhật Bản xây đài tivi trên khắp nước và làm phim chiếu trên tivi. Chính vì công việc mới này mà ông bỏ nhà Pacific... Tôi chắc trong thời gian tới nhà hàng sẽ phải tiếp nhiều khách lắm... Ông nói hoá đơn bao nhiêu?

Đại Thạch muốn bỏ vội hoá đơn vào cặp nhưng tôi đã cầm giấy hoá đơn. Tôi đọc con số ghi trong đó và mỉm cười:

- Với ông, số tiền rượu mới chỉ có chừng này mà ông đã chola quá lớn rồi. Làm sao ông có thể cung cấp cho ông Văn có mỗi tháng cả trăm ngàn bạc rượu? Việc đó quá sức ông, nhưng không sao, ông Văn có thể mua trả ông ngay bằng tiền mặt. Khởi phải làm ngân phiếu lồi thôi? Chắc ông cần tiền lắm, hả?

Y nói líu cả lưỡi lại:

- Thưa không. Xin cứ để lúc nào ông Văn trả tôi cũng được. Tôi chỉ tạt qua để hỏi thăm ông Văn... Và sở dĩ tôi chỉ nhắc tới hoá đơn là vì tôi sợ bọn nhân viên của tôi không đưa hoá đơn tới tận đây...

Người đời chỉ chết vì lòng tham. Tôi đã đánh trúng vào nhược điểm của bọn lái buôn mà Đại Thạch là một tiêu biểu. Y hy vọng sẽ còn thu được tiền lời nhiều trong việc bán rượu cho Vũ Minh Văn. Y tưởng là Văn đã hết tiền nên đích thân tới đòi. Trước thái độ quả quyết của tôi, y tin ngay là Vũ Minh Văn đã có "áp phe" mới. Y lắc đầu quây quây làm như việc tôi bảo y tới để đòi nợ là một việc làm y oan uổng nhất đời.

Y cuống quýt xin lại tờ hoá đơn để bỏ vội vào cặp như đó là một cái gì dơ bẩn không đáng để thầy thư ký riêng của nhà sản xuất điện ảnh Vũ Minh Văn nhìn thấy. Y năn nỉ tôi đừng nói gì với ông Văn về việc y tới đây ngày hôm nay, y van nài tôi làm ơn nói với ông Văn cứ "com măng" rượu ở nhà ông y như cũ, y sẵn sàng cung cấp tất cả số lượng rượu mà ông Văn cần dùng và y sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện hoá đơn, bao giờ ông Văn thanh toán cũng được.

Y không biết rằng trong khi y hy vọng như vậy về Vũ Minh Văn thì chính đương sự đang nằm co quắp, lạnh ngắt trong cái tủ lạnh khổng lồ trong vila, cái tủ lạnh nằm cách nơi y ngồi không xa lắm.

Tôi phải đuổi Đại Thạch đi y mới chịu ra khỏi nhà. Y có thể cứ ngồi đó hỏi thăm tôi về việc sản xuất phim của Vũ Minh Văn tới tối. Khi y đi rồi, tôi đóng cửa lại và đứng dựa lưng vào thành cửa, tôi cười...

Tôi cười ra nước mắt. Khi Hồng Loan từ trên lầu bước xuống tôi vẫn còn cười...

CHƯƠNG 7

ôi mắt nàng sáng long lanh, làn môi hồng hé cười nụ, nàng đến gần tôi:

- Làm gì mà vui vậy? Thành công rực rỡ nên khoái chí à?

Nàng không cần nói nhỏ và tôi có quyền nói lớn, vì vila chỉ có hai chúng tôi. Đúng ra là vila có ba người, nhưng một người không nghe, không nói gì được.

- Loan đã nghe thấy thằng cha đó nó năn nỉ tôi ra sao rồi chứ? Tôi đã nói là tôi dư tài bịp hết bọn nó mà. Bây giờ Loan đã tin tôi chưa?

- Đâu có phải chí có mình thằng cha đó là chủ nợ đâu? Còn nhiều kẻ khác mà, chưa chắc anh đã bịp được hết bọn nó...

Nàng nói bằng một giọng hoài nghi nhưng tôi thấy rõ là nàng đã bắt đầu tin tưởng ở tôi.

- Thằng cha này nó sẽ đem chuyện đi loan tin dùm mình. Chỉ từ giờ đến trưa là tất cả bọn chủ nợ của Văn đều biết chuyện. Mình chỉ cần bọn họ khoan đòi nợ nhiều lắm là 10 ngày là mình thực hiện xong kế hoạch...

Nàng đi tới ngồi xuống ghé trước mặt tôi:

- Bán xe và cầm nữ trang được tất cả bao nhiêu?

- Gần năm trăm ngàn đồng...

- Có từng ấy thôi sao? Một đôi bông hột xoàn của tôi đã trị giá hai trăm ngàn đồng rồi.

- Khi mình cần tiền, mình cầm được như vậy là cao giá lắm rồi. Tôi phải tìm người quen, người tin tôi mới cầm

được đó. Thôi chuyện vốn như vậy là đã tạm xong. Bây giờ mình có thể bắt tay vào việc thực hiện kế hoạch...

Rồi tôi hỏi nàng:

- Đây là lúc để thử coi tinh thần của Loan cao đến chừng nào?

- Anh nói vậy là nghĩa lý gì? Nàng hỏi lại tôi.

- Khi thực hiện kế hoạch của mình, hai chúng ta sẽ phải đối phó với rất nhiều người. Họ cũng sẽ nghi ngờ tôi, nhưng trong thời gian đầu, họ sẽ chú ý nhiều đến Loan. Tất cả mọi mũi dùi tấn công của họ đánh bại được Loan. Vì vậy vai trò của Loan sẽ nặng lắm. Nặng đến kinh khủng. Muốn vượt qua cuộc thử thách này, tinh thần của Loan phải mạnh như sắt thép. Tôi và Loan sẽ không được gần nhau nhiều nữa, dù cả khi không có ai, chúng ta cũng không nên gần nhau. Họ sẽ rình mò từng cử động của mình ngày đêm. Tuy không được gần nhau nhưng chúng ta phải hành động cho thật ăn khớp, chỉ một sơ hở nhỏ là vô phương cứu vãn...

Hồng Loan có vẻ sốt ruột, nàng ngắt lời tôi:

- Anh nói nhiều quá đấy. Cẩn dạn mãi, tôi đâu có phải là trẻ con đâu mà phải dạn dò kỹ quá vậy?

- Tôi muốn chúng ta nói với nhau thật kỹ về kế hoạch để khỏi bị sơ hở. Vì sau khi mình cho cái xác chết của Vũ Minh Văn xuất hiện, thiên hạ sẽ bu kín như ruồi và chúng ta không còn dịp nào để thảo luận lại nữa. Hồng Loan hãy nhớ kỹ rằng đây là nước bài đầu tiên mà cũng là cuối cùng của hai ta, nước bài duy nhất. Chỉ có được hoặc thua, chúng ta trở thành triệu phú hoặc là chúng ta đi tù chung thân. Loan cần phải tỉnh trí lắm mới được. Và tôi chỉ yêu cầu Loan tỉnh trí thôi. Kế hoạch do tôi đặt ra, chắc chắn sẽ không có một sơ hở nào hết...

Nàng thản nhiên:

- Tôi tỉnh lắm mà. Sợ tôi còn tỉnh hơn anh nữa...

- Vậy thì tốt... Loan cứ tiếp tục tỉnh trí như vậy và Loan luôn nhớ rằng nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn còn có lá thư tuyệt mệnh của Văn làm bùa hộ mệnh. Còn lá thư đó chúng ta chẳng ngại gì hết...

Một lúc sau, tôi lại hỏi:

- Loan biết gì về Lê Quý Thanh?

- Hẳn là luật sư riêng của Văn. Hẳn ít khi tới đây lắm. Tôi có cảm nghĩ là hẳn không mến trọng Văn mấy.

- Còn thân nhân của Văn? Văn còn ai không?

- Chẳng còn ai hết. Văn có một người chị ở Đà Nẵng, nhưng bà này già yếu và lại bị hư mắt. Bà ta không bao giờ ở Sài Gòn...

Tôi nhớ đến chuyến đi Đà Nẵng của Văn trước ngày y mất việc.

- Hôm nọ Văn đi Đà Nẵng một ngày. Chắc là để thăm bà chị lần cuối cùng. Mình có ngại bị bà đó đến làm phiền không?

- Không đâu. Bà ấy mù mà. Văn có mua một cái nhà cho bà ấy ở Đà Nẵng. Bà ấy cho mượn nhà đó lấy tiền sống hàng tháng.

- Mình đã tung cái tin Văn nhận làm phim xi nê cho công ty điện ảnh Hoa Kỳ. Nhưng cái tin đó chỉ đánh lừa được bọn con buôn như Đại Thạch chứ không thể đánh lừa được một người biết nhiều như luật sư Thanh. Với luật sư Thanh, mình phải có một câu chuyện khác về Văn. Loan cần gặp luật sư Thanh trước nhất và nói cho hẳn biết rằng sở dĩ Loan không cải chính nguồn tin Vũ Minh Văn làm điện ảnh là cốt có thì giờ chạy tiền trả nợ cho Văn.

- Tôi đã có sẵn câu trả lời đây rồi. Nhưng... tôi muốn biết... sự liên lạc giữa Loan và luật sư Thanh ra sao?

Nụ cười nở trên môi Loan cho tôi biết nhiều về sự liên lạc ấy không cần nàng phải nói. Tôi hiểu rằng luật sư Thanh cũng không thoát khỏi thông lệ: Y đã bị Hồng Loan thu hút và có ác cảm với Vũ Minh Văn. Anh chàng sẽ dễ dàng tin lời Hồng Loan và sẽ hết mình bảo vệ nàng. Anh chàng sẽ cho rằng bốn phận của mình là phải bảo vệ Hồng Loan. Càng tốt.

- Thứ hai – tôi bảo nàng – Loan gọi điện thoại cho luật sư Thanh. Loan mời y tới đây để nói với y về một sự kiện quan trọng. Khi y tới, Loan làm bộ buồn rầu và lo âu nói với y là Văn vừa có một cơn khủng hoảng thần kinh. Y sẽ hiểu Loan muốn rằng Văn vừa lên cơn điên, những người nghiện rượu nặng gặp chuyện ưu phiền quá mức vẫn thường bị những cơn khủng hoảng thần kinh như vậy... Sẽ không ai lấy làm lạ khi nghe tin Vũ Minh Văn bị điên loạn, nhất là trong lúc này... Loan cũng nói cho anh chàng luật sư đó biết rằng có tin người ta đồn Văn đã được công ty điện ảnh Hoa Kỳ mời làm phim, nhưng đó chỉ là một tin đồn không có thực. Loan muốn đưa Văn vô nghi và điều trị trong một dưỡng đường nhưng Văn không chịu... Loan nói là Loan sẽ thuyết phục được Văn nhưng Loan muốn giữ bí mật chuyện đi dưỡng bệnh của Văn.. Giữ bí mật để tránh sự đòi tiền nợ của các chủ nợ... Với lý do đó, việc giữ bí mật sẽ hợp lý và luật sư Thanh sẽ tán thành ngay...

- Nếu hẳn hỏi cho Văn vào dưỡng đường nào thì sao?

Nàng chú ý nghe tôi, đôi mắt nàng gắn chặt vào mắt tôi.

- Đã có sẵn một đường tư cho bọn nhà giàu thượng lưu Việt Nam đây rồi – tôi đáp – Dưỡng đường ở Đà Lạt, do một bác sỹ Pháp làm chủ. Dưỡng đường Lanante của bác

sỹ Armagd Lanante, đường Yersin Đà Lạt. Nhớ chưa? Bác sỹ Lananta, Đà Lạt.

- Nếu hấn hỏi dưỡng đường thì sao?

- Dù hấn có hỏi cũng không sao, mình đã nói là vì lý do muốn giữ không cho bọn chủ nợ của Văn biết chuyện, mình yêu cầu ban giám đốc dưỡng đường giữ bí mật, ai hỏi cũng trả lời là không có bệnh nhân Vũ Minh Văn nằm điều trị ở đó. Hai nữa, tôi tin là anh chàng luật sư đó sẽ không có thì giờ để hỏi. Và hấn cũng sẽ không có lý do để hỏi. Một khi hấn tin Hồng Loan, hấn còn dò hỏi làm chi? Chỉ khi nào nghi ngờ Hồng Loan bày đặt, nói dối, hấn mới điều tra mà thôi. Mà chỉ khi nào thấy chắc chắn là hấn tin Hồng Loan, Loan mới nói đến chuyện Văn đi chữa bệnh. Nếu thấy hấn tỏ ra nghi ngờ, Loan đừng nói. Mình sẽ tìm một chuyện khác để nói. Chỉ thật chắc chắn một việc gì chúng ta mới làm. Hồng Loan hãy nói với tôi về hấn. Cứ nói rằng tôi là một người bạn của Văn. Văn tự nhiên mến tôi và cho tôi làm thư ký riêng, tôi thay mặt Văn nhận thư từ, trả lời thư và đối phó với các chủ nợ. Sau đó, Hồng Loan cho gọi tôi vào để giới thiệu tôi với hấn.

Nàng suy nghĩ vài giây:

- Chúng ta có bắt buộc phải cho Lê Quý Thanh dính vào vụ này không?

- Bắt buộc - Nếu không, hấn sẽ là người đầu tiên làm mình phiền nhiễu. Với tư cách luật sư riêng của Vũ Minh Văn, là luật sư giữ chúc thư và thi hành chúc thư của Vũ Minh Văn, hấn có quyền được biết. Cảnh sát sẽ hỏi hấn trước và hấn cần phải khai giống mình.

- Được. Tôi sẽ làm theo lời Quang. Thứ hai, tôi sẽ mời Lê Quý Thanh tới đây. Thật sự, tôi không ngán anh chàng luật sư đó lắm. Tôi chỉ ngại cảnh sát sẽ mở cuộc điều tra

và khi tìm được rằng Văn không hề tới dưỡng đường, họ sẽ có cơ nghi ngờ mình...

- Chuyện đó để tôi lo. Bây giờ mình tính chuyện khác. Ngày mai, mình cần có một thư ký. Một nữ thư ký thì tốt. Bọn đàn ông hay tò mò, nên tránh. Có nhiều thư từ, sổ sách của Văn cần người soạn lại. Tôi không thể làm được việc đó, tôi phải dành tâm trí để đối phó với những biến chuyển của tình thế... Loan có thể tìm đâu được một nữ thư ký không?

Nàng nhú mày:

- Cần gì phải có một nữ thư ký?

- Cần lắm nữa là khác. Nữ thư ký đó phải ăn ở luôn trong nhà này. Loan hãy tưởng tượng một khi các anh কর্ম tới đây, khi các anh chỉ thấy Loan và tôi ở trong cái vila rộng này, họ sẽ nghi ngờ mình toa rập với nhau đến là chừng nào...? Mình không có quyền để họ nghi ngờ như vậy. Khi cảnh sát tới mở cuộc điều tra, họ sẽ thấy rằng Loan sống ở đây với Văn và một em nữ thư ký được tin cậy như người nhà. Còn tôi thì ngủ trên lầu ga-ra. Người nữ thư ký đó sẽ là bình phong để che mắt thiên hạ. Chúng ta cần gấp một nữ thư ký... Loan có thể gọi điện cho một phòng giới thiệu công nhân, họ có sẵn những em thư ký có thể tới làm ngay khi có người cần.

- Tôi thấy sự có mặt của người thứ ba ở bên chúng ta là một chuyện nguy hiểm... Mình có thể nào bỏ chuyện mượn thư ký đi không?

- Không được đâu. Sự có mặt của người thứ ba trong vila này là rất cần thiết. Các em nữ thư ký đa số đều ngu như ngỗng, các em chỉ khôn vặt thôi. Cảnh sát mình còn qua mặt được, xá gì một em nữ thư ký ngốc nghếch? Loan hãy tìm ngay một em tới. Khi em tới đây, Loan hãy tâm sự với em, hãy kể cho em biết rằng ông chủ đang đau,

ông chủ hiện đang ở trong phòng kín trên lầu. Phải làm cho em thư ký đó tin rằng Vũ Minh Văn hiện đang ở trên lầu, trong phòng kín, không tiếp ai và không muốn ai vào phòng làm rộn. Và Loan dự định sẽ đưa ông chủ đi Đà Lạt dưỡng bệnh vài ngày nữa. Em thư ký đó sẽ là người làm chứng khai với cảnh sát là chính em trông thấy tận mắt Vũ Minh Văn ra khỏi nhà, lên xe đi Đà Lạt cùng với Loan...

Nàng tỏ vẻ không hiểu:

- Làm cách nào được như vậy? Cho nó thấy mình khiêng xác hẳn lên xe hay sao?

Tôi mỉm cười:

- Có điên mới làm vậy. Đây là một phần trong chương trình của mình. Tôi sẽ đóng giả làm Vũ Minh Văn. Loan sẽ dìu tôi ra khỏi căn nhà này vào buổi tối, đèn sáng lờ mờ. Tôi sẽ bận quần áo của Văn, sẽ đội mũ, sẽ đi dựa sát vào Loan đúng kiểu đi của người bệnh sắp chết. Em thư ký chưa từng được thấy mặt ông chủ bao giờ, đứng xa nhìn tôi, em sẽ yên trí em nhìn thấy ông chủ và em sẽ khai lại với cảnh sát những gì em thấy ở đây. Mình cung cấp cả chứng nhân cho cảnh sát.

Nàng nhìn tôi, mắt lộ vẻ thán phục. Tôi cảm thấy tự hào vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh thán phục trong mắt nàng.

- Anh đã tính trước tất cả?

- Chứ sao? Vì vậy, tôi mới yêu cầu Loan tin tưởng ở tôi mà.

- Nhưng... nếu mình cho một người thứ ba sống trong nhà với mình cả đêm cả ngày, làm sao mình cho hẳn ra khỏi tủ lạnh mà không sợ bị lộ?

- Đến lúc mình sẽ có cách. Chưa cần lo đến việc đó vội.

Tôi cố ý trả lời mập mờ để nàng hiểu ngầm rằng tôi đã có kế nhưng tôi chưa muốn nói ra vội.

- Lỡ có người mở tủ lạnh ra thì sao?

- Có thể nó mở, nhưng tôi đã có cách làm cho nó không mở. Đã bảo cứ tin ở tôi mà.

- Tối nay, Quang ngủ trên này chứ?

- Không, tôi ngủ dưới ga-ra. Chúng ta bắt đầu thực hiện đúng kế hoạch ngay từ bây giờ.

- Quang để tôi ngủ một mình trên này ư?

Lần đầu tiên tôi thấy nàng có vẻ sợ hãi và công nhận sự sợ hãi của mình. Thật kỳ, người đàn bà có thể có nhiều thủ đoạn khủng khiếp, có thể làm được nhiều việc rợn người mà vẫn thản nhiên nhưng vẫn cứ sợ phải nằm một mình trong một căn nhà có xác chết như thường.

Tôi mỉm cười:

- Yên trí ngủ đi. Nếu khó ngủ thì uống một viên thuốc an thần. Hẳn sẽ nằm yên đó, hẳn sẽ không đẩy nắp tủ để bước ra quấy rầy Loan đâu.

- ----- o0o -----

Bây giờ là 8 giờ sáng, tôi đứng trước cái tủ lạnh thì Hồng Loan vào. Nàng bận bộ quần áo ngủ bằng voan mỏng tanh, da thịt nàng lồ lộ dưới làn voan đó. Khi nàng đứng gần tôi, mùi thơm da thịt của đàn bà từ nàng tiết ra làm tôi bỗng cảm thấy thèm muốn. Nhưng tôi vội dẹp bỏ ước muốn của xác thịt đi. Tôi còn có nhiều việc cần làm.

- Nên bận quần áo đàng hoàng đi – tôi nói với nàng - lỡ có người đến... Mình có nhiều việc phải làm sáng nay...

Tôi đi vào phòng riêng của Văn. Tôi đem theo cái thùng giấy và mở tủ rượu, lấy tất cả những chai rượu còn trong

đó bỏ vào thùng.

Hồng Loan đi theo tôi, nàng thò đầu vào phòng:

- Anh làm chi đó?

- Sửa soạn tủ lạnh để đừng ai mở tủ thì khoá ngay lại có hơn không? Tủ lạnh có chìa khoá mà...

- Không được. Mình không được khoá tủ lạnh. Nếu mình khoá, sẽ có người chú ý đến nó và thắc mắc trong tủ có gì mà mình khoá, mình cứ không hoá nó nhưng làm cách nào để không ai mở nó. Mình đem tất cả những chai rượu này bày lên trên nóc tủ. Muốn mở tủ, phải xê dịch tất cả số chai này đi chỗ khác. Việc đó sẽ làm ngừng tay những người tò mò...

Trong thời gian tôi bày xong chúng bốn mươi chai rượu lên nóc tủ lạnh, Hồng Loan đã bận chiếc áo Montagut và chiếc quần jean. Khi nàng nhìn thấy những hàng chai rượu xếp trên nắp tủ lạnh, nét mặt nàng dịu đi. Nàng đã thấy rằng tôi có lý. Với từng ấy chai rượu xếp lên đó, phải mất công dời đi mới mở được nắp tủ, không ai rồi hơn làm thế để mở một cái tủ lạnh không có gì bên trong hết.

- Quang đã coi lại bên trong chưa? Nàng hạ giọng hỏi tôi.

- Rồi. Hẳn nằm trong đó có gì đáng phải lo cho hẳn. Bây giờ đến lượt Hồng Loan phải làm việc đôi chút. Phải dọn dẹp nhà cửa, tháo bỏ hết những tấm vải trên đồ đạc đi. Khi người thư ký tới, cô ả sẽ thấy nhà này không có điểm gì lạ. Nghĩa là nhà này vẫn có người ở như thường... Đừng cho cô ả có cảm tưởng là nhà này bỏ hoang...

Hai chúng tôi làm việc quần quật từ đó đến trưa. Chúng tôi lau bàn ghế, mở các cửa sổ cho các gian phòng được thoáng khí. Khi chúng tôi dừng tay và tôi sửa soạn đi mua bánh mì về ăn trưa, có tiếng chuông điện thoại reo.

Hồng Loan lo âu nhìn tôi, tôi bảo nàng:

- Cứ trả lời như bình thường. Có gì đâu mà phải sợ?

Nàng đến nhắc máy điện thoại trả lời. Khi trở lại, nàng nói:

- Có người ở báo Nghệ thuật gọi tới hỏi thăm. Họ muốn biết tin Vũ Minh Văn nhận làm phim xi-nê với Hoa Kỳ có đúng không. Loan trả lời là vì ông Văn đi vắng nên không biết rõ...

- Trả lời vậy đúng rồi...

Tôi suy nghĩ! Đại Thạch đã loan tin quá nhanh. Bắt đầu từ giây phút này, sẽ có người lạ lui tới nhà này và chúng tôi bắt đầu phải đối phó. Tôi bảo Hồng Loan:

- Rất có thể nhà báo sẽ cho người tới tận đây tìm phỏng vấn Vũ Minh Văn. Tôi không muốn họ gặp tôi trước khi gặp Loan. Tôi cần đi vắng nhà suốt ngày hôm nay. Việc của Loan phải làm hôm nay là tới Sở tìm việc của Tòa Đô chánh để tìm một nữ thư ký. Loan gọi điện thoại cho luật sư Thanh, mời y tới đây vào sáng mai. Loan gọi điện thoại lên dưỡng đường Lanante, hỏi họ về việc mình muốn đưa một bệnh nhân tới. Nói cho họ biết tên người bệnh là Vũ Minh Văn và có thể người bệnh sẽ tới dưỡng đường vào vài ngày nữa. Họ sẽ ghi tên Vũ Minh Văn vào sổ và đó sẽ là một bằng chứng của mình sau này.

Nàng gật đầu:

- Còn anh? Anh làm gì?

- Tôi có việc của tôi. Loan cứ làm trọn phần của Loan đi, để tôi làm phần việc của tôi. Khi cô thư ký tới, Loan nhớ nói ngay cho cô ta biết rằng Văn đang đau, nằm trong phòng... Đau nặng cần giấu không cho ai biết. Loan nhớ đem thức ăn vào phòng Văn y như có Văn ở trong đó thật. Loan hiểu việc phải làm rồi chứ?

Nàng nhíu mày:

- Anh làm gì anh phải cho Loan biết chứ? Tại sao lại có vẻ bí mật vậy?

Tôi cười:

- Giữ bí mật làm gì? Có điều chính tôi, tôi cũng chưa biết tôi sẽ làm những gì trong ngày hôm nay. Tôi cần phải ứng biến tại chỗ. Đến tối nay khi gặp nhau, tôi sẽ kể hết cho Loan nghe những việc tôi làm trong ngày.

Tôi vào ga-ra ngồi vào chiếc Mercury lái ra khỏi thành phố. Chiếc xe quá đẹp, nếu tôi đi chiếc Dauphine thì phải hơn, đỡ bị để ý nhưng làm sao được, chiếc Dauphine đã bán đi rồi. Nếu bên tôi có một em trẻ tuổi bạn mi ni màu hồng ngồi cạnh, thiên hạ có tưởng tôi là một công tử "playboy" đi ăn, đi chơi. Cũng không sao, dù có bị để ý, thiên hạ cũng quên tôi trong vài ngày nữa.

Tôi lái xe ra xa lộ. Buổi chiều chủ nhật, xa lộ đầy người trốn cái nóng bức của thành phố. Những dãy xe hơi đậu nối đuôi nhau dọc theo xa lộ. Xe hai bánh cũng thật nhiều. Những cặp tình nhân ngồi dựa vai nhau gần những đám vợ chồng, con cái trải chiếu ngồi hóng gió. Tôi cho xe chạy chậm chậm trên xa lộ.

Qua khỏ Thủ Đức, xa lộ vắng đi. Tôi cho xe chạy nhanh hơn khi tới quốc lộ đi Đà Lạt.

Khi còn cách Định Quán chừng hơn trăm cây số, tôi cho xe chạy chậm chậm lại. Ở đây có những con đường đất rẽ vào rừng, đường xe be của những nhà làm cây. Tôi cho xe chạy vào những con đường đó, thăm thú. Tới con lộ đất thứ ba, tôi tìm được nơi tôi cần tìm.

Con đường đất có nhiều vết bánh xe be nhưng nhờ bây giờ chưa phải là mùa mưa nên khá dễ đi. Cách quốc lộ chừng một cây số ngàn, tôi tới trước một khu nhà tôn.

Vách mây căn nhà giữa rừng này cũng làm bằng tôn, chung quanh có rào dây thép gai. Khu nhà này có chừng năm trăm căn nhà. Chung quanh, người ta đã chặt hết cây cối để có một khoảng cách ngăn khu nhà với rừng cây nhưng cỏ dại mọc lên ở đây cao tới đầu người.

Tôi dừng xe trước khu nhà và rút thuốc lá ra hút. Tôi chờ coi trong khu nhà có ai không. Một lúc sau, hút tàn điếu thuốc, tôi vẫn không thấy một bóng người nào, tôi ra khỏi xe và chậm chậm đi vào khu nhà. Vùng sân đất trong khu này nhiều vết bánh xe hơi. Tôi đoán đây là văn phòng một xưởng làm cây lớn nào đó. Ban ngày, trong giờ làm việc, nơi này có nhiều người ra vô nhưng vào ngày nghỉ và buổi tối, chắc không có một ai ở đây. Tôi bước lên thềm gỗ của căn nhà lớn nhất trong khu. Cửa ra vào căn nhà này khoá chặt nhưng nhìn qua khung cửa sổ vào bên trong, tôi thấy tôi đoán đúng. Đây đúng là văn phòng của một xưởng làm vây. Trong phòng có kê vài cái bàn gỗ, vài cái tủ gỗ. Đồ đạc đơn sơ chẳng có gì đánh giá để người ta phải đặt người gác tại đây.

Tôi nhìn quanh. Nơi đây đúng là địa điểm lý tưởng để thực hiện một phần kế hoạch của tôi. Một phần quan trọng.

Tôi trở ra xe, chậm chậm lái trở về Sài Gòn. Vừa lái xe về, tôi vừa suy nghĩ. Giờ đây, khi kế hoạch của tôi đã gần hoàn toàn, chỉ còn việc thực hiện, tôi suy nghĩ về nó lần chót, tìm xem có sơ hở gì cần phải sửa chữa hay không. Từ sáng mai, khi kế hoạch được thực hiện những phần đầu, sẽ có thể tôi không còn có thì giờ hay điều kiện để sửa chữa gì nữa.

Về tới Sài Gòn, không về ngay vila. Tôi đi ăn rồi đến tiệm hút tìm Minh Tâm. Tôi muốn nằm bên bàn đèn thuốc phiện với anh, bỏ tiền mua thuốc cho anh hút và nghe anh nói chuyện. Những chuyện của Minh Tâm đều là

chuyện phiếm, nghe xong ta có thể quên ngay nhưng anh nói chuyện có duyên và việc nằm nghe anh nói phiếm có lợi cho tôi rất nhiều. Tôi đang cần nghe nói những chuyện phim vui vui, cần cười cợt cho thần kinh bớt căng thẳng.

Mười giờ tối, tôi mới về tới vila.

Trong phòng khách sáng đèn. Khi lái xe qua vườn để vào ga-ra, tôi thấy trong phòng khách thấp thoáng bóng người. Hồng Loan đang tiếp khách chăng? Bóng người trong phòng có vẻ thấp nhỏ hơn Hồng Loan nhiều.

Tôi vào nhà trên theo lối cửa sau và khi tới gần cửa phòng khách, nơi có đèn sáng và có người ngồi, tôi nghe thấy tiếng mở trang sách.

Một thiếu nữ ngồi trong phòng. Nàng ngồi ngay dưới ánh đèn, tay cầm cuốn sách. Tóc nàng dài, để xoã ngang vai. Thoạt nhìn, tôi biết ngay mái tóc nàng có những nếp dợn sóng tự nhiên chứ không phải do uốn điện. Màu tóc tự nhiên phản chiếu ánh đèn sáng lên như có hào quang.

Người thiếu nữ trạc hai mươi, hai mươi một tuổi. Tôi chợt nghĩ ra: nàng là người nữ thư ký cần thiết cho kế hoạch của chúng tôi mà Hồng Loan vừa mang về trong ngày hôm nay. Trông nàng có vẻ là một nữ sinh viên con nhà khá giả hơn là một em nữ thư ký chuyên nghiệp. Nàng nghe tiếng động và quay mặt lại nhìn tôi.

Khuôn mặt nàng trái xoan, cặp mắt lớn, tròn nổi bật trên khuôn mặt thon dài đó. Đôi mắt của nàng là loại mắt mà người ta thường gọi là mắt bồ câu. Tôi thấy rõ làn da mặt nàng trắng ngần không chút phấn son.

Tôi bước vào phòng và mỉm cười với nàng:

- Chào cô. Tôi chắc cô là cô thư ký bà Văn mới đi mời về?

Nàng e lệ gật đầu:

- Thưa vâng.

Giọng nói của nàng có vẻ như giọng gái miền Trung nhưng sống lâu ở Sài Gòn. Giọng nói có vẻ ngoan và hiền dịu.

- Tôi là... Quang. Tôi là thư ký riêng của ông Văn. Chắc bà Văn đã có nói với cô qua về tôi rồi chứ?

- Dạ... - Nàng đặt cuốn sách đang đọc xuống bàn và lễ phép đứng dậy - Em mới tới hồi chiều nay... Em tên là Thuý.

Tôi lấy giọng vui vẻ để nói chuyện với nàng. Cần làm sao cho nàng đừng thấy bầu không khí trong vila này quá lạnh lùng, quá bí mật.

- Chào cô Thuý... Như vậy là tôi và cô sẽ cùng làm việc với nhau... Cô đánh máy được chứ?

- Thưa biết.

Tôi nhìn cuốn sách và thấy đó là một cuốn sách bì cứng loại sách học chứ không phải tiểu thuyết:

- Cô vẫn còn học ư, cô Thuý?

- Thưa vâng. Em học thêm...

- Cô học ban gì?

- Em học Dựợc.

Tôi cầm cuốn sách lên xem. Có nhiều em nữ thư ký bỏ học từ năm mười lăm tuổi, chưa có bằng Trung học nhưng vẫn đều khoe mình đang học Dựợc và vì nhà nghèo nên phải đi làm, vừa đi làm vừa đi học. Những em thư ký giả dối này cốt bịp thiên hạ tưởng là các em có chí và có một ngày nào đó đẹp trời các em sẽ trở thành bà dựợc sĩ, các em sẽ không phải làm nữ thư ký đánh máy suốt đời.

Nhưng Thuý có vẻ nói thật. Cuốn sách nàng đang đọc đúng là sách học. Tự dưng, tôi cảm thấy nhẹ người khi biết nàng không nói dối.

Tôi để trả cuốn sách xuống bàn:

- Bà Văn có nhà không cô?
- Thưa có. Bà đang ở trên lầu với ông Văn.
- Cô vừa đi làm vừa đi học ư, cô Thuý? Như vậy có vất vả lắm không?
- Thưa, vất vả chứ ạ. Nhưng cố gắng thì có thể theo được.
- Cô nhất định trở thành bà dược sĩ à? Tôi cười.

Nàng có vẻ nghiêm trọng:

- Thưa vâng. Em hy vọng được sang Pháp.

Như sợ tôi không tin, nàng vội tiếp:

- Em có một ông bác ở bên Pháp. Bác em là dược sư có nhà thuốc ở bên, em có thể qua bên làm trong nhà thuốc của ông...

Tôi lo thăm. Thêm một khó khăn bất ngờ nữa. Người thiếu nữ này thông minh quá. Tôi định ninh là Hồng Loan sẽ mời được một cô thư ký ngốc và đần độn, cả ngày chỉ dúm mũi vào cuốn tiểu thuyết tình ba xu rẻ tiền. Thuý có thể không cần để ý mà cũng thấy những chuyện lạ, khảngi trong nhà này. Nhưng biết sao được? Không lẽ Hồng Loan lại đưa ra điều kiện chỉ muốn em nữ thư kỳnhào đần và ngốc, suốt ngày đọc tiểu thuyết?

Tôi đổi chuyện:

- Bà Văn đã nói gì cho cô biết về tình trạng ông Văn chưa?

- Thưa có. Bà có nói cho em biết là ông bị đau, cần tinh dưỡng...

- Cô có biết mặt ông Văn không?

- Thưa không.

- Ông ấy làm việc nhiều quá nên bị khủng hoảng thần kinh. Bệnh đó chỉ dân nghèo mới sợ chứ nhà giàu thì chẳng có gì đáng lo. Chỉ cần tinh dưỡng hoàn toàn trong ít ngày là hết. Vì ông Văn phải nghỉ ngơi hoàn toàn nên tôi và cô phải lo thanh toán tất cả những gì liên can đến giấy tờ, sổ sách cho ông. Tôi chắc cũng chẳng có gì nhiều lắm đâu. Có lẽ bà Văn sắp đưa ông đi dưỡng bệnh ở một dưỡng đường dành riêng cho nhà giàu ở Đà Lạt.

Tôi liếc nhìn Thuý. Tôi cảm thấy thoải mái, dễ chịu và thích thú khi nói chuyện với nàng. Nàng ngây thơ và hồn nhiên, nàng không làm điệu, làm bộ như đa số các em nữ sinh viên mà tôi đã gặp. Nhìn gần, tôi thấy làn da mặt nàng trắng hồng. Làn da đó chưa hề bị phấn son ngụy trị và tàn phá. Hàng lông mi dài, cong làm cho đôi mắt nàng to hơn, đen hơn.

- Tôi lên thăm ông Văn – tôi cũng ở trong vila. Phòng tôi ở trên nhà để xe hơi dưới kia.

Nàng nhìn theo tôi khi tôi đi lên thang lầu. Đôi mắt nàng biểu lộ sự kính trọng y như tôi làmt ông bí thư quan trọng thật sự. Tôi vẫn có ác cảm với giới nữ thư ký. Tôi cũng không ưa cả những em nữ sinh viên ngây thơ cụ. Tôi nghiệm thấy chỉ có những người con gái kém về đường nhan sắc, tức là xấu hỉn, xấu đến nước chẳng có ma nào thèm nhìn tới, mới chịu khó học cao được. Những cô đẹp, quyến rũ lập tức có nhiều việc hấp dẫn hơn việc cặm cụi ngồi học. Theo tôi thấy, những cô thiếu nữ đẹp không thể

học cao được, trừ một thiếu số rất ít, Thúy có thể được coi là một người thật hiếm có.

Vô tình, tôi so sánh cái đẹp của Thúy với cái đẹp của Hồng Loan. Không thể nói ai đẹp, ai quyến rũ hơn ai. Mỗi người có một vẻ đẹp khác. Hồng Loan như một viên kim cương trong khi Thúy đẹp như một hạt ngọc. Hồng Loan đẹp một vẻ sắc sảo, nổi bật, rực rỡ. Thúy có vẻ đẹp mềm dịu, êm mát và trong sáng.

Lên tới đầu thang lầu, tôi dừng lại và nhìn xuống. Thúy vẫn nhìn theo tôi. Nàng vội cúi mặt xuống và tuy xa nàng, tôi cũng thấy má nàng hồng lên. Với tôi đó là một chuyện lạ. Vì tất cả những người phụ nữ tôi đã gần đều không có ai biết đỏ mặt hoặc có thể đỏ mặt.

Hồng Loan ở trong phòng nàng. Nàng đang bận xem một đồng giấy tờ. Khi tôi bước vào, nàng ngược nhìn.

- Đang đọc lại những bức thư tình ngày cũ đó ư? Tôi hỏi đùa khi đóng cửa lại.

Nàng có vẻ phản đối:

- Hình như tôi đã nghe anh nhắc đi, nhắc lại nhiều lần là theo kế hoạch, tôi và anh không được gần nhau?

- Đúng. Nhưng thỉnh thoảng mình cũng phải gặp nhau để bàn định chứ? Thư từ gì vậy?

- Thư từ gì đâu? Toàn thư đòi tiền nợ. Tôi đang tìm xem hẩn nợ tiền hạ tất cả là bao nhiêu.

- Nếu hẩn có thiếu nợ nhiều cũng đừng ngại. Khi mình lãnh được tiền bồi thường, số tiền nợ đó sẽ chẳng có nghĩa lý gì. Tôi ước lượng hẩn nợ nhiều lắm là 2 triệu hoặc 3 triệu đồng.

- Con số có thể cao hơn. Tôi đã cộng tới hai triệu rồi mà vẫn còn nhiều hoá đơn chưa thanh toán và nhiều giấy nợ

lắm.

- Hôm nay có chuyện gì lạ không?

Nàng hỏi lại tôi:

- Đã gặp cô nữ thư ký chưa?

Tôi gật đầu:

- Đã. Hồng Loan mượn được cô ta ở đâu vậy?

- Cháu một người quen. Hôm nay chủ nhật đâu có sở giới thiệu người làm nào mở cửa. Mình lại cần gấp. Sao? Cô ta có được không?

Không hiểu tại sao tôi dẫu không nói với Hồng Loan cảm nghĩ thật của tôi về Thuý. Nghĩa là tôi không nói tôi thấy nàng quá thông minh và tôi sợ sự thông minh đó có hại cho công việc của chúng tôi. Tôi chỉ nói mơ hồ:

- Được, mình có cần cô ta làm gì đâu...

- Luật sư Thanh sẽ tới đây gặp tôi chiều mai, lúc 3 giờ.

Tôi ngồi xuống ghế bên giường:

- Hồng Loan có gọi điện thoại đến dưỡng đường chưa?

- Rồi. Họ nói họ có sẵn phòng và họ có thể nhận bệnh nhân bất cứ lúc nào mình đưa tới trong tuần. Nhưng họ yêu cầu mình gọi lại cho họ chậm lắm là 6 tiếng đồng hồ trước khi mình đưa bệnh nhân tới họ.

Đôi mắt nàng mở lớn:

- Chiều chủ nhật? Sao lâu quá vậy!

Tôi lắc đầu:

- Không thể sớm hơn được.

- Tại sao?

- Tại vì mình còn cần làm nhiều việc khác. Tại vì tôi chưa sẵn sàng thực thi phần thứ hai của kế hoạch trước chủ nhật tới.

- Anh còn định làm những gì mà không muốn tôi biết?

- Không nên nói đến những gì tôi làm. Những gì Hồng Loan cần biết, tôi đều nói trước cả.

Tôi nhìn đồng hồ tay:

- Đêm nay, sau khi cô ta ngủ, Hồng Loan đến phòng tôi. Chúng ta cần nói chuyện thêm về những gì cần làm ngày mai. Nhà có bản đồ chi tiết nào về vùng Biên Hoà, Phan Thiết không nhỉ? Mình cần một tấm bản đồ vùng đó.

- Bản đồ thì có nhưng không biết có chi tiết không. Để tôi tìm và mang lên phòng anh.

- Yên trí. Tôi vẫn làm đều việc đó.

- Hồng Loan thanh toán làm sao những khay thức ăn mang lên lầu? Đổ đi hay là lại mang xuống còn nguyên?

- Đừng coi thường tôi quá. Đời nào tôi lại ngu si đến mức mang cả khay còn nguyên thức ăn xuống?

Tôi cười dàn hoà:

- Làm sao thì làm. Đừng để cô ta nghĩ rằng mình bỏ đói người bệnh là được. Còn về cái tủ lạnh không có gì bên trong cả và không nên mở ra, Hồng Loan đã nói cho cô ta biết chưa?

- Chưa. Ngày mai, tôi sẽ lựa lúc nào cô ta đứng gần tủ lạnh mới nói. Tự dưng nói chuyện tủ lạnh, cô ta có thể nghi.

Vào lúc 1 giờ 30 đêm, Hồng Loan lên phòng tôi. Nàng bận bộ quần áo ngủ lụa xanh nhạt, mái tóc chải gọn lên sau

ót, để lộ cái cổ và bờ vai trắng ngần. Tôi đang nằm dài trên giường, hút thuốc và suy nghĩ.

Nàng quàng tấm bản đồ cầm theo lên mặt bàn và ngồi xuống cái ghế bên giường.

Nàng chờ tôi nói trước. Tôi nhìn nàng. Nàng vừa mới tắm xong, chỉ nhìn làn da mặt không phấn son của nàng, tôi cũng biết là nàng vừa nằm thật lâu trong bồn nước nóng. Tôi dễ bị khêu gợi bởi da thịt của đàn bà vừa tắm xong. Hình ảnh Thuý thoáng hiện bên cạnh Hồng Loan bằng xương bằng thịt nhưng biến ngay. Ngay trong lúc này, tôi thấy kim cương khêu gợi, quyến rũ hơn là bạch ngọc. Tôi đưa tay về phía Hồng Loan:

- Lại đây.

Nàng rời ghế để tới ngồi lên cạnh giường, trong tầm tay tôi.

Nàng cũng hiểu tôi đang muốn gì. Sự thèm muốn nhục dục của con người như phát ra một luồng điện. Hồng Loan ghi nhận luồng nhân điện của tôi nhưng nàng thản nhiên và lơ đãng với nó. Tôi không trách nàng vì tôi biết nàng đang lo âu. Khi lo âu, người ta không còn thiết tha với nhục dục.

- Có chuyện gì cần nói – Nàng nói như người nói một mình -... Nói đi đã...

- OK. Chuyện như vậy...

Tôi tạm đè nén nhục dục để nói chuyện. Tôi cần Hồng Loan cũng phải thèm muốn để làm cuộc ái ân. Tôi không muốn tôi sôi nổi mà nàng lạnh lùng băng đá. Tôi không phải là hạng đàn ông chỉ cần một mình thèm muốn là đủ.

-... Trong vài ngày sắp tới, cả làng sẽ biết là Vũ Minh Văn đã nhận quay phim xi nê dài cho Huê Kỳ. Mấy anh nhà báo luôn luôn tự nhận là người biết trước thiên hạ, biết

nhiều hơn thiên hạ, sẽ loan tin này với những chi tiết do họ tự nghĩ ra. Vô tình, mấy ảnh làm đúng ý muốn của mình. Việc nhận làm phim đó sẽ làm cho giá trị của Vũ Minh Văn tăng lên và bọn chủ nợ sẽ không nghĩ đến chuyện phải gấp rút đòi nợ Vũ Minh Văn. Ai cũng cho rằng Vũ Minh Văn lại có nhiều tiền, hoặc ít nhất, y cũng được quyền sử dụng những số tiền lớn. Sự công nhận lắm tiền đó cần thiết cho kế hoạch của ta: vì lắm tiền, Vũ Minh Văn mới bị bắt cóc.

Nàng giật mình:

- Cái gì? Bắt cóc ư?

- Phải. Vũ Minh Văn sẽ bị bắt cóc. Chỉ những kẻ giàu tiền mới bị bắt cóc. Chẳng ai ngu dại đi bắt cóc kẻ khánh kiệt tài sản.

- Nghĩa làm sao chứ?

- Để tôi nói hết ý. Từ giờ đến chủ nhật, không ai gặp mặt Vũ Minh Văn. Tối tối chủ nhật, vào lúc 7 hoặc 8 giờ tối, Hồng Loan sẽ đưa Văn ra khỏi nhà để lên xe hơi đi Đà Lạt. Những người đi xe nhà vẫn đi đêm lên Đà Lạt cho mát và vắng xe. Tôi sẽ đóng vai Vũ Minh Văn đi cùng với Hồng Loan ra khỏi nhà này. Tôi sẽ bận quần áo của Văn, đội mũ nỉ và bận áo manteau của Văn. Với vành nón sụp xuống và dáng đi lom khom của người đau, tôi giả làm Vũ Minh Văn không có gì khó khăn. Lúc đó ánh đèn trong nhà sẽ vừa đủ tối để cô Thuý không nhìn rõ mặt tôi. Hồng Loan sẽ dặn cô ta đừng ra mặt vì Văn không muốn thấy người lạ. Cô ta sẽ đứng sau cửa phòng nhìn ra và sẽ yên trí trông thấy bà chủ dìu ông chủ ra xe vào giờ đó. Mình cần cô ta khai như vậy với cảnh sát.

Khi ra tới xe rồi, tôi ngồi bên, Hồng Loan lái xe đi. Trước đó, tôi để đèn sáng trong phòng tôi và mở radio khá lớn để cho cô ta tưởng là tôi vẫn ở trong phòng. Thế rồi... khi

xe chạy hết xa lộ, xe bị một chiếc xe khác chặn đường. Hai tên đàn ông lạ mặt sẽ sang xe Hồng Loan, bắt Loan rời tay lái. Chúng lái xe tạt vào rừng. Đó là chuyện Hồng Loan khai báo với cảnh sát sau về vụ bắt cóc.. Tôi đã tìm được địa điểm thật tốt để thực hiện vụ bắt cóc ở trong rừng... Tới đây Hồng Loan có gì thắc mắc không?

Tôi nhờ nàng nhắm lại mọi việc. Vài giây sau, nàng hỏi:

- Bị hai tên đoạt xe, đưa vô rừng... Rồi sao nữa?
- Chúng đưa Loan và Văn vào một căn nhà ở trong rừng, căn nhà cách đường chừng hai cây số. Tới đây, chúng trói Loan lại và bỏ Loan nằm đó.

Nàng lắc đầu:

- Trói tôi lại? Tại sao lại phải trói?
- Đó là chuyện bắt buộc. Muốn có gần 10 triệu đồng bạc, mình phải chịu cực khổ một chút chứ...
- Căn nhà đó ở chỗ nào trong rừng?

Tôi mở tấm bản đồ, tìm đúng địa điểm, chỉ cho nàng thấy:

- Chỗ này. Một nơi lý tưởng. Chỗ đó là văn phòng của một xưởng làm cây. Ban đêm, nhất là đêm chủ nhật, không có ai ở đó. Loan chỉ phải chịu có vài tiếng đồng hồ khó chịu ở đó. Tới sáng sớm, nhân công sẽ tới đó và người ta sẽ tìm ra ngay Loan.

Nàng có vẻ khó chịu với cái viễn cảnh bị trói nằm trơ ở trong một căn nhà hoang vắng giữa rừng, nhưng là người có nghị lực mạnh, nàng chỉ khó chịu chứ không kinh sợ. Rồi nàng hỏi:

- Còn anh? Anh sẽ làm những gì?
- Tôi phải trở về Sài Gòn, đem dấu xe, thủ tiêu quần áo của Văn. Việc quan trọng nhất là tôi phải trở về nhà ngay

để cho không ai biết là tôi vắng mặt. Cần làm cho em thư ký tin rằng suốt đêm đó, từ tối, tôi vẫn nằm dài trong phòng không đi ra khỏi vila nửa bước. Rồi tới sáng hôm sau, tức là sáng sớm thứ hai, tôi gọi điện thoại lên dưỡng đường, hỏi ông Văn đã tới nơi chưa. Khi được trả lời là chưa, tôi lo sợ gọi điện thoại báo tin cho cảnh sát. Phần ba của kế hoạch bắt đầu từ đó.

Nàng tỏ vẻ ngần ngại:

- Nhưng tại sao lại phải bày ra chuyện hấn bị bắt cóc? Mình bày chuyện gì khác không được sao? Như gặp tai nạn giữa đường chẳng hạn? Đỡ nguy hiểm hơn?

- Làm sao giả thành tai nạn được? Loan phải nhớ rằng hấn bị vỡ sọ chết mà? Gặp tai nạn xe cộ mà có đạn bắn vào đầu ư? Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Chỉ có chuyện bị cướp bắt cóc mới giải thích được chuyện hấn bị bắn đạn vào đầu. Bọn bắt cóc nghe tin hấn nhiều tiền, tổ chức bắt cóc hấn, nhưng chưa kịp đòi tiền chuộc mạng thì một bất ngờ gì đó mà chỉ có bọn bắt cóc mới biết rõ xảy ra. Văn đánh chúng để bỏ chạy chẳng hạn. Chúng bắt buộc phải bắn hạ Văn rồi bỏ xác nạn nhân năm đó cho cảnh sát tới lượm. Hoặc vì cảnh sát hoạt động quá hữu hiệu. Chỉ vài tiếng đồng hồ sau, bọn bắt lương đã thấy chúng bị vây chặt, chúng phải hạ sát nạn nhân để đào tẩu.

Nàng thở ra một hơi dài:

- Rắc rối, lồi thối quá đi... Dù anh nói chi thì nói, tôi vẫn không ưa chuyện bắt cóc này chút nào.

- Đừng lo. Mọi việc sẽ đâu vào đấy. Không có gì trục trặc đâu.

- Vì rắc rối quá nên tôi mới sợ sẽ có trục trặc...

- Loan nên nhớ là chúng mình còn những cả một tuần lễ nữa để tổ chức kia mà? Từ nay tới chủ nhật tới, Loan sẽ

thuộc lòng từng chi tiết và Loan sẽ không còn thấy rắc rối nữa...

- Tôi cũng hy vọng như vậy...

- Cứ hy vọng đi. Không ai cấm chúng ta hy vọng.

Nàng làm một cử chỉ để đứng dậy.

Tôi nắm lấy tay nàng:

- Định đi đâu?

Nàng mở rộng đôi mắt nhìn tôi: mắt nàng hoàn toàn vô tình:

- Đi về ngủ chứ còn đi đâu nữa?

Tôi lắc đầu và nhồm dậy kéo nàng nằm xuống giường. Tôi ghé miệng vào miệng nàng nhưng nàng nghiêng mặt tránh cái hôn đầy nhục dục của tôi và đẩy mạnh vào ngực tôi làm tôi té ngửa xuống giường.

Tôi thở hổn hển như vừa chạy mau cả ngàn thước. Tim tôi đập loạn. Nàng từ chối ư? Tôi nhồm dậy ôm lấy nàng:

- Chi vậy? Đừng làm bộ... Không muốn à?

Giọng của tôi lạc đi...

- Không muốn...

Nàng gằn giọng:

- Buông ngay tôi ra. Nếu không, anh sẽ hối hận...

Nếu lúc đó tôi không chịu buông nàng ra, rất có thể nàng sẽ kêu lớn và mọi việc sẽ đổ vỡ... Tôi như sắp nổi cơn điên loạn nhưng tôi không thể làm gì được nàng. Đánh nàng ư? Vô ích. Tôi muốn ân ái với nàng chứ không muốn đánh đập nàng... Tôi muốn cưỡng hiếp nàng cũng không được, vì nàng rất khỏe...

Sau cùng, tôi đành chịu thua. CƠn giận vẫn cuộn cuộn nổi trong tôi nhưng tôi vẫn chịu phép nằm yên chỉ có thể giương mắt nhìn nàng, thù hận.

Đôi mắt nàng nhìn tôi cũng nặng những thù hận. Trong một lúc khá lâu, hai chúng tôi nhìn nhau như hai kẻ tử thù...

Rồi nàng ra khỏi phòng.

Tay tôi tự động cầm chai rượu định rót rượu vào ly. Nhưng một ý nghĩ chợt đến làm tôi ngừng lại: cũng chỉ vì bị Hồng Loan cự tuyệt mà Vũ Minh Văn đã trở thành một tên nghiện rượu sa đoạ mất hết nghị lực và tư cách. Và bây giờ tôi cũng bước vào con đường khốn nạn mà hắn đã đi trước tôi...

Không được! Tôi có thể thất bại trong âm mưu này nhưng tôi nhất định không để tôi vì người đàn bà tàn nhẫn, ác ôn đó mà trở thành nghiện ngập như Vũ Minh Văn.

Phải đến một tiếng đồng hồ sau, cơn giận của tôi mới tạm nguôi. Nhưng tôi vẫn trần trọc mãi không sao ngủ được

Tới chừng 3 giờ sáng, tôi ngủ. Giấc ngủ chập chờn đầy ác mộng.

Một cơn ác mộng rùng rợn nhưng mơ hồ làm tôi choàng tỉnh dậy. Lúc đó trời đã lờ mờ sáng. Rồi tôi lại ngủ tiếp. Lần này, tôi mơ thấy tôi cùng đi với Thuý trong một khu vườn đầy hoa. Tôi không nhớ chúng tôi nói với nhau những gì, tôi chỉ thấy là dường như chúng tôi yêu nhau, chúng tôi đi tay trong tay và chúng tôi sung sướng.

CHƯƠNG 8

uật sư Lê Quý Thanh tới vila vào buổi chiều thứ hai. Người y thấp nhỏ và gầy gò. Mặc dầu y ăn bận bảnh bảo với những đồ mang theo đắt tiền, đầu tóc chải chuốt nhưng trông y, người ta vẫn thấy hiện rõ quá xuất thân từ một gia đình bàn bách của y, y đã phải vất vả chịu nhiều thiếu thốn cay đắng lắm trong thời gian ăn học. Bây giờ thành công, có địa vị, làm ra nhiều tiền, cố chưng diện, Lê Quý Thanh vẫn không sao bỏ được cái cốt nghèo rách nệm xưa chưa lâu đời của y.

Y trạc ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi. Và y có vẻ bị Hồng Loan quyến rũ. Hồng Loan hướng dẫn y làm theo ý nàng một cách khéo léo. Lê Quý Thanh có thể không thấy không biết là y bị Hồng Loan sỏ mũi dặt đi, chắc chắn y vẫn nghĩ rằng Hồng Loan là một người đàn bà đẹp không biết gì về đời và cần y bảo vệ.

Hồng Loan tiếp Lê Quý Thanh trong phòng khách. Đứng sau khung cửa trên lầu, tôi nghe rõ những lời họ nói. Tôi nghe tiếng nức nở nhẹ của Loan khi nàng kể cho Thanh nghe cuộc sa đoạ của Vũ Minh Văn cùng những lo âu của nàng. Nàng kể rằng trong thời gian gần đây, Văn, ngoài những cơn say rượu la hét, đập phá hoặc bất tỉnh, còn bị thêm cái bệnh lạ là tưởng mình trông thấy những vật lạ.

Chẳng hạn trong cơn say, Văn trông thấy nhà có nhiều dơi và chuột, y nhìn thấy ban đêm có bà già mặt như cú mèo, nhòm y qua khung cửa sổ. Y phải uống thật say cho đến lúc nằm lăn ra ngủ như chết nếu không cả đêm y sẽ không sao chợp mắt.

Anh chàng luật sư đại gái có vẻ xúc động nhiều vì những lời người đẹp nói, anh tắc lưỡi:

- Khổ quá... Những ông nghiện rượu lâu năm thường bị chứng khủng hoảng thần kinh như thế. Đó là triệu chứng của bệnh điên. Nếu không điều trị ngay, tôi sợ có ngày anh Văn sẽ điên...

Hồng Loan chỉ chờ hấn ta nói câu đó. Nàng nói đến chuyện nàng đã khổ sở nhiều mới thuyết phục được chồng nàng chịu đi dưỡng bệnh ở Đà Lạt. Nàng tin rằng tình trạng khủng hoảng của Văn chỉ là do rượu, mà ra nếu ngăn được Văn uống rượu, hấn sẽ trở lại mạnh khoẻ như xưa. Nàng nói thêm rằng vì tự ái, Văn không muốn ai biết chuyện hấn phải đi nằm dưỡng đường để bỏ rượu. Vì vậy, hấn chọn đi dưỡng đường LaSante ở Đà Lạt, Văn chỉ bằng lòng đi dưỡng bệnh nếu không một ai biết ngoài vợ hấn ra.

Tỏ ra vẻ sành tâm lý, Lê Quý Thanh không thắc mắc gì hết về sự đòi hỏi giữ bí mật đi dưỡng bệnh của Văn. Như vậy có nghĩa là y sẽ không đòi gặp mặt Văn trước khi Văn đi Đà Lạt.

Hồng Loan nói tiếp đến tình trạng nợ nần của Văn.

Nghe nàng nói, tôi thán phục nàng. Tuy là người biết rõ tất cả những gì nàng nói đó chỉ là giả dối, tôi cũng có cảm giác như đó là chuyện thực. Vì nàng đóng kịch khéo quá. Giọng nói của nàng có những âm thanh nghẹn ngào rung động vừa phải của một người vợ trẻ lo buồn vì chồng, vì chồng, vì tương lai.

- Tôi không muốn xa nhà tôi... Bây giờ là lúc ảnh cần tôi nhất... Chắc anh cũng biết vợ chồng tôi không được hạnh phúc lắm trong cuộc sống chung và lúc này, tôi có đủ lý

do để xin ly thân hoặc ly dị... Nhưng tôi không thể làm vậy...

Anh chàng luật sư đại gái an ủi người đẹp bằng những câu rỗng tuếch nói về tình nghĩa, về sự hy sinh, về bổn phận... Anh có vẻ thán phục người đẹp và anh cũng xúc động.

Hồng Loan im lặng một lúc để cho y an ủi nàng. Rồi sau khi như đã trấn tĩnh được, nàng nói đến tôi. Nàng kể chuyện tôi là người quen cũ của Văn và vì một sự tình cờ, tôi đã cứu sống Văn trong vụ nổ mìn ở nhà hàng Hoàng Hoa. Từ đó Văn mời tôi làm thư ký riêng và tôi tỏ ra làm việc đắc lực đáng được tin cậy.

Nàng lên lầu mời tôi xuống. Khi tôi bước vào phòng khách, Lê Quý Thanh nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi thấy ngay y không phải là con người dễ dãi dễ đánh lừa như tôi tưởng qua những lời y nói với Hồng Loan mà tôi vừa nghe trộm được. Y có thể dễ dãi với đàn bà đẹp như Hồng Loan nhưng y không dễ dãi với tôi. Mắt y thật sắc. Y có cái nhìn tìm hiểu và biết rõ mà không cần phải hỏi. Tôi thấy y là một địch thủ đáng sợ sau này nhưng tôi hy vọng Hồng Loan sẽ đánh lừa được y. Tôi sẽ để cho Hồng Loan đối phó hết với y.

Hồng Loan giới thiệu tôi với y và tôi có thái độ nhã nhặn lễ phép vừa phải. Nếu tôi tỏ ra sắc sảo, ngang hàng hoặc khúm núm quá, y sẽ nghi ngay. Tôi không muốn y có ác cảm hoặc nghi ngờ tôi ngay từ phút đầu. Sau này, y sẽ giữ một vai trò quan trọng trong kế hoạch của chúng tôi.

- Anh Quang ở ngay với chúng tôi trong nhà này – Hồng Loan nói... Vì nhà tôi say về ban đêm nên sự có mặt của anh Quang rất cần thiết. Phòng riêng của anh Quang ở trên nhà ga-ra. Dù đêm khuya, nếu cần sẵn sóc nhà tôi,

anh có thể giúp tôi ngay được. Tôi và cô Thuý ở trên này... Tôi sợ nhất là những đêm nhà tôi say rượu và đập phá... Từ ngày có anh Quang, tôi bớt lo nhiều lắm...

- Ông Văn có giúp tôi nhiều – tôi nói – tôi thật chưa làm được gì để đáp lại lòng tốt của ông...

- Nhưng – Hồng Loan lại nói – Không thể làm cho anh Quang bị mất ngủ cả tháng được. Nhà tôi cần được điều trị và săn sóc bởi những người chuyên môn. Vì vậy, tôi cố nói với nhà tôi để anh bằng lòng lên Đà Lạt dưỡng bệnh.

Giọng nói của Thanh hơi trầm, trước mặt tôi là đàn ông, y cố ý tỏ ra bình thản:

- Chị có cần tôi thuyết phục anh Văn thêm không. Tôi muốn gặp anh. Anh có thể nghe tôi,...

- Cám ơn anh. Nhà tôi đang không muốn gặp ai. Tánh nết anh hồi này thật khó. Hai nữa, ngay lúc này, tôi chưa cần nhờ đến anh. Tôi chỉ lo có mỗi một việc: đó là việc đưa nhà tôi vào dưỡng đường. Anh đã bằng lòng rồi. Việc đó đã được giải quyết. Xin anh cho phép lúc nào có vấn đề gì khó giải quyết, tôi xin nhờ đến anh...

Thanh nhìn đồng hồ tay:

- Nếu chị cần gì đến tôi, xin chị cứ cho biết. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng...

- Thưa anh, tôi định tới thứ bảy hay chủ nhật tới sẽ đưa nhà tôi lên Đà Lạt. Tôi sẽ giữ được phòng trong dưỡng đường LaSante. Chắc anh cũng nghe nói tới dưỡng đường đó ở Đà Lạt?

- Thưa có. Tôi có vài người quen đã nằm đó. Họ đều nói rằng đó là dưỡng đường tốt nhất Việt Nam hiện nay.

Sau đó, luật sư Thanh hỏi qua chuyện khác:

- Chị đã biết rõ số tiền nợ của anh Văn lên đến bao nhiêu chưa?

Hồng Loan nhìn tôi:

- Tôi không được biết con số đích xác nhưng anh Quang chắc là biết? Anh Quang có thể nói số tiền nợ đó với luật sư Thanh...

Tôi lên tiếng:

- Thưa tôi cũng chưa được biết con số đích xác nhưng qua những giấy tờ và hoá đơn ông Văn đưa cho tôi tính, con số có thể trên dưới 4 triệu.

Hồng Loan thở dài và luật sư Thanh nói bằng một giọng ái ngại:

- Nếu không thanh toán được, anh Văn sẽ vỡ nợ và tất cả những gì anh chị hiện có, có thể bị tịch thu để bán đấu giá... Tình trạng đó sẽ rất khổ tâm cho chị...

Hồng Loan nói một câu làm cho máu tôi như đông cứng lại:

- Thưa anh, tôi không biết được gì nhiều về tình hình tài chính của nhà tôi. Không biết nhà tôi có đóng bảo hiểm gì không anh? Tôi nghe nói dường như nếu có bảo hiểm, người bảo hiểm có thể vay tiền công ty để trả nợ?

- Theo tôi biết thì anh Văn có một bảo hiểm nhân mạng - Luật sư Thanh đáp - Nhưng tôi cũng không biết rõ số tiền đích xác là bao nhiêu. Anh Văn có thể hỏi vay tiền của công ty bảo hiểm. Nếu anh cần tôi làm việc, tôi sẽ giúp anh chị ngay...

Hồng Loan thốt ra tiếng thở dài thứ hai.

- Nếu vậy tôi đỡ lo được phần nào. Để tôi sẽ nói đến chuyện vay tiền công ty bảo hiểm để trả nợ với nhà tôi. Chẳng thà nợ tiền công ty bảo hiểm còn hơn là nợ bọn

chủ nợ bần tiện chỉ lo mất nợ hoặc bị vỡ nợ. Nhưng tôi phải chờ lúc nào nhà tôi dễ chịu, tỉnh táo mới dám nói tới chuyện đó. Nếu ngay lúc này nhà tôi đang bị khủng hoảng thần kinh, tôi sợ chỉ càng làm cho nhà tôi thêm quẩn trí...

Thanh gật đầu:

- Chị nghĩ vậy rất phải. Xong, tôi thấy cần khuyên chị đừng nên quá hy vọng ở chuyện vay tiền của công ty bảo hiểm để trả nợ. Số tiền vay được, theo tôi sẽ chẳng nhiều lắm đâu. Vấn đề cần lo là anh Văn phải thay đổi lối sống... Nếu anh cứ sống bê bối, say sưa như thời gian vừa qua, tôi e rằng tình trạng sẽ nan giải nếu không nói là không sao có thể giải quyết êm thấm được...

Sau vài phút nữa nói về người bệnh vắng mặt, tức là nói về Vũ Minh Văn, luật sư Thanh cáo từ ra về. Y bắt tôi khá chặt. Hồng Loan tiễn y ra tới vườn. Luật sư Thanh đi một chiếc Peugeot 404 màu đen.

Khi nàng trở vào, chúng tôi nói nhỏ với nhau:

- Loan đóng kịch tuyệt cú. Tôi đã biết là Loan đóng kịch giỏi nhưng quả tình tôi không ngờ lại cừ đến thế... Đáng khen lắm... Nhưng lúc Loan nói tới chuyện bảo hiểm với hấn, tôi ngại quá...

Nàng nhún vai:

- Đó là chuyện bắt buộc... Tránh sao được chuyện đó?
- Đúng rồi. Mình đã vượt qua được chương ngại thứ nhất... Mình cần có hấn khai rằng Loan không hề hay biết gì về chuyện bảo hiểm của Văn hết.

Tôi nhìn quanh:

- Cô Thuý đâu rồi?
- Hỏi làm gì vậy?

Nghe giọng nói của Hồng Loan, tôi cảm thấy dường như sắp có những rắc rối mới sắp xảy ra. Hồng Loan ghen ư? Nàng ghen vì tôi chú ý với Thuý hay sao? Tôi không tin rằng Loan ghen, vì nàng có yêu tôi bao giờ đâu mà ghen? Muốn ghen người ta phải yêu trước đã.

Tôi đứng sững nhìn nàng. Làn môi đầy của nàng trề ra như chế nhạo:

- Bỏ chuyện con bé đó đi – nàng nói – nó là cháu của người quen của tôi...

- Cô nói gì vậy? Tôi làm gì người ta mà...?

- Làm gì nữa? Tôi dư biết anh muốn làm gì con nhỏ đó. Chỉ cần nhìn mặt anh nghệt ra khi nhìn tới nói là tôi hiểu anh muốn làm gì nó rồi. Xong, tôi cần nói rõ: con nhỏ đó có mặt ở đây là để thực hiện kế hoạch của tôi và anh, không phải là để anh quyến rũ, làm tình với nó. Đừng tưởng mình là hào hoa lịch sự. Tôi không bằng lòng anh đụng tới con nhỏ đó...

Nàng dùng hai tiếng "con nhỏ" để chỉ Thuý, và tôi phải cố trấn tĩnh để không sẵn tới tát tai cho nàng mấy cái vì tiếng gọi "con nhỏ" khinh miệt đó. Nàng có quyền gì ngăn cản tôi không cho tôi gần Thuý? Có lẽ lúc đó thâm tâm tôi đã tự thú là tôi yêu người nữ sinh viên vừa mới gặp qua sự dun dủi của số mệnh đó, nhưng ngoài mặt chưa chịu nhìn nhận. Tự ái của tôi nổi lên:

- Tôi không thèm yêu ai bất cứ... ai trong nhà này...

Nàng cười khẩy, chế riếu:

- Anh không thèm yêu ai...? Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Và nàng bỏ lên lầu.

- ----- oOo -----

Ngày hôm sau, có một số nhật báo loan tin Nhà sản xuất điện ảnh Vũ Minh Văn đã nhận lời cộng tác với một công ty điện ảnh Hoa Kỳ để thực hiện nhiều cuốn phim lớn ở Việt Nam. Có báo còn loan tin có thể sẽ có tới nhiều ngôi sao điện ảnh của Mỹ như Marlon Brando, Gregory Peck, Connie Stevens sắp tới Sài Gòn để đóng phim. Tôi muốn các báo loan tin đó và lần này, tôi đã làm cho họ đăng tin riêng của tôi, tin có lợi cho tôi mà không mất một đồng bạc.

Tôi mang tập báo về vi-la định khoe với Hồng Loan. Nhưng lúc đó nàng đang ở trong phòng tắm. Tôi đi xuống nhà bếp. Thúy đang ở đó. Nàng đang sửa soạn nấu ăn. Bây giờ, Hồng Loan phải nấu ăn ở nhà. Vì nàng không thể bỏ đi khỏi nhà trong khi có Thúy và Thúy tin rằng có ông chủ đang đau yếu ở trong phòng trên lầu.

Thúy cũng bận quần jean, áo sơ mi như Hồng Loan, nhưng như tôi nhận thấy, Thúy có một vẻ đẹp riêng khác hẳn Hồng Loan. Cái đẹp của Thúy tươi mát, hồn nhiên. Nàng ngẩng lên nhìn khi tôi vào và mỉm cười với tôi.

Nụ cười của nàng bỗng làm tôi xao động một cách lạ lùng. Tôi vẫn tưởng tôi đã gần nhiều đàn bà, đã biết đàn bà đủ để không còn bao giờ bị xúc động vì họ nữa. Nhưng không, nụ cười của người thiếu nữ này có một vẻ e lệ mà tôi không mấy khi nhận thấy ở những người đàn bà tôi đã gần. Tôi xúc động chính là vì nàng e lệ.

Nàng đang bận lau chùi một số chén đĩa, muống, dao ăn. Những thứ này vừa được lấy trong tủ ra. Muốn cho nàng bớt ngượng ngịu, tôi nói:

- Để tôi lau chén bát giúp Thúy. Cái gì thì tôi có thể làm đỡ chứ chén bát thì tôi lau chùi khéo lắm.

Nàng đưa cho tôi cái khăn lau và tôi ngồi đối diện với nàng trước cái bàn nhỏ. Vừa làm việc, tôi gợi chuyện nói về những cuốn phim xi nê đang chiếu ở Sài Gòn. Thúy biết khá nhiều về xi nê. Nàng thuộc tên tài tử và đã coi nhiều phim ngang với tôi. Lẽ tất nhiên là nàng ưa coi loại phim tình cảm tô màu vui vẻ, loại phim do cô đào xinh xinh Sandra Dee đóng vai chính.

- Thúy không thích loại phim "suýt-păng" – nàng nói – coi phim "suýt-păng" hồi hộp đau tim lắm... Thúy có coi phim Psycho của đạo diễn Hít Cốc... Anh có coi phim Psycho rồi chứ?

Tôi gật đầu:

- Tất nhiên. Không có phim Hít Cốc nào được chiếu ở Sài Gòn mà không có tôi đi coi... Psycho là một phim nặng nề... đen tối...

Nàng đồng ý với tôi ngay:

- Dạ đúng. Anh nói phim đó nặng nề và đen tối thật đúng quá... Phim đó làm cho em có cái cảm giác... sợ cuộc đời... Người gì mà lại sống chung với xác chết? Dù cho xác chết đó là mẹ mình đi nữa... Cái cảnh gần cuối phim, lúc người chị đi tìm cô em gái mất tích, vào hầm căn nhà đó, bắt gặp cái xác khô queo của bà cụ già... làm em hét lên...

Nàng rùng mình như đến lúc đó nàng hãy còn sợ. Tôi nhớ lại cảnh phim nàng kể và nghĩ tới cái xác chết đang nằm co quắp trong cái tủ lạnh ở cách người thiếu nữ này không xa. Nàng sẽ có phản ứng gì nếu tình cờ nàng mở nắp tủ lạnh ra và thấy cái xác chết nằm trong đó? Nàng sẽ la hét, sẽ bỏ chạy, sẽ ngất đi?

Không muốn nghĩ tới những chuyện đen tối ghê rợn đó, tôi nói qua chuyện khác:

- Hít Cốc có một phim tình rất thơ mộng, không biết Thuý có coi không? Phim Vertigo? Do Kim Novak và James Steward đóng?

Mặt nàng tươi lên:

- Dạ có. Em thích Kim Novak lắm... Em cho Kim Novak là người đàn bà đẹp nhất của xi-nê Mỹ.

- Tôi cũng thấy thế. Và Kim Novak đẹp nhất trong phim Vertigo... Một chuyện tình thật đẹp, thật thơ mộng... Màu sắc của phim cũng đẹp nữa... Tôi thích và cảm động nhất là đoạn chàng và nàng đi chơi trong rừng cây... Thuý có nhớ đoạn đó không? Rừng cây mùa thu, lá đỏ ối... Có những thân cây thật lớn vừa được xẻ xuống... Mỗi một lớp vỏ cây là mấy chục năm. Nàng chỉ tay vào một thân gỗ trong lòng cây và mơ hồ nói với chàng: "Khi cây này mọc tới lần vân này là em đang sống cuộc đời trước của em..." Tuyệt thật...

Chúng tôi yên lặng một lúc.

- Bây giờ... Eden đang chiếu phim Les Canons de Navaronne... Thuý đi coi phim đó chưa? – Tôi hỏi và nàng lắc đầu – Tôi mời Thuý đi nhé?

Nàng ngần ngại:

- Em sợ bà Văn không bằng lòng em đi vắng?

- Thuý đâu có bắt buộc phải làm việc cho bà Văn suốt ngày suốt đêm đâu? Mình cũng phải có thì giờ giải trí chứ? Để tôi nói với bà Văn cho. Tối nay bây giờ chúng mình đi, đồng ý?

- Dạ...

Thuý còn nói vài tiếng gì đó về cuốn phim và tài tử đóng trong phim, nhưng tôi không nghe rõ tiếng nàng nữa. Tôi nhìn ngây vào cái tủ lạnh khổng lồ so với những cái tủ

lạnh nhỏ xíu của những gia đình trung lưu Việt Nam, cái tủ lạnh bên trong đó có xác chết nằm co quắp... Cái tủ lạnh đó nằm cách chỗ tôi và Thuý ngồi không xa. Nắp tủ lạnh vẫn đóng và bên trên, dãy chai rượu do tôi xếp lên đó vẫn còn nguyên vẹn, xong có một cái gì đó khác lạ vừa xảy ra. Tôi đứng dậy tới bên cạnh tủ lạnh và xương sống tôi bỗng dựng lạnh toát...

Tủ lạnh không có điện.....

- Chuyện chi vậy, anh Quang?

Tiếng nói của Thuý như từ một lòng hang đá rất sâu, rất lạnh vắng tới tai tôi.

Sau cùng cũng rời mắt tôi từ tủ lạnh để nhìn Thuý. Cổ họng tôi khô cứng như gỗ và trái tim tôi đập loạn làm cho tôi hoa mắt. Trong vài giây đồng hồ, tôi hoang mang và bàng hoàng đến nỗi cứ đứng ngây ra.

Nàng nhắc lại câu hỏi, nét mặt nàng lộ rõ vẻ lo âu:

- Anh? Sao vậy, anh?

- Không – tôi ấp úng – có sao đâu?

- Trông anh xanh quá đi.

- Có lẽ tôi bị chóng mặt. Tim tôi hơi yếu, đang ngồi mà đột ngột đứng dậy, tôi thường bị xây xẩm như vậy.

Nàng đến gần tôi và tôi phải đi xa nàng. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn tôi, chứa chan lo âu. Có lẽ lúc mà tôi bắt đầu cảm thấy yêu nàng. Chưa bao giờ tôi được một thiếu nữ nào nhìn với đôi mắt lo âu như thế. Nhưng ngay lúc này tôi cần tìm một lý do gì để làm nàng đi khỏi căn phòng này, tôi cần tìm biết tại sao tủ lạnh lại không có điện mặc dầu điện trong nhà vẫn không bị cúp. Có bàn tay nào đã đụng tới cái tủ lạnh này...

Tôi trở lại ngồi ghế, hai tay ôm lấy trán:

- Thúy có sẵn thuốc gì không? Tôi cần uống một viên Aspirine hay là Optalidon...

- Em có Optalidon. Để em lên lấy thuốc anh uống...

Nàng vừa ra khỏi phòng, tôi trở lại ngay bên cạnh tủ lạnh. Đúng như tôi đoán: có người đã tắt điện tủ lạnh. Tôi chỉ bẻ cái cần điện bên tủ lạnh là lại có điện chạy vào tủ, tiếng máy hút điện phát ra một tiếng rè thật êm cho tôi biết là máy không hư. Nhưng không biết ai đã kéo cái cần sắt này lên để tắt hơi vào tủ? Hồng Loan ư? Vô lý, Hồng Loan biết là trong tủ có xác Văn và cần có hơi điện giữ cho xác chết được lạnh để đánh lừa nhà chức trách kia mà?

Thuý trở xuống khi tôi đã trở về ghế ngồi. Nàng rót cho tôi một ly trà nóng để tôi uống thuốc. Như người tỉnh lại và như chuyện tình cờ, tôi hỏi nàng:

- Thuý tắt điện tủ lạnh kia đây à?

- Dạ... em tắt – nàng có vẻ ngạc nhiên - tắt điện vậy có gì hại không ạ? Bà Văn có nói cho em biết là trong tủ không có gì nên ngắt là nên tắt điện đi cho khỏi tốn điện...

Tôi cười gượng:

- Chẳng cần, loại máy lớn này của Hoa Kỳ cứ phải có điện chạy hoài mới bền. Tắt đi, mở điện lại hoài, máy chóng hư. Thuý tắt điện đi có lâu chưa?

- Em mới tắt hồi nãy... chừng mười mấy...

Nàng có vẻ ân hận:

- Tại em không biết. Em tưởng trong tủ không có gì thì tắt điện đi không sao...

- Cũng không sao. Người mình vẫn quen tiết kiệm nhưng chính ra sài máy điện như người Hoa Kỳ mới đúng cách. Nhưng họ lại đi quá lố, đèn điện với quạt máy của họ để

sáng và cho chạy suốt ngày suốt đêm. Vì họ nhiều đồ, hư là vứt đi thay ngay cái mới. Bên nước họ không có chuyện sửa lại đồ cũ bị hư... Mình nghèo nên chỉ bắt chước họ được phần nào thôi, đâu có bắt chước họ được tất cả...

Tôi nói hươu, nói vượn cho qua chuyện, nhưng Thuý cũng có vẻ tin và thán phục:

- Tôi về phòng nằm nghỉ. Tối nay, đúng bảy giờ mình đi. Đừng quên nghe Thuý...

Như người bị đau tim thật, tôi về phòng nằm dài suốt buổi chiều. Tôi hy vọng Thuý nói đúng về thời gian tủ lạnh bị tắt điện. Nếu nàng chỉ mới tắt điện tủ lạnh có mười mấy phút thì không sao, tủ lạnh có thể giữ được hơi lạnh trong bốn tiếng đồng hồ. Nếu nàng tắt điện từ tối hôm trước thì nguy. Tôi tin là Thuý không nói dối nhưng quả thật nàng có tắt điện từ tối hôm trước và xác Văn nằm trong tủ có bị hỏng vì không có hơi lạnh giữ cho tươi thì tôi cũng đành bó tay, chẳng làm sao cứu vãn được.

Thật không sao học được chữ ngờ. Các cụ đầy kinh nghiệm nói ra câu nào là đúng câu đó. Từ nay, tôi sẽ phải chú ý hơn nữa đến cái tủ lạnh, tôi sẽ chú ý tới nó từng giờ.

Tối hôm đó, tôi đưa Thuý đi coi xi nê. Hồng Loan biết nhưng nàng không tỏ thái độ gì cả. Ban ngày, tôi tìm vài cuốn sổ kế toán của Văn đưa cho Thuý tính lại, Hồng Loan lén lên căn phòng nhỏ của tôi trên ga-ra để cùng tôi sắp đặt kế hoạch. Mỗi ngày, chúng tôi nghĩ thêm ra những chuyện để khai với nhà chức trách. Đồng thời, chúng tôi đặt thêm ra những trường hợp nguy hiểm mới để tìm câu trả lời. Câu chuyện chúng tôi cần thật ăn khớp. Khi nội vụ đã nổ ra, chúng tôi sẽ không còn dịp nào trò chuyện nhiều với nhau nữa.

Đến tối thứ năm, tôi lại hẹn đưa Thuý đi chơi. Hồng Loan lên phòng với tôi từ 3 giờ chiều và tới 6 giờ 30, nàng vẫn chịu ra khỏi phòng. Tôi sốt ruột vì tôi hẹn với Thuý lúc 7 giờ.

Sau cùng, tôi nói:

- Hôm nay, mình đặt kế hoạch như vậy là đủ rồi. Cũng chẳng nên quan trọng hoá nó. Cũng nên dành một phần để tuỳ cơ ứng biến. Tôi cần tắm và đi chơi giải trí...

Tôi cốt nói vậy để đuổi nàng, nhưng Hồng Loan vẫn ngồi yên. Nàng ngồi thu mình trên chiếc ghế bên giường. Đôi mắt nàng nhìn tôi lúc đó có những ánh tinh quái và nét mặt nàng có vẻ chế nhạo:

- Nên lắm. Tối nay tôi đi với anh. Tôi đã bỏ rơi anh mấy ngày nay và tôi rất lấy làm ân hận...

Nàng mỉa mai tôi. Từ ngày có Thuý tới nhà này, tôi mới là người bỏ rơi nàng. Tôi nhìn kỹ mặt nàng và ngạc nhiên khi thấy tình cảm của tôi đối với nàng đã thay đổi khác hẳn. Trước đây, tôi không yêu nàng nhưng tôi phải nhận là tôi thèm muốn nàng. Chỉ cần nhìn thấy tấm thân khêu gợi tuyệt diệu của nàng, chỉ phát điên. Giờ đây, tôi cảm thấy lòng tôi hoàn toàn dửng dưng, nguội lạnh. Nàng có làm gì đi nữa, tôi cũng thản nhiên như thường. Tôi chưa hề hôn môi Thuý nhưng chỉ cần được gần Thuý, tôi đã không còn thèm ân ái với người đàn bà tuyệt đẹp này.

Trong giây phút đó, tôi thấy rõ là tôi đã thoát khỏi mãnh lực của Hồng Loan. Nhờ sự hiện diện của Thuý, sắc đẹp tàn phá của Hồng Loan không còn hấp dẫn được tôi nữa.

Giả vờ như tưởng rằng nàng nói thực, tôi đáp:

- Chúng mình chẳng nên xuất hiện với nhau trong lúc này. Đừng để cho thiên hạ chú ý tới mình...

Như đã tính trước câu nói, nàng tiếp ngay:

- Vậy càng tốt. Chúng mình ở đây với nhau đêm nay... suốt đêm...

- Xin lỗi. Tôi có hẹn nên phải đi...

Duỗi đôi chân dài ra, nàng mỉm cười:

- Cho phép Loan tò mò một chút... Anh có hẹn với ai tối nay đó?

- Một người quen.

- Loan hy vọng người quen của anh không phải là cô ả Thuý...

- Tại sao Loan nói vậy?

- Bởi vì tối nay cô ả đó có việc cần làm. Chắc chắn cô ả không thể bỏ đi chơi được đâu...

Máu nóng bốc lên, tôi nói:

- Tại sao lại không? Tôi và Thuý sẽ đi chơi với nhau tối nay như chúng tôi đã định trước... Không ai có thể phá cuộc vui của chúng tôi.

- Tôi không phá như vì không muốn để anh bị lỡ tàu, tôi báo trước việc đó cho anh biết để anh có thể chọn chương trình giải trí khác. Lịch sự và chiều anh đến vậy là nhất rồi còn gì? Anh nên nhớ rằng tôi chưa hề phải đề nghị với ai... Vậy mà tối nay tôi đã tự ý đề nghị ngủ lại với anh.

Tôi muốn nói: Cám ơn cô. Tôi ngủ với con rắn độc còn đỡ lo hơn là ngủ với một người đàn bà nguy hiểm như cô...

Nhưng thấy câu nói đó quá sỉ nhục, tôi nén được:

- Tôi đã hẹn đi chơi với Thuý...

- Đừng hành động như con nít...

Và nàng cười nhẹ y như tôi là một anh bé con thật sự.

- Quên Thuý đi – nàng nói tiếp, giọng nàng có nhiều âm thanh mỉa mai, vui hơn là giận dữ - Đừng quên rằng lúc này tôi và anh đang cộng tác với nhau để làm một "áp phe" ra tiền. Người con gái đó chẳng giúp cho anh được gì và anh cũng không phải là hạng người để cho cô ta yêu...

Tôi đã thầm cảm thấy Hồng Loan ngăn cản tôi gần Thuý lúc này là có lý, xong tôi vẫn cố cãi.

- Dù cho tôi có yêu cô ta đi chẳng nữa thì có hại gì đến việc làm của chúng mình?

- Hại nhiều lắm chứ? Anh dư biết là có hại mà? Tỷ dụ như tôi yêu một gã đàn ông khác ngay lúc này anh có chịu không? Biết đâu chẳng vì quá yêu mà tôi lại chẳng thổ lộ cho gã đàn ông tình nhân của tôi biết... dù chỉ là biết sơ qua, về cái việc nguy hiểm mà tôi đang làm? Người ta vẫn bảo rằng tình yêu mù quáng mà?

Tôi không thể cãi lý được với nàng, nhất là khi nàng có lý. Tôi lại gắt:

- Tôi cần nghỉ ngơi, yêu cầu cô ra khỏi đây...

Đôi lông mày vòng cung của nàng nhíu lên:

- Làm chi mà dữ vậy? Anh nên nhớ tôi vẫn còn là bà chủ của anh kia mà?

Tôi gằn giọng:

- Nếu cô không đi ngay...

Nàng từ từ đứng dậy và trước khi đi ra khỏi phòng, nàng còn đứng lại ở bên cửa, ném lại cho tôi một câu:

- Thì ra anh đã mê con nhỏ đó. Thật tội cho anh. Tôi không ngờ anh thèm khát đàn bà đến vậy. Cứ động ai là mê ngay người đó...

Tôi cảm thấy tôi thù ghét Hồng Loan như tôi chưa từng thù ai đến như vậy trong đời.

- ----- oOo -----

Tối đó, tôi không đưa Thúy đi chơi được. Tôi ngồi suốt từ tối đến khuya một mình trong phòng cùng với chai rượu. Tôi cay cú tưởng tượng ra cuộc vui mà tôi được hưởng tối nay với Thúy nếu không có sự "kỳ đà cản mũi" của Hồng Loan. Trong thâm tâm, tôi vẫn công nhận hành động của Hồng Loan là đúng, ở vào địa vị của nàng, tôi cũng làm như nàng. Xong tôi vẫn thù ghét nàng. Tôi vẫn cho nàng là nguyên do tất cả những bực dọc của tôi.

Tôi thắc mắc về chuyện Thúy sẽ nghĩ sao về cuộc đi chơi lỡ của tôi và nàng đêm nay. Nàng có bực bội hay không? Nàng nghĩ sao về tôi khi thấy tôi phải nghe lời Hồng Loan? Nàng có nghi ngờ gì tôi với Hồng Loan hay không? Đến 11 giờ đêm, ngồi uống rượu một mình mãi cũng chịu hết nổi, tôi xuống lầu đi lên nhà trên coi hai người đàn bà trên đó đang làm gì? Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hai nàng ngồi trong phòng khách.

Hồng Loan ngồi đọc báo và hút thuốc lá. Cách Hồng Loan không xa, Thúy ngồi cặm cụi cộng trừ một tập hoá đơn dày và ghi vào cuốn sổ những con số. Hồng Loan đã tìm thấy trong phòng làm việc của Vũ Minh Văn được tập hoá đơn và cuốn sổ vô thưởng vô phạt ấy để bắt Thúy làm việc.

Thúy có vẻ vui thích được làm việc. Từ ngày tới đây, nàng chẳng được trao công việc gì gọi là quan trọng để làm. Tình trạng đó có thể làm cho nàng nghi ngờ: Không có sổ sách gì để tính toán, không có văn thư gì cần đánh máy, nàng được mượn về đây để làm chi?

Máy quay đĩa phát ra tiếng nhạc dịu dịu, trầm bổng. Tôi đứng trong bóng tối nhìn Thuý cặm cụi làm việc. Trông nàng thật ngoan. Nàng đúng là hình ảnh người vợ hiền mà từ bao giờ tôi vẫn thường tưởng tượng nhưng không mơ ước vì tin rằng đời mình sẽ chẳng bao giờ được gặp một thiếu nữ như thế.

Tôi đứng đo cho tới lúc tê chân mới trở về phòng. Tôi vào giường ngủ lúc 12 giờ đêm.

Bây giờ, tôi biết rõ là tôi đã yêu Thuý. Tôi yêu Thuý. Tôi yêu nàng bằng một mối tình êm dịu nhưng sâu sa. Tôi cũng biết rằng không những tôi chỉ yêu Thuý mà thôi, tôi còn muốn cưới Thuý làm vợ. Tình yêu của tôi thật cao đẹp, tôi không cảm thấy náo nức muốn ân ái với Thuý như ngày nào tôi đã náo nức muốn được ân ái với Hồng Loan, tôi yêu và muốn sống chung vợ chồng êm đềm, lâu dài với Thuý. Đây là lần thứ nhất trong đời tôi có ý muốn lấy vợ. Trước đây tôi vẫn yên trí là đời tôi sẽ không bao giờ lấy vợ. Nhưng đây chỉ là chuyện trước kia, khi tôi chưa gặp Thuý. Từ giây phút gặp Thuý, đời tôi đổi khác hẳn.

Tôi nằm im trong giường, nghe tiếng gió đêm thổi qua khu vườn vắng. Tâm trí thắc mắc với chuyện không biết tôi có nên tiếp tục yêu nàng vì tính chuyện cưới nàng sau khi thành công trong vụ lừa đảo lớn để lấy bạc triệu của thiên hạ này không? Nếu tôi có 7 triệu đồng bạc, đời tôi sẽ đẹp biết là chừng nào nếu lấy được Thuý làm vợ. Sau khi lấy được tiền và chia tiền, tôi và Hồng Loan sẽ chia tay nhau. Tôi không yêu nàng và nàng cũng không yêu tôi. Sẽ không có ai ngăn cản tôi yêu Thuý và cưới Thuý để sống chung suốt đời với Thuý. Có tiền, tôi và Thuý có thể đưa nhau qua sống ở bên Pháp. Nàng sẽ dễ dàng học hết chương trình và trở thành nữ dược sĩ. Qua Pari, nàng đã

có sở làm. Còn tôi có vốn đủ để mở một nghề thủ công nào đó. Cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ yêu thương nhau ở Pháp, có tiền, có tình yêu, có tuổi trẻ, sẽ đẹp như chuyện trong thần thoại!

Nhưng nếu Thuý tìm biết được sự thực trong đời sống của tôi?

Nếu Thuý khám phá được vụ tôi âm mưu cùng Hồng Loan đánh lừa thiên hạ để lấy tiền?

Chắc chắn nàng sẽ khinh bỉ tôi đến cùng. Nàng sẽ cho tôi là một gã lưu manh dám làm mọi việc bẩn thỉu, dơ dáy nhất để có tiền, người trong trắng ngây thơ như nàng không thể nào gần được một kẻ mà nàng biết là lưu manh, đều giả.

Chẳng thà tôi yêu nàng và xa nàng để nàng không bao giờ biết, thấy bộ mặt của tôi hơn là cứ nhất định găngng để rồi bị nàng khinh bỉ... Trong hai đường đó, tôi chỉ đi được một con đường. Nhiều lúc tôi náo nức nghĩ rằng sẽ có thể không bao giờ Thuý biết được vụ này dù nàng và tôi có chung sống suốt đời với nhau như vợ chồng... Tôi tự bảo không có gì đáng sợ, tôi cứ yêu nàng, đây là dịp may có một không hai trong đời tôi. Có nàng làm vợ, tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ trở thành người đàn ông hoàng. Tôi không thể bỏ lỡ được dịp may ngàn năm một thuở trời cho này...

Tôi cứ nằm trong bóng tối, hút thuốc là và suy nghĩ mãi như vậy gần suốt đêm. Suy nghĩa mà không sao tìm được một quyết định.

Nhiều lúc, tôi nghĩ đến chuyện bỏ tất cả... Bỏ tất cả có nghĩa là bỏ cuộc lương gạt lớn này với cái mục đích giữ cho tôi được lương thiện để xứng đáng với Thuý. Tôi sẽ cố gắng tìm việc làm ăn... Để làm gì? Để khỏi trở thành một lưu manh có hạng và để yêu Thuý, để lấy Thuý làm vợ...

Bỏ vụ này thì có thể được, nhưng tôi lại nghĩ: bỏ vụ này tôi có hy vọng gì để được yêu Thúy? Không có tiền, không có nghề nghiệp gì, làm sao tôi lấy được Thúy làm vợ? Vô hy vọng. Thúy sắp trở thành nữ dợc sĩ. Nàng sẽ qua Pari, kinh thành hoa lệ nhất thế giới và sống ở bên đó. Không tiền, làm sao tôi có thể qua bên đó sống với nàng? Tính đến chuyện không tiền nuôi nàng mà bắt nàng ở lại Sài Gòn với tôi là cả một chuyện vô lý và ngây ngô.

Tôi nằm suốt đêm suy nghĩ và cứ quanh co đi trong những ngõ cụt. Làm bậy để có tiền thì sợ Thúy biết. Thúy khinh. Không làm bậy thì không có tiền đủ để cưới Thúy làm vợ.

Mệt quá, tôi ngủ thiếp khi trời mờ sáng.

CHƯƠNG 9

Trong hai ngày thứ sáu và thứ bảy, tôi không có dịp nào được gần Thúy mà không có mặt Hồng Loan.

Hồng Loan cố tình làm "kỳ đà cản mũi", ngăn không cho tôi được gần riêng Thúy. Và nàng đã thành công.

Tôi bực bội lắm nhưng không thể làm gì được.

Tối thứ sáu, tôi và Hồng Loan soát lại kế hoạch một lần cuối. Nàng có đủ thông minh để biết rằng tôi bực dọc và chán nản. Sự chán nản của tôi có thể có hại nhiều đến kế hoạch sắp đi vào giai đoạn quan trọng nhất. Nàng hỏi tôi bằng một giọng vừa dò xét vừa nặng những nghi ngờ:

- Anh muốn gì bây giờ?

Tôi lắc đầu không đáp.

- Có phải anh muốn hai điều... Một là lấy hết số tiền, hai là lấy luôn con Thúy? Tôi không tin là anh nản chí hoặc anh sợ nguy hiểm.

Bất giác tôi rùng mình...

- Đừng có nói tầm bậy, tầm bạ... Cô đừng gán cho tôi những cái việc mà chính cô muốn làm... Cô mới là người muốn vợ hết cả số tiền...

Nàng mỉm cười mỉa mai:

- Tôi nói trước, ... tôi không phải là hạnh đàn bà để anh lừa dối đâu... Anh mà qua mặt tôi, anh sẽ hối hận.

Mặc dù hai chúng tôi xung đột và thù ghét nhau, kế hoạch của chúng tôi có vẻ tiến hành trơn tru đúng như sự dự định của chúng tôi. Không cần may mắn gì nhiều, chỉ

cần đừng gặp xui xẻo bất ngờ, chúng tôi tin rằng chúng tôi sẽ thành công đúng như ý muốn.

Lần cuối cùng sau khi kiểm tra lại toàn bộ kế hoạch với nàng, tôi nói:

- Tôi tin là chúng mình sẽ thành công... cô đừng quên rằng cô sẽ khai trước cảnh sát sau tôi. Như vậy có nghĩa là cô phải khai đúng những gì mình đã qui định với nhau. Đừng có cao hứng bày đặt thêm chi tiết, dù là chi tiết nhỏ... Nhất là đừng có ngán sợ khi bị cảnh sát hỏi vặn. Họ có nghi ngờ cũng mặc họ. Họ có thể nói là tôi đã khai điều này, điều nọ để gài bẫy cô. Dù họ có làm có nói gì đi nữa mặc họ, cô cứ nhất định khai đúng như gì mình đã định.

Nàng ném cho tôi một cái nhìn lạnh băng như đá:

- Tin đi. Người có thể bị hoang mang và bối rối để rồi mất tinh thần khi gặp cảnh sát không phải là tôi. Anh nên cẩn dặn anh và nên sợ... anh thì hơn.

Không muốn có sự xung đột với nàng làm cho tình trạng căng thẳng thêm trong khi cuộc thực hiện kế hoạch sắp đi vào giai đoạn nguy hiểm và quyết liệt nhất, tôi dàn hoà:

- Loan cũng có thể yên tâm về tôi. Tôi sẽ hết sức cẩn thận và cố gắng...

Nàng đứng dậy:

- Tôi ở nhà một mình buồn nên có biểu Thuý nó ở nhà với tôi. Anh đừng tính chuyện đưa nó đi chơi đêm nay mà mất công...

Nàng dừng lại ở cửa phòng để tiếp:

- ... Bỏ tôi một mình ở nhà với... người đau và... cái tủ lạnh, anh không thấy lương tâm cắn rứt ư? À, mà tôi thật

ngớ ngẩn... Anh đâu còn có lương tâm nữa để mà bị lương tâm cắn rứt...

Tôi nhịn thua nàng.

Sự thực thì dù cho đêm nay, tôi có không bị Hồng Loan phải quấy, dù tôi có thể đưa Thuý đi chơi, đi ăn, đi nhảy được, tôi cũng không thấy sốt sắng gì. Tinh thần tôi đang bị căng thẳng tới tột độ. Tôi như một sợi dây đàn bị căng quá sức doạ đứt phăng bất cứ lúc nào. Trong tình trạng thần kinh căng thẳng này, tôi không dám đi chơi với Thuý, tôi có thể nói gì hoặc có thái độ gì đó làm cho Thuý nghi ngờ.

Những ngày sắp tới làm cho tôi lo sợ. Cũng nghĩ đến ngày mai, tôi càng thêm kinh sợ nhưng không nghĩ tới không được. Tôi chỉ còn được tương đối yên thân một ngày chủ nhật nữa mà thôi. Tối mai, tôi sẽ đóng giả là Văn, theo Hồng Loan xuống lầu, đi ra xe hơi để lên Đà Lạt. Hồng Loan sẽ dàn xếp cho đèn trong nhà chỉ mờ sáng, cho Thuý đứng xa tận trong cửa phòng trông nhìn ra và Thuý sẽ thấp thoáng thấy một người đàn ông mà nàng yên trí là ông chủ đi cùng bà chủ ra khỏi vi-la. Thuý sẽ khai với nhà chức trách khi có cuộc điều tra là suốt tuần lễ Vũ Minh Văn bị đau nằm trong phòng và tối chủ nhật, chính mắt nàng trông thấy Văn ra khỏi vi-la.

Tôi biết là kể từ sáng thứ hai, vi-la sẽ chật ních những cảnh sát và tôi sẽ không có một phút nào được yên ổn. Tôi phải đương đầu với họ... Một mình tôi phải đương đầu với cả một tổ chức lớn gồm cả chục ngàn người, những người khôn, nhiều kinh nghiệm với nghề vạch mặt bọn định lừa gạt họ...

Tôi sẽ phải đương đầu với họ, phải lừa họ và tôi phải thắng họ.

Nhân vật nguy hiểm nhất: là tôi – và cả Hồng Loan nữa - sẽ phải đối phó kể từ sáng thứ hai đây là Trần Tiến Vinh, Trưởng Ban Điều Tra của Công Ty Bảo Hiểm Tín Nghĩa. Bây giờ đây tôi có thể đi qua mặt năm bảy cảnh sát viên mà vẫn đứng đưng như không, nhưng sau khi xác chết của Vũ Văn Minh được tìm thấy, tôi sẽ là kẻ bị họ nghi ngờ.

Nhưng tôi nhất quyết không để bị thua. Tôi tin chắc ở kế hoạch của tôi. May mắn đã tới với tôi. Tôi không thể bỏ lỡ dịp may ngàn năm một thuở.

Tối thứ sáu, tôi đi chơi một mình. Tôi vào một dancing gọi hết em ca-ve nọ tới em ca-ve kia ngồi bàn. Sau này, nếu cảnh sát điều tra về cuộc sống của tôi trong thời gian vài ngày trước khi xảy ra án mạng, họ sẽ thấy tôi là một thanh niên bình thường. Thanh niên độc thân như tôi là phải thích đi nhẩy. Nếu tôi ở rịt trong vi-la, không đi ra ngoài nửa bước, tôi sẽ bị họ nghi ngờ.

Chiều thứ bảy, tôi lại ngồi trong chiếc Mercury, lái lên Định Quán. Với tốc độ lái xe trung bình là 70 cây số một giờ. Tôi nhìn đồng hồ và ước lượng vào tối chủ nhật, tôi và Hồng Loan sẽ mất 1 giờ 45 phút để từ Sài Gòn tới trại cây trong rừng. Chúng tôi sẽ đi vào lúc 7 giờ 30 phút tối. Vào giờ đó, trời còn tranh tối tranh sáng, nghĩa là chưa tối hẳn để bật đèn sáng trong nhà.

Tối thứ bảy, tôi cũng đi nhẩy. Tôi về nhà vào lúc 1 giờ sáng. Vi-la tắt đèn tối om. Tôi vào giường nằm nhưng - mắt cứ mở không sao ngủ được - Tôi hút thuốc lá liên tiếp. Khói thuốc quá nhiều trong mạch máu càng làm tôi bị mất ngủ. Tôi tự hỏi không biết đêm nay Hồng Loan có ngủ được không? Hay nàng cũng nằm trong bong tối hút thuốc lá liên miên như tôi? Rồi tôi lan man nghĩ đến xác Văn năm co quắp trong tủ lạnh. Tôi tự thán phục tôi đã

nghĩ cách giữ xác Văn được tươi trong tủ lạnh một cách thần sầu...

Đêm nay tôi cũng nằm trần trọc gần sáng đêm. Để không bị ngủ muộn, tôi dậy ngay từ lúc 5 giờ sáng, giờ tôi ngủ thiếp đi. Tôi đun nước pha cà phê cho tỉnh và ngồi trước cửa sổ mở toang đón khí lạnh của ban mai.

Vào lúc 6 giờ 30, tôi trông thấy thoáng bóng đàn bà trong căn phòng nhỏ được dùng làm phòng nấu ăn trên nhà trên. Tôi nhìn kĩ hơn: người đó là Thuý. Chắc giờ này Hồng Loan đang còn ngủ, tôi vội lên nhà trên để nói chuyện với Thuý.

Thuý gọn ghẽ trong bộ quần áo trong nhà bằng nylon xanh trông thật đáng yêu. Muốn biết người con gái có sạch sẽ, có chăm chỉ hay không, chỉ cần quan sát nàng ta buổi sáng sớm sẽ thấy ngay. Đàn bà, con gái có thể che dấu con người thật của họ bằng phấn son, bằng y phục, nhưng họ phải có thì giờ để làm cái việc trang hoàng giả dối đó. Sáng sớm vừa ngủ dậy, họ không thể, họ chưa kịp che dấu những bê bối thật sự của họ.

Làn da mặt của Thuý không có qua một lớp phấn son nào, làn da đó trắng hồng đúng như các cụ vẫn nói "da trắng như trứng gà bóc", tóc nàng chải gọn lên sau đầu để lộ cái ót trắng và thanh. Nàng bận cái áo hở cổ, hở trọn cánh tay. Tôi nhìn thấy những sợi lông măng mướt mướt trên cánh tay nàng.

Tôi nhận thấy ngay trong mắt nàng nhìn tôi hôm nay có một vẻ gì khác lạ, y như nàng mới nhìn thấy tôi sáng nay là lần đầu. Sau vài câu trao đổi thông thường, chợt nàng hỏi tôi:

- Anh có chuyện gì lo nghĩ, phải không anh?

Tôi vội chối:

- Có gì đâu. Sao Thuý lại nghĩ rằng tôi đang có chuyện gì lo nghĩ?

- Em... cảm thấy như vậy. Và... còn một chuyện này nữa.....

Nàng ngập ngừng:

- ... Nếu không phải, anh đừng giận em thì em mới nói....

- Tôi không giận Thuý đâu. Có chuyện gì làm Thuý thắc mắc về tôi, Thuý cứ nói đi...

- Em thấy dường như... - nàng hạ thấp giọng như sợ có người đứng ở phòng ngoài nghe tiếng ... - ... Bà Văn... yêu anh....

Tôi bàng hoàng cả người:

- Sao! ... Thuý nói bà Văn à? Bậy nào...

Vẻ mặt giận dữ của tôi lúc đó làm cho nàng sợ hãi:

- Thuý đã xin anh đừng giận kia mà....

Nếu tôi nổi nóng lúc này, tôi sẽ làm một việc vô cùng dại dột. Tôi sẽ làm cho Thuý tin chắc rằng nàng đã đoán đúng. Nếu nàng khai với cảnh sát là nàng nghi Hồng Loan và tôi có tình với nhau, hoặc nàng chỉ cần khai rằng nàng thấy dường như Hồng Loan yêu tôi thôi, cảnh sát sẽ tin lời nàng ngay tức khắc. Tôi cần phải dụi dàng và khéo léo dung lời đánh tan hiềm nghi của Thuý.

Tôi gượng cười:

- Không giận nhưng bực mình... Không đời nào có chuyện đó. Ông Văn với tôi là bạn. Ông giúp đỡ tôi nhiều, đời nào tôi lại táng tận lương tâm...

Nàng khổ sở ngắt lời tôi:

- Thuý co nói rằng... anh có tình ý gì với bà Văn đâu? Thuý chỉ thấy là bà Văn dường như thầm yêu anh mà không để ý nên không thấy. Rõ ràng là bà ấy ngăn cản không cho em được gần anh... Việc đó rõ quá mà... Anh bình tĩnh lại sẽ thấy ngay... Sau mấy tối anh đưa em đi chơi, bà ấy biết... Bà tìm những sổ sách cũ rích từ đời nào ra cho em làm. Bà ở bên em suốt ngày. Bà chỉ rời em khi em vào giường ngủ. Rõ ràng là bà không muốn cho em được gần riêng anh... Có mù mới không thấy là bà... yêu anh...

Giá trị cá nhân tôi càng tăng trước mắt Thuý vì việc này nàng cho là Hồng Loan yêu tôi và nàng hãnh diện vì việc tôi không đáp ứng tình yêu của Hồng Loan, tôi lại yêu nàng.

Dù biết là mất công vô ích – Thuý không phải là người ngu đần để tôi có thể nói gì nàng cũng tin, tôi hi vọng rằng mai đây, khi vụ án mạng nổ bùng ra, nàng sẽ hiểu rằng, nếu nàng khai với cảnh sát là bà Văn có tình với tôi, nàng sẽ gây cho tôi nhiều phiền nhiễu – tôi vẫn phải cải chính:

- Thuý lắm đấy. Không những là bà Văn không yêu tôi, bà còn ghét cay ghét đắng tôi nữa là khác. Nếu không có ông Văn nhất định giữ tôi ở lại, bà đã đuổi tôi ra khỏi cái nhà này từ lâu rồi. Tôi cũng nhận thấy là mấy hôm nay, bà tìm cách ngăn không cho tôi gần Thuý và phá đám tụi mình, nhưng bà làm vậy không phải vì yêu tôi mà là vì ghét tôi, bà phá cho tôi tức... Vậy thôi....

Lời giải thích của tôi không làm cho Thuý nghĩ khác trước mấy về Hồng Loan và tôi. Song, nàng có thừa lễ độ để không nói thẳng ra rằng: "Tôi không tin!". Nàng suy nghĩ vài giây rồi liệng ra trước mặt tôi trái bom thứ hai:

- Có thật là ông Văn vẫn có mặt ở vi-la này từ mấy hôm rày không, anh?

Câu hỏi đề cập đến sự việc quá quan trọng: Thuý ngoài việc nghi rằng Hồng Loan có tình ý gì với tôi, còn nghi rằng không có Vũ Văn Minh ở trong nhà này. Nàng nghi đúng, nhưng nếu tôi không thuyết phục được nàng, nếu mai đây nàng khai với cảnh sát: "Tôi thấy dường như ông Văn đã biến mất từ lâu..."

Choáng váng, tôi ấp úng:

- Cái chi? Thuý nói sao? Ông Văn vẫn ở trên lầu mà? Ông đau...

Cổ họng tôi khô như gỗ và mồ hôi lạnh toát ra trong người tôi.

Thuý nhìn tôi dò xét:

- Anh có chắc chắn là ông Văn hãy còn ở trong phòng của ông hay không? Em thấy bà ấy có vẻ lạ lạ làm sao ấy... Suốt ngày, suốt đêm, em chẳng thấy nghe qua một tiếng động nào trong phòng ông, trừ những lúc bà Văn vô đó. Em nghĩ rằng ông đã đi vắng từ lâu rồi, ít nhất ông cũng đi khỏi nhà này trước ngày em tới. Nhưng vì một lý do nào đó, bà Văn vẫn cứ nói là ông hãy còn ở nhà...

Tôi gượng cười:

- Chuyện đó thì Thuý đa nghi quá đấy. Ông bệnh mà. Nằm ngủ lơ mơ cả ngày. Thuý không thấy thỉnh thoảng tôi cũng vô phòng thăm ông sao? Tôi nói dối Thuý là ông còn ở nhà làm chi?

- Nếu anh nói là anh có thấy ông nằm trong phòng thì em tin... Nhưng em chắc là em không ở đây lâu được đâu anh à... Không khí trong nhà này có cái gì làm em sờ sợ... Em... em thú thực với anh... em không ưa bà Văn...

Thấy nàng chuyển câu chuyện qua đề tài khác, tôi tiếp lời vội vã:

- Tôi cũng không làm ở đây lâu đâu. Chỉ vì tình nghĩa với ông Văn nên tôi ở lại giúp ông, nhất là lúc ông đang đau. Nhưng cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, ông sẽ lên Đà Lạt dưỡng bệnh và chắc chắn ông sẽ phải ngưng mọi công việc. Rất có thể hai chúng mình cùng đi tìm chỗ làm ở sở khác. Tôi cũng nói thực với Thuý một chuyện này....

Đôi mắt đẹp của nàng mở lớn:

- Chuyện chi rứa anh?

- Tôi gắng chờ đợi được lãnh một khoản tiền của bà cô ruột tôi mới chết để lại. Khoản tiền với người khác có thể không mấy lớn nhưng với tôi thì có thể dùng để làm một cái vốn gây dựng một cơ sở làm ăn riêng của tôi. Hi vọng với số tiền làm vốn ấy, tôi sẽ có điều kiện để làm chủ cuộc đời mình: Và tôi sẽ cố gắng làm việc để tiến triển. Chờ cho tới ngày Thuý học xong, Thuý trở thành dược sĩ, tôi có thể gặp lại Thuý... và...

- Và sao anh?

- ... Và nếu lúc đó... chưa có người nào có cái diễm phúc được Thuý nhận làm chồng chưa cưới của Thuý, tôi sẽ đánh bạo xin cưới Thuý...

Nàng lặng nhìn tôi rất lâu. Tuy nét mặt nàng vẫn bình tĩnh song tôi cũng thấy rõ là nàng đang bị xúc động mạnh. Tôi sung sướng khi thấy là nàng cũng yêu tôi, những lời chúng tôi sắp trao đổi trong buổi sáng sớm này, sẽ là những lời hứa hẹn của cặp vợ chồng sắp cưới, của đôi người trẻ tuổi yêu thương nhau.

Một lúc sau nàng mới hỏi:

- Anh nói thiệt với Thuý đó chứ? Anh không nói câu đó với tất cả những cô anh đã gặp chứ?

- Những việc xảy ra sau này sẽ cho Thuý thấy là tôi không lừa dối Thuý. Thực sự thì tôi đã gặp nhiều người đẹp như Thuý và có những người còn đẹp hơn cả Thuý nữa. Song tôi chưa từng yêu ai, tôi chưa từng có ý muốn cưới xin ai làm vợ. Trước khi gặp Thuý, thực tình tôi vẫn tin rằng đời tôi sẽ không bao giờ có chuyện lấy vợ...

Khi nói với nàng những lời này, tôi thành thật như chưa bao giờ tôi thành thật đến thế. Tôi nói dối nàng về chuyện Vũ Minh Văn, về gia tài của bà cô, và Hồng Loan. Song, tôi hoàn toàn thành thật về chuyện tôi yêu nàng và muốn cưới nàng làm vợ.

- Nhưng tôi cũng không muốn tình yêu của tôi làm thay đổi cuộc đời của Thuý – tôi nói tiếp - ... tôi muốn Thuý tiếp tục vừa đi làm vừa đi học như bây giờ, Thuý cứ tính chuyện đi Pháp. Rất có thể tôi sẽ có tiền để cùng sang Pháp sống với Thuý mà cũng rất có thể là tôi sẽ chẳng hưởng được một đồng nào trong gia sản để lại của cô tôi... Cho nên...

Tình yêu phát xuất từ trái tim nàng đưa lời nói lên môi. Nàng kêu lên:

- Em yêu anh... Em chờ anh suốt đời em... Anh biểu em làm gì, em cũng làm.

Sau câu nói hiển dâng tất cả đó, chúng tôi không còn gì để nói với nhau nữa. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, và tôi đặt lên làn môi hồng của nàng chiếc hôn yêu đương, hứa hẹn đầu tiên. Tôi cũng xúc động kém gì nàng, vì đó cũng là chiếc hôn trong trắng thứ nhất trong đời tôi.

Chỉ có điều làm tôi sợ hãi... Đó là điều tôi hôn người thiếu nữ tôi yêu chân thành, người vừa nhận làm vợ tôi... ở gần

một cái tủ lạnh bên trong có một xác người nằm co quắp. Tôi không kể lại cho Hồng Loan nghe sự nghi ngờ của Thuý việc Vũ Minh Văn không có mặt ở trong vi-la. Tôi hi vọng vì yêu tôi, Thuý đã tin khi tôi nói rằng Vũ Minh Văn vẫn nằm ở trong phòng riêng. Lẽ tất nhiên là Thuý không nghi Vũ Minh Văn, người đàn ông mà nàng chỉ nghe nói chứ chưa từng trông thấy mặt, đã bị giết. Nàng chỉ nghi rằng hắn đã lánh mặt đi đâu đó như để trốn nợ chẳng hạn, nhưng tôi sợ có thể vì tò mò, nàng sẽ nhìn kỹ lúc tôi giả làm Vũ Minh Văn đi theo Hồng Loan xuống lầu để ra xe đi Đà Lạt... Nếu nàng nhìn ra tôi thì thật là nguy hiểm. Nhưng tôi không còn cách nào hơn. Đành trông vào may rủi...

Hôm nay đã là ngày chủ nhật cuối cùng. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi, kế hoạch của tôi và Hồng Loan sẽ đi vào giai đoạn thứ hai. Sau đó vi-la này sẽ có những chuyên viên điều tra lành nghề của cảnh sát xuất hiện. Sau nữa là sự có mặt của nhân vật Trần Tiến Vinh, trở ngại lớn nhất trên đường đi tới giàu sang bạc triệu của tôi...

Con đường có thể đưa tôi đi tới giàu sang mà cũng có thể đưa tôi vô khám lớn Chí Hoà, đưa tôi ra Côn Đảo...

Buổi chiều Chủ nhật, tôi gặp mặt Hồng Loan trong phòng riêng của tôi trong lúc Thuý ngồi cặm cụi làm sổ. Chúng tôi gặp nhau không phải là để bàn bạc gì thêm; chúng tôi đã thuộc lòng những thứ cần làm, cần nói sẽ làm, sẽ nói, chúng tôi chỉ gặp nhau để xác định rằng phần hai của kế hoạch sẽ được thực hiện đúng như dự định, nghĩa là lúc 7 giờ 30 tối nay, Hồng Loan sẽ đưa Vũ Minh Văn - tức là tôi - ra khỏi phòng để ra xe đi Đà Lạt. Từ giờ đến lúc đó, nàng có bốn phận phải soạn đồ dùng và quần áo của Văn vào một cái va li, soạn một ít quần áo riêng của nàng vào

một cái va li nhỏ hơn – nàng sẽ nói với Thuý là nàng ở lại Đà Lạt vài ngày chờ quyết định của bác sĩ - để sẵn cái áo parverse và cái nón nỉ của Văn ở trong phòng để tôi đội đi.

Tôi nằm dài trên giường, hút thuốc lá chờ đợi buổi chiều dài lê thê đi dần vào tối.

Tới 6 giờ 30, trời chuyển mưa. Tôi lén vào phòng riêng của Văn trong lúc Hồng Loan giữ chân Thuý trong bếp. Bộ y phục của Văn đã được để sẵn bên giường, tôi lấy bận và soi kiếng. Người tôi và Văn cao, to ngang nhau, tôi bận quần áo của Văn tạm gọi là vừa. Đội cái nón nỉ lên đầu, khoác cái áo lạnh bên ngoài và cúi mặt đi theo dáng đi của người bệnh bên Hồng Loan, tôi tin rằng Thuý sẽ không nhìn ra tôi.

Tôi đi đi lại lại như một con thú sa bẫy trong phòng. Thần kinh tôi bị căng thẳng tới tột độ đe dọa phản lại tôi, tim tôi lúc đập thật mau, hỗn độn, lúc thì uể oải. Máu tôi chạy không đều. Chỉ còn một đêm nữa thôi, đời tôi sẽ hết yên tĩnh, sẽ có rất nhiều người lạ, những người tàn nhẫn, xen vào đời tôi mà tôi phải chấp nhận họ. Tôi như người đứng trước một hố bùn, và biết rằng mình sắp phải nhảy vào đó, và bùn sẽ ngập tới cổ tôi. Nhảy vào đó và làm sao lên được, nếu không thì chết.

Tôi nghĩ đến Thuý và cố tưởng tượng ra cuộc sống chung hạnh phúc của tôi và nàng sau này, khi tôi đã có tiền. Tôi thành thật nhận rằng nếu không có Thuý, nếu không có những ngày thần tiên sống bên Thuý mà tôi tưởng tượng ra đó, rất có thể trong những giây phút cuối cùng tôi đã bỏ cả.

Hồng Loan xuống ga ra đem chiếc Mercury tới đậu ở cửa trước. Nàng có vẻ thản nhiên và tự chủ, tươi trẻ nữa là

khác trong bộ áo đầm màu xanh nhạt. Vài phút sau, nàng bước vào phòng:

- Xong cả chưa?

- Xong – nàng đáp – chúng mình có thể đi được rồi.

- Dưới đó sao?

- Đèn sáng mờ. Căn dặn kỹ rồi, cô ả sẽ đứng trong cửa phòng bếp ngó ra.

- Hồi hộp không?

Tôi nhìn mặt nàng. Mắt nàng sáng long lanh, và mặt nàng lạnh như mặt đá tượng.

- Chút đỉnh.

Nàng đột ngột:

- Chính anh là người bày đặt ra vụ này. Coi bộ anh không mấy sốt sắng thực hiện cái kế hoạch do chính anh đặt ra. Muốn thành công, muốn sờ được tiền, đừng nghĩ tới con bé đó nữa...

- Đừng có gây chuyện.

Tôi quay mặt đi. Chừng nửa phút sau, tiếng nói của nàng vang lên sau lưng tôi.

- Sao? Bây giờ có đi hay không?

Không đáp, tôi chỉ gật đầu. Nàng trao áo mũ của tôi. Bận xong, nàng mở cửa. Tôi vịn vào tay nàng, chúng tôi đi chậm chậm xuống lầu.

Đỡ tôi xuống thang lầu. Hồng Loan nói nhỏ nhỏ những lời đàn bà thường nói với người đàn ông đau yếu: "Chậm chậm chút... vịn vào vai em mà đi... Bước xuống... đó đó... cẩn thận té". Trong khi đó, hai chân tôi nặng như đá đeo, mắt tôi hoa và ngực tôi đập mạnh như trống đánh khi có giặc tới ở làng quê, lúc đó chỉ cần có một tiếng động

mạnh như tiếng người bắt thần la lên, hoặc có một người lạ nào xuất hiện, tôi cũng có thể ngã xuống đất đi...

Hồng Loan đã mở hé cửa lớn. Xuống tới chân cầu thang, tôi trông thấy chiếc xe đậu bên ngoài. Hồng Loan đậu xe vừa khéo để người đứng trong nhà chỉ vừa vặn trông thấy phần cuối của xe.

Nàng đưa tôi vào xe ngồi yên rồi mới trở lại nói mấy câu dặn dò cuối cùng với Thuý. Tôi nghe loáng thoáng: "Thuý cứ ở nhà. Quang hẳn về ngay đó... Sáng mai, tôi sẽ từ Đà Lạt gọi điện thoại về cho biết tin..."

Hồng Loan lái xe. Chúng tôi không nói với nhau một tiếng nào trong khi xe vẫn còn ở trong thành phố. Khi xe chạy vào xa lộ, gió thổi mát vào xe dường như làm cho Hồng Loan dễ chịu, nàng nói câu đầu tiên:

- Anh có chuyện gì rắc rối với con nhỏ phải không?

Nàng dung hai tiếng "con nhỏ" đầy khinh mạn để gọi Thuý. Nếu là lúc khác, có thể tôi đã cự nàng, nhưng vì tôi hãy còn xúc động, tôi đành im. Tôi ngồi xuôi xị, vành nón nỉ vẫn sụp xuống mắt và cổ áo paraverse vẫn bẻ lên cao. Tuy tôi không hề để lộ một cử chỉ hay một lời nói gì để Hồng Loan có lý do nghi ngờ về Thuý nhưng nàng vẫn đoán được có chuyện gì đó giữa Thuý và tôi làm tôi lo âu. Một lần nữa, kinh nghiệm sống lại cho tôi thấy rõ đàn bà, nhất là những người đàn bà đa tình, có một linh khiếu tự nhiên thật bén nhạy.

Tôi phải nói để trấn tĩnh Hồng Loan, và cũng để trấn tĩnh tôi:

- Có gì đâu. Tôi chỉ hơi lo chuyện cô ta ở nhà một mình, nhà vắng, có thể cô ta sợ hãi đâm ra suy nghĩ nọ kia... Về cái tủ lạnh thì yên trí là cô ta không đụng tới rồi...

Nhưng Hồng Loan không nghĩ như tôi nghĩ, nàng vẫn nghĩ rằng tôi đã yêu mê mết Thuý và tôi có thể tiết lộ với Thuý một vài bí mật.

Giọng nàng sắc như dao khi nàng nói:

- Tôi rất không bằng lòng về việc có mặt một người thứ ba ở trong nhà... Chính anh bày ra chuyện đi mượn thư ký để rồi anh mê nó... Tôi thật không ngờ anh lại đỏi đàn bà đến vậy...

- Thôi mà... Lúc này không phải là lúc cô trách tôi về chuyện lắm cảm ấy... Đừng lái xe chạy mau quá... Chạy quá tốc lực cảnh sát công lộ chặn lại biên phạt thì hư hết bây giờ...

Nàng cho xe chạy chậm lại.

Nhưng nàng vẫn chưa chịu bỏ cái ý nghĩ đang ám ảnh nàng:

- Con nhỏ đó có vẻ tinh quái lắm... Thế nào nó cũng làm phiền mình sau này...

- Không sao đâu! Đừng lo...

- Vì anh mê nó... Vì nó mê anh nên anh không thấy lo... Tôi lo đây là lo cho tôi, không phải lo cho anh. Nó ghét tôi... Nó có thể khai những điều có lợi cho anh mà có hại cho tôi...

- Tôi với Hồng Loan là một. Có cái gì có hại cho Loan mà lại có thể lợi cho tôi được?

- Biết đâu được? Tôi có cảm tưởng như con nhỏ đó nó biết là không có Văn ở trên phòng....

Câu nói của nàng làm tôi lạnh xương sống:

- Tại sao Loan lại nghĩ vậy?

- Nó không dám hỏi thẳng tôi... Vì chính tôi nói với nó là ông chồng tôi đau, nằm trong phòng trên lầu... Nó nghi nhưng nó không thể hỏi thẳng tôi rằng: "bà nói ông nhà nằm ở trên lầu, nhưng bà nói thực không đó...? "... Song, tôi thấy rõ là nó nghi... Nó có nói gì về chuyện đó với anh không?

Tôi nói dối:

- Không!

- Lạ thiệt...!

- Thôi... đừng suy nghĩ nhiều nữa... Loan cứ đúng như kế hoạch đã định mà làm. Cho đến lúc này, tôi thấy rằng chúng mình đã gặp nhiều may mắn, tôi không thấy có một triệu chứng xấu nào cả... Tôi tin chắc chúng mình sẽ thành công... Loan chịu khó chú ý vào việc lái xe... Ban đêm họ chạy nhanh lắm đó....

Chưa đầy ba mươi phút kể từ lúc xe ra khỏi vi-la, chúng tôi đã đi hết xa lộ. Quốc lộ I vắng tanh. Tôi nhìn đồng hồ trong xe, đôi kim chỉ 7 giờ 55 phút. Chúng tôi sẽ tới địa điểm vào lúc 8 giờ 45 phút. Tôi ước lượng sau khi làm xong hết mọi việc, tôi sẽ có mặt ở vi-la vào lúc 10 giờ, vừa vặn để gặp lại Thuý trước khi nàng vào phòng đi ngủ.

Sau khi gặp 7 cái xe chạy ngược chiều, chợt tôi nghe Hồng Loan nói:

- Có cảnh sát đuổi theo...

Tôi giựt mình, lập tức mồ hôi tháo ra đầm đìa trong người tôi. Tôi vội ngoài cổ nhìn ra cửa sau của xe, Hồng Loan nói đúng, có một cảnh sát viên công lộ chạy xe máy dầu đang phóng theo xe chúng tôi.

Tôi vội nói nhỏ:

- Chạy chậm lại, cho nó qua mặt...

Hồng Loan cho kim tốc độ xuống còn 50 cây số giờ nhưng người cảnh sát với xe máy dầu vẫn chạy sau xe chúng tôi. Không phải y đuổi theo mà dường như y cũng không muốn qua mặt.

Hồng Loan hơi cuống:

- Làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ?

Tôi cố trấn tĩnh:

- Đừng sợ. Có thể hấn đi tuần đường thường lệ... Nhưng cũng không thể để cho hấn chú ý tới xe của mình...

- Vậy thì làm sao? Làm sao?

- Cứ bình tĩnh... Cứ chạy như thường... Chậm thôi... nhưng đừng chậm quá... 50 là vừa...

Tuy luôn miệng bảo nàng đừng sợ, đứng cuống, tôi còn sợ, còn cuống hơn nàng nhiều. Sự xuất hiện của viên cảnh sát này là một sự kiện ở ngoài kế hoạch và ngoài sự tiên liệu của tôi. Đã sắp tới quãng đường được tôi chọn làm nơi xe Hồng Loan và Văn bị bọn côn đồ chặn lại, bắt rẽ vào rừng... Nếu người cảnh sát này cứ chạy theo xe chúng tôi trong năm phút nữa, xe sẽ ra khỏi đoạn được chọn. Người cảnh sát này sẽ nhớ tới chiếc xe Huê Kỳ lộng lẫy với hai người ngồi bên trong mà anh gặp, anh sẽ khai là vào giờ đó, trên đoạn đường đó, anh vẫn thấy xe chạy ngon và không thấy có xảy ra bắt cóc gì cả. Đồng thời, chúng tôi cũng không thể dừng xe lại để cho anh vượt qua. Đoạn đường này quá vắng. Nếu xe ngừng lại, người cảnh sát sẽ có bốn phàn tới hỏi xe co hư gì không?

Nếu hấn thấy khả nghi mà hỏi giấy hai kẻ đi trong xe nữa thì nguy. Tôi không mang theo căn cước của Vũ Minh Văn đi. Chiếc ví da của hấn vẫn còn nằm trong túi áo hấn.

Trong cơn nguy cấp ấy, Hồng Loan bối rối hơn. Nàng rất may, viên cảnh sát công lộ đang chạy xe tà tà như đi hóng mát sau xe chúng tôi như chợt nhớ ra việc gì cần làm, anh ta cho xe chạy vọt lên qua mặt xe chúng tôi. Chỉ một thoáng sau, xe anh đã mất hút trên con đường rải ánh trăng dài thẳng tắp trước mặt.

Tôi thở ra một hơi dài khoan khoái. Hồng Loan cũng thở mạnh ra như tôi. Nhìn sang nàng, tôi thấy mồ hôi ướt lấm tấm trên trán nàng nhưng bây giờ bàn tay nàng đặt trên bánh lái đã nới lỏng ra...

Nàng khẽ hỏi tôi:

- Bây giờ sao đây? Sắp tới nơi chưa?

Tôi vội đáp:

- Sắp tới nơi rồi đó. Cứ chạy chậm như vậy, để tôi nhìn đường...

Tôi chú ý nhìn sang bên đường tìm con đường dẫn rẽ vào xưởng cưa.

Chỉ mười phút sau, xe chúng tôi đến nơi. Tôi chỉ cho Hồng Loan lái xe theo con đường đất vào rừng. Chỉ năm phút sau đó, chúng tôi tới trước hàng rào dây thép gai của xưởng cưa. Hồng Loan tắt máy xe, tắt đèn và bước ra khỏi xe, tôi cũng bước ra đứng bên nàng.

Rừng đêm tuy giờ này chưa khuya lắm nhưng vì hoang vắng nên yên lặng một cách lạ lùng. Đã quen sống những đêm ồn ào, đông người ở thành phố, chúng tôi đứng ở đây cảm thấy rờn rợn. Đêm đã bắt đầu sáng trăng. Trăng lạnh như nước chan hoà chảy trên vai, trên đầu chúng tôi.

Tôi chỉ dẩy nhà mái tôn nằm yên dưới ánh trăng:

- Mình lên đó.

Trời đêm lạnh và ở rừng vậy mà người tôi ướt đẫm mồ hôi.

Trái tim tôi đập mạnh trong lồng ngực.

Tôi đi theo Hồng Loan qua sân cỏ lên thềm gỗ của căn nhà. Có lúc tôi hoa mắt lảo đảo muốn té.

Tôi tới lay cánh cửa. Cửa đóng, có xích dằng hai cánh với nhau và khoá ngoài. Tôi rút đèn bấm ra và chiếu qua cửa sổ vào nhà. Trong nhà, cảnh tượng vẫn y như ngày nọ. Tôi để Hồng Loan đứng đó, quay trở lại xe tìm cái búa tôi cất trong đó. Cầm búa trở lại tôi đập mạnh mấy cái vào cái khoá cửa. Khoá rỏ tiền rời xích ra ngay.

Tôi mở cửa:

- Vô đi...

Hồng Loan theo tôi vào nhà. Tôi cầm đèn bấm rọi quanh phòng. Trên bàn có đặt cây đèn dầu, song tôi bảo nàng:

- Đừng thắp đèn. Người đi ngoài đường có thể trông thấy trong này. Và lại mình cũng chẳng cần dùng gì tới đèn.

Hồng Loan đứng yên, nhìn quanh. Tôi nghe tiếng thở của nàng nhanh và ngắn.

Tôi đặt cây đèn bấm lên mặt bàn để vầng ánh sáng chiếu vào mình nàng rồi rút trong túi áo ra hai sợi dây thừng. Hồng Loan nhìn tôi, mắt nàng mở lớn. Tôi cảm thấy hơi thở của nàng dồn dập nhưng không thấy nàng có vẻ sợ hãi hay nao núng. Tôi cần phải nói nhiều hơn nàng:

- Không sao đâu! Sáng mai, nhân viên đến đây sớm lắm. Họ sẽ tìm ra ngay Loan. Loan chỉ phải qua có một đêm bị muỗi cắn. Sáng mai, khi được giải cứu, Loan cứ giả vờ như bị xúc động quá mạnh, đừng nói gì cả... Đợi về Sài Gòn đã... Tới sáng một Loan khai bị bắt cóc với nhà chức trách cũng chưa muộn...

Vừa nói, tôi vừa dùng hai đoạn dây thừng trói nàng lại.

- Yên trí đi – nàng nói – tôi không sợ đâu...

Tôi trói hai tay nàng ra sau lưng xong, ra hiệu cho nàng ngồi xuống ghế, và trước khi trói chân nàng, tôi hỏi:

- Đến lúc này, Loan vẫn còn muốn đi tới chứ?

- Lẽ tự nhiên.

Lúc ấy, vầng của ngọn đèn bấm chiếu vào bụng nàng, và do đó, nó cũng chiếu sáng cả mặt tôi. Nàng nhìn xuống mắt tôi và hỏi lại:

- Còn anh sao? Cũng vẫn nhất định tiến tới chứ?

Không trả lời nàng, tôi cúi xuống trói hai cổ chân nàng lại.

Tới đây tôi sắp phải làm một việc mà Hồng Loan chưa biết là tôi sẽ làm. Khi trình bày với nàng kế hoạch này, tôi không nói cho nàng biết tôi sắp làm việc này. Nếu tôi nói trước, chắc là nàng không bao giờ chịu...

Mà tôi thì tôi thấy rất cần phải làm... Tôi cần phải làm sao cho cảnh sát tin – dù chỉ là tin một phần nhỏ - vụ này là một vụ bắt cóc thật sự.

Trói xong chân tay Hồng Loan, tôi lùi lại một bước như để ngắm xem có còn cái gì để sửa lại không.

Hồng Loan, cho tới phút đó vẫn yên trí rằng nàng chỉ phải bị trói nằm một mình cho tới sáng mai mà thôi....

Bất chợt, tôi nắm tay và đấm mạnh vào giữa mặt nàng một trái...

Hồng Loan ngã ngửa ra đằng sau...

Nhưng cú đấm của tôi không làm cho nàng ngất ngay như tôi muốn. Tôi cần phải làm sao trên khuôn mặt Hồng Loan có dấu vết chứng tỏ nàng bị bọn côn đồ đánh đập.

Bắt cóc gì mà người ngợm vẫn nguyên vẹn, không có qua một vết trầy xước nào, ai mà tin được?

Tôi muốn đấm nàng một trái thật ngọt cho nàng ngất đi. Tôi sẽ làm cho quần áo của nàng xốc xếch rồi mới bỏ đi, một lúc sau khi Hồng Loan tỉnh lại tôi đã đi xa...

Nàng hứ lên một tiếng rồi lồm cồm bò dậy... Vì hai chân, hai tay nàng đã bị trói nên nàng đứng dậy rất khó khăn. Lúc đó vầng sáng của ngọn đèn bấm chiếu thẳng vào mặt nàng, tôi rung mình khi thấy đôi mắt nàng như toé lửa...

- Đồ khốn nạn!... Mà làm chi tao đây?....

Trông nàng lúc đó như con mèo điên, một con mèo cái hung dữ và điên loạn...

Mồ hôi toát ra như tắm trong người tôi. Lúc đó thực tình tôi bắn loạn.

Nhưng đã lỡ rồi, tôi phải làm cho trót...

Tôi chờ nàng lom khom đứng dậy vừa đúng tầm tay, đấm trái thứ hai. Tôi lấy hết sức đấm móc từ dưới lên. Tay tôi phớt ngọt dưới cằm nàng... Mặt nàng hất ra phía sau, đầu nàng rớt cộp xuống mặt sàn gỗ và nàng nằm im. Lần này tôi đã đánh được cho nàng ngất đi.

Tôi cúi xuống nhìn nàng, mắt nàng mở, miệng nàng há nhưng nàng vẫn còn thở. Tôi cũng thở hổn hển và tim tôi đập mạnh làm cho tôi cũng muốn ngất luôn nằm đó với nàng...

Tôi đứng thẳng người lên, hít vào thở ra những hơi dài để tự trấn tĩnh. Rồi khi tay đã bớt run, tôi cầm cây đèn bấm rọi xuống mặt nàng. Yên trí rồi, nàng đã ngất. Cú đấm thứ nhất trúng vào gò má trái của nàng, nơi đó đã tím và sưng lên. Tôi cúi xuống thò tay ra nắm cổ áo nàng kéo mạnh. Một hoặc hai nút áo văng ra. Tốt rồi. Tóc nàng đã rũ ra không cần phải đến tay nhúng tới... Tôi chỉ còn phải

lột ra một chiếc giày cao gót ra khỏi chân nàng và liệng nó ra gần cửa, làm như khi bị lôi kéo vào dây nàng đã chống cự, đã bị bọn côn đồ đánh cho ngất đi...

Tôi rút cái khăn mùi soa trắng loại rẻ tiền tôi mua ở chợ để trong túi áo ra vo tròn lại, nhét vào miệng nàng. Tôi cẩn thận chỉ nhét vừa đủ để nàng không bị nghẹt thở.

Dàn cảnh như vậy là hoàn toàn rồi, tôi tạm hài lòng về tôi. Quý anh cảnh sát chẳng còn lí do gì để đòi hỏi hơn nữa. Cái sắc tay của nàng còn để trên bàn, tôi mở sắc đồ những vật đựng trong đó xuống người nàng...

Tôi đã cẩn thận mang bao tay để tránh để lại vết tay trên cái sắc hoặc trên những vật mà tay tôi phải chạm đến trong ngôi nhà này.

Ngoài những phấn son, gương lược thường có trong bất cứ sắc tay của một người đàn bà nào, sắc tay của Hồng Loan còn có một tập giấy bạc 500đ. Tôi cầm tập bạc lên bỏ vào túi tôi.

Thời gian cấp bách, tôi còn nhiều việc phải làm đêm nay. Tôi tin rằng dù tôi dấm có hơi quá mạnh tay nhưng chỉ trong vòng nhiều lắm là mười lăm phút trở lại, Hồng Loan sẽ tỉnh dậy. Bị đánh đau, bị nằm trong tối, bị muỗi cắn, nàng sẽ cay cú tôi lắm. Nhưng rồi nàng sẽ hiểu việc tôi làm là cần thiết.

Tôi tắt đèn bấm và vội vã bước ra khỏi căn nhà vắng. Ngồi vào xe, tôi mở máy và từ từ cho xe trở ra đường cái.

Tôi nhìn vào đồng hồ: việc làm vừa qua đã làm tôi mất 20 phút.

Tôi cho xe trở về Sài Gòn.

- -----oo0oo-----

Tôi về tới vi-la vào lúc 10 giờ 30 phút. Đèn trong nhà tắt cả trừ ngọn đèn trong phòng riêng của Thuý và ánh đèn trong căn phòng trên ga ra xe hơi của tôi. Đẩy nhẹ cánh cửa sắt, tôi bước vào sân, đi thẳng lên phòng tôi.

Tôi rửa mặt, rửa tay rồi ra bàn rót một ly cognac uống cho tỉnh lại. Đến giây phút đó miệng tôi mới thấy lại hương vị của khói thuốc lá Lucky. Tôi cho là tôi đã gặp may. Trên đường về, tôi không gặp lòi thoi gì cả, nhất là không bị cảnh sát công lộ chặn lại xét xe.

Tôi đã liệng cái nón ni, cái áo paraverse và đôi giày của Văn, những thứ tôi bận lúc ra đi để đánh lừa Thuý, vào những bụi cây bên đường. Nếu mai đây cảnh sát có tìm lại được những vật đó cũng không sao. Bọn bắt cóc tất nhiên là phải thủ tiêu những vật dụng của nạn nhân. Tôi càng gây được nhiều chi tiết kỳ dị để cho quý anh cảnh sát khó hiểu càng tốt.

Về tới Sài Gòn êm ả, tôi bỏ chiếc Mercury ở khu để xe hơi sau trụ sở Quốc Hội. Đó là nơi để xe của những người trong khách sạn Carravelle, Continental và những người ăn uống trong nhà hàng Choeng Nam. Chiếc xe sẽ nằm yên đó cho tới lúc cảnh sát tìm thấy. Điều này sẽ chứng tỏ là bọn gian đã đem xe của Văn về bỏ ở Sài Gòn và làm cho cảnh sát đoán là rất có thể chúng cũng đem nạn nhân trở lại Sài Gòn sau khi bỏ vợ nạn nhân lại căn phòng vắng trong rừng.

Không ai chú ý đặc biệt đến tôi lúc tôi ra khỏi xe. Dù có ai nhìn thấy, kẻ đó sau này cũng chỉ cho là họ nhìn thấy một tên trong bọn bắt cóc đem xe nạn nhân về bỏ tại đó, tôi không sợ bị nhận ra.

Từ đó, tôi chậm chậm đi bộ như người đi dạo mát ra tới đường Nguyễn Huệ. Tôi vẫy tắc xi để về nhà nhưng

không cho xe về tận cổng vi-la, tôi dừng xe ở phố bên và đi bộ quãng đường chừng nửa cây số về vi-la.

Ly rượu đầu làm tôi tỉnh lại. Ly thứ hai làm tôi tăng thêm tự tin và hăng hái. Kế hoạch của tôi được thực hiện đúng tầm tắp, không sai lệch một chi tiết, không một vấn đề bất ngờ nào xảy ra trừ việc có anh cảnh sát công lộ đi xe máy dầu Harley chạy theo xe tôi một quãng trên quốc lộ. Lúc đó tôi cuống nhưng bây giờ tôi nghĩ lại, tôi thấy việc đó càng tốt. Khi cuộc điều tra được mở, anh cảnh sát đó sẽ khai là vào giờ đó thấy chiếc xe của nạn nhân bên trong có nạn nhân ngồi với bà vợ cầm lái chạy về hướng Đà Lạt. Lời khai của anh sẽ phù hợp với lời khai của bà vợ nạn nhân. Sau đó một quãng, khi anh cảnh sát vượt xe hơi chạy trước thì vụ chặn xe bắt cóc người mới xảy ra, bọn bắt cóc có thể đuổi theo sau hoặc đậu xe nấp đâu đó trong những con đường rẽ vào rừng mà anh cảnh sát đã không trông thấy.

Tôi lẹp kẹp đôi dép đi lên nhà. Nghe tiếng tôi, Thuý xuống nhà dưới. Lúc đó tôi đã bật đèn sáng trong phòng khách. Nàng bận bộ quần áo ngủ trắng tinh, mái tóc nhung xoắn trên vai. Nhìn nàng, tôi tưởng tượng đến Hồng Loan đang nằm cong queo trong căn nhà vắng. Muỗi rừng mà đốt thì phải biết. Sáng mai người đàn bà ác ôn đó sẽ già đi năm tuổi. Đáng kiếp! Nghĩ vậy, bất giác môi tôi nở một nụ cười khoan khoái.

Tưởng tôi cười nàng, Thuý mỉm cười đáp. Đồng thời nàng dừng lại ở chân cầu thang để coi lại y phục xem có gì sơ hở để tôi cười hay không.

- Thuý chưa ngủ ư? Tôi hỏi

- Ông bà Văn đi Đà Lạt rồi – nàng đáp – nhà đã vắng lại càng vắng thêm. Đêm nay chắc em khó ngủ, em phải

thức đọc sách tới tận khuya để cho thật buồn ngủ. Nằm là ngủ ngay...

Tôi nói đùa:

- Chắc Thuý lại sợ ma không ngủ được chứ gì?

Nàng cười:

- Ma à? Còn khuya em mới sợ! Em chỉ sợ người chứ không sợ ma...

Rồi nàng hỏi tôi:

- Anh làm gì ở dưới đó mà êm vậy? Em cứ nghĩ là anh đi đâu vắng quên không tắt đèn chứ...

Tôi lơ đãng:

- Bạn coi lại tập hồ sơ... Vẫn ngồi dí trong phòng... Thuý mà lên là thấy tôi... Mệt qua... Toàn thư từ bằng tiếng Anh... Lấy danh từ chuyên môn mình chưa học bao giờ mới nhức đầu chứ... Chẳng biết tiếng Việt gọi là gì... Vốn Ắng lê ăn đong của mình yếu quá, mỗi lần phải dùng tới thật khổ. Có thì giờ rảnh phải học lại mới được...

Nàng tới gần tôi, đôi mắt nàng nhìn tôi chan chứa tình yêu và mến phục:

- Đã có căn bản rồi, anh chỉ ôn lại vài tháng là nhớ lại hết...

Nàng có vẻ như coi tôi giỏi Ắng lê ngang với những ông Lê Bá Kông, Nguyễn Ngọc Linh.

- Ông bà Văn ra đi sao? – tôi hỏi - Bà có dặn gì Thuý không?

- Bà sẽ ở lại Đà Lạt với ông vài ngày. Bà nói sáng mai bà sẽ gọi điện thoại về nhà sớm. Em thấy ông Văn coi bộ yếu quá...

- Lần này thì Thuý thấy ông Văn rồi chứ?

Nàng cười và gật gật đầu.

Tôi nghĩ đến xác Văn nằm co trong tủ lạnh, tôi lại lấy hết can đảm và khéo léo để đem cái xác đó ra, thực hiện nốt phần cuối của kế hoạch.

Bỗng dưng, mặt nàng thoáng hiện vẻ lo âu:

- Ông Văn coi bộ yếu quá... Ông mắc bệnh chi kỳ vậy không biết?

- Hơi đâu mình lo cho họ - tôi nhún vai. Họ giàu tiền bệnh nhẹ cũng thành bệnh nặng. Chỉ có bọn nghèo như mình khi đau ốm không có tiền chạy thuốc mới chết thôi, bọn giàu không chết đâu. Dưỡng đường tư của bác sĩ LaSanle ở Đà Lạt bây giờ là dưỡng đường tư tối tân nhất, chữa hay nhất Việt Nam. Người bệnh gần chết tới đó năm chỉ hai tháng sau là béo tốt phây phây, về nhà đến vợ con cũng không nhận ra được.

Tôi thấy rõ là Thuý có điều gì thắc mắc. Nhưng nàng còn ngần ngại không biết có nên nói ra với tôi hay không. Còn tôi thì tôi không dám hỏi nàng.

CHƯƠNG 10

ôi gần như nằm suốt đêm không chớp mắt, tôi như thấy hiện ra trước mặt hình ảnh của Hồng Loan nằm trong căn nhà vắng giữa rừng, cái xác của Văn nằm trong tủ lạnh, bộ mặt thối mắc, khó nghĩ của Thuý. Cộng vào đó là những khuôn mặt chập chờn, ẩn hiện chưa rõ của những người cảnh sát mà tôi chưa gặp bao giờ nhưng tôi biết chắc là sẽ tới trong đời tôi. Từng ấy thứ ám ảnh tôi suốt đêm.

Tôi chờ tới 9 giờ sáng mới lên nhà trên. Thuý đã dậy từ lâu, nàng có vẻ chờ đợi tôi.

Tôi làm bộ thản nhiên:

- Đang cần 1 ly cà phê... Người đẹp mà ban cho ly cà phê phin bây giờ thì tuyệt...
- Có nước sôi đây, để em pha cho anh....

Tôi ngồi bàn, nàng bưng ly cà phê phin đặt trước mặt tôi.

- Sao chưa thấy bà Văn gọi điện thoại về anh? Em nóng ruột quá...

Tôi nhìn đồng hồ tay:

- Mới có 9 giờ. Có thể trên Đà Lạt trời lạnh, bà ngủ muộn chứ gì...
- Sao em nghi có chuyện gì xảy ra cho ông bà ấy quá đi....
- Làm gì có chuyện gì xảy ra được?... Chỉ sợ tai nạn nhưng bà Văn lái xe cừ lắm mà. Bà ấy lại lái xe đi lại nhiều lần trên đường Sài Gòn – Đà Lạt. Quen đường thì chạy xe chẳng sợ gì nguy hiểm.

Tôi nghĩ đến chuyện vào giờ này, chắc người ta đã tìm thấy Hồng Loan bị trói nằm trong căn nhà văn phòng của xưởng cửa giữa rừng, nàng đang đóng vai trò vợ một người bị bắt cóc, rất có thể cảnh sát trung ương đã được báo tin bằng điện thoại. Tôi không thể chờ lâu hơn, tôi cũng phải bắt đầu bước vào sân khấu thực hiện cái vai trò tôi đã đặt trước cho chính tôi.

- Để tôi gọi điện lên dưỡng đường hỏi coi ông Văn ra sao
- tôi nói – Mình biết tin ngay... Nhà có sẵn điện thoại...

Tôi quay số điện thoại của dưỡng đường LaSante. Chỉ năm phút sau, tôi đã có cô y tá trực bệnh viện ở đầu dây. Tôi hỏi:

- Tôi từ Sài Gòn gọi lên đây cô. Cô có nghe rõ tôi không?

Tôi nghe rõ tiếng cô y tá trả lời:

- Tôi nghe rõ. Ông nói đi...

- Tôi hỏi thăm... Ông bà Văn... Ông bà Vũ Minh Văn... đã tới bệnh viện rồi chứ cô? Bà Văn có ở đây cô làm ơn cho tôi nói chuyện.

- Bà Văn hả ông? Bà ở phòng số mấy? Ông cho biết số phòng...

- Bà ấy mới tới dưỡng đường vào đêm qua. Tôi chưa biết số phòng. Cô làm ơn tìm dùm cho...

- Ông làm ơn chờ một chút...

Tôi áp ống nói vào tai, quay lại nhìn Thuý. Mắt nàng mở lớn nhìn tôi, tôi mỉm cười và gật đầu với nàng như muốn bảo nàng yên trí.

- A lô...? Tiếng trả lời "A lô" của cô y tá.

- Ở đây chúng tôi có giữ phòng cho ông Vũ Minh Văn, nhưng ông chưa tới...

Tôi kêu lên, thảng thốt:

- Ông chưa tới? Kỳ vậy cô? Cô coi lại kỹ dùm tôi. Ông bà Văn đáp xe hơi lên Đà Lạt từ tối hôm qua.

- Chúng tôi coi kỹ rồi... Không có ông Văn ở đây. Ông chưa tới... có hẹn tới từ bữa qua nhưng chưa thấy. Chúng tôi đã sắp sẵn phòng chờ ông.

Tôi rời ổng nói khỏi tai, bàng hoàng gần như thực tình, nói với Thuý:

- Ông bà Văn chưa tới Đà Lạt... Vậy là sao kìa?

Nàng hoảng sợ đến xanh mặt:

- Chắc là gặp tai nạn giữa đường rồi...

Tôi ngẩn ngơ:

- Mình phải làm sao bây giờ?

- Anh gọi ngay tới các quận cảnh sát hay nhà thương hỏi coi...

Tôi quay số điện thoại của sở cảnh sát cấp cứu.

Vai trò của tôi thực sự bắt đầu

- -----o0o-----

Vũ Minh Văn có thể là một nhà doanh thương thất bại, một người bị phá sản, một anh say sưa, rượu chè be bét. Nhưng Vũ Minh Văn, đối với cảnh sát, vẫn còn là một nhân vật quan trọng.

Khi báo tin là Vũ Minh Văn và bà vợ dường như mất tích với cảnh sát cấp cứu rồi tới cảnh sát trung ương, tôi chờ đợi người trung sĩ thường trực ghi tên Vũ Minh Văn cùng địa chỉ, số điện thoại của tôi với lời hứa là ông ta sẽ gọi lại cho biết khi có tin, nhưng tôi không ngờ ông ta nói ngay rằng tôi cứ ở nhà, sẽ có cảnh sát tới ngay.

Đặt ống nói xuống, tôi nói với Thuý:

- Thuý nên bận y phục đàng hoàng đi. Nhà này sắp có khách tới viếng. Cảnh sát sẽ tới ngay. Họ không thấy báo cáo có xảy ra một tai nạn xe cộ nào đêm qua trên đường Sài Gòn – Đà Lạt hết. Không biết là có chuyện gì đã xảy tới cho ông bà Văn...

Thuý đi vội lên lầu, dáng điệu và vẻ mặt lo âu, bối rối. Tôi tìm số điện thoại văn phòng luật sư Lê Quý Thanh và gọi tới đó. Khi nghe tôi báo tin, y hỏi dồn:

- Anh đã gọi điện cho cảnh sát rồi ư? Họ nói họ phải người tới ngay ư?

- Vâng. Và tôi nghĩ rằng ông là người cần biết về vụ này và rất có thể ông muốn có mặt ở đây khi phái viên của cảnh sát tới.

- Anh nghĩ đúng lắm. Song sáng nay tôi phải có mặt ở toà... Một vụ rất quan trọng, tôi không thể vắng mặt được. Và lại, đây có khi cũng chỉ là một tai nạn xoàng... Rất có thể vì bệnh tình ông Văn đột ngột trở nặng giữa đường, bà Văn có thể dừng xe ở Đình Quán hay đâu đó chẳng hạn. Tôi muốn anh gọi lại cho đường đường ở Đà Lạt lần nữa coi, và anh ở đó tiếp cảnh sát. Tới 10 giờ, tôi sẽ từ toà gọi dây nói về đó sau. Có điều này tôi cần dặn anh là nếu nhà báo họ có tới, anh đừng có tiết lộ gì hết nghe. Họ có hỏi thì biểu họ hỏi cảnh sát đi. Đừng nói gì mà rắc rối đó...

- Tôi biết... Nhưng thưa luật sư... tôi chỉ sợ nhà báo họ không để cho tôi yên thân... Nếu ông có mặt ở đây thì tốt quá...

- Được rồi... Tôi ra Toà cho có mặt rồi tôi sẽ tới ngay...

Từ đầu phố xa có tiếng ốc hụ của xe cảnh sát réo vang tới tôi. Tiếng còi đó làm cho da thịt tôi nổi ốc.

Tôi ra mở cửa lớn vừa đúng lúc chiếc xe Jeep sơn xanh trắng hai màu chạy vào tới.

Trên xe có ba người. Trừ người cầm lái bạn đồng phục cảnh sát, hai người kia bạn thường phục. Viên cảnh sát ngồi lại trên xe, hai người kia xuống xe đi vào nhà. Tôi tránh sang một bên cho họ vào nhà.

Người đi đầu tiên là một Ông Cò hơi thấp, mặt tròn, trán hói, trạc bốn mươi năm tuổi. Người đi sau dáng chững là Cò Phó, trẻ hơn, có vẻ nhanh nhẹn hơn. Y có khuôn mặt dài, mắt sắc, trạc ngoài ba mươi.

- Thiếu tá Lê Huy... Gã lùn và mập tự giới thiệu. Gã chỉ tay về phía viên cò phó. - ... Ông này là Trung úy Đăng. Anh là ai?

Y hỏi tôi và trước cặp mắt chưa chi đã tràn đầy nghi ngờ của y, tôi đã cảm thấy run run:

- Tôi là... Quang. Thư ký riêng của ông Vũ Minh Văn.

- Thư ký riêng? Lớn vậy? Anh làm những việc gì cho ông Văn?

Vừa hỏi, Lê Huy vừa bước vào phòng khách. Tôi đi theo chân y. Trung úy Đăng đứng lại bên cửa.

- Tôi lo về thư từ giao dịch và sổ sách của ông Văn.

Lê Huy nặng nề ngồi phịch xuống chiếc ghế salon bọc da êm. Y nhìn quanh và nói như người nói một mình:

- A... Giàu tiền sướng thiệt... Chỉ nội căn phòng này cũng rộng bằng cả nhà mình... Để đến kiếp sau mình mới được ở một cái vi la lớn như vậy.

Y thở dài rồi rút trong túi ra một cuốn sổ tay cùng cây viết chì, y dở sổ đến một trang giấy trắng.

- Sao?... Bây giờ đến công việc. Anh tên là Quang? Cho biết tên họ và chỗ ở. Số căn cước của anh sẽ được ghi sau.

Sau câu trả lời của tôi. Y nheo mắt:

- Anh nói sao? Anh ăn ngủ ở đây ư?
- Thưa vâng. Tôi có căn phòng riêng ở trên lầu ga ra...
- Trong nhà có bao nhiêu người tất cả?
- Chỉ có bốn người. Ông bà Văn, cô Thuý và tôi...
- Không có người làm nào sao?
- Thưa không. Bà Văn đã cho người làm nghỉ hết cách đây mấy tháng.

Trán y hiện lên mấy nếp nhăn. Y có vẻ suy nghĩ. Y ghi vài chữ lên sổ:

- Cô Thuý là ai? Y hỏi
- Cô Thuý cũng là một thư ký của ông Văn. Cổ đánh máy.
- Cả cô ấy cũng ở đây sao?
- Vâng. Phòng cô ở trên lầu, cạnh phòng riêng của bà Văn.
- Ông bà Văn cùng đi vào tối qua? Ông bà ấy ra khỏi nhà lúc mấy giờ?

Tôi bắt đầu khai. Tôi đã gần thuộc lòng những lời khai này, nhưng lúc đó vì xúc động, giọng nói của tôi có những lúc ngắt ngứ cần thiết để đánh lừa Lê Huy. Tôi tin là tôi đóng trọn vai trò, tôi không làm gì đáng trách trong giai đoạn đối đầu thứ nhất của cảnh sát.

Tôi khai rằng theo như tôi biết, ông Văn bị đau thần kinh từ hơn một tuần nay nằm liệt giường ở trong phòng. Bà Văn đưa chồng đi bằng xe hơi nhà lên Đà Lạt để nằm điều

trị trong dưỡng đường tư LaSanté. Tối qua hai ông bà ra khỏi nhà vào lúc 7 giờ. Chính bà Văn cầm lái xe. Vào giờ đó tôi bận làm sổ ở trên phòng riêng nên không chứng kiến lúc ông bà ấy ra đi. Bà Văn có hẹn là sáng sớm hôm sau sẽ từ Đà Lạt gọi điện thoại về nhà. Sáng nay, chờ tới 9 giờ không thấy gì, tôi gọi dây nói lên dưỡng đường LaSanté ở Đà Lạt và được nhân viên dưỡng cho biết là ông bà Văn chưa tới nơi. Sợ có tai nạn xảy ra cho ông bà Văn, tôi gọi điện ngay cho cảnh sát.

Lê Huy ngồi im nghe tôi nói. Tôi khai khá nhiều song tôi chẳng thấy y ghi chép gì mấy vào sổ. Khi tôi khai xong, y hỏi:

- Cái cô gì đó hiện giờ ở đâu?
- Ông muốn hỏi cô Thuý ư? Tôi hỏi lại.

Y nhìn tôi:

- Phải, tôi muốn hỏi cô Thuý.
- Cô ấy ở trên lầu. Cô ấy sắp xuống.

Y bỏ cuốn sổ vào túi và ngồi vắt chân lên nhau.

- Vũ Minh Văn? Có phải báo đăng là ông này sắp làm phim xi nê gì với Huê Kỳ lớn lắm? Phải thế không?

Tôi trả lời là tôi không rõ phóng viên nhà báo lấy cái tin ông Văn sắp làm phim xi nê với Huê Kỳ ở đâu. Theo như tôi biết thì ông Văn đang đau yếu và ông không hề có dự định nào hợp tác làm phim với bất cứ ai.

- Bợm nhậu, hả? – Lê Huy hỏi tôi - Hấn rượu dữ lắm, phải không?

Tôi thận trọng trả lời rằng theo như tôi biết, ông Văn quả có hay uống rượu, song ông ta uống nhiều, uống ít chừng nào thì tôi không được rõ. Tôi để cho Huy hiểu ngầm rằng

tôi muốn nói là chỉ có bà Văn mới đủ thẩm quyền trả lời câu hỏi của y/

Sau vài giây đồng hồ lặng yên, y đột ngột hỏi:

- Là thư ký riêng của ông Văn, chắc anh biết về tình hình tài chính của ông. Tình trạng đó ra sao?

- Theo chỗ tôi biết – tôi vẫn dè dặt đáp - dường như tình trạng tài chính của ông Văn không được sáng sủa cho lắm...

- Nghĩa là sao?

- Ông ấy bị công nợ...

- Nhiều không?

Tôi do dự.

- Nói đi mà – y khuyến khích tôi – anh biết gì về ông bà ấy, anh nên nói ra cho chúng tôi biết. Lời khai của anh có thể giúp chúng tôi tìm ra tung tích ông bà ấy sớm hơn. Miễn là anh đừng bày đặt là được. Anh có khai không đúng, chúng tôi cũng không trách gì anh...

Tôi thở dài:

- Ông chủ tôi thiếu nợ chừng năm, sáu triệu...

Y nhăn mặt:

- Năm, sáu triệu? Ít vậy thôi sao?

Y bỏ ngang câu nói hỏi.

- Ông bà ấy có mang nhiều hành lý đi theo không?

- Tôi không được rõ lắm. Vì ông Văn sẽ ở lại dưỡng đường vài ngày nên chắc là bà Văn có đem theo hành lý. Chắc cũng không nhiều, một hoặc hai cái va li nhỏ. Ông có thể hỏi cô Thuý về việc này.

Trả lời xong, tôi cảm thấy lạnh lạnh ở xương sống. Chỉ vô ý một chút xíu thôi, tôi đã sa vào bẫy của Lê Huy. Tôi vừa khai là tôi không có mặt lúc ông bà Văn có mang theo một cái va li, tự sự dối trá của tôi sẽ bị lòi ra ngay.

Những câu hỏi có vẻ tầm thường, vô hại như câu y vừa hỏi tôi thường là những câu vạch mặt bọn gian và đưa những anh gian mà không ngoan vào năm nhiều năm trong tù.

Thuý từ trên lầu đi xuống, Nàng bận áo dài màu hồng. Tôi giới thiệu:

- Thưa... Đây là cô Thuý... Đây là Thiếu tá Lê Huy. Cảnh sát trung ương.

Lê Huy chỉ tay vào một cái ghế ra hiệu cho Thuý ngồi. Y thấy không cần phải đứng dậy chào theo phép lịch sự khi có đàn bà vào phòng. Và mở ngay cuộc thẩm vấn Thuý, không dài dòng:

- Tối qua cô thấy bà Văn đem theo mấy cái va li?

Thuý có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi chỉ trông thấy bà Văn mang theo một cái va li. Nhưng mà rất có thể là bà có mang đồ ra xe từ trước... tôi không được rõ....

Thuý nhìn tôi như cầu cứu, song Lê Huy đã nói chặn.

- Tôi chỉ hỏi cô là cô trông thấy bà Văn xách theo mấy cái va li. Cô trông thấy thế nào thì trả lời thế ấy. Vậy thôi.

Rồi y yêu cầu Thuý kể lại rõ từng chi tiết lúc ông bà Văn - nghĩa là tôi và Hồng Loan - dắt nhau ra khỏi nhà này. Tôi có cảm giác kỳ lạ khi tôi nghe người khác kể lại cảnh ra đi của chính tôi.

- ... Tôi thấy... Ông Văn coi bộ rất yếu... - Thuý kể tiếp - ... Ông đi không được vững... Bà Văn phải đỡ cho ông đi...

- Cô thấy ông Văn bận những đồ gì?

- Thưa vì lúc đó chưa tối hẳn nên đèn trong nhà chưa bật hết... Tôi chỉ nhìn thấy ông Văn bận áo paraverse màu nâu... ổng mang nón nỉ... Ổng đi giày nâu.

Lê Huy hỏi lại ngay:

- Cô nói lúc đó đèn trong nhà không sáng? Sao cô nhìn thấy rõ quần áo của ông Văn như vậy?

Thuý có vẻ e thẹn:

- Thưa... vì tôi tò mò muốn nhìn mặt ông Văn. Từ hôm tôi tới đây, ông Văn chỉ nằm trong phòng. Tôi chưa trông thấy ổng lần nào. Chuyện đó có anh Quang biết.

Nàng đưa mắt nhìn tôi. Tôi gượng cười với nàng.

- Cô tới ở đây được bao lâu rồi? – Lê Huy hỏi.

- Thưa... được đúng một tuần.

- Một tuần mà đến tối hôm qua cô mới được thấy mặt ông Văn?

- Vâng.

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy ướt hai lòng bàn tay tôi. Đây là lúc mà Thuý có thể nói ra sự nghi ngờ Vũ Minh Văn không hề có mặt trong vi la từ ngày nàng tới đây. Nếu để nàng nói với Lê Huy sự nghi ngờ đó thì nguy.

Lê Huy lại hỏi:

- Nghĩa là... trong suốt một tuần lễ, ông Văn chỉ nằm trong phòng?

Tôi can thiệp vào chuyện:

- Ông chủ tôi bị đau. Ổng nằm ngủ cả ngày...

Lê Huy quay phắt lại nhìn tôi:

- Bác sĩ chữa bệnh cho ông Văn là ai?

Trái tim tôi đập hụt một nhịp trong ngực tôi. Vấn đề bác sĩ là một vấn đề mà tôi và Hồng Loan không tính trước. Người bệnh thì phải có bác sĩ. Chuyện đó quá thường... Tôi cố giữ cho mặt tôi không để lộ vẻ hoảng hốt và đáp.

- Theo như tôi biết thì dường như ông Văn đau mà không chịu để cho bác sĩ khám...

- Vậy thì... - Lê Huy nheo mắt nhìn tôi... - Sao ông ấy lại chịu lên dưỡng đường ở Đà Lạt?

- Lên Đà Lạt thì ông coi như là đi nghỉ mát chứ không phải là đi chữa bệnh. Bà Văn phải nói mãi ổng mới chịu đi.

Lê Huy quay lại Thuý, y nhấn mạnh một lần nữa:

- Như vậy là cô tới đây đã được một tuần lễ. Suốt trong bảy ngày đó ông Vũ Minh Văn chỉ nằm trong phòng, không hề đi ra bên ngoài. Và lần đầu tiên cô nhìn thấy ông Văn chính là lúc ông Văn ra xe đi Đà Lạt với bà vợ?

Thuý gật đầu:

- Thưa phải.

Bây giờ thì tôi thấy Lê Huy móc sổ ra ghi vài chữ.

Y suy nghĩ. thời gian suy nghĩ của y kéo dài có vài phút nhưng với tôi lúc đó, nó như kéo dài cả giờ đồng hồ.

Kéo dài và nặng nề, đe dọa khủng khiếp.

Nghĩ một lúc, y đột ngột hỏi:

- Ông bà Văn có bao nhiêu tiền mặt ở nhà? Chú biết không?

Y hỏi tôi là chú, y như tôi là một gia nhân của nhà Vũ Minh Văn. Nhưng tôi không còn tinh thần đâu để mà cự nự.

Tôi đáp dè dặt.

- Theo tôi biết thì ông bà Văn cũng không có để tiền mặt ở nhà.

- Số trương mục của ông Văn ở Ngân hàng chú biết chứ?

- Tôi biết.

- Hiện ổng có bao nhiêu ở Bằng?

- Chừng... vài chục ngàn...

- Nợ năm, bảy triệu bạc mà ở Ngân hàng chỉ còn... vài chục ngàn? – Y nheo mắt nhìn tôi, như để đánh giá coi tôi nói thực hay dối. Y tiếp - Vậy thì hẳn vỡ nợ rồi còn gì?

Câu cuối cùng y không nói với tôi nên tôi không thấy cần phải trả lời.

- Còn bà Văn? Bà Văn có trương mục không?

Tôi lắc đầu:

- Về bà Văn thì tôi không được biết.

Lê Huy đưa tay lên sờ cái cằm tua tủa những râu; mắt y nhìn vào khoảng không. Rồi đột ngột y hỏi Thuý một câu làm tôi muốn nhảy nhồm:

- Cô đã nhìn thấy ông Văn ra khỏi nhà này, theo cô... cô thấy ông Văn đau thiệt hay ổng giả vờ?

Thuý có vẻ ngạc nhiên.

- Ổng... coi bộ đau nặng... Tôi thấy ổng đi không vững như ổng đã nằm quá lâu nên chóng mặt...

- Hừ,... giả đờ đau yếu là trò dễ làm nhất. Cô thấy mặt ổng sao?

- Tôi không nhìn rõ mặt ổng. Tôi đứng xa... ổng mang nón và cổ áo nỉ được bẻ lên cao.

Tôi cảm thấy mồ hôi toát ra đầy trên trán tôi nhưng tôi không dám rút khăn tay ra để lau chùi.

Lê Huy chợt gọi:

- Trung úy Đăng, có việc cho ông đây.

Trung úy Đăng, từ nãy vẫn đứng yên bên cửa, điều thuốc lá gần trên môi, bước vào.

- Cô làm ơn đưa Trung úy lên thăm phòng ông Văn – Lê Huy nói với Thuý – Cô cũng làm ơn đưa cả ông Đăng vào phòng bà Văn.

Y nói với Trung úy Đăng:

- Chú ý coi y phục của họ có còn ở nhà không, hay là họ đã đem đi hết rồi.

Trung úy Đăng theo Thuý lên lầu.

Lê Huy quay lại tôi:

- Không có tai nạn nào được ghi nhận trên đường Sài Gòn – Đà Lạt trong vòng 12 tiếng đồng hồ vừa qua. Ta có thể loại bỏ giả thiết ông bà ấy gặp nạn. Theo tôi, vì không trả nợ được, hai người đó đã đưa nhau trốn đi.

Tôi thấy cần phải góp ý:

- Tôi không tin được chuyện ấy... Ông Văn đang đau nặng... Và ông Văn là người nổi tiếng. Tuy công nợ, ông ấy vẫn còn vay mượn được, ông vẫn còn uy tín. Ông bà ấy đưa nhau đi trốn đâu cho được? Trừ khi đi ngoại quốc...

- Tại sao họ lại không thể đưa nhau đi ngoại quốc được?

Một lần nữa, y lại dăng ra một cái bẫy cho tôi chui đầu vào.

- Tôi làm sao biết được? – Tôi đáp – Là tôi chỉ nghĩ vậy thôi.

Y ngồi yên suy nghĩ và tôi cũng ngồi yên. Giây phút nặng nề qua, rồi Thuý và Trung úy Đăng từ trên lầu trở xuống. Đăng lắc đầu:

- Còn nguyên cả. Bà ấy còn để nguyên nữ trang ở nhà. Theo tôi không phải họ chuồn đi vì không trả được nợ đâu.

Lê Huy vẫn có vẻ không được tin. Y gật đầu:

- Được. Tôi sẽ cho lệnh mở cuộc tìm kiếm trên đường Sài Gòn – Đà Lạt... Nếu họ gặp tai nạn hay dừng lại ở đâu đó, chỉ vài giờ nữa là mình biết.

Y đứng dậy:

- Nếu có tin gì tôi sẽ cho chú biết ngay – Y nói với tôi - Về phần chú, nếu chú có tin gì mới về ông bà ấy, chú cũng phải cho tôi biết ngay.

Tôi hứa. Y lặng lẽ ra khỏi nhà, ngồi vào xe Jeep. Trung úy Đăng đi theo như một cái bóng.

Không cần phải là thầy bói hoặc là người sành tâm lý gì lắm, tôi cũng biết Lê Huy đang nghĩ gì về vụ vắng mặt đột ngột của vợ chồng Vũ Minh Văn. Tình trạng ăn ngủ thường trực của tôi trong vi-la này gây cho y một ấn tượng không tốt. Cứ mỗi lần có chuyện gì xảy ra, các anh cò Cảnh sát thường nghĩ ngay đến nguyên do là tình ái.

- -----o0o-----

Khi người ta chờ đợi, người ta thấy thời gian dài vô tận, dài lê thê, dài khủng khiếp.

Từ phút Lê Huy ra khỏi nhà, không cần phải đề phòng Lê Huy nữa, tôi bắt đầu chờ đợi tin người ta tìm thấy Hồng Loan và gọi điện thoại tới cho biết.

Tôi hồi hộp không ngồi yên, không đứng yên được một chỗ. Bụng tôi nóng như lửa cháy. Tôi đi đi lại lại gần chỗ

đặt máy điện thoại. Được cái là Thuý cũng mong tin như tôi nên nàng không nhìn thấy vẻ kì lạ gì ở tôi.

Bây giờ đã là 11 giờ. Hôm nay là sáng thứ hai, không phải là ngày lễ nghỉ, nhân viên và công nhân xưởng gỗ chắc chắn là phải có người đến xưởng làm và tìm ra Hồng Loan bị trói nằm trong văn phòng của họ rồi chứ? Hồng Loan phải được tìm ra từ 8 giờ sáng nay rồi chứ? Tại sao tới giờ này chưa có tin gì về?

Tôi giật mình khi có chuông điện thoại reo vang. "Đây rồi. Có thể chứ". Tôi nghĩ thầm và chạy tới vỗ lấy máy nói:

- A lô...?

Nhưng đó chỉ là điện thoại gọi từ toà án của luật sư Thanh. Y gọi tới hỏi có tin tức gì về ông bà Văn chưa.

Tôi trả lời chưa và tả qua cuộc nói chuyện đầu tiên với cảnh sát. Lê Quý Thanh chẳng giúp ích gì được tôi. Y làm cho tôi tăng thêm bối rối bằng lời khuyên tôi nên gọi lại cho cảnh sát để hỏi tin.

Tuy không muốn, tôi vẫn làm theo lời Thanh.

Lê Huy và Đăng đều không có mặt ở văn phòng. người cảnh sát trực không thể nói cho tôi biết họ đi đâu. Tôi nghĩ: "Chắc họ tới xưởng cửa trong rừng rồi. Vì chưa biết chắc người đàn bà bị trói nằm trong căn nhà giữa rừng đó có đúng là bà Văn hay không, họ chưa báo cho mình biết. Hai nữa họ lại đi vội tới đó..." Tôi nghĩ vậy và tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Kế hoạch của tôi ăn khớp đâu vào đó, không một chi tiết nhỏ nào lệch lạc. Kế hoạch của tôi chạy đều như một cái máy. Chỉ cần Hồng Loan giữ đúng vai trò của nàng, chỉ cần nàng đừng vì quá xúc động mà rơi vào cạm bẫy của Lê Huy.

Ý nghĩ lo sợ đó về Hồng Loan lại làm tôi lạnh người, nhưng tôi không còn làm gì khác được, ngoài việc quanh

quần trong nhà này và chờ đợi.

Thuý cũng quanh quần bên tôi. Nàng làm cơm trưa và tôi ăn lẻo lết vài miếng. Đang ăn, chợt nàng hỏi:

- Có thể nào ông bà Văn bị chặn đường bắt cóc không anh?

Tôi giựt mình. Tôi muốn cảnh sát chỉ được nghe nói chuyện bắt cóc do chính miệng Hồng Loan nói ra. Tuy nhiên lúc này không có cảnh sát ở cạnh tôi và Thuý nên nàng nói ra cũng không sao. Và lại, cùng lúc này chắc Cò Huy đã gặp Hồng Loan rồi, chắc y đang nghe lời khai của Hồng Loan về vụ bắt cóc.

Tôi điềm nhiên trả lời Thuý:

- Rất có thể. Song đó là chuyện cảnh sát. Mình chẳng nên đưa ra những giả thuyết. họ có thể hỏi tại sao mình nghĩ vậy... Phiền lắm. Nên tránh nói nhiều với cảnh sát chừng nào tốt chừng nấy.

- Thuý không muốn ở đây – Nàng rùng mình – không khí trong nhà này có cái gì làm Thuý sợ... sao Thuý thấy nó... lạnh lạnh quá đi...

Tôi nghĩ tới xác chết nằm trong tủ lạnh. Nếu Thuý sợ không dám ngủ một mình trên nhà này thì tốt quá, tôi càng dễ dàng mang xác chết ra khỏi tủ lạnh khi cần đến.

Tôi đề nghị:

- Nếu Thuý không muốn ngủ ở trên này thì Thuý xuống căn phòng của tôi trên ga-ra, để tôi dọn lên đây... Bây giờ cả tôi và Thuý đều phải ở đây, mình không đi đâu được trước khi ông bà Văn trở về... Thuý ngủ trên được không?

- Được. Em chưa lên phòng anh bao giờ nhưng chắc trên đó đỡ hơn...

Nàng nhìn quanh, mắt nàng lướt qua cái tủ lạnh khổng lồ và nàng rung mình, nhắc lại:

- Sao em thấy ở đây lạnh quá đi...

Tôi thầm nghĩ: "Nhà có xác chết nằm trong tủ lạnh thì làm sao không lạnh cho được?". Tôi nói:

- Tại Thuý ngủ một mình trong toà nhà quá rộng, quá nhiều phòng trống. Thuý thấy vậy. Nếu nhà này mà có chừng mười người ở thì Thuý thấy nóng ngay. Đổi lên phòng tôi chắc Thuý sẽ ngủ ngon hơn. Ăn xong, Thuý thu dọn quần áo đi, chúng ta làm một cuộc trao đổi liền một lúc.

Tôi muốn Thuý xa tôi, nhất là trong lúc này tôi đang bối rối. Có nàng bên cạnh để cứ phải chia trí nói chuyện với nàng thật là đau khổ.

Thuý lên lầu. Tôi lại gọi điện cho luật sư Thanh. Tôi cho ông ta biết là tôi đã gọi cho cảnh sát nhưng vẫn chưa có tin tức gì mới cả.

Y hỏi tôi:

- Đã có anh nhà báo nào tới làm phiền anh chưa?

Tôi đáp chưa. Y tiếp:

- Nếu có, anh cứ bảo họ đến gặp tôi. Để tôi đối phó với họ.

- Vậy thì tốt quá. Tôi đang sợ không biết phải nói sao với nhà báo.

Vừa đặt ống nói xuống, tôi nghe thấy tiếng nói đi vào sân vi-la. Tôi nhìn ra và cổ họng tôi nghẹn lại khi thấy hai người đi vào đó chính là Lê Huy và Đăng.

Tôi tin chắc là vào giờ này người ta đã tìm thấy Hồng Loan. Và Lê Huy vừa đi lên căn nhà giữa rừng để nhìn tận

chỗ nơi Hồng Loan bị trói bỏ nằm suốt đêm. Nhưng tại sao không thấy họ đưa Hồng Loan về đây? Không lẽ Hồng Loan đã làm lỡ điều gì để bị lộ tẩy và nàng đã bị họ giam kín một chỗ để thẩm vấn khai thác rồi hay sao?

Lúc đó tôi không biết có một năng lực gì làm cho tôi đứng nguyên được tại chỗ trong khi hai chân tôi chỉ muốn chạy. Chạy vắt giò lên cổ....

Họ vào nhà. Lê Huy có vẻ mệt mỏi. Bộ quần áo của y nhàu nát và lưng áo y ướt đẫm mồ hôi. Y gật đầu chào tôi rồi vào phòng khách ngồi phịch xuống ghế, Đẳng vẫn đứng ở bên cửa.

Ngồi duỗi hai chân dưới vùng gió mát của cây quạt trần y ra hiệu cho tôi mở. Lê Huy thở phào và nói:

- Vụ mất tích này thật là bí mật. Có nhiều sự kiện để tôi có quyền nghi rằng hai kẻ mất tích đang chơi trò cút bắt với cảnh sát. Nghĩa là họ bày ra vụ trốn đi này để cho cảnh sát đi tìm họ chơi...

Giọng của tôi lạc đi. Nó trở thành khàn khàn:

- Sao ông lại nói vậy? Ông bà chủ tôi đời nào lại...?

- Cảnh sát đã tìm ra chiếc Mercury. Xe được bỏ ở sân để xe hơi sau Quốc hội. Trong xe không có va li hay đồ đạc gì của họ hết. Cũng chẳng có ai nhìn thấy kẻ đem xe về bỏ ở đó. Vẫn không thấy hai người đó ở đâu hết.

Tôi lạnh người vì câu nói sau cùng của Lê Huy: "Vẫn không thấy hai người đó ở đâu hết...". Vậy là nghĩa làm sao? Họ vẫn chưa tìm thấy Hồng Loan ư? Vô lý. Hôm nay là ngày thứ hai. Ngày làm việc. Bây giờ đã 12 giờ trưa, bắt buộc phải có công nhân tới xưởng cưa là việc và tìm thấy người đàn bà bị trói bỏ nằm cong queo trong văn phòng của họ rồi chứ!

Hay là cảnh sát, đại diện là anh cáo già Lê Huy này đã tìm ra được Hồng Loan nhưng anh còn đem nòng dẫu đi để giăng bẫy chơi tôi chăng?

Anh cớm già này nhiều thủ đoạn nguy hiểm lắm đây. Tôi cần đề phòng lắm mới được.

Không muốn cho Lê Huy nhìn thấy mặt tôi, bộ mặt mà tôi tin là đang có nhiều nét tổ cáo, tôi đi tới tủ rượu, lấy la ve mở cho Lê Huy và Đăng uống.

Lê Huy đỡ lấy lon lave lạnh, uống một hớp rồi nói:

- Đêm qua có người trông thấy họ chạy xe trên đường Sài Gòn – Đà Lạt. Đúng là đêm qua họ rời Sài Gòn đi Đà Lạt thật. Một viên cảnh sát công lộ chạy xe máy dẫu theo xe hơi của họ một quãng trên khoảng đường vừa ra khỏi xa lộ... Người cảnh sát viên thấy bà Văn cầm lái, ông Văn ngồi bên. Nhưng xe chạy chậm và người cảnh sát qua mặt xe đó. Không hiểu vì sao xe lại quay về Sài Gòn... Chắc họ đã đem về Sài Gòn bỏ đó, và dắt nhau đi trốn đâu đó ở Sài Gòn. Tìm được hai người đi trốn ở Sài Gòn này đâu phải dễ...

Tôi nghe tiếng tôi nói:

- Ông Văn đang đau nặng. Làm sao ông đi đâu mà không có người thấy? Nếu ông bà ấy trở về Sài Gòn, chắc là phải về nhà này chứ?

Lê Huy có vẻ suy nghĩ, y tặc lưỡi:

- Tôi muốn biết mẹ-sử Văn đau nặng đến chừng nào? Mà có thật hẳn ta đau không chứ? Ai chứng nhận là hẳn đau ngoài vợ hẳn? Hẳn có thể giả đồ đau được chứ?

Im lặng một lúc, y hỏi:

- Chú có chính mắt thấy ông Văn nằm trong phòng không?

Tôi gật đầu:

- Có. Chính mắt tôi thấy. tôi có vào phòng riêng của ông mấy lần. lần nào tôi cũng thấy ông ngủ mệt...

Lời khai của tôi vẫn không thuyết phục được Lê Huy.

Y cau mày rậm:

- Nếu hẳn giả đờ đau nặng, hẳn phải đánh lừa cả chú. Người hẳn cần lừa trước tiên là chú? Nếu không tại sao hẳn đau nằm liệt giường cả tuần lễ sao vợ hẳn không mời bác sĩ tới khám bệnh cho hẳn? Giàu có như hẳn thiếu gì bác sĩ quen? Tại sao?

Tôi không thể trả lời câu hỏi đó.

Tôi nói lảng sang chuyện khác:

- Cô Thuý vừa nói rằng... không chừng hai ông bà ấy bị... bắt cóc...

Y vồ lấy câu nói của tôi:

- Bắt cóc? Vì lý do gì cô ấy nghĩ đến chuyện bắt cóc?

Tôi biết tôi nói tới vấn đề bắt cóc là nguy hiểm nhưng tôi không còn cách nào khác.

- Vì.. vì... - tôi ấp úng - ... vì cả hai người cùng mất tích một cách bí mật và khó hiểu...

Cảnh sát rất ngại những vụ bắt cóc. Nếu có người trốn đi, đó là chuyện riêng của người đó, nhưng nếu một người bị bắt cóc, đó lại là việc của cảnh sát. Chỉ cần một vụ bắt cóc xảy ra trong cả mười năm yên lành, an ninh là cơ quan cảnh sát bị thiên hạ chỉ trích. Ngoài ra những người có nhiệm vụ, lại còn mất ăn, mất ngủ để tìm ra thủ phạm. Tìm không ra thì còn khổ. Vì vậy, Lê Huy tỏ ra khó chịu khi nghe tôi nói đến chuyện vợ chồng Văn có thể bị bắt cóc...

Y đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, tay cầm lon lave.

- Ông Lê Huy Thanh – tôi nói tiếp - luật sư riêng của ông Vũ Minh Văn, sẽ yêu cầu thẳng với ông Tổng Giám Đốc để coi vụ này là một vụ bắt cóc và mở cuộc điều tra gấp.

Lê Huy dừng lại:

- Ông Tổng Giám Đốc Cảnh sát à?

- Vâng. Luật sư Thanh là bạn của ông Tổng Giám Đốc.

- Hừ... có cái gì thì chỉ một bọn này thôi. Nè, chú làm ơn biểu cho cô gái đó biết cố đừng có nói gì lộn xộn về vụ bắt cóc, bắt nhái đó nữa nghen. Nói lộn xộn làm cho người ta khó làm việc ra...

Như chợt nhớ ra, y hỏi:

- Ông bà Văn có thân nhân gì ở đâu không? Họ có thể nổi hứng bắt tử đi thăm thân nhân vài ngày ở đâu không?

- Tôi không biết rõ lắm về thân nhân của bà Văn. Tôi chỉ biết ông Văn có một bà chị ở ngoài Đà Nẵng.

- Họ có thể đổi ý... Không. Chắc không thể vậy được. Chiếc xe hơi của họ hiện để ở Sài Gòn... - Lê Huy bắt đầu nói một mình – Đúng rồi. Rất có thể đây là một vụ bắt cóc... Có thể lắm... Mệt rồi...

Y dừng lại để nói với tôi:

- Nè chú... Nếu ông bà Văn bị bắt cóc, nhà này sẽ được bọn gian gọi điện thoại tới nói về tiền chuộc. Nếu có thì chú phải báo ngay cho tôi biết. Nghe không?

Y đi vội ra khỏi phòng. Đứng đi theo y như một cái bóng.

Tôi rót một ly rượu mạnh và ngửa cổ uống hết. Ruột tôi nóng như có lửa đốt. Thời gian càng trôi qua, tôi càng lo âu. Có chuyện gì đã xảy đến với Hồng Loan? Tại sao đến giờ này vẫn chưa ai tìm ra nàng? Tất cả kế hoạch của tôi

đều đặt trên yếu tố tìm ra nàng bị trói nằm trong văn phòng của xưởng cưa ở giữa rừng. Tôi nghĩ đến xác Vũ Minh Văn nằm trong tủ lạnh. Nếu Hồng Loan không trở về như tính trước, tôi sẽ phải làm một mình cái việc đem xác Văn ra ngoài. Chỉ cần nghĩ đến chuyện tôi sẽ một mình làm việc đó tôi đã thấy buồn mửa.

Uống xong ly rượu mạnh tôi chưa thấy dễ chịu chút nào, tôi vừa định uống ly thứ hai thì có hai anh phóng viên nhà báo tới. Hai anh này đã biết tin vợ chồng Vũ Minh Văn mất tích và điều đặc biệt là không hiểu do đâu, vì lẽ gì, họ đoán ngay rằng vợ chồng Vũ Minh Văn bị bắt đã cóc. Họ yêu cầu tôi kể cho họ nghe từ đầu tới cuối. Họ hứa hẹn nếu tôi chịu kể, họ sẽ có một khoản tiền cho tôi. Nhưng lẽ tất nhiên là tôi không thể nào chiều ý họ được. Tôi không để cho họ vô nhà. Phải vất vả mãi tôi mới đẩy được họ đi gặp Luật sư Thanh. Mấy anh nhà báo thật dai như đĩa tỏi.

Bây giờ đã là hai giờ trưa. Vẫn chưa có qua một tin gì về Hồng Loan. Khi Thuý xuống yêu cầu tôi xách giùm nàng cái va li xuống căn phòng mới, tôi đối với nàng cộc cằn gần như bất lịch sự.

Buổi chiều tới, cơn nóng ruột trong tôi càng tăng. Tôi muốn ra khỏi nhà để vù tới căn phòng của Phi Đen, mượn gã cái xe lambetta để phóng lên xưởng cưa giữa rừng, nơi tôi để Hồng Loan nằm lại, thám thính. Nhưng dù muốn tôi cũng không dám đi như vậy. Vì nếu có người gặp tôi lảng vảng ở đó tức là tôi đã ký tờ cung khai tội trạng của tôi.

Dù có chuyện xảy ra đi nữa, tôi cũng không thể tới xưởng cưa giữa ban ngày, ban mặt được.

Thời gian trôi qua chậm rì và nặng trĩu. Tới năm giờ chiều, vẫn không có tin gì mới về Hồng Loan, bây giờ tôi thấy chỉ có ba giả thuyết có thể giải thích được sự bất tin

của nàng. Một là cảnh sát đã tìm ra nàng và giam kín nàng ở một chỗ, chờ đợi tôi làm một cử chỉ vụng dại gì đó tố cáo. Hai là vẫn chưa có ai tìm ra Hồng Loan, tức là chưa có ai đặt chân vào căn nhà giữa rừng đó, và Hồng Loan, vì bị trói cả chân lẫn tay, vẫn cứ phải nằm chịu trận trong đó. Ba là Hồng Loan đã tự cởi được trói và vì một lí do nào đó, vì sợ hoặc vì muốn phá tôi, muốn hại tôi, đã lén trốn đi. Nàng có thể bỏ rơi tôi với cuộc bê bối này.

Tuy nguy hiểm tôi cũng phải liều...

Đêm nay, tôi sẽ tới căn nhà giữa rừng để tìm Hồng Loan.

Việc cần làm ngay trước giờ đóng cửa văn phòng hôm nay là việc tôi phải mượn được một chiếc xe hơi. Tôi gọi ngay điện thoại tới một hãng cho mượn xe ở đường Nguyễn Huệ. Tôi quen sơ với viên quản lý hãng này và tôi đã nhiều lần mượn xe của hãng. Anh quản lý cho tôi biết là hãng có sẵn một chiếc Renault 4 cho mượn. Xe chạy tốt và anh ta sẽ ở lại văn phòng tới 7 giờ tối nay để chờ tôi tới lấy xe.

Một số nhật báo phát hành buổi tối đăng tin vợ chồng nhà doanh thương nổi tiếng Vũ Minh Văn bị mất tích bí mật. Có tờ báo viết cả về tôi. Nhưng tất cả chỉ mới là tin vắn, chưa báo nào dám làm lớn và cũng chưa báo nào dám quả quyết rằng vợ chồng Vũ Minh Văn bị bắt cóc.

Không một báo nào đăng xa gần đến giả thuyết vợ chồng Vũ Minh Văn có thể đi trốn nợ.

Tới 6 giờ tối, Luật sư Thanh lại điện thoại tới:

- Sáng mai, lúc 11 giờ, tôi sẽ tới vi la. Có tin đồn rằng hai ông bà chủ anh có thể bị bắt cóc. Tôi muốn được hỏi chuyện anh với cô Thuý... tôi cũng cần biết thêm về tình hình tài chính của ông Văn. Nếu anh có thể làm cho tôi

một bản ghi tên những chủ nợ của ông Văn và những số tiền ông ấy thiếu nợ...?

Tôi hứa trưa mai tôi sẽ làm xong cho y bản danh sách chủ nợ. Tôi hỏi thêm:

- Như vậy là ông cũng chưa có tin gì về bà Văn ư?

- Chưa – Y đáp - Thật kỳ lạ. Họ như biến đi mất không để lại dấu vết gì trừ cái xe Mercury. Anh cần ở cạnh máy điện thoại suốt ngày đêm. Nếu ông bà ấy bị bắt cóc, bọn bắt cóc chắc chắn sẽ gọi điện thoại tới nhà đòi tiền chuộc nội trong đêm nay hay sáng mai. Nếu có người gọi tới đòi tiền chuộc, anh phải báo ngay cho tôi biết nghe...

Với sự mất mặt của Hồng Loan, tôi cảm thấy kế hoạch mà tôi yên trí là hoàn hảo đã có một sơ hở. Tôi không thể biết rõ tại sao người ta lại chưa tìm thấy Hồng Loan. Tôi cũng dư biết là không bao giờ có kẻ nào gọi điện thoại tới để đòi tiền chuộc. Đêm nay, tôi nhất định phải liêu đi tới căn nhà giữa rừng, nơi tôi để Hồng Loan nằm lại đêm qua.

Tôi cần đi mà không để cho Thuý biết.

Thời gian tuy trôi qua rất nặng nề, chậm chạp nhưng rồi buổi tối cũng đến. Thuý làm cơm cho tôi ăn, nhưng cũng như bữa trưa, tôi không sao nuốt được. Cổ họng tôi mắc nghẹn từ chối không cho thức ăn trôi xuống dạ dày. May sao Thuý cũng ăn không được. Sự chờ đợi, bồi hồi, nóng ruột làm cho bất cứ ai cũng ăn không ngon. Thuý không chú ý lắm tới việc tôi ăn ít. Nếu gặp hoàn cảnh này mà tôi lại ăn nhiều, ăn ngon, nàng mới nghi ngờ.

Tôi ăn qua loa cho xong bữa. Tới 6 giờ 30 tôi bảo Thuý:

- Tôi đi mua thuốc là và ra quán cà phê ngồi một lúc cho khuây khoả. Có lẽ tôi sẽ ngồi ở Thanh Thế, nhân tiện mua thuốc lá luôn...

Thuý lo âu:

- Thuý không muốn làm phiền anh..., nhưng mà Thuý sợ..., Anh nên đi chơi một lúc rồi về ngay. Để Thuý ở nhà một mình lỡ có chuyện gì xảy ra Thuý không thể giải quyết được... Chẳng hạn như nếu..., bọn bắt cóc gọi dây nói đến thì Thuý phải trả lời sao?

- Không có gì đâu... Thuý cứ yên trí đi ngủ sớm... Nếu có ai gọi điện thoại tới, Thuý chỉ cần nghe và ghi nhớ là đủ...

Nàng đột ngột nói:

- Em không ở đây nữa đâu. Ngày mai em sẽ đi tìm việc làm nơi khác. Em không đi xa Sài Gòn nhưng em không thể ở đây lâu hơn. Và lại em thấy em có ở đây hay không cũng chẳng làm được việc gì... Nếu cảnh sát muốn hỏi em, em sẵn sàng để gặp họ...

Tôi thầm nghĩ: "Lại thêm một rắc rối nữa. Nếu nàng đi, thế nào cảnh sát cũng nghi ngờ. Mà mình lấy lí do gì để giữ nàng lại đây?". Tôi thở dài:

- Thuý hãy cố gắng ở lại đây vài ngày nữa. Bây giờ dù cho Thuý có đi tìm việc làm Thuý cũng chưa thể đi làm ngay được mà. Cảnh sát họ còn cần gặp Thuý nhiều... Chẳng lẽ vừa tới nhận việc, Thuý đã xin phép nghỉ để đi gặp cảnh sát ư? Thuý đừng bỏ rơi tôi lúc này...

Nàng do dự, tôi tấn công tiếp:

- Trưa mai, ông Thanh luật sư của ông Văn sẽ tới đây. Thuý nên chờ gặp ông ta rồi hãy quyết định.

- Em không muốn xa anh nhưng sao bầu không khí trong nhà này làm em ngán quá...

Nàng nhìn quanh. Tôi có cảm tưởng như mắt nàng dừng lại quá lâu ở góc phòng đặt cái tủ lạnh quá lớn.

- Nhà này cái vẻ lạnh lạnh... chết choc... Y như nhà có ma...

- Thuý lên ở phòng tôi chắc sẽ vui hơn... Thôi, để chuyện đó ngày mai sẽ hay...

Ra khỏi nhà, tôi vội chạy qua đầu phố bên cạnh đón tắc xi. đợi mất tới 15 phút tôi mới gặp một xa tắc xi vắng khách. Hồi nay người ngoại quốc đã bắt đầu kéo tới Sài Gòn đông đảo. Xe cộ chuyên chở công cộng đã thấy khan hiếm. Các anh tài xế tắc xi no đủ vì quá nhiều khách, tỏ thái độ khinh khỉnh từ chối khách thật đáng ghét.

Tôi tới hãng cho mượn xe hơi chậm năm phút sau 7 giờ. Viên quản lý đã đóng cửa Văn phòng ra về nhưng tôi tới nơi khi anh đang cho xe ra đường. Tôi gọi ới ới và nắm anh lại được. Anh trở vào mở cửa ga-ra và giao cho tôi. Một chiếc Renault 4 xinh xắn, máy xe không được tốt lắm nhưng cũng thừa sức đưa tôi lên xưởng cửa rồi về.

Tôi nhận lái xe ra cây xăng, đổ đầy xăng rồi chậm chậm lái ra xa lộ. Bây giờ là 7 giờ 30 tối. Tôi để ý coi tôi có bị theo dõi không. Sau tôi không có chiếc xe nào khả nghi chạy theo. Tôi cho xe chạy vừa phải và giữ đúng luật lưu thông trên xa lộ. Lúc này mà chạy ẩu để bị cảnh sát công lộ huyết còi, hỏi thẻ lái xe và phạt biên bản thì thật xui hết sức.

Trên đường đi, tôi biết hơn ai rằng việc tôi đi tới xưởng làm ban đêm như thế này là một việc làm tối ư đại dột và liều lĩnh. Tôi có thể bị bắt quả tang tại chỗ. Cảnh sát có thể đã giăng bẫy tại đó chờ tôi chui đầu vào. Đi tối nay, tôi như con chuột tinh khôn biết rằng đó là một cái bẫy mà vẫn cứ đủng đỉnh đi vô. Nếu tôi bị cảnh sát bắt ở đó tôi sẽ hết cách nói. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi cần biết ngay Hồng Loan có còn nằm đó hay đã bỏ trốn.

Và nếu trong trường hợp nàng bỏ trốn, tôi sẽ làm gì? Tôi chưa tính đến chuyện đó. Việc tôi cần biết ngay và trước hết là việc tại sao Hồng Loan lại không xuất hiện. Tìm biết nguyên do đó rồi, tôi sẽ tính sau đến chuyện khác.

Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã để lòng tham nổi dậy, vì đã lao đầu vào vụ âm mưu này.

Xe chạy chậm, tôi mất 1 giờ 30 phút mới tới đoạn đường rẽ từ quốc lộ vào rừng. Khi nhận đúng đây là con đường đất đưa vào xưởng cưa, tôi cho xe chạy vào đó nhưng còn cách xưởng cưa chừng 1 cây số, tôi cho xe đậu vào sau một bụi cây. Tôi ra khỏi xe, lặng lẽ đi bộ xuyên qua rừng tới xưởng cưa. Đi bộ như vậy, nếu cảnh sát có dăng bẫy ở xưởng cưa, may ra tôi còn thấy và có thể thoát. Hi vọng thoát thân trong trường hợp cảnh sát đã dăng bẫy ở đây thật mong manh, nhưng mong manh mà hi vọng vẫn hơn.

Buổi tối chưa khuya lắm, nhưng cảnh vật ở đây đã tĩnh vắng như ở giữa đêm thâu. Tiếng giun dế kêu rí rả dưới bước chân tôi dẫm nhẹ lên cỏ. Khi mấy căn nhà mái tôn vẫn nằm yên đó.

Đành liều phó mặc cho rủi may, tôi rời chỗ nấp đi thẳng tới.

Tai ù, mắt hoa và tim đập mạnh trong lồng ngực, tôi bước lên thềm nhà gỗ, cánh cửa vẫn còn mở hé y như đêm qua. Như thế này có nghĩa là từ đêm qua tới nay vẫn chưa có người nào bước qua ngưỡng cửa này ngoài tôi và Hồng Loan hay sao?

Đẩy cánh cửa mở ra, tôi hỏi vào nhà:

- Có ai trong này không?

Yên lặng. Chỉ có tiếng muỗi vo ve trả lời.

Yên lặng làm tôi rung mình.

Móc cây đèn bấm trong túi ra, tôi chiếu vào căn nhà tối. Bàn ghế vẫn nguyên như cũ. Tôi bước vào nhà, với vầng sáng của cây đèn chiếu trước mặt, tôi đi dần tới góc nhà đêm qua tôi đã thấy Hồng Loan nằm.

Ánh đèn dừng trên hai chân của một người đàn bà. Một chân không có giày của Hồng Loan vẫn nằm đó, đúng chỗ nàng ngã xuống sau cú đâm của tôi đêm qua...

Ánh đèn chiếu lên mặt nàng. Tôi đứng sững như kẻ chết đứng, tôi không tin cả ở mắt tôi. Lúc đó tôi như người đang ở trong một cơn ác mộng... Hồng Loan nằm đó, hai mắt mở nhìn lên trần nhà. Đôi mắt trắng dã. Mặt nàng cứng như mặt giấy. Bộ mặt cứng đờ ấy cho tôi biết là nàng đã chết.

CHƯƠNG 11

ôi không thể biết tôi đứng ngây ở đó nhìn mặt Hồng Loan trong bao nhiêu lâu. Óc tôi như bị tê liệt vì kinh hoàng. Tôi không suy nghĩ được, không cử động được. Tôi chỉ nhận biết được một sự kiện. Hồng Loan đã chết, văn phòng này bỏ hoang không có ai tới làm việc nên trong ngày hôm nay không ai vào đây để thấy xác người đàn bà này, đêm qua khi tôi đắm nàng với ý định làm cho nàng ngất đi, gây ra thương tích nhẹ cho nàng để cảnh sát tin ở cuộc bắt cóc, tôi đã không đắm quá mạnh và khi ngã xuống, đầu nàng đập mạnh xuống sàn gỗ hoặc vào cạnh chân bàn và nàng đã chết vì thế...

Tôi choàng giật mình tỉnh cơn mê hoảng vì một tiếng động lạ ngoài kia. Tiếng động cơ của chiếc xe hơi chạy tới.

Tắt đèn bấm nơi tay, tôi lùi lại để nhìn qua cửa sổ ra rừng.

Có ánh đèn pha rọi sáng những thân cây ven con đường đất. Đúng là có xe hơi chạy tới. Rồi chiếc xe hiện ra giữa những hàng cây. Ánh đèn pha từ xe chiếu ra cho tôi thấy hình bóng của một chiếc xe Jeep. Xe cảnh sát. Cảnh sát tới. Tôi sẽ bị bắt quả tang ở đây. Với cái chết của Hồng Loan, tôi không làm sao có thể thoát khỏi chết. Bức thư tuyệt mệnh của Văn không giúp gì được tôi khi Hồng Loan chết.

Năng lực tiềm tàng trong bản thân tôi, một năng lực mà chính tôi cũng không ngờ là tôi có thể có, lúc đó phát hiện. Tôi không thể để cho cảnh sát bắt ở đây. Nhưng chạy ra cửa chính không còn kịp nữa. Ánh đèn pha xe

Jeep đã chiếu thẳng vào khung cửa. Tôi bước tới ô cửa sổ đang sau định mở để trèo ra ngoài rừng nhưng ô cửa kẹt cứng. Người ta đã dùng mấy cây gỗ đóng bít ô cửa sổ này.

Tôi y như một con chuột sa bẫy.

Xe dừng ngay trước cửa, chỉ còn vài giây đồng hồ nữa thôi, tôi sẽ bị họ bắt và còng tay lại.

Tôi nhìn quanh tìm một chỗ nấp. Trong góc phòng có bốn năm cái thùng gỗ. Tôi đi tới đó. Toàn là thùng không, tôi chui vô lòng cái thùng ở trong cùng. Tôi ngồi thụp xuống và cái thùng vừa vặn che kín tôi. Người đứng bên ngoài không nhìn thấy tôi nhưng nếu có ai bước tới nhìn vào thùng, người đó sẽ thấy tôi ngay tức khắc.

Tôi lúc này đúng là một con chuột chui vào bẫy. Chỗ nấp của tôi không mấy kín đáo nhưng tôi vẫn còn một chút hy vọng: nếu cảnh sát không biết là có tôi hiện ở trong nhà này, họ không ngờ có tôi ở đây, họ sẽ không tìm kiếm, không lục sạo và may ra tôi vẫn có thể thoát.

Tôi vừa ngồi yên được trong thùng, bên ngoài có tiếng người nói lớn:

— Anh Tư ngồi coi xe. Cẩn thận lấy súng ra. Thăng Sắc vô đây với tao. Lấy đèn bấm trong xe mang vô. Anh Tư nhớ cứ cho xe chạy máy đều nghen...

Trái tim tôi đập loạn khi tôi nhận ra đó là giọng nói của Lê Huy.

Tôi nghe tiếng giầy của Lê Huy nặng nề bước lên thềm nhà gỗ rồi đi vào phòng. Trên trần nhà, tôi thấy có ánh đèn bấm quét qua. Rồi tiếng Lê Huy lại cất lên:

— Coi kìa.. Cửa sổ bị đập bể kiếng... Phong này hình như có người...

Và giọng của một người trẻ tuổi hơn đáp lại:

— Ông Cò... Nhà này bỏ không từ mấy tháng nay. Đâu có ai vô đây làm chi? Trừ mấy chú Việt Cộng vô ngủ nhờ một đêm... Nhà này đồ đạc cũng chẳng có gì đáng giá.

Lê Huy lại nói:

— Nếu đúng là họ bị bắt cóc thì họ có thể bị đưa vô đây... Đây đúng là đoạn đường xe họ dừng lại đêm qua mà...

Tôi ngồi rúm lại trong thùng. Có tiếng chân lệt sệt đến gần góc nhà có xác Hồng Loan nằm nhưng ánh đèn của họ chưa chiếu tới. Tôi lại nghe tiếng Lê Huy nói. Tiếng nói quá gần nghe y như hắt đứng ngay trên đầu tôi:

— Tao vẫn không tin là họ bị bắt cóc... Mẹ kiếp... Ở Việt Nam mình làm gì có nạn bắt cóc, nhất là lại bắt cóc người nhớn. Bắt cóc trẻ nít thì đôi khi cũng có nhưng bắt cóc người lớn với hy vọng đòi tiền chuộc mạng thì hiếm lắm. Bọn gian ở nước mình chưa đủ trình độ và điều kiện nghĩa là chưa có đủ tài nghệ để làm việc đó... Tao vẫn nghĩ rằng vợ chồng nhà nàng vì thiếu nợ quá nhiều trả không nổi, bày đặt ra chuyện lộn xộn để đánh lừa nhà chức trách, để đem nhau trốn đi đâu đó...

Rồi y tiếp, giọng bực dọc:

— Coi qua đây rồi đi về cho lẹ mầy...

Tôi nín thở. Ánh đèn quét tới gần chỗ tôi nấp rồi tiếng chân đến gần hơn. Tôi nghe rõ tiếng Lê Huy chửi thề:

— Mẹ kiếp... Chi vậy mày? Ai nằm đây? Phải chị vợ thằng cha Vũ Minh Văn không?

Tiếng gã trẻ tuổi có vẻ xúc động:

— Đúng bà đó rồi... Bà chết rồi... Người lạnh ngắt à

— Bà này chết dễ thường đã hơn mười hai tiếng đồng hồ rồi... Chết mẹ... Vụ này rắc rối đây...

— Vậy thì đúng là họ bị bắt cóc rồi... Không chừng xác ông Văn cũng bị giết bỏ đâu gần đây...

Giọng nói của Lê Huy có những âm thanh vừa lo âu vừa bức tức:

— Mà ở đây để tao ra xe gọi điện thoại về Tổng Nha, báo cho họ biết. Phải có nhiều người lên đây mới lục soát được cả vùng này...

Tôi nghe thấy tiếng giầy Lê Huy chạy huỳnh huých trên nền nhà và sau đó tiếng y gào lớn trong máy điện thoại liên lạc ngoài xe. Người nhân viên trẻ tuổi ở lại trong phòng đánh máy lửa châm thuốc lá hút. Gã cầm đèn chiếu loạn trong phòng nhưng gã chỉ đứng im bên cạnh xác chết.

Mồ hôi tôi toát ra ướt đầm, tim tôi đập như muốn phá vỡ lồng ngực để nhảy ra ngoài. Tôi không nghe rõ Lê Huy nói những gì vào máy điện thoại nhưng tôi hiểu rằng chỉ nửa giờ nữa thôi, nơi này sẽ đầy nhóc những cảnh sát và nếu tôi muốn thoát khỏi bị bắt, tôi phải lọt khỏi nơi này trước khi những xe cảnh sát sắp tới đến nơi.

Vài phút sau, Lê Huy trở vào:

— Họ tới ngay. Mình cần có nhiều người để khám xét mấy căn nhà bên kia. Chú mày nói đúng. Rất có thể chúng còn giam Vũ Minh Văn ở đâu quanh đây...

Gã trẻ tuổi nói:

— Bà này có vẻ bị đau đớn nhiều trước khi chết. Sao không thấy có vết máu nào hết? Không biết bả vì sao mà chết/

Giọng Lê Huy cấm cản:

— Tao cũng làm sao biết được? Phải chờ bác sĩ luật y tới khám nghiệm tử thi mới có thể biết chắc được. Có điều tao lấy làm lạ là tại sao bà này lại bị trói tay chân vậy cả? Bà bị trói lúc còn sống chứ? Làm gì có thằng khùng nào đi trói chặt chân tay một người đã chết bao giờ. Tao thấy vụ này rắc rối, khả nghi hết sức. Dường như bọn làm vụ này không phải là bọn chuyên nghiệp. Nhà đó có một thằng thư ký tao ngờ hết sức. Coi bộ thằng đó gian xảo lắm.

— Có phải thằng tên là Quang không, ông?

— Chính nó. Tao có nhờ tìm "phít" coi nó có án tích hay bị nghi ngờ dính líu vào vụ bất hợp pháp nào không. Nhưng tao chưa nhận được kết quả. Thằng đó khả nghi lắm. Tao phải cho thằng theo dõi hành động của nó mới được.

— Ông Cò à. Theo tôi nhận xét thì... vụ Vũ Minh Văn đau ốm đúng là một vụ bày đặt. Cha nó vẫn mạnh như voi.

— Tao cũng nghĩ vậy. Rất có thể là họ âm mưu làm một "cú" gì đó. Cả chị đàn bà này cũng ở trong âm mưu đó. Chú mày coi. Dây trói này yếu quá. Đúng là trói giả vờ. Nếu trói thật sự mà dùng loại dây này, trẻ con nó cũng có thể tự làm đứt được...

— Nhưng bà... chết thì lại không có vẻ giả đò chút nào.

— Ừ...

Có tiếng người nói từ ngoài cửa vọng vào:

— Ông Cò. Tôi đã đi coi qua hai căn phòng bên kia. Hoàn toàn bỏ không. Không có gì khả nghi hết. Dường như đã lâu không có người vô đó.

Tiếng Lê Huy đáp ra:

— Được rồi. Anh ngồi xe coi họ có gọi gì cho mình không. Lúc nào xe họ tới thì nhớ bật đèn pha cho họ biết chỗ.

Yên lặng một lúc. Sau đó tôi lại nghe tiếng Lê Huy nói:

— Tao lại vừa nghĩ ra được một giả thuyết mới. Chỉ mới là giả thuyết thôi, chưa có bằng cứ nhưng tao thấy hợp lý lắm. Như vậy. Có thể bà này bị chính ông chồng là Vũ Minh Văn giết chết rồi trói lại, hẳn muốn làm cho bọn mình tưởng là mụ vợ hẳn bị bọn bắt cóc giết chết. Trong khi bọn mình bận tìm bọn bắt cóc thì hẳn ung dung trốn đi...

— Nhưng tại sao hẳn lại giết vợ chứ? Tôi sợ giả thuyết của ông không vững...

— Vợ chồng hẳn sống với nhau không được êm đẹp. Tao nghe nói vợ hẳn coi thường hẳn và định bỏ hẳn. Chị đàn bà này nguyên là một em chơi bởi hạng sang ở Sài Gòn. Vũ Minh Văn lấy được nàng làm vợ nhờ có tiền và chưa có vợ. Bây giờ khi hẳn khánh kiệt tài sản bị vỡ nợ, vợ hẳn bỏ rơi hẳn để đi lấy thằng khác là chuyện có thể xảy ra. Có thể hẳn giết vợ vì hẳn quá yêu vợ, hẳn không muốn mất vợ. Cũng rất có thể là ý kiến đi Đà Lạt dưỡng bệnh là do vợ hẳn đưa ra. Hẳn bằng lòng đi dưỡng bệnh nhưng trên đường đi đêm qua, chợt hẳn biết vợ hẳn định cho hẳn lên bệnh viện để dễ dàng cho hẳn rơi nên hẳn nổi giận. Hẳn đánh nàng chẳng hạn rồi vì quá tay, hẳn làm nàng chết. Hẳn mới cho xe vô đây, tìm dây trói nàng lại, bỏ nàng nằm đây rồi một mình trốn về Sài Gòn với cái xe hơi.

— Có thể lắm. Ông xét đoán rất cừ...

— Thôi cứ để cho nàng nằm đây. Tao ra xe về Tổng Nha báo ngay cho ông sếp giả thuyết mới của tao coi ông nghĩ sao. Chú mày chịu khó cầm đèn đi qua hai căn nhà bên kia soát lại lần nữa coi. Tao sợ anh Tư ảnh không quen, có gì lạ ảnh cũng không thấy. Bọn mình nên tìm trước đi. Để cho bằng chứng lù lù ra đó mà mình nói là không có gì, lát nữa anh em họ lại tìm thấy mắc cỡ.

Gã nọ sốt sắng:

— Ông yên trí. Để tôi qua coi...

Tôi nghe tiếng chân họ ra khỏi phòng. Họ đi ngang hai cây đèn bấm đi nên quanh tôi bóng tối trở lại dày đặc. Đây chính là lúc tôi thoát thân. Nếu lúc này mà tôi không ra thoát được đây thì tôi sẽ chẳng bao giờ thoát thân được.

Tôi chui ra khỏi thùng và tới ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ.

Chiếc xe jeep đậu ngay trước cửa nhà. Cặp đèn pha chiếu vào rừng sáng rực một vệt dài. Máy xe vẫn nổ rì. Lê Huy đứng bên xe, y đang nói vào máy điện thoại gắn trong xe. Tôi bước mấy bước dài tới bên cửa ra vào. Tới đây rồi lại nép vào bên cửa nhìn ra. Lê Huy đứng quay lưng lại tôi. Người tài xế ngồi trên xe đang mãi nhìn ra đường. Tôi mà bước ra khỏi cửa đúng lúc anh tài xế hay Lê Huy nhìn lại là đời tôi tàn...

Gã cảnh sát đang kiểm soát hai căn nhà bên cạnh cũng có thể trở lại và trông thấy tôi. Nhưng tôi không thể chờ đợi được lâu hơn nữa. Tôi lẹ chân bước ra hiên nhà và nhón gót đi xuống bãi cỏ đầu nhà.

Tôi đi nép vào vách gỗ của căn nhà. Bóng đêm bao trùm lấy tôi nhưng tôi vẫn chưa hết nguy hiểm. Vì cặp đèn pha của chiếc xe jeep chiếu thành hai vệt sáng dài cắt đôi đoạn đường tôi phải đi để về chỗ đậu xe mà tôi thì nhất định phải về được tới chỗ đậu xe trước khi những chiếc xe khác của cảnh sát tới, tôi mới có thể về thoát được tới Sài Gòn.

Tôi biết rằng tính mệnh của tôi đêm nay hoàn toàn trông cậy vào may rủi, không còn có khéo hay vụng dại hoặc suy tính gì nữa, may thì tôi có thể về thoát được tới Sài Gòn, không may thì tôi bị nhìn thấy. Tôi còn biết rằng nếu

không bước chân đi ngay, tôi sẽ cứ đứng chết đi ở đây cho đến lúc bị họ bắt.

Vì vậy, không suy nghĩ gì nữa, tôi bước đi, những bước chân nặng như có đá đeo. Đầu cúi xuống, chân bước chậm, tôi cứ thế đi thẳng vào rừng cây trước mắt.

Cũng may là trời đêm không trăng sao. Ánh sáng của cặp đèn pha không đủ làm sáng tất cả cảnh vật quanh mấy gian nhà bỏ hoang. Vào tới rừng cây tôi cầm đầu chạy thẳng vào chỗ tôi đậu xe. Khi xe tôi đã chạy đàng hoàng trên đường về Sài Gòn giữa mấy cái xe bé, tôi gặp ba chiếc xe cảnh sát chạy hết tốc lực ngược đường. Tôi bàng hoàng như người đang sống trong mơ. Tại sao tôi về được tới Sài Gòn? Tôi cũng không biết nữa.

oOo

Chỉ khi về được tới vi la, vào tới căn phòng Thúy vừa ở và mới đổi cho tôi, tôi mới tỉnh lại và tôi mới nhận rõ được tình trạng nguy hiểm rùng rợn mà tôi vừa sa vào vì cái chết bất ngờ của Hồng Loan.

Trong căn nhà hoang giữa rừng hồi nãy, ngay sau khi tôi tìm ra được xác nàng và thấy nàng đã chết, những sự việc theo nhau dồn dập tới làm tôi không kịp suy nghĩ. Bây giờ tôi còn nguyên kinh ngạc trước sự việc thập phần hoàn hảo của tôi. Một cái chết bất ngờ. Điều nguy hiểm, rùng rợn và bất ngờ nhất là chính tôi đã giết nàng. Nàng bị chết vì tay tôi.

Tôi đã trở thành kẻ sát nhân.

Bức thư tuyệt mạng của Văn viết lại cho luật sư Thanh mà tôi còn giữ làm bùa hộ mệnh có thể bảo đảm cho tôi khỏi bị kết án là giết Văn, nhưng nó hoàn toàn xa lạ với cái chết của Hồng Loan.

Đêm qua, sau khi đấm hụt nàng cú thứ nhất, tôi đã hoảng loạn và đấm nàng cú thứ hai quá nặng tay. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ là lúc đó nàng chưa chết ngay. Tôi vẫn thấy nàng thở đều sau khi ngất đi. Chắc là lúc nàng ngã, đầu nàng đập quá mạnh xuống sàn, nàng có thể chết vì ngạt thở: tôi đã đút cái khăn tay của nàng vào miệng nàng. Rất có thể tôi đã đút khăn quá chặt.

Nằm rũ trên giường, tôi cũng giống như một cái xác chết. Tôi hối hận vì đã tham tiền mà dựng lên âm mưu này. Cũng giống như đa số những anh làm bậy ở cõi đời này, tôi chỉ thấy hối hận sau khi đã phạm tội, sau khi đã làm những việc không sao cứu vãn được. Và cũng như tất cả những âm mưu kế hoạch gian xảo khác, chỉ khi thi hành kế hoạch mới xảy ra, mới thấy có những bất ngờ hoàn toàn... bất ngờ. Đã có không biết bao nhiêu tay gian hùng bị chết trước tôi vì những bất ngờ ngoài dự tính đó...

Bây giờ tôi phải làm sao đây? Trong vi la này tôi còn một xác chết nữa, xác chết Vũ Minh Văn. Tôi không thể bỏ mặc xác Văn nằm mãi trong tủ lạnh... Nhưng kế hoạch của tôi dự tính có sự cộng tác của Hồng Loan. Bây giờ nàng đã chết rồi, số tiền bồi thường nếu được hãng bảo hiểm trả sẽ được trao cho bà chị của Văn, tôi không còn chút hy vọng nào có thể có bạc triệu.

Việc quan trọng của tôi bây giờ không còn là việc lấy tiền bảo hiểm nữa mà là việc chạy tội. Nếu tôi đem được xác Văn đi bỏ ở nơi nào đó có thể nào tôi thoát tội được không? Nếu tôi làm cho cảnh sát tưởng rằng cả Văn và Hồng Loan đều bị bọn bắt cóc giết? Trong bộ óc mệt mỏi rờn nặng những tuyệt vọng của tôi bỗng lóe sáng một tia hy vọng tôi nghĩ đến chuyện đó.

Phải làm sao cho cảnh sát tưởng rằng vợ chồng Vũ Minh Văn đều bị bọn gian bắt cóc họ giết hại... Thanh tra Lê

Huy có nghi ngờ tôi thật nhưng y chưa có qua một bằng chứng nào. Và bây giờ cả hai vợ chồng Văn đều cùng bị giết, y sẽ không còn có lý do ngờ tôi âm mưu với Hồng Loan nhất là cái chết của Hồng Loan. Tôi không còn là người hy vọng được chia tiền bồi thường bảo hiểm. Và tôi không có lý do nào để giết Hồng Loan. Giả thuyết vợ chồng Văn bị bắt cóc rồi sợ bị lộ, vì tra tấn lỡ tay, bọn gian đã làm chết cả hai vợ chồng đứng vững hơn.

Ngay lúc này, khi cảnh sát chưa tìm ra được tung tích Văn, họ đang nghi là chính Văn đã giết vợ, lỡ tay hoặc cố ý. Tôi đã nghe lỏm được Lê Huy nói ra sự nghi ngờ đó khi y tìm ra xác Hồng Loan...

Đang nằm tôi ngồi bật dậy khi tôi nghĩ ra được một cách có thể thoát chết: đổ hết tội lỗi cho Vũ Minh Văn.

Đổ lỗi cho kẻ đã chết bằng cách nào, như thế nào? Có thể được không? Những câu hỏi quay cuồng trong óc tôi làm cho tôi phải ra khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng. Có thể được lắm... Văn đã tự tử bằng một viên đạn y tự bắn vào đầu. Bây giờ tôi cần mang xác y ra, đặt ở đâu đó với khẩu súng trong tay y, khi cảnh sát tìm thấy xác Văn, họ sẽ nghĩ rằng sau khi lỡ tay đánh chết vợ, Văn đã hối hận và tự tử. Cảnh sát sẽ không thể biết rằng Văn đã chết trước vợ cả tuần lễ. Đúng rồi. Tôi vẫn còn có thể thực hiện nốt phần cuối của kế hoạch định trước. Kế hoạch của tôi trước đây định làm giả Văn bị bọn bắt cóc giết để Hồng Loan nhận tiền bồi thường, giờ đây vì sự bắt buộc, phải đổi ra là Văn tự tử sau khi giết vợ. Tôi vẫn có thể thoát tội.

Điều dễ thực hiện nữa là nết làm giả Văn tự tử, tôi không cần phải vất vả đem xác Văn đi đâu xa, tôi có thể cho Văn chết ngay trong nhà này. Cảnh sát sẽ nghĩ rằng vì tuyệt vọng, vì hối hận, vì cùng đường, vì không còn nơi

nào dung thân Văn trở về đây và y tự tử chết ngay trong nhà y, những kẻ chán đời tự tử thường có phản ứng trở về nơi mình đã sống những ngày sung sướng để chết như thế.

Càng nghĩ, tôi càng thấy tin tưởng trở về. Với cái chết bất ngờ của Hồng Loan, tôi gặp xui xẻo. nhưng tuy xui nhưng vẫn không phải là tuyệt lộ. Thúy không ngủ trên nhà này nữa, tôi càng rảnh tay hành động, tôi có thể bình tĩnh đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh bất cứ lúc nào tôi muốn.

Tôi chỉ còn cần thì giờ để sắp đặt làm sao cho cảnh sát phải tin là Văn tự tử. Cứ kể thì cũng mĩa mai: Vũ Minh Văn chết vì tự tử, tôi đem dấu xác y đi để làm thành một vụ ám sát, bây giờ tôi lại phải vất vả dàn cảnh cho nó trở lại là một vụ...tự tử.

Nếu Văn tự tử bằng súng trong nhà này, phải có tiếng súng nổ và Thúy là người ở trong nhà này. Thúy phải nghe thấy tiếng súng nổ. Đó là việc mà tôi cần suy nghĩ kỹ để thực hiện. Việc đó cũng chẳng có gì khó lắm. Tôi tìm ngay ra được cách giải quyết. Tôi sẽ đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh, đặt y vào phòng làm việc của y, chờ chừng mười phút cho xác y hết hơi lạnh rồi tôi cầm khẩu súng lục của y nổ một phát lên trời. Chắc chắn Thúy ngủ ở căn phòng trên ga-ra dưới kia sẽ nghe rõ tiếng nổ đó. Nổ súng xong, tôi nhét khẩu súng vào tay Văn rồi tôi sẽ hốt hải ra khỏi phòng để rồi cùng vào phòng Văn tìm xác Văn một lúc với Thúy.

Nghĩ như vậy xong, tôi lập tức đi sang phòng giấy của Văn lục tìm hộp đạn súng lục của Văn. Tôi cần ít nhất là một viên đạn để lắp thêm vào ổ đạn trong khẩu súng lục của Văn. Để tránh bại lộ, tôi dùng đèn bấm chứ không bật đèn điện. Tôi tìm thấy hộp đạn trong một ô kéo bàn

viết của Văn sau vài phút tìm kiếm. Tôi chỉ lấy ra khỏi hộp một viên đạn bỏ vào túi áo.

Đêm nay tôi không còn gì để làm nữa ngoài việc nằm ngủ. Ngày mai tôi sẽ lấy khẩu súng lục ra khỏi tủ lạnh trước để tra thêm đạn. Đêm mai tôi sẽ đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh và thực hiện ngay kế hoạch. Vào khoảng bốn giờ chiều mai tôi sẽ tắt điện tủ lạnh. Tới khoảng nửa đêm, xác Văn tuy nằm trong đó, nhưng vì không có hơi lạnh, sẽ trở lại gần như bình thường, sẵn sàng chờ được đem ra ngoài.

Tôi thay quần áo và vào giường nằm lúc 2 giờ sáng. Tôi lại cảm thấy dễ chịu. Người thông minh vẫn lợi thế hơn. Hồi mới khám phá ra cái chết của Hồng Loan, tôi bối rối, kinh hoàng tưởng chừng như phen này chết đến nơi, chết không còn chạy đi đâu được, chạy lên trời cũng không thoát. Nhưng chỉ sau một lúc bàng hoàng, rối trí, tôi lại sáng suốt và lại tìm được lối thoát. Nếu tôi thoát được lần này tôi sẽ không bao giờ còn làm bậy nữa. Có dư kẹo tôi cũng không còn dám... Tôi sẽ cố làm ăn lương thiện và tôi tin rằng nếu tôi thành thật, tôi sẽ có thể làm Thúy cảm động và tôi vẫn không mất nàng. Khi yêu nhau, người ta có thể làm được những việc mà người ta vẫn yên trí là không thể làm được.

Tôi nghĩ rằng cái chết của Hồng Loan cùng cơn kinh hoàng bất hủ vừa qua đối với tôi là một bài học hay, vô giá. Nó giúp tôi bỏ được lòng tham cứ thấy tiền là tối con mắt lại, là toan tính, mưu mẹo để chiếm được tiền cho bằng được. Nó cho tôi mở mắt thấy rằng kiếm tiền bằng cách bất lương là việc thật khó. Bất lương hay không làm mà mong có tiền thường chỉ hại thân mà tiền không có vẫn hoàn không có. Nếu cứ tham lam và giàu thiên hạ đã chẳng còn ai nghèo. Nếu cứ làm bậy mà không bị tù tội

và những nhà tù trong thiên hạ đã chẳng có ma nào ra vô...

Tôi sẽ làm ăn chăm chỉ, cần mẫn và lương thiện để có điều kiện cưới Thúy làm vợ. Ở đất Sài gòn tiền rủng rộc bạc biển này công việc làm ăn và cuộc sống thật dễ dàng. Ở Sài gòn chỉ cần người ta đừng chơi bời, đừng sa đọa, đừng cờ bạc, đừng lười biếng, chỉ cần chịu khó là bất cứ người nào cũng có thể trở thành giàu có. Giàu lớn thì không giàu nhỏ ở Sài gòn thật dễ. Tôi tin chắc như vậy.

Ý nghĩ lạc quan đó làm cho tôi ngủ đi êm ả, dù trước đó tôi vừa trông thấy xác người đàn bà chết vì tay tôi, đêm tôi ngủ vẫn không có ác mộng, cũng không hề phảng phất hình bóng nào của nạn nhân. Tôi còn ngủ ngon lành hơn những đêm trước nhiều.

oOo

Khi tôi thức dậy, sáng đã lâu. Nhìn đồng hồ, tôi thấy đôi kim chỉ 9 giờ sáng. Tôi nghe tiếng Thúy đi lại dưới nhà.

Tôi đi tắm, cạo mặt, bận quần áo mới. Khi xuống gặp Thúy, tôi hoàn toàn tỉnh táo và thấy có đủ khả năng đối phó với tất cả. Thúy làm sẵn bữa điểm tâm gồm cà phê với bánh mì trứng chờ tôi dậy. Tôi và nàng ngồi ăn sáng đối diện nhau trong tòa nhà vắng như một cặp vợ chồng trẻ nhà giàu. Khung cảnh buổi sáng thật thơ mộng và gợi cảm.

Gần Thúy, tôi thấy một sự kiện lạ. Đó là việc càng gần nàng tôi càng thấy tâm hồn tôi thêm thanh cao, nhẹ nhàng. Lẽ ra sống gần nàng riêng rẽ xa cách tất cả trong tòa nhà rộng này, dự vọng của tôi phải nổi lên chứ? Với những người đàn bà khác thì vậy nhưng với Thúy, tôi thấy tôi khác hẳn. Trong tôi không thấy có những ý nghĩ là bậy, không có những ham muốn, thèm thuồng về xác thịt. Cổ nhân nói: "gần mực thì đen, gần đèn thì sáng"

thật đúng. Gần Thúy tôi thấy tôi ngày một thêm trong sạch.

Nhưng tôi vẫn không quên những việc phải làm. Tôi muốn cho vụ này xong đi để tôi cùng Thúy đi nơi khác sống một cuộc sống khác. Tôi bảo nàng:

— 11 giờ này luật sư Thanh tới đây. Tôi nhờ Thúy giúp tôi. Chúng mình làm một bản tổng kê số tiền nợ của ông Văn đưa cho luật sư Thanh.

Hôm qua Thúy có nói tới ý định ra đi trong ngày hôm nay. Nếu để nàng đi hôm nay thì hỏng cả. Sự có mặt của Thúy trong nhà này cần thiết cho tôi hơn bao giờ hết. Tôi cần có một người làm chứng khi này có tiếng súng nổ. Tôi cần Thúy khai với cảnh sát rằng nàng nghe thấy tiếng súng nổ và đó chính là tiếng súng tự tử của Vũ Minh Văn.

Nhưng sáng nay Thúy không nhắc gì đến chuyện ra đi. Tôi tạm yên tâm. Chỉ cần Thúy ở lại trong vi la này đêm nay nữa thôi.

Ăn sáng xong, nàng vào phòng giấy của Văn cùng tôi. Chúng tôi bắt tay vào việc. Tôi lấy hết giấy tờ cùng những tập hồ sơ trong những ngăn kéo của Vũ Minh Văn đổ ra mặt bàn. Tôi và nàng cùng coi những giấy tờ đó. Tờ nào thấy cần thì để riêng qua một bên. Chúng tôi làm việc chừng nửa giờ chợt Thúy dừng lại, tay nàng cầm một phong bì dày. Bì thư được dán kín bằng si đỏ trông cũng biết đó là một văn kiện gì quan trọng.

— Chi vậy Thúy? Tôi vội vã hỏi nàng.

— Anh coi nè...

Nàng đưa phong bì cho tôi. Trên mặt bì có viết mấy hàng chữ đậm nét. Tôi nhận ra đó chính là nét chữ của Văn:

Gửi Luật sư Lê Quý Thanh

Ý định cuối cùng và di chúc
của Vũ Minh Văn.

Tôi nhìn dòng chữ viết trên bì thư rất lâu. Không hiểu vì lý do gì cái bì thư này làm cho tôi lo sợ. Linh tính cho tôi biết trong bì thư này có chứa đựng một cái gì đó có thể gây tai hại cho tôi. Tôi cần bóc thư ra đọc di chúc của Văn trước khi trao nó cho luật sư Thanh, nhưng tôi không thể tự tiện bóc thư ra coi trước mặt Thúy.

Cười gượng, tôi đặt bì thư lên góc bàn:

— lát nữa luật sư Thanh tới, mình sẽ đưa thư này cho ông ta. Theo tôi nghĩ Vũ Minh Văn có gì để lại đâu mà làm di chúc. Chắc trong thư này cũng chẳng có gì quan hệ.

Chính tôi, tôi cũng thấy trong giọng nói của tôi có những âm thanh kỳ lạ. Tôi vội lảng chuyện:

— Chúng mình nên làm ẹ cho xong đi...

Chúng tôi kiểm chưa hết chồng giấy tờ khi luật sư Thanh tới. Đến lúc đó tôi đã được biết gần đúng con số tiền nợ của Văn. Văn thiếu nợ thiên hạ trên dưới 10 triệu đồng. Với số tiền bán cái xe Mercury, tiền sang lại vi la này, người khéo xoay sở lắm cũng chỉ thu được một số tiền 5 triệu đồng là tối đa.

Luật sư Thanh tới trong chiếc xe peugoeer đen. Gần như chạy theo sát chiếc xe của Thanh là một chiếc xe xanh trắng hai màu của cảnh sát.

Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy luật sư Thanh ra khỏi xe và quay lại chào hỏi những người tới trong xe chạy sau. Lê Huy rời Đăng từ chiếc xe cảnh sát bước ra. Theo sau là một người đàn ông lạ tôi chưa từng gặp hồi nào.

Gã đàn ông này có một vẻ đặc biệt làm tôi phải chú ý tới hẳn. Hẳn trạc từ 45 đến 50 tuổi, người tầm thước nhưng

hai vai lớn, thân thể có cái vẻ chắc nịch của một võ sĩ Thái cực đạo huyền đai, mái tóc hăn dày và đã bạc. Nước da hăn đen mai mái, mũi hăn lớn và bẹt. Đặc biệt đôi mắt hăn thật sắc và toàn khuôn mặt hăn toát ra một cái gì lạnh lạnh đầy đe dọa. Tôi nghĩ ngay tới Trần Tiến Vinh, nhân viên điều tra của công ty bảo hiểm, người mà Vũ Minh Văn đã nói trước là rất nguy hiểm. Tự nhiên tôi rùng mình và biết chắc rằng kẻ đó là Trần Tiến Vinh.

Trong xe còn một người đàn ông to béo nữa bước ra. Ông này có vẻ là thượng cấp của Lê Huy. Tôi thấy Lê Huy và Đặng đều lùi lại nhường cho người đàn ông to béo bước lên nói chuyện với luật sư Thanh. Ông này lại tỏ vẻ kính nể gã đàn ông lạ mặt. Ông ta nhường cho hăn vào nhà trước.

Tôi đứng yên nhìn họ vào nhà trong lúc tim tôi đập mạnh và hỗn loạn trong ngực tôi.

Luật sư Vinh giới thiệu tôi:

— Chắc Quý ông chưa gặp anh Quang. Anh Quang là thư ký riêng của ông Vũ Minh Văn.

Tôi tiến lên bắt tay hai người lạ. Tôi cảm thấy đôi mắt sắc lạnh của Trần Tiến Vinh nhìn tôi thật nặng trong khi bàn tay hăn, như một gọng kìm, siết chặt bàn tay tôi.

— Anh Quang _ Luật sư Thanh nói tiếp_ giới thiệu với anh đây là ông Trần Tiến Vinh, Trưởng ban điều tra của công ty bảo hiểm Trung Tín. Ông đây là Đặng Xính, Thanh tra Tổng nha cảnh sát...

Như mọi lần, Đặng dừng lại ở bên cửa. Lê Huy hôm nay lại nhũn như con chốt đen, y đứng yên một chỗ nhưng vẫn chăm chú chờ đợi những câu hỏi tới của ông sếp.

Trần Tiến Vinh có vẻ là người điều khiển cuộc gặp mặt hôm nay, y nói ngay:

— Thưa quý vị, tôi không có nhiều thì giờ... Tôi đề nghị chúng ta nói ngay vào chuyện... Chúng ta hãy ngồi quanh một cái bàn lớn...

Tôi đưa họ vào phòng khách. Nhà không có bàn lớn, họ ngồi quanh bàn salon. Trần Tiến Vinh trở thành trung tâm điểm của cuộc nói chuyện. Y trở hai chiếc ghế nói với tôi và Thúy:

— Hai người ngồi đây. Chúng tôi cần nhiều đến hai người...

Khi tất cả đã ngồi yên chỗ. Vinh nói:

— Tôi chưa được biết gì hết về vụ này ngoài những sự kiện mà tôi biết là có thể không đúng với sự thực đăng trên các báo. Như các ông đã biết, ông Vũ Minh Văn là một thân chủ của hãng bảo hiểm chúng tôi. Ông Văn có một hợp đồng bảo hiểm nhân mạng ở hãng chúng tôi trị giá tới 16 triệu bạc. Số tiền đó đủ lớn để hãng chúng tôi phải mở một cuộc điều tra đầy đủ về sự vắng mặt đầy nghi vấn của thân chủ của chúng tôi. Tôi xin một vị nào trong cơ quan cảnh sát cho tôi biết rõ đầu đuôi nội vụ?

Thanh tra Đặng Vinh ra hiệu cho Lê Huy hắng giọng, đổi kiểu ngồi và kể.

— Hồi 10 sáng chủ nhật vừa qua, chúng tôi được anh Quang đây gọi điện thoại tới báo tin ông Vũ Minh Văn dường như đã bị mất tích một cách bí mật. Theo anh Quang cho biết thì... Trong đêm thứ bảy rạng ngày chủ nhật vừa qua ông bà Vũ Minh Văn đã đưa nhau lên Đà Lạt bằng xe hơi nhà do chính bà Văn cầm lái. Bà Văn đưa ông Văn tới dưỡng đường La Santé ở Đà Lạt để dưỡng bệnh. Ông Văn đã bị đau chùng một tuần trước đó. Nhưng hai ông bà không đi tới nơi mà cũng không thấy trở về nhà. Họ bị mất tích giữa đường. Cùng trong đêm đó có một

cảnh sát viên công lộ chạy xe máy đầu trên quốc lộ đã gặp chiếc Mercury của ông bà Văn chạy trên khoảng đường sắp tới Định Quán. Theo lời khai của viên cảnh sát này có chiếc xe Mercury chạy về phía Định Quán và trên xe có hai người, một đàn ông và một người đàn bà. Vì xe hơi chạy nên viên cảnh sát qua mặt xe hơi. Dường như xe của ông bà Văn bị chặn lại trong khoảng đường đó.

Thanh tra Đặng Xính cất tiếng:

— Ông Văn đau bệnh gì mà phải lên tận dưỡng đường ở Đà Lạt?

Luật sư Thanh trả lời:

— Ông Văn bị chứng suy nhược và loạn thần kinh. Ông ta uống nhiều rượu quá. Trước đó bà Văn có nói với tôi về chứng bệnh của ông Văn và ý định đưa ông ta lên nghỉ nhiều ngày ở dưỡng đường La Santé trên Đà Lạt. Dưỡng đường đó của một bác sĩ người Pháp chuyên trị bệnh cho những ông bà giàu tiền. Tình trạng suy nhược của ông Văn cần nghỉ ngơi lâu mới có thể phục hồi và chỉ nghỉ ngơi ông Văn cũng có thể mạnh lại, nhưng bệnh trạng đó không thể chữa được trong vài ngày ở Sài Gòn. Trong thời gian sau này công việc làm ăn của ông Văn lại không được trôi chảy lắm. Đó cũng là một nguyên nhân làm cho ông ta cần được tĩnh dưỡng. Anh Quang đây là một người bạn của ông Văn, anh Quang biết về tình trạng của Văn hơn ai hết...

Vinh nhìn tôi. Tôi có cảm giác như đôi mắt sắc của hắn như một lưỡi dao nhọn, đâm tôi thủng từ đằng trước ra đằng sau:

— Anh Quang làm ơn cho biết... những ngày sau này, tính tình ông Văn có gì đáng nói không? Ông ta có hay hung dữ, la hét, đập phá không?

Đúng như tôi đã nghĩ đêm qua—những suy nghĩ của tôi không phải là vô ích—những người này cũng đã nghi ngờ đến việc Vũ Minh Văn có thể giết vợ. Có nghi ngờ, họ mới hỏi tôi về tính tình của Văn. Tôi cần phải khôn khéo lắm mới được, phải làm sao cho họ thấy rằng đó là họ tìm ra chứ không phải tôi chỉ cho họ biết. Tôi đáp:

— Tôi không thấy ông Văn có vẻ gì là hung dữ cả. Suốt mấy ngày ở nhà, tôi chỉ thấy ông nằm ngủ li bì suốt ngày... Tôi có cảm giác như ông có sài ...ma túy...

Lê Huy bật nhồm:

— Ma túy? Cái gì: ma túy? Lại có chuyện ấy nữa sao? Tại sao anh không nói cho tôi biết chuyện đó từ sớm?

— Tôi có nói với ông là tôi thấy ông Văn ngủ li bì suốt ngày.

— Ngủ li bì với sài ma túy là hai việc khác hẳn nhau.

Vinh ngắt ngang, hẳn có vẻ sốt ruột:

— Ông Văn có bằng lòng đi nằm dưỡng đường không?

Tôi lặng thinh. Luật sư Thanh đáp:

— Theo tôi biết thì ông Văn bằng lòng. Chính bà Văn nói với tôi như thế. Bà đã phải thuyết phục nhiều mới được ông ta bằng lòng.

Vinh nói cộc lốc:

— Tôi hỏi anh Quang chuyện đó. Nếu ông Văn bằng lòng đi hay không, người biết rõ phải là anh Quang. Bà Văn muốn ông chông đi dưỡng bệnh nên cố gắng thuyết phục. Nhiều khi ông Văn không bằng lòng, bà vợ cũng cứ cho là bằng lòng...

Đến lượt tôi phải nói:

— Về chuyện đó thì thật là tôi không được rõ. Như tôi đã nói lần nào vào phòng, tôi cũng thấy ông Văn ngủ. Tôi không hề nghe ông ấy nói gì về chuyện đi dưỡng bệnh ở Đà Lạt.

Yên lặng một lát, Vinh hất hàm về phía Lê Huy:

— Ông làm ơn kể tiếp...

Lê Huy lại hăng giọng:

— Theo như tôi thấy thì.. có thể vì ông Văn thiếu nợ quá nhiều.

Trần Tiến Vinh lại ngắt lời:

— Có ông nào viết đích xác số tiền nợ của ông Văn không?

Luật sư Thanh nhìn tôi, tôi nói:

— Tôi có làm một bản kê khai tiền nợ của ông Văn theo lời yêu cầu của luật sư Thanh. Tôi chỉ làm bảng kê khai hồi sáng nay nên chưa xong hẳn. Tôi thấy ông Văn thiếu nợ tất cả khoảng 12 triệu đồng... Có thể hơn...

Lại yên lặng một lát, rồi Lê Huy nói tiếp:

— Thoạt đầu tôi nghĩ rằng ông bà Văn có thể trốn đi vì thiếu nợ quá nhiều không thể trả được. Tôi lập tức cho lệnh tìm chiếc xe của họ. Vì là xe Huê Kỳ nên rất dễ tìm. Ngay sáng hôm sau, tức là sáng chủ nhật, chúng tôi tìm thấy chiếc Mercury bỏ ở bãi đậu xe sau trụ sở quốc hội ở đường Tự Do xe bỏ đó nhưng không ai trông thấy người mang xe về đó. Tôi có cho điều tra ở phi cảng nhưng không thấy dấu vết gì của vợ chồng họ. Căn cứ trên bằng cứ là chiếc xe bỏ ở Sài gòn, chúng tôi phỏng đoán rằng trong đêm thứ bảy, xe của họ chưa đi tới Định Quán thì quay trở lại Sài gòn. Hoặc ít nhất trong hai vợ chồng cũng có một người trở lại Sài gòn cùng với chiếc xe. Cũng có

thể là họ bị chặn bắt cóc giữa đường và trong trường hợp đó bọn bắt cóc họ đã mang xe về bỏ ở Sài Gòn.

Tôi biết rằng sớm hay muộn, thể nào hôm nay họ cũng phải nói tới Hồng Loan và đến chuyện nàng chết trong căn nhà bỏ hoang giữa rừng. Tuy vậy tôi vẫn nóng ruột muốn nghe họ nói tới ngay. Tôi muốn được biết chắc Hồng Loan vì sao mà chết. Nếu nàng chết sau khi tôi bỏ nàng ở đó đi, tôi chỉ can tội ngộ sát, nếu nàng chết vì cú đâm của tôi ngay sau khi tôi đâm nàng, tôi can tội cố sát. Và ra trước tòa cố sát bao giờ cũng bị coi là nặng hơn ngộ sát.

Tôi phải cố gắng khùng khiếp mới giữ cho tôi ngồi yên hoặc không để lộ nét mặt tố cáo. Lê Huy nói tiếp:

— Suốt ngày chủ nhật, chúng tôi điều tra kỹ đoạn đường từ đầu xa lộ tới Định Quán. Chúng tôi biết chắc rằng nếu có chuyện gì xảy ra ở đoạn đường đó. Chúng tôi đã gặp viên cảnh sát công lộ chạy xe máy dầu và hỏi y thật cặn kẽ. Y xác nhận là chính y trông thấy bà Văn cầm lái xe và ông Văn ngồi bên. Trong xe không có ai khác...

Vinh hỏi ngay:

— Tại sao anh cảnh sát đó lại biết người đàn ông ngồi trong xe với bà Văn đêm đó là ông Văn? Biết đâu người đàn ông đó lại chẳng là một người nào khác? Tại sao lại nói chắc như thế?

Tim tôi đập hụt liên mấy nhịp khi Vinh hỏi câu đó.

Như đoán trước thể nào Vinh cũng hỏi câu đó, Lê Huy mỉm cười. Cái cười có thoáng vẻ ngạo mạn như muốn nói: "Chúng tôi không con nít quá như anh tưởng đâu. Chúng tôi có lý do mới nói chứ." Y chậm rãi đáp:

— Chúng tôi biết người đàn ông đó là ông Văn vì người bạn đồng nghiệp của chúng tôi tả người đàn ông đó đội

nón nỉ, bận áo paraverse màu nâu. Đó chính là bộ y phục ông Văn bận khi đi ra khỏi nhà. Cố Thúy đây là người chứng kiến lúc ông Văn ra khỏi nhà này đã thuật lại cho chung tôi biết ông Văn ăn bận như vậy...

Vinh nghiêng đầu nhìn Thúy. Y như đến lúc này hẳn mới nhìn thấy nàng và biết là trong phòng này có nàng.

— Cô trông thấy ông Văn lúc ông Văn ra khỏi đây?

— Vâng

— Cô biết rõ chứ? Cô đã nhiều lần nói chuyện với ông ấy?

— Thưa không. Tối đó là lần đầu tiên tôi trông thấy ông Văn.

Đôi lông mày rậm tì của Vinh nhíu lại. Y nhận thấy ngay có sự lạ:

— Sao vậy? Tôi nghe nói cô ăn ở luôn tại đây mà?

Càng nghe Vinh đặt câu hỏi, tôi càng thấy sợ hãi. Vũ Minh Văn nói không sai, Trần Tiến Vinh quả là người nguy hiểm.

— Vì tôi mới tới đây làm — Thúy đáp — Khi tôi tới, ông Văn đã đau nên nằm trong phòng. Tôi không được nói chuyện với ông lần nào...

— Lúc đó cô thấy ông Văn ra sao? Ông ta có vẻ đau nặng không?

— Tôi không được rõ. Tôi chỉ thấy bà Văn đỡ ông ấy xuống thang... Trông ông có vẻ rất yếu... Tôi đứng xa chứ không lại gần...

— Nghĩa là không nhìn rõ mặt ông Văn chứ gì?

Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi sợ bọn Vinh, Lê Huy nghe được tiếng đập của tim tôi.

— Thưa không.

Yên lặng nặng nề lại xuống. Rồi Vinh lại nói với Lê Huy.

— Ông làm ơn kể tiếp...

Lê Huy có vẻ bức bối ra mặt vì thái độ trịnh thượng y như thượng cấp của Trần Tiến Vinh. Y bị Vinh ngắt lời, bắt nói y như y chỉ là một đội viên thường. Với bọn thuộc viên, Lê Huy thường tỏ ra hách dịch nên lúc này y thấy rõ nỗi bức bối của kẻ không được nói năng theo ý mình. Nhưng vì lúc đó có mặt Thanh tra Đặng Xính một thượng cấp của Lê Huy và Đặng Xính lại tỏ ra kính nể Trần Tiến Vinh cho nên tuy bất mãn, Lê Huy cũng vẫn cứ phải làm theo lời.

— Rồi... chúng tôi nhận được tin có báo đã trông thấy ánh đèn xe hơi chiếu sáng trong đêm thứ bảy ở gần một xưởng cửa trong rừng gần quốc lộ... Ánh đèn xe ở đây ban đêm là một sự khả nghi vì xưởng cửa này đã đóng cửa từ mấy tháng nay. Khi nhận được tin đó tôi lập tức lên ngay nơi đó coi. Khi tôi tới đó là đêm chủ nhật... Tôi tìm thấy bà Vũ Minh Văn trong căn nhà trước kia là văn phòng của xưởng cửa... Bà Văn đã chết...

Thúy thốt ra tiếng kêu khẽ, nàng nhìn tôi, đôi mắt mở lớn tràn đầy ngạc nhiên và sợ hãi. Nàng nhìn tôi như chờ đợi tôi nói với nàng là vừa nghe lầm hoặc người đàn bà mà cảnh sát tìm thấy chết đó là ai khác chứ không phải là bà Văn.

Tôi phải quay mặt đi giả vờ tìm đĩa gạt tàn thuốc để đừng ai nhìn thấy mặt tôi lúc đó.

Tiếng kể chuyện của Lê Huy vẫn vang đều bên tai tôi:

— Bà Văn bị trói chân trói tay, miệng bị nhét khăn, bỏ nằm trong nhà. Cửa vào văn phòng này rất lỏng lẻo vì bên trong chẳng có đồ đạc gì sợ bị mất trộm. Chỉ có mấy cái bàn rẻ tiền, mấy cái tủ gỗ ọp ẹp. Cửa có khóa nhưng đã bị gãy chốt khóa. Căn cứ trên tình trạng xác nạn nhân,

chúng tôi nghĩ rằng nạn nhân bị chết đã lâu, có thể là chết ngay sau khi gặp người cảnh sát công lộ ở ngoài đường.

Vinh đặt câu hỏi mà tôi chờ đợi:

— Bà Văn đã bị giết chết?

— Vâng

— Tại sao? Bị đâm, bị bắn, hay là...?

— Xác nạn nhân không có vết máu. Khám nghiệm sơ khởi cho thấy nạn nhân bị đánh mạnh vào mặt. Nơi mắt phải và dưới cằm nạn nhân có vết bầm tím. Dường như nạn nhân bị đâm quá mạnh nên ngã ra đằng sau và ót nạn nhân bị đập xuống sàn gỗ. Sọ nạn nhân bị vỡ. Nạn nhân chết ngay sau khi ngã...

Người tôi lạnh giá như một khối nước đá. Như vậy là tôi đã can tội cố sát. Dù đã biết rõ hơn ai hết chính tôi là người làm chết Hồng Loan, khi nghe nói đến lúc nàng chết, tôi vẫn kinh sợ như đây là lần đầu tôi nghe nói đến chuyện Hồng Loan chết. Lúc đó tôi lạnh đến run cả chân tay. May sao không ai chú ý đến tôi vì lúc đó Thúy từ từ ngã người vào tôi. Nàng chưa ngất nhưng nàng bị xúc động đến muốn ngất. Luật sư Thanh vội bảo tôi dìu nàng lên phòng cho nàng nằm nghỉ, nhờ vậy không ai thấy tôi run.

Tội nghiệp, Thúy xanh như tàu lá. Dường như linh tính đặc biệt của đàn bà báo cho nàng biết rằng với cái chết của bà Văn, tôi, người nàng vừa mới yêu thương, sẽ gặp nhiều rắc rối. Dường như nàng lờ mờ thấy rằng tôi có dính líu vào vụ án bí mật của cặp vợ chồng nhà này — trước đây nàng đã chẳng nghi rằng Hồng Loan có tình ý với tôi là gì — tuy nghi ngờ nhưng Thúy không biết phải nói gì với tôi. Tôi cảm động vì thấy nàng lo sợ cho tôi

nhiều hơn là lo cho nàng. Khi tôi đặt nàng nằm xuống giường rồi, nàng nắm lấy tay tôi:

— Bà Văn chết thiệt rồi hả anh?

Nàng như một cô bé con chưa tin hẳn ở những gì mình nghe người lớn nói. Tôi lợi dụng dịp này để ngồi lại bên nàng một lúc, để tự trấn tĩnh và để cho chân tay tôi bớt run:

— Họ tìm thấy xác bà ấy. Chắc là bà ấy đã chết...

— Nhưng... nhưng tại sao? Ai đã giết bà ấy chứ?

— Làm sao mình biết được? — tôi đáp — Chắc là bà ấy bị bọn bắt cóc giết...

— Em sợ quá... Rồi... rồi bọn mình có làm sao không anh?

Tuy đang kinh sợ, tôi vẫn phải cố nói cứng:

— Thúy đừng sợ. Chúng mình sẽ bị họ điều tra, thẩm vấn, hỏi đi hỏi lại nhiều lần nhưng vì chúng mình không có tội, chẳng ai làm tội mình hết. Thúy cứ việc khai với bọn họ đúng những gì Thúy thấy, đừng thêm bớt gì để tránh bị rắc rối. Trong suốt mấy ngày vừa qua lúc nào chúng mình cũng ở bên nhau trong nhà này mà Thúy thấy chứ?

— Em sợ lắm...

Nàng ngật ngừng:

— Anh Quang nói thật với em

— Nói thật về chuyện gì?

— Quang... có... liên can gì đến vụ này không?

Tôi cười gượng:

— Không. Nhưng tại sao Thúy lại hỏi tôi vậy? Bộ tôi có thái độ gì làm cho Thúy nghi ngờ tôi ư?

— Không. Em chỉ sợ. Nếu anh nói là anh không liên can gì hết, em yên tâm.

— Thúy có thể yên tâm. Tôi không liên can gì hết. Với vợ chồng ông Văn, tôi cũng như Thúy vậy. Tôi có quen với ông Văn nhưng chỉ quen sơ thôi. Nếu là bạn, đời nào tôi lại làm thư ký cho ông. Tôi không hề biết gì về đời tư của họ. Tôi không làm gì bậy...

Nét hồng hào trở lại trên má nàng:

— Em tin anh.

Khi tôi xuống tới phòng khách, câu chuyện họ nói đang đến hồi gay cấn. Lê Huy đỏ mặt nói văng có nước miếng:

— Thủ phạm chắc chắn không biết là bà Văn đã chết. Nếu biết đời nào y còn mất công trói chân, trói tay, nhét giẻ vào mồm nạn nhân làm chi?

Vinh cười nhạt:

— Biết đâu nó lại chẳng cố tình làm thế? Nó có thể là một thằng rất gian ngoan...

Lê Huy hùng hổ:

— Nhưng nó mất công để làm gì chứ? Bộ nó sợ xác chết nhòe dậy chạy theo nó như quỷ nhập tràng sao?

— Để làm gì ư? — Trần Tiến Vinh trả lời bằng một giọng khinh bỉ không cần che giấu— Để nếu sau này nó có bị các ông bắt, khi ra tòa nó có thể kêu rằng nó không cố ý giết người, chẳng may nó lỡ tay nên nạn nhân bị chết... Nó có thể viện bằng cứ nó đã trói chân tay nạn nhân lại vì nó không giết nạn nhân...

Lê Huy cứng lưỡi ngồi im. Y thấy y bị khinh quả là đúng. Có điều y hận nhất là y bị vạch rõ sự ngu dốt, sự không nhìn xa, thấy rộng ngay trước mặt Đặng Xính là thượng

cấp của y. Nhưng không còn có thể bào chữa được gì được, y đành ngồi ngay đơ.

Vinh lại hỏi:

— Các ông còn thấy những dấu vết gì khác?

Lê Huy lại phải nuốt cay cú để đáp:

— Không một dấu vết nào đáng kể. Khăn tay nhét miệng chính là khăn tay của nạn nhân. Dây thừng trói nạn nhân là loại dây thừng rất thường, tiệm chạp phô nào cũng có bán. Dây đó cũng không phải là dây mới...

— Và các ông vẫn không có qua tin tức gì về Vũ Minh Văn?

Lê Huy quả quyết:

— Chưa nhưng chắc chắn hẳn không thể thoát được...

— Tại sao lại không thoát? Các ông cho hẳn ta phạm tội gì?

Đặng Xính mở miệng:

— Chúng tôi hiện coi Vũ Minh Văn là thủ phạm vụ án mạng này... Chúng tôi nghi chính hẳn đã giết vợ và bỏ trốn sau khi lái xe về Sài Gòn.

Yên lặng thật lâu. Vinh nhìn tôi đứng đó. Hẳn có vẻ muốn hỏi tôi điều gì đó nhưng lại thôi. Tôi không sao bình tĩnh được trước cái nhìn sắc như dao của hẳn. Hẳn quay lại hỏi luật sư Thanh:

— Ông luật sư có tin rằng Vũ Minh Văn có thể giết vợ được không?

Luật sư Thanh lạnh lùng:

— Hẳn nghiện rượu rất nặng. Hẳn bị loạn thần kinh. Những người điên vì rượu có thể làm được tất cả mọi việc, kể cả việc giết vợ, giết con...

Lời nói tàn nhẫn của Thanh làm tôi ngạc nhiên. Y nói như y có thù hằn gì với Vũ Minh Văn vậy. Tôi chợt hiểu: Thanh bị Hồng Loan mê hoặc. Rất có thể trong thâm tâm Thanh đã thù ghét Văn từ lâu mà chính y cũng không biết. Y thù ghét Văn vì Văn giàu tiền hơn y, vì Văn thành công hơn y, vì y tuy học thức hơn Văn nhưng vì tiền, vẫn phải đem thân làm một thứ làm công cho Văn, một loại làm công trí thức. Có thể y thù ghét Văn nhất vì việc Văn lấy được Hồng Loan, Văn làm chủ một người đàn bà đẹp mà chính y cũng mơ ước. Bây giờ khi thấy Hồng Loan bị chết thê thảm, y thấy cần phải trả thù cho nàng.

Lê Huy lại nói:

— Chúng tôi được biết rằng vợ chồng Vũ Minh Văn sống không có hạnh phúc. Ông luật sư đây gần với họ, chắc ông có thể xác nhận chuyện đó?

Thanh gật đầu. Lê Huy nói tiếp:

— Từ lâu rồi, họ sống với nhau chỉ còn có cái bề ngoài là vợ chồng. Họ ngủ riêng mỗi người một phòng. Trong tình trạng đó chuyện người vợ đòi ly dị không phải là chuyện lạ. Người ta nói rằng sở dĩ Vũ Minh Văn chán đời tìm quên trong men rượu chính là vì vợ chồng không hạnh phúc, thêm vào đó sự làm ăn của hắn lại thất bại, mang công mắc nợ quá nhiều hắn lại càng chán đời hơn. Tôi thấy vụ này có nhiều bằng chứng để ta có thể nghĩ rằng việc đưa Vũ Minh Văn vào nằm dưỡng đường là ý muốn của bà vợ. Việc vào nằm dưỡng đường chính là một hình thức giam lỏng của những người giàu tiền. Vũ Minh Văn chắc đã hiểu hơn ai hết rằng một khi vào dưỡng đường với chứng bệnh đau thần kinh, còn lâu hắn mới lại có thể trở ra. Đồng thời, việc hắn vào dưỡng đường có thể tạm thời ngăn bọn chủ nợ đừng làm dữ và cũng có thể được bà vợ dùng làm yếu tố để đòi ly dị. Hắn biết vậy nhưng không sao chống

lại được ý muốn của bà vợ. Tôi tin rằng có một cuộc cãi lộn cuối cùng để xảy ra trong lúc hai vợ chồng ngồi xe đi Đà Lạt. Và Vũ Minh Văn đã lỡ tay đánh chết vợ. Hấn trói chân tay bà vợ lại để làm cho cảnh sát tưởng rằng vợ chồng hẳn bị bọn côn đồ bắt cóc, giết chết. Và hẳn trốn đi, nấp kín một chỗ với hy vọng là cảnh sát sẽ tưởng là hẳn đang bị bọn bắt cóc giam ở một nơi nào đó. Tôi tin rằng trong vài ngày nữa hẳn sẽ trở về khai ra chuyện hẳn bị bắt cóc, bịt mắt đem đi giam giữ ở một nơi nào đó. Tôi tin rằng trong vài ngày nữa, hẳn sẽ khai ra chuyện hẳn bị bắt cóc, đem đi ở một nơi nào bí mật mà hẳn không thể nhận ra được lối để có thể lại. Hẳn có thể nói rằng hẳn được bọn côn đồ thả ra vì một lý do nào đó hoặc nhân cơ hội bọn giam giữ hẳn sơ hở, hẳn bỏ trốn thoát. Cảnh sát sẽ không có đủ yếu tố để chứng minh lời hẳn khai là bày đặt...

Trần Tiến Vinh từ từ quay lại nhìn tôi. Trước đôi mắt sắc, lạnh ấy, tôi có cảm giác như tôi là một con thỏ đứng trước cặp mắt thoi miên của một con rắn. Con thỏ non sợ hãi, biết là sắp chết thê thảm nhưng vẫn không sao chạy được. Y hỏi tôi:

— Anh Quang... anh là người gần vợ chồng ông Văn nhất. Theo anh ông Văn có thể giết vợ được không?

Tiếng nói của tôi thoát ra khỏi vành môi khô một cách khó khăn:

— Tôi không thể biết chắc được khi uống say ông Văn cũng có khi tỏ ra hung dữ. Nhưng ông cũng chỉ hung dữ như tất cả những người đàn ông khác khi say rượu thôi. Không hơn, không kém. Tuy nhiên, tôi cũng tin rằng ông Văn có thể đánh bà ấy một khi ông ta bị trái ý, nhưng việc bà ấy bị chết có thể chỉ là một tai nạn. Có thể là lỡ tay.

Như vậy là Lê Huy đã nói đúng ý tôi muốn: đưa ra giả thuyết Vũ Minh Văn giết vợ. Tôi ôn hòa hơn nên chỉ nói là Vũ Minh Văn giết vợ vì lỡ tay. Lê Huy nhất định cho rằng Vũ Minh Văn chủ ý giết vợ. Càng tốt cho tôi.

Quả nhiên, Lê Huy cãi:

— Không thể lỡ tay được. Nạn nhân bị đánh mạnh lắm. Nếu không muốn đánh chết vợ, đời nào hấn đánh vợ nặng đến vậy. Mặt bà ấy bị sưng tím. Đàn ông mạnh khỏe mà bị đánh như vậy cũng phải chết, đừng nói gì đàn bà...

Kẻ vắng mặt Vũ Minh Văn đang bị kết tội. Vũ Minh Văn đã chết rồi, hấn sẽ không bao giờ còn có thể minh oan. Tuy nhiên khi nghe Lê Huy nói quả quyết như vậy, tôi thấy lạnh xương sống. Nếu một mai chẳng may họ tìm ra được sự thật, tôi sẽ không làm sao cãi được rằng tôi không có ý định giết Hồng Loan. Điều đáng sợ nhất là quả thực tôi không hề nghĩ đến chuyện giết nàng.

Đôi mắt sắc lạnh như dao thép của Vinh rời mắt tôi. Y hỏi trống:

— Bà Văn có biết việc ông chồng có bảo hiểm nhân mạng không?

Người trả lời câu hỏi trống không này là luật sư Thanh:

— Bà Văn biết nhưng không phải biết từ trước. Chính tôi nói chuyện bảo hiểm đó cho bà ấy biết. Tôi chỉ nói chuyện ấy cho bà ấy biết mới đây, trước ngày ông bà ấy đi Đà Lạt chừng một tuần. Anh Quang đây có thể làm chứng về việc ấy. Anh Quang có mặt ở đây, ngay trong phòng này, khi bà Văn hỏi tôi rằng tôi có biết gì về việc ông chồng bà ấy có bảo hiểm nhân mạng hay không?

— Bộ bà ấy trước đó không biết gì sao?

— Có thể bà ấy chỉ biết lơ mờ. Khi tôi nói, bà ấy mới biết rõ. Sở dĩ tôi nói ra việc đó là vì bà ấy tỏ ý lo sợ về khoản tiền nợ của ông chồng, tôi sợ nói rằng nếu cần tiền quá, ông có thể mượn tiền của công ty bảo hiểm để trả nợ căn cứ trên hợp đồng bảo hiểm trị giá tới hơn 15 triệu của ông ấy.

— Bà ấy nói gì sau khi được ông nói cho biết?

— Tôi chỉ nhận thấy bà ấy có vẻ mừng khi biết rằng có thể vay được tiền để trả bớt nợ. Theo tôi, thái độ của bà Văn rất đàng hoàng và đáng khen. Vì tôi có nói rõ cho bà ấy biết rằng nếu khi còn sống, ông Văn đã mượn tiền hãng bảo hiểm để trả nợ, khi chết, hãng sẽ không còn phải trả tiền bồi thường nữa, hoặc có trả thì cũng trả rất ít. Bà Văn không hề nghĩ gì đến quyền lợi của chính mình, bà ấy chỉ nghĩ đến việc làm sao có tiền trang trải công nợ cho chồng.

Thanh nói câu đó bằng một giọng thành khẩn. Có thể y tin rằng khi nói xong, những người có mặt đều phải thán phục người đàn bà đã chết. Y ngạc nhiên đến tức giận ra mặt khi thấy Trần Tiến Vinh ngửa mặt cười lên một tràng cười chế giễu, ngạo mạn không cần che dấu.

— Có cái gì đáng cười?

Anh chàng luật sư đa tình gằn giọng hỏi. Anh nổi giận vì bị người cười thì ít mà giận vì người đàn bà vắng mặt bị khinh khi thì nhiều.

Vẫn thản nhiên, Vinh lắc đầu:

— Tôi cười vì thấy ông không biết gì về con người thực của người đàn bà đó. Tôi nói ông không biết còn là nhẹ, tôi tưởng tôi có thể nói rằng ông đã bị nàng ta lừa. Nếu ông là người chơi bời ở Sài Gòn hoặc quen biết nhiều với giới chơi bời thanh lịch, tôi chắc ông đã biết cô Hồng

Loan. Người vợ đẹp nhưng nhiều thủ đoạn của Vũ Minh Văn tên thật là Hồng Loan, một hoa khôi trong giới chơi bởi thanh lịch của Sài Gòn hoa lệ. Tôi thấy ông luật sư không phải là người chơi bởi, do đó chuyện ông không hay biết gì về đời tư của cô Hồng Loan là sự thường. Còn tôi, tôi cũng không phải là người ăn chơi, xong sở dĩ tôi biết khá rõ về cô Hồng Loan là vì tôi làm nghề bảo hiểm mà cô Hồng Loan là người đã có dính líu tới ngành bảo hiểm của tôi một đôi lần.

Tôi đã làm bảo hiểm từ mười lăm năm nay, ngành bảo hiểm nhân mạng mới có ở xã hội ta mới đây. Người có hơn mười năm trong nghề như tôi ở Việt Nam đã là già lão lắm. Ở nước nào cũng vậy, cứ nói đến tiền bạc là có người lừa dối, lường gạt. Lấy tiền của bảo hiểm đối với những người tham lam, những người chỉ muốn làm ít mà ăn nhiều, dường như là một việc dễ làm. Lẽ cố nhiên đó là một sự tưởng lầm của người đời. Tiền bảo hiểm có dễ lấy không? Đó là chuyện khác. Tôi đã thấy rất nhiều vụ dàn xếp để đánh lừa bảo hiểm. Nhiều vụ thần tình đến nỗi tôi phải ngạc nhiên không hiểu trong trường hợp nào con người lại có thể nghĩ ra được cách đánh lừa hay đến như vậy. Tôi đã thấy có những ông già, bà cả suốt đời không nói dối, không lấy thừa của ai một đồng, bày ra những vụ tày trời để lấy tiền bảo hiểm. Tôi bị méo mó nghề nghiệp nên đâm ra nghi ngờ tất cả mọi người. Có điều đáng buồn là tôi nghi ngờ không mấy khi lầm. Tôi có thể nói chắc với các vị rằng cứ mười vụ thiệt hại đòi bồi thường phải có tới năm vụ bày đặt, cố ý. Trở lại nàng Hồng Loan của chúng ta hôm nay, tuy nàng đã chết nhưng chúng ta vẫn bắt buộc phải nhắc lại thành tích của nàng. Nếu nói rằng nàng không hay biết gì về việc ông chồng nàng có hợp đồng bảo hiểm nhân mạng tôi sợ đó là một sai lầm lớn. Tôi đoán chắc với các vị rằng nàng biết.

Tại sao tôi lại quả quyết như vậy? Vì tôi có bằng cứ. Cô Hồng Loan đã có một lần có rắc rối với hãng bảo hiểm của tôi. Người chồng trước của nàng đã ký hợp đồng bảo hiểm nhân mạng với hãng tôi và ông ta đã chết một cách bí mật. Một cái chết nhiều nghi vấn: người đàn ông đó đã chết vì té từ cửa sổ tầng thứ sáu của một tòa nhà lầu xuống đất. Hãng tôi nghi đó là một vụ án mạng nhưng chúng tôi không tìm ra được bằng cứ để kết tội thủ phạm. Tuy vậy, chúng tôi vẫn còn hồ sơ vụ đó và vẫn theo dõi người mà chúng tôi nghi là thủ phạm. Vì sao? Vì kinh nghiệm cho thấy rằng người đời thường "quen mui thấy mùi ăn mãi", thành công được một vụ gì con người thường quen tái phạm bốn cũ soạn lại khi cần đến. Chúng tôi vẫn theo dõi kẻ bị tình nghi để khi đương sự tái phạm, chúng tôi đã biết trước và có thể thắng tay hơn. Tôi long trọng báo cho các vị biết rằng cô Hồng Loan, người đẹp của giới chơi bời thanh lịch Sài Gòn, là một người đàn bà trong số những người đã từng lãnh tiền bồi thường của hãng tôi và bị hãng chúng tôi nghi ngờ, ghi tên vào sổ đen. Tôi cần phải nói rõ rằng người chồng chết bất đắc kỳ tử trước đây của cô Hồng Loan tên là Hồ Mậu. Hắn ta sau khi lấy được người đẹp Hồng Loan, cũng làm ăn thất bại, cũng say sưa hết trường hợp của Vũ Minh Văn vậy.

Không khí trong phòng chứa đầy điện. Bọn Thanh tra Xính, Lê Huy mắc cỡ vì không biết rõ bằng Trần Tiến Vinh, luật sư Thanh vừa giận vừa ngượng không biết phải nói năng làm sao cho đỡ mất thể diện. Người nắm vững tình thế và hiển nhiên là người biết nhiều nhất là Trần Tiến Vinh.

Nghe Vinh nói về Hồng Loan, tôi thấy mừng thầm. Mừng vì Hồng Loan đã không còn sống nữa để nàng và tôi thực hiện nốt phần còn lại của kế hoạch vô tiền hãng bảo hiểm. Tôi không ngờ và nàng cũng không ngờ là Vinh đã

ghi tên nàng vào sổ đen, y đã chú ý đến nàng và nàng không thể nào trở tài lưỡng gạt y được.

Vẫn chưa chịu thua hẳn, sau vài giây suy nghĩ, Thanh cất tiếng hỏi Trần Tiến Vinh:

— Ông nói như vậy có nghĩa là...ông nghi bà Văn là người giết chồng để lấy tiền bảo hiểm cái chết của chồng?

Vẫn bình thản, Vinh cười nhạt:

— Đúng thế. Tôi nghi như thế nhưng tôi chỉ chưa bắt được quả tang nàng mà thôi. Nhưng nếu nàng không chịu ngừng đi, cứ kiếm ăn mãi với trò lưỡng gạt bảo hiểm, tôi tin rằng trước sau sẽ có ngày tôi bắt được nàng.

Với một dáng điệu rất "quân tử Tàu" — nhưng tôi tin rằng lúc đó luật sư Thanh bất mãn thực sự, ông ta không đóng kịch được khéo đến vậy — luật sư Thanh thảng thốt:

— Bà ấy đã chết rồi. Yêu cầu ông tôn trọng người đã chết.

Vẫn tàn nhẫn, Trần Tiến Vinh nhún vai:

— Bà ấy chết rồi. Đúng. Với tôi thì đó là một điều đáng tiếc còn với bà ấy thì đó là điều đáng mừng. Đáng mừng vì như vậy là bà ấy sẽ không có ngày bị tôi làm cho rớt mặt nạ.

Đặng Xính cau có hạch hỏi thuộc cấp của mình là Lê Huy:

— Tại sao ông lại không biết gì hết về đời tư của người đàn bà ấy? Điều tra như thế là... sao? Để thiếu sót nhiều quá. Vậy từ sáng qua tới nay ông điều tra những cái gì?

Lê Huy vừa giận vừa sợ. Bộ mặt mọi khi vẫn gân guốc của y lúc này trở nên xanh tái:

— Tôi mới phụ trách điều tra vụ này từ sáng hôm qua, làm sao tôi có thể biết nhiều bằng người ta đã theo dõi người đàn bà đó cả mấy năm nay. Tôi chỉ có thì giờ chú ý

đến đời tư của người đàn ông. Hau nữa, tôi đã chẳng tìm ra được xác chết là gì?

Đặng Xính bực dọc quay lại nói với Trần Tiến Vinh:

— Cô Hồng Loan khả nghi đó... dù sao... cũng không giết chồng lần này. Tôi muốn nói là cô ta không giết ông Văn.

Vinh cười khẩy:

— Làm sao ông nói chắc được chuyện đó? Vũ Minh Văn hiện lúc này ở đâu? Biết y còn sống hay đã chết rồi? Tại sao chúng ta lại không có quyền nghi ngờ rằng chính cô Hồng Loan đã giết chồng rồi bày đặt ra vụ bị bắt cóc để hy vọng lấy tiền bảo hiểm nhân mạng của chồng? Các ông nên nhớ rằng bảo hiểm nhân mạng của Vũ Minh Văn lớn lắm, số tiền hăng chúng tôi phải trả nếu quả thiệt đương sự bị cướp giết chết lên tới hơn 15 triệu đồng lận...

Bất chấp cả sự có mặt của thượng cấp, Lê Huy đập mạnh tay xuống bàn:

— Sao ông lại có thể nghi cho người ta làm cái việc ghê gớm ấy? Vô lý, bộ người đàn bà ấy có tài tự trói được cả chân lẫn tay rồi lại tự đánh mình đến nỗi đập đầu xuống sàn tới chết ư?

Đặng Xính và luật sư Thanh dường như cũng đồng ý với Lê Huy nên cũng lặng im chờ Trần Tiến Vinh trả lời. Vinh không thèm trả lời ngay. Y điềm tĩnh và chậm rãi rút bao thuốc lá Bastos luxe ra, lấy một điếu gắp lên môi rồi bật quẹt hút.

Thái độ của y thật điềm tĩnh và cử chỉ của y thật khoan thai. Gắn y càng lâu, tôi càng thấy sợ y. Y đúng là một con cáo già trong nghề tìm tội lỗi của người đời. Y tế nhị tinh xảo chừng nào thì bộ đôi Đặng Xính, Lê Huy tỏ ra ngờ nghệch, chậm hiểu chừng ấy. Vậy mà mới hôm qua đây, khi mới gặp Lê Huy, tôi đã thấy hấn đáng sợ lắm rồi.

Hôm nay, khi có Trần Tiến Vinh xuất hiện, Lê Huy mờ nhạt, vô nghĩa lý hẳn đi.

Tuy ngán sợ và có ác cảm với Vinh, tôi vẫn phải thăm phục tài y. Không cần hỏi nhiều, chưa cần có bằng chứng, y đã đoán được ra hết âm mưu và kế hoạch của tôi, cái kế hoạch mà tôi đã phải khổ tâm suy nghĩ trong giờ thao thức, trần trọc không ngủ mới ra và cho tới trước khi y xuất hiện, tôi vẫn còn tin rằng sẽ không ai khám phá nổi.

Cũng như ba người kia, tôi cũng ngây người chờ đợi câu nói sắp tới của Trần Tiến Vinh. Tôi linh cảm thấy rằng những gì y sắp nói đây sẽ rất quan hệ tới đời sống và cái chết của tôi.

Y thở ra vài hơi khói xanh, lặng yên như suy nghĩ vài giây rồi mới nói:

— Không. Lần này thì cô Hồng Loan không giết chồng đâu. Nhưng nếu các ông kết tội Vũ Minh Văn giết vợ thì theo tôi, cũng hơi vội vã đấy... Tôi nghĩ rằng trước khi kết tội Vũ Minh Văn giết vợ, các ông nên mất công tìm cho ra kẻ đồng lõa của nàng trong vụ này. Vì tôi có thể đánh cá với các vị bất cứ cái gì rằng... thế nào cô Hồng Loan cũng có một tên đồng lõa. Một tên đồng lõa đàn ông chứ không phải là đàn bà. Cô Hồng Loan đa tình, nàng biết nhiều đàn ông trong đời nàng, các vị còn phải nhớ dùm một điều gần như là một định luật về đàn ông, người đàn bà đó chắc chắn đã có một đàn ông khác. Chỉ cần các vị tìm ra gã đàn ông hãy còn bí mật đó là các vị gần manh mối gỡ rối vụ này.

CHƯƠNG 12

ôi gặp một điều may mắn lớn là sự xuất hiện của Trần Tiến Vinh làm cho cả ba người có thể nghi ngờ và làm hại tôi là Lê Huy, Đặng Xính và luật sư Thanh cùng bức bối, khó chịu. Đặng Xính và Lê Huy bức mình vì Vinh biết nhiều hơn, nói có lý hơn, tỏ ra thông minh và thạo việc hơn họ. Còn luật sư Thanh thì bức vì Vinh đã bôi nhọ Hồng Loan, người đàn bà mà hẳn nghĩ về Hồng Loan đều sai. Điều làm Thanh bức nhất là với tư cách luật sư, hẳn vẫn không tìm ra được lời lẽ gì biện hộ cho Hồng Loan mặc dù hẳn rất muốn.

Vì cả ba người đó cùng bất mãn nên họ cũng không chịu chấp nhận giả thuyết do Trần Tiến Vinh đưa ra nói rằng có một gã đàn ông làm đồng lõa cho Hồng Loan. Cả ba người cùng khẳng khẳng nghĩ rằng chính Vũ Minh Văn đã giết vợ. Họ cùng cố gắng chứng tỏ giả thuyết của họ là đúng. Nếu họ đồng ý với Vinh thì tôi có thể bị nguy ngay lúc đó. Vì gã đàn ông đồng lõa của Hồng Loan... rất có thể và chỉ có thể là... tôi. Hoặc ít nhất tôi cũng là người đầu tiên bị nghi là đồng lõa của Hồng Loan.

Nếu ngay lúc đó cả bốn người xúm lại cật vấn tôi, rất có thể tôi vì xúc động, vì bàng hoàng, vì chưa kịp suy nghĩ, tôi sẽ ấp úng, thú tội hoặc khai bậy để bị bại lộ chân tướng ngay.

May cho tôi vì Đặng Xính nhất định cãi:

— Làm gì có chuyện đó, tôi không tin...

Tế nhị hơn, Lê Huy nói qua chuyện khác:

— Vụ án mạng này như vậy là đã rắc rối lắm, chúng ta chẳng nên làm cho nó rắc rối thêm. Người đáng nghi và

đáng để cho chúng ta tìm nhất bây giờ là Vũ Minh Văn. Anh chồng vì thất bại, vì ghen tuông, vì bị vợ bỏ, giết vợ rồi bỏ trốn là chuyện thường xảy ra. Đã có xảy ra cả ngàn vụ như vậy và sẽ còn cả ngàn vụ tương tự xảy ra sau này. Việc cần làm bây giờ là tìm cho ra đương sự tên là Vũ Minh Văn trước đã. Dù cho y có chết, ta cũng phải tìm cho ra xác y đã chứ...

Luật sư Thanh sốt sắng biểu đồng tình:

— Ông Cò nói đúng. Rất đúng...

Vì có cảm tình với Hồng Loan và vì bây giờ nàng đã chết, Thanh trở thành thù ghét ra mặt Vũ Minh Văn.

Trần Tiến Vinh trở thành cô đơn. Y chỉ có mình y một phe, nhưng mặt vẫn không để lộ sắc giận hoặc thất vọng, y nói:

— Tùy các ông. Tất nhiên là tôi không có quyền bảo các ông phải làm gì trong vụ này. Việc tìm ra hung thủ vẫn là việc riêng của các ông... Nhưng...

Nói đến đây, hấn gằn giọng:

— ... Nhưng khi nào các ông tìm được xác chết của Vũ Minh Văn, tôi mong các ông nhớ dùm lời tôi đã nói hôm nay: Vũ Minh Văn không giết vợ, y không phải là sát nhân, cô Hồng Loan có một tên đồng lõa...

Đặng Xính đột ngột phản công:

— Sao ông lại cứ nói như là Vũ Minh Văn đã chết rồi?... Bao giờ tìm thấy xác Vũ Minh Văn ... lạ thiệt... Bằng chứng đâu mà ông nói rằng hấn đã chết?

Vẫn điềm tĩnh như thường, con người nguy hiểm đáp:

— Tôi biết nhiều chuyện mà các ông, tuy là cảnh sát vẫn chưa biết về Vũ Minh Văn. Tôi có bằng chứng chứ đời nào tôi lại chỉ đoán mò mà dám nói quả quyết. Bằng chứng

của tôi là... khi một người bảo hiểm nhân mạng y tới 15 triệu đồng mà đột nhiên mất tích một cách bí mật, khi người đó lại lấy một cô vợ đã từng kiếm tiền bằng cái chết của người chồng trước và nhất là người đó lại ngỏ ý với tôi là y muốn thay đổi vài điều khoản trong hợp đồng bảo hiểm của y nhưng y chưa kịp thực hiện sự thay đổi đó thì y đã mất tích, tôi đã có đủ bằng chứng để tin và nói rằng y đã bị giết. Y bị ai giết, giết để làm gì, tại sao? Đó là những câu hỏi mà tôi sẽ tìm ra giải đáp sau này. Bây giờ thì các ông có thể không tin, nhưng tôi tin rằng những chuyện xảy ra sau này sẽ chứng minh tôi đúng.

Lê Huy hần học ra mặt:

— Chưa chắc. Ở đời, đừng bao giờ nói chắc. Chưa biết ai đúng, ai sai mà...

Như chợt nhớ ra, Vinh bỗng hỏi:

— Còn điều quan trọng này nữa... Chúc thư của Vũ Minh Văn để đâu? Ông luật sư có giữ chúc thư của hần không? Hần để cho ai hưởng di sản của hần?

Câu hỏi của Vinh làm cho tôi tỉnh lại. Tôi nhớ tới phong bì đựng chúc thư Thúy tìm thấy hồi nãy — chữ hần viết ngoài bì dặn đưa di chúc đó cho luật sư Thanh nhưng tôi chưa kịp đưa cho luật sư Thanh mà cũng chưa kịp mở ra coi trộm hần viết gì trong đó — linh tính cho tôi biết là tôi cần phải dấu biệt tờ chúc thư đó đi, không nên trao nó cho luật sư Thanh. Tôi không hiểu tại sao tôi lại có linh tính như vậy nhưng rõ ràng tôi nghĩ ngay là tôi phải làm đủ mọi cách dấu bản chúc thư đó đi nếu đưa ra thì nguy cho tôi. Nguy không sao gỡ ra được, nguy đến có thể chết.

Tôi nghĩ rằng rất có thể, Văn có để lại cho tôi một khoản tiền nào đó trong di chúc của y, và nếu đúng như thế tôi là người bị cảnh sát và Trần Tiến Vinh nghi ngờ trước

nhất. Bây giờ, cái chết của Văn có lợi nhất cho ai, lập tức người đó bị nghi là thủ phạm. Nếu tôi thực tình chân thành, nếu tôi đừng bày đặt âm mưu này, nếu tôi đừng lỡ tay đánh chết Hồng Loan, tôi có thể ung dung ngồi chờ hưởng gia tài của Vũ Minh Văn để lại cho tôi, nhưng... tôi đã phạm tội, trường hợp của tôi đã khác hẳn. Hơn nữa, cổ nhân nói: "có tật giật mình"

Luật sư Thanh trả lời:

— Tôi chắc Vũ Minh Văn để lại cho tôi nhưng hẳn cất đâu đó ở nhà này chứ không trao cho tôi giữa...

Thanh quay lại hỏi tôi:

— Anh Quang có di chúc của hẳn chưa?

Tôi lắc đầu:

— Thưa chưa, tôi chưa kiểm soát hết giấy tờ của ông Văn. Ông có dặn là hãy tìm trước số tiền nợ nên tôi chỉ chú ý tới giấy tờ công nợ. Hầy còn nhiều ngăn tủ có giấy tờ tôi chưa động tới...

Nếu lúc này mà có mặt Thúy, tôi hơi khó nói dối. Nhưng may sao Thúy không có, tôi bình tĩnh nói tiếp:

— Tối sẽ để ý. Nếu thấy di chúc, tôi sẽ đưa cho ông ngay.

Vinh hỏi lại:

— Thân nhân của ông ấy còn ai không?

— Theo tôi biết thì Văn hẳn có một người chị đã già ở Đà Nẵng — Thanh đáp — còn về phần bà vợ thì dường như không có ai.

Vinh gãi nhẹ cái cằm có bộ râu lười cạo buổi sáng:

— Tôi muốn biết bây giờ, khi cô Hồng Loan chết rồi, ai sẽ là người thừa hưởng di sản của hẳn. Nếu hầy tôi trả tiền bồi thường thì trả cho ai — Hẳn cười để lộ hàm răng trắng

nhờn — Tôi cần phải nói ngay rằng hãng chúng tôi không thiếu gì tiền nhưng chúng tôi chỉ thỏa thuận chi tiền bồi thường theo hợp đồng khi nào biết chắc rằng không có sự gian lận. Trường hợp này rất mơ hồ, tôi không thể trong vài lời giải thích rõ được nhưng tôi tin rằng các ông đều hiểu.

Luật sư Thanh quả quyết:

— Tôi tin rằng anh Quang đây sẽ tìm ra di chúc, và khi tìm được, tôi sẽ báo cho ông biết ngay.

Vinh nhìn đồng hồ tay:

— Tốt.

Đây là lần thứ nhất tôi được nghe hãnh khen lửng lơ một câu và tỏ vẻ hài lòng:

— Bây giờ tôi phải về văn phòng. Tôi sẽ trở lại đây bất cứ lúc nào tôi được rảnh hoặc các ông tìm ra được sự kiện gì mới cần đến sự có mặt của tôi.

Hãnh gằn giọng nói với Đặng Xính:

— Khi nào các ông còn chưa tìm ra được Vũ Minh Văn sống hay chết, tôi muốn nhà này, bất kể ngày đêm, phải có ít nhất là một cảnh sát viên có mặt thường trực. Các ông phải đặt một cảnh sát viên ở đây, tôi cũng sẽ cho một nhân viên điều tra của hãng chúng tôi tới đây coi chừng. Nếu Vũ Minh Văn hãy còn sống, chuyện y còn sống là một chuyện tôi rất ngờ, y có thể lén trở về đây. Các ông chắc cũng dư biết rằng khi một gã đi trốn, nơi gã ẩn trốn tốt nhất chính là nhà hãnh, vì không ai nghĩ đến chuyện đến tìm bắt hãnh ở ngay nhà hãnh cả. Và, cũng có thể có kẻ nào đó lần mò vào đây để tìm bản di chúc của hãnh hoặc để tìm, để lấy nhiều thứ quan trọng khác mà chúng ta không ngờ. Tôi muốn vi la này phải được kiểm soát chặt chẽ

ngày đêm cho tới lúc nào ta tìm lại được Vũ Minh Văn. Sao? Các ông muốn phụ trách việc đó hay để tôi lo?

Lẽ tự nhiên là Đặng Xính không muốn nghe nói đến chuyện công ty bảo hiểm cho nhân viên tới kiểm soát vi la này. Y cho đó là một việc làm dẫm chân lên quyền hạn của cảnh sát và không thể chấp nhận được. Xính và Vinh cãi qua, cãi lại. Trong lúc đó, tôi hoang mang ngồi ngây ra như tượng, nếu vi la này suốt ngày đêm có một anh cảnh sát, làm sao tôi có thể mang được xác Văn ra khỏi tủ lạnh đây?

— Ông đã tin chắc là hãn chết rồi — Đặng Xính phản công bằng chính lý lẽ của Trần Tiến Vinh — ông còn cần người gác nhà này làm chi?

Vinh vẫn thản nhiên trước lời nói khích và ngụ ý chế nhạo đó, y cười nhẹ:

— Tôi không muốn để cho hồn ma của hãn về nhà này mà tôi không được biết. Không sao, nếu cảnh sát thiếu người, tôi sẽ cho người đến.

Nhưng cảnh sát làm sao lại có thể thiếu người được, Đặng Xính quyết định ngay:

— Một cảnh sát ở đây đủ rồi. Đông người ở đây làm chi? Trung sĩ Đặng sẽ ở lại đây ngay từ bây giờ...

Đặng Xính chỉ tay về phía trung sĩ Đặng, anh này từ lúc nào tới giờ vẫn đứng dựa lưng vào thành cửa. Được thượng cấp chỉ định, Đặng sốt sắng nhận lời.

Vinh nhìn Đặng. Y có vẻ hài lòng và quay lại tôi, y hỏi:

— Còn anh Quang? Tình trạng của anh ở đây ra sao?

— Tôi đã được trả lương tới hết tháng này. Từ nay đến hết tháng, tôi thuộc quyền sử dụng của luật sư Thanh...

Nếu y đuổi tôi ra khỏi vi la này ngay bây giờ thì nguy. May sao, y gật đầu và buông nhẹ một câu:

— Được lắm, anh nhớ nghe... Nếu anh tìm thấy di chúc của ông Văn, bất cứ lúc nào anh cũng gọi cho tôi một cú điện thoại. Tôi cần coi bản di chúc đó lắm. Còn cô Thúy?

— Theo tôi biết thì cô ấy muốn được đi ngay — tôi đáp — bầu không khí trong nhà này làm cho cô ấy sợ...

— Ông luật sư và anh Quang nên bảo cô ấy ở lại. Khi nào có tin gì mới của anh Văn, cô ấy có thể đi được. Tôi tin rằng chúng ta sẽ sớm biết tin của ông Văn không lâu lắm đâu mà ngại...

Nói xong, không chào ai hết, y như một ông sếp bự chỉ có người khác phải chào mình. Vinh đi ra khỏi phòng. Tuy không muốn, Đặng Xính và Lê Huy cũng ra theo. Chỉ còn Thanh và tôi ở lại.

— Nhân tiện...— Thanh nói — tôi muốn coi qua bản kê khai tiền nợ của ông Văn. Anh làm xong chưa, anh Quang?

Không muốn để cho hấn vào phòng làm việc của Văn ngay lúc này, vì phong bì đựng di chúc của Văn vẫn còn được để nằm trong ngăn kéo, lỡ hấn vô tình mở ngăn kéo ra trông thấy, tôi vội nói:

— Thưa chúng tôi làm chưa xong. Bây giờ giấy tờ hãy còn lộn xộn lắm chắc tới chiều nay là xong hết. Khi nào xong, tôi xin mang ngay lại ông...

Thanh suy nghĩ rồi gật đầu:

— Được rồi. Nhưng... anh cố gắng làm xong trong ngày hôm nay cho tôi nghe. Và nhớ để ý tìm di chúc...

— Thưa vâng. Tôi sẽ cố...

Tôi đưa họ ra xe. Họ đi rồi, bầu không khí trong nhà vẫn nặng chình chịch. Một cảnh sát viên vẫn còn ở lại trong nhà. Người đó là trung sĩ Đăng. Con người ít nói, lầm lỳ từ giây phút này, là một sự đe dọa thường trực cho tôi. Có mặt gã ở đây suốt ngày đêm, ban đêm có một tiếng động nhẹ là có gã lò dò xách súng và bản mặt ác ôn gã đến coi, làm sao tôi có thể đem xác chết ra khỏi tủ lạnh?

Đăng đi đi, lại lại nhòm ngó hết phòng nọ sang phòng kia. Gã đang làm quen với nơi gã có trách nhiệm canh giữ. Tôi lên nhìn gã và thấy gã thật dễ ghét. Trong đời tôi dễ thường tôi chưa có ác cảm với ai bằng với gã cảnh sát bạn thường phục này. Trông gã đi gù gù, hai vai gầy guộc nhô lên, cái đầu tóc bờm sờm lờm chớm lâu ngày không chụy đến tiệt thợ cạo lắc lự, hau cánh tay khuỳnh khuỳnh, tôi bất mãn đến muốn hét lớn lên. Nếu tôi là người có quyền, chắc tôi đã cho lệnh sa thải gã cảnh sát bê bối này ngay tức khắc.

Tôi sẽ tìm cách đối phó với gã này sau, tôi sẽ tìm cách đem xác chết ra khỏi tủ lạnh mà gã không biết. Nhưng đó là việc sau này, bây giờ việc cần làm ngay của tôi là việc lên mở coi bản di chúc của Vũ Minh Văn.

Tôi lên lầu.

Thúy không nằm nghỉ trên giường như tôi tưởng. Nàng đứng chờ tôi trên đầu cầu thang. Khuôn mặt trắng xanh biểu lộ vừa mệt mỏi, vừa sợ hãi vừa khó hiểu, thấy tôi lên, nàng hỏi ngay:

— Mình đã tìm thấy...

Tôi biết ngay nàng đã nghe được lời tôi gian với bọn kia về bản di chúc của Vũ Minh Văn, tôi biết nàng muốn hỏi tôi đại khái một câu như: "Chúng mình đã tìm thấy bản di chúc của ông Văn rồi mà? Sao anh lại nói là chưa thấy?"

Anh quên sao?" Tôi ngắt câu nói của nàng bằng cách đưa ngón tay trở lên chặn giữ miệng.

Nàng hiểu ý tôi nên ngừng ngang. Rất may, anh chàng Đăng chưa kịp nghe thấy tiếng nàng.

Tôi ra hiệu cho Thúy vào phòng làm việc của Văn, nơi trên bàn còn bừa bộn giấy tờ.

Vào phòng, tôi khóa cửa lại cẩn thận rồi mới hạ giọng:

— Chưa thể đưa ngay bản di chúc đó cho họ được. Mình phải coi di chúc trước.

Đôi mắt Thúy mở lớn:

— Tại sao anh? Mình coi di chúc ông Văn làm chi?

— Cần coi lắm chứ. Bởi vì...

Tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế. Tôi vừa nhức tim nhiều vì bọn Vinh, Đăng Xính. Bọn đó đi rồi, tôi vẫn chưa yên thân. Tôi lại phải nhức tim và vất vả giải thích việc coi di chúc và khai gian với Thúy. Tôi phải thuyết phục nàng vì lý do chính đáng tôi phải coi bản di chúc đó trước luật sư Thanh và tôi không chắc là lần này nàng có tin tôi hay không. Người ngây thơ và trong trắng như Thúy không chấp nhận việc coi trộm thư của người khác, dù coi trộm với bất cứ lý do gì.

Nàng chờ đợi tôi giải thích và tôi bắt buộc phải giải thích:

— Thúy cô nghe rõ lời Vinh hẳn nói sau cùng về vấn đề bây giờ ai là người thừa hưởng di sản của ông Văn chứ?

Nàng gật đầu.

Tôi nói tiếp:

— Chắc Thúy có nghe hẳn nói rằng... Vì bà Văn chết rồi, kẻ nào được hưởng di sản của ông Văn, kẻ đó mặc nhiên

bị nghi ngờ là thủ phạm đã giết bà Văn, giết để đoạt di sản theo di chúc?

Thúy lại gật đầu.

— Vì vậy, tôi cần coi trước xem có tên tôi trong di chúc không. Nếu ông Văn để tài sản lại cho tôi sau bà Văn, tôi có thể bị họ ngờ.

Nàng sợ hãi ắp úng

— Sao...sao...anh lại có thể bị họ nghi ngờ?

Tôi mệt mỏi nhún vai

— Làm sao mình biết được? Nghi ngờ là việc của họ, đề phòng là việc của mình. Mình phải đề phòng...

— Nhưng... nếu quả thật trong di chúc, ông Văn có viết tên anh là người thừa hưởng di sản của ông thì sao? Chúng mình đâu có thể thủ tiêu di chúc của ông?

Với hai tiếng "chúng mình" đó, Thúy vẫn đứng về một phe với tôi. Nàng với tôi vẫn là một. Nhưng dù vậy, tôi vẫn không thể nói với nàng là tôi muốn thủ tiêu di chúc. Tôi sẽ không thuyết phục được nàng trừ phi...

Tôi thở ra một hơi dài não nuột trước khi nói:

— Thúy... Trước ngày em tới đây, trước khi anh được gặp em.. có thời... Hồng Loan... anh muốn nói, bà Văn là tình nhân của anh...

Chỉ có cách thú nhận tôi có gian díu với bà Hồng Loan, may ra tôi mới có thể làm cho Thúy thấy sự cần thiết phải cho tôi coi trộm di chúc và hủy nó đi nếu cần. Nhưng thú thật chuyện gian díu bản thủ đó, nàng có thể khinh bỉ tôi. Tôi như người không biết đi dây làm xiếc mà phải đứng trên dây, đứng mãi cũng ngã mà bước đi cũng té.

Thúy đi tới bàn. Nàng cũng bị xúc động và cũng phải ngồi phịch xuống ghế.

Tôi lặng yên chờ phản ứng của nàng.

Thúy có thể khinh tôi. Nàng có thể cho tôi là một thằng đểu, nàng có thể nghi cho tôi tội làm tiền đàn bà có chồng — cái tội khốn nạn nhất mà một gã con trai có thể phạm — nhưng may sao, Thúy đã yêu tôi. Khi yêu, người con gái tha thứ hết cho người yêu. Tôi có thể đểu, tôi có thể khốn nạn, những lỗi lầm đó của tôi chỉ làm cho Thúy khổ sở, nhưng nàng vẫn không vì thế mà hết yêu tôi. Khi nàng còn yêu tôi, tôi còn được nàng tha thứ, che chở. Chỉ khi nào nàng hết yêu tôi, tôi mới gặp nguy hiểm từ phía nàng tới. Tình yêu là một cái gì không thể phân tích theo lẽ phải sự hợp lý được. Tình yêu đến và tình yêu đi đều không có lý do. Tôi có thể tỏ ra đểu giả mà Thúy vẫn yêu tôi, ngược lại, tôi vẫn hoàn toàn đàng hoàng mà có khi Thúy vẫn hết yêu tôi.

Điều may mắn lớn thứ hai của tôi là Thúy đã lờ mờ biết trước tôi và Hồng Loan có gian díu với nhau. Có lần nàng đã hỏi tôi chuyện đó và lần đó tôi chối. Vì biết trước nên lời tự thú của tôi hôm nay không làm cho Thúy bị xúc động quá mạnh. Nếu Thúy không ngờ, nếu nàng tin tôi là một gã đàng hoàng về mọi mặt, lời tự thú của tôi có thể làm nàng thay đổi tình cảm về tôi. Điều may thứ ba của tôi là từ ngày có mặt Thúy trong nhà này, sự liên lạc giữa tôi và Hồng Loan chỉ còn có thù hằn chứ không còn tình ái, dù chỉ là tình nhục dục. Thúy thấy rằng từ ngày có nàng, tôi và Hồng Loan thù nhau nhiều hơn. Và nàng tưởng tôi và Hồng Loan hết yêu nhau vì nàng, vì tình yêu nàng tưởng như vậy, Thúy đã tha thứ hết cho tôi rồi.

Tôi mừng đến tình người lại khi Thúy nói sau tiếng thờ dài:

— Em đã đoán biết chuyện đó...

Khó khăn đã qua, việc thuyết phục Thúy không đến nỗi nào khó khăn lắm. Tôi vội kể lễ:

— Đó là chuyện xảy ra trước khi anh được gặp em... Từ ngày có em... anh không còn có thể... Anh hối hận nhiều vì lỗi lầm đó, chắc em cũng thấy...

Nàng nhìn tôi, đôi mắt biểu lộ sự sợ hãi chen lẫn với tình yêu:

— Em biết... Nếu không, nếu anh vẫn còn... yêu bà ấy, đời nào em yêu anh...

— Thằng cha Trần Tiến Vinh đáng sợ lắm... Hẳn có thể đoán được tình trạng khả nghi giữa anh và Hồng Loan... Nếu di chúc của Văn có tên anh, rất có thể hẳn sẽ nghi anh... đã giết Hồng Loan...

Nàng kêu lên, thảng thốt:

— Làm sao... nghi được? Bộ cứ nghi cho người ta là bỏ tù được người ta sao?... Mình không làm tội, không ai có thể đổ tội cho mình...

— Vẫn biết thế... Nhưng phiền nhiễu lắm, mình biết thì mình phải đề phòng.. Chúng mình chỉ đọc di chúc này thôi...

Không để cho Thúy kịp suy nghĩ thêm, tôi cầm con dao rọc giấy dọc ngay phong bì đựng bản di chúc của Vũ Minh Văn. Lát nữa, tôi có thể bỏ di chúc vào một bì thư khác, không dán lại, không đề chữ gửi cho ai hết cũng không sao.

Di chúc của Vũ Minh Văn chỉ là một tờ giấy viết tay. Tôi đọc nhanh và người tôi nóng lên như một lò lửa rồi lạnh ngắt đi rất nhanh...

Di chúc này mới được Văn viết trong mấy ngày trước khi hẳn tự tử. Lời văn ngắn và rõ rệt. Vũ Minh Văn viết rằng

vì tôi — Trần Quang — đã cứu hẩn khỏi chết nát thây vì bom nổ chậm, vì Hồng Loan, vợ hẩn không trung thành với hẩn, hẩn để hết cả di sản cho tôi. Tôi mới là người thừa hưởng tài sản của Vũ Minh Văn chứ không phải là Hồng Loan.

Hẩn thâm thù Hồng Loan, thù đến cả lúc chết. Hẩn nhất định không để lại cho Hồng Loan một đồng bạc nhỏ. Nếu tôi biết trước hẩn để lại di chúc này, tôi đã chẳng dại gì bày ra kế hoạch làm tiền bảo hiểm với Hồng Loan. Bây giờ nếu bọn Trần Tiến Vinh, Đặng Xính mà có được bản di chúc này, họ sẽ nghi quyết cho tôi đã giết Hồng Loan. Họ sẽ đoán là vì tôi không được biết rõ về di chúc, vì tôi nghĩ rằng Văn để của cho Hồng Loan và chỉ khi nào Hồng Loan chết đi mới đến lượt tôi. Mặt tôi lúc đó chắc biểu lộ một sự thiếu não ghê gớm lắm nên Thúy phải kêu lên lạc giọng:

— Chi vậy, anh?

Tôi đưa tờ di chúc cho nàng:

— Em đọc đi...

oOo

Ở đời này, con người khôn ngoan chưa chắc đã thành công, đã sung sướng. Số mệnh oái oăm thường chơi khăm con người những võ rất nặng. Tôi vừa bị số mệnh chơi khăm một võ.

Một võ đau thiệt là đau. Nếu tôi biết rằng Vũ Minh Văn để di sản cho tôi, tôi cứ lảng lạng đứng ngoài cuộc tranh chấp của vợ chồng họ, tôi cũng vẫn có tiền như thường. Văn có nợ tiền nhiều thật nhưng với hợp đồng bảo hiểm, sau khi Văn chết, người được thừa hưởng tài sản của hẩn vẫn còn được hãng bảo hiểm trả một số tiền khá lớn. Dù sau khi Văn chết, Hồng Loan có bày đặt ra những trò gì

chẳng nữa, chắc hẳn nàng cũng bị Trần Tiến Vinh lột mặt nạ, nàng sẽ vô khảm và tôi sẽ là người may mắn nhất đời. Bây giờ, sự việc đã xảy ra đến như thế này, đau nhất cho tôi là tôi không dám đưa bản di chúc cho ai coi hết. Nếu bọn Vinh, Xính biết di chúc này, họ sẽ đồng ý cho tôi là kẻ đã giết cả Văn lẫn Hồng Loan.

Điều nguy hiểm nhất là tôi không hẳn là vô tội. Tôi không giết Văn nhưng tôi giết Hồng Loan. Nếu những kẻ giàu kinh nghiệm về thuật điều tra tội nhân như Vinh và Đặng Xính, tôi sẽ không thể chống cự lâu được.

Tôi cố gắng thuyết phục Thúy, nàng đã thuận để tôi đọc trước bản di chúc, tôi cần giữ lại luôn nó.

— Không thể đưa ngay bản di chúc này cho bọn họ — Tôi nói với Thúy — chúng mình hãy giữ lại, đợi khi ông Văn trở về, anh sẽ yêu cầu ông ấy viết lại bản khác. Anh chắc ổng sẽ phải sửa lại di chúc, vì bà Văn chết rồi. Ổng không thể để cho anh bị liên lụy vì lòng tốt của ổng....

Như chợt nghĩ ra, Thúy đột ngột hỏi tôi:

— Quang.. anh phải nói thật với em... Anh không liên can gì đến cái chết của bà Văn chứ?

Tôi nắm lấy cơ hội để thở dài:

— Em thấy không? Đến em mà còn hỏi anh câu đó trách chi cảnh sát?

Nàng khổ sở:

— Em chỉ hỏi anh vậy thôi...

— Em hỏi như vậy là em đã nghi anh rồi còn gì nữa...?

— Em chỉ hỏi để biết... Dù anh có...

Nàng bỏ dở câu nói. Tôi biết nàng muốn nói rằng: "dù anh có phạm tội thật, em cũng vẫn... không thay đổi gì

với anh..." nhưng vì ngượng miệng nàng không thể nói trọn vẹn được một câu trắng trợn như thế.

Nàng ngừng ngang để nói tiếp:

— Em thấy anh có thái độ lạ lạ sao ấy...

Tôi cố gắng chịu đựng cái nhìn tìm hiểu của nàng:

— Anh không biết có những chuyện gì đã xảy ra với ông Văn. Có chuyện gì đã xảy ra với bà Văn cũng vậy, anh hoàn toàn không dính líu gì đến cái chết của bà Văn và sự vắng mặt của ông Văn. Anh nhận là anh có lỗi, lương tâm anh cắn rứt anh. Vì anh đã đại dột gian dúa với bà Văn. Sở dĩ anh phải đề phòng là vì anh không muốn bị cảnh sát làm rắc rối... Từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ bậy bạ nữa... Em phải tin anh...

— Em tin anh. Em đã tin anh và cho tới hôm nay em vẫn còn tin.

— Vậy thì tốt. Anh mang bản di chúc này cất đi nơi khác, chờ khi ông Văn trở về. Thúy cứ ngồi đây tiếp tục soạn chỗ thư từ này dùm anh.

— Em hy vọng anh biết rõ việc làm của anh.

Tôi đến gần nàng, hôn nhẹ lên má nàng:

— Anh không làm gì bậy cả. Anh không muốn hưởng di sản của ông Văn và anh không muốn những kẻ đa nghi như tên Trần Tiến Vinh biết là ông Văn để hết sản nghiệp lại cho anh. Vậy thôi. Em đừng lo và... em đừng nói chuyện này cho bất cứ ai biết...

Bỏ bản di chúc vào túi áo, tôi đi ra khỏi phòng. Không thấy gã cảnh sát có nhiệm vụ ở lại đây đâu cả, tôi nghĩ ngay đến cái tủ lạnh. Gã đó đang đi thăm thú khắp nhà. Chắc chắn gã sẽ nhìn thấy cái tủ lạnh quá lớn ấy và nếu gã tò mò mở nắp tủ...

Đêm nay, tôi bắt buộc phải đem xác Văn ra khỏi tủ. Tôi chưa rõ tôi sẽ làm cách nào nhưng chắc chắn là tôi phải thanh toán vụ đó cho xong nội đêm nay. Bằng tất cả mọi cách...

Tôi đi vào căn phòng nhỏ được dùng làm phòng nấu ăn và là nơi đặt tủ lạnh. Đăng không có ở đây. Tôi nhìn về phía tủ lạnh. Hàng chai rượu tôi xếp trên nắp tủ vẫn còn nguyên. Tôi đi tới gần tủ lạnh, dừng lại nghe ngóng tiếng máy điện trong tủ lạnh chạy rì rì rất nhỏ. Tôi đặt tay lên cầu điện của máy, kéo cầu xuống. Đường điện đã bị cắt, hơi điện không chạy vào máy nữa. Tiếng rì rì đã mất.

Từ giờ tới nửa đêm, hơi lạnh trong tủ sẽ hết. Xác chết không còn hơi lạnh nữa, sẽ trở lại trạng thái bình thường của nó. Xác chết sẽ mềm lại tuy nhiên việc mang xác chết ra ngoài một mình trong đêm tối vẫn không phải là một việc dễ làm. Trước đây, tôi trông cậy ở sự phụ trợ của Hồng Loan.

Đêm nay, tôi chỉ còn trông cậy ở chính tôi.

Viễn cảnh đen tối và nặng những hãi hùng. Tôi gạt bỏ ra khỏi óc cảnh tượng đêm nay khi tôi một mình mò mẫm trong bóng đêm với xác chết, tôi biết rằng nếu tôi còn nghĩ đến chuyện đó, tôi sẽ không có đủ can đảm và nếu bỏ trốn lúc này, tôi sẽ không sao có thể thoát đi xa. Bị bắt lại. Đời tôi chỉ còn có hai con đường: bị xử tử, bị tù chung thân.

Thúy làm cơm trưa cho cả Đăng cùng ăn. Nàng bày bát đĩa trên chiếc bàn bằng mây đặt trên hiên nhà cao. Cơm không có gì thịnh soạn nhưng chỗ ngồi thật sang. Tôi lấy la-ve cho Đăng uống và vào bếp dọn thức ăn phụ với Thúy.

— Tủ lạnh sao lại cúp điện? — nàng hỏi tôi — Anh cúp điện tủ lạnh đấy à?

Nàng chú ý tới việc tủ lạnh bị cúp điện vì trước đây chính nàng đã cúp điện tủ lạnh và tôi đã mở lại. Bây giờ lại đến lượt tôi cắt điện.

Đã chuẩn bị trước câu trả lời, tôi đáp ngay:

— Bây giờ thì mình biết trước là tủ lạnh này sẽ không dùng tới nữa, hoặc có dùng thì cũng còn lâu, nên mình cúp điện.

Khi mình sợ chuyện gì y như rằng chuyện đó xảy ra, tôi sợ anh chàng cảnh sát mò vào bếp theo chân tôi và nghe được những lời tôi và Thúy nói với nhau về tủ lạnh. Khi tôi chưa nói dứt, chợt thấy nét mặt Thúy đổi khác, tôi nhìn lại và thấy Đăng đứng ở giữa khung cửa, tay gã cầm lon la ve.

Đăng cũng nghe thoáng thấy chúng tôi nói đến tủ lạnh. Lập tức tôi thấy gã chú ý ngay đến tủ lạnh. Gã bước tới, ngấm nghĩa cái tủ và nói bằng giọng trầm trồ:

— Phi di đê lớn quá... Moa con đông... Tám đũa... Gia đình moa phải có cái phi di đê lớn cỡ này mới đủ dùng. Chỉ nguyên một vụ nước lọc cho bọn con moa nó uống ngày cũng phải mất ít nhất là 5 chai...

Với trái tim đập loạn trong lồng ngực, tôi tới đứng bên cạnh cái tủ lạnh để tiếp chuyện gã:

— Cái tủ này lớn quá — tôi nói — tốn điện lắm. Chi có nhà hàng lớn mới dùng đến tủ lạnh cỡ này, nhà mình dù có nhiều người bảnh lắm là sai tới loại tủ 175 lít...

Đăng đặt tay lên nắp tủ lạnh:

— Tủ này không biết mấy trăm lít?

— 100 lít..

— Rượu ở đâu mà để ở đây nhiều vậy? Chai không à? Trong tủ này có gì không? Mở coi được không?

Tôi làm một cố gắng kinh khủng để giữ cho giọng nói khỏi đổi khác xúc động:

— Chẳng có gì trong này... Hình như tủ khóa thì phải... Tôi cũng chẳng biết bà ấy để chìa khóa ở chỗ nào.

Không đòi mở tủ, Đãng chỉ đứng nhìn, vẻ thèm thuồng hiện rõ trên mặt. Rồi Thúy yêu cầu chúng tôi mỗi người bưng dùm nàng một đĩa thức ăn ra bàn ăn. Đãng rời xa cái tủ lạnh với một vẻ tiếc rẻ. Vẻ mặt đó của gã cho tôi sợ rằng rất có thể gã còn trở lại coi kỹ cái tủ này và vì ở không cũng buồn, có thể gã sẽ chịu khó hì hục khuân hết số chai lọ bày trên nắp tủ coi cho đã thèm.

Ba chúng tôi ngồi ăn trên hiên vi la rộng như một cặp vợ chồng tử phú trẻ tuổi thật bạn. Buổi trưa ở đây thật êm. Có lúc tôi tưởng tượng tôi và Thúy là một cặp vợ chồng thật, vợ chồng tôi là chủ vi la này và chúng tôi giàu tiền, cuộc đời đẹp tuyệt vời.

Uống hai lon la ve và ăn một bữa cơm ngon, Đãng có vẻ yêu đời và trở thành vui vẻ, nói nhiều. Gã ngồi phưỡn bụng trên ghế, điều thuốc lá phập phèo trên môi, gã ba hoa:

— Mẹ sư Trần Tiến Vinh trước kia cũng là cò cảnh sát đó, moa nghe nói hình như giả bất hòa với mấy chả Bình Xuyên thời Bình Xuyên nắm quyền công an nên giả phải ra khỏi ngành. Bây giờ giả làm bảo hiểm, kiếm bộn tiền. Vì giả trước kia có thời làm cò nên thượng cấp của moa nể giả lắm. Giả thiệt là người có tài, song moa thấy... giả đã bị méo mó nghề nghiệp. Giả đa nghi quá nên nhiều khi đâm ra... rắc rối vô ích. Những vụ này chẳng hạn... Bờ không phải là người trong nghề... moa chắc bờ cũng thấy..

Thủ phạm nhất định là cha chủ nhà này rồi, còn ai vô đây tranh chức đó được nữa... Vậy mà giả Vinh còn bày đặt nghi cho người khác. Bờ nghĩ sao?

Tôi thận trọng đáp:

— Tôi vẫn không tin là ông Văn cố ý giết bà vợ. Có thể là ông chỉ lỡ tay...

— Dù hẳn có cố ý hay là không cũng chính hẳn đã làm cho vợ hẳn chết thảm, hẳn cũng là thủ phạm. Không biết bây giờ hẳn đang trốn ở đâu. Tôi dám cá với bờ hẳn đã trốn qua Nam Vang rồi... Tin đi... Thế nào mà hẳn chẳng có để sẵn tiền bên đó...? Chỉ cần qua tới biên giới là xong... Từ Sài Gòn qua Nam Vang chỉ mất nhiều lắm là một ngày..

Thúy lên tiếng:

— Ông không nghĩ là ông Văn có thể trở lại nhà này sao?

Đặng cười khẩy:

— Hẳn trở lại đây làm chi? Hẳn dư biết là nhà này đã có cảnh sát canh chừng, hẳn mò về để chui đầu vào bẫy ư? Ý kiến đặt người coi chừng nhà này là ý của mẹ sừ Vinh, được ăn ngủ ở đây phây phây, càng tốt, mả chẳng có điều gì phàn nàn. Canh ở đây cả năm mả canh cũng được.

Gã đột ngột hỏi tôi:

— Bờ có tìm thấy di chúc của hẳn không?

Tôi lắc đầu:

— Không thấy. Chắc là không có. Nếu có thì đã tìm thấy rồi...

— Mẹ sừ Vinh chỉ rắc rối...

— Trưa nay, chắc là anh phải ngủ trưa thật kỹ hả? — Tôi lấy giọng vui vẻ hỏi Đăng — nếu anh cần ngủ, để tôi đưa anh lên phòng trên lầu. Ở đây tĩnh, tha hồ ngủ

Gã trợn mắt nhìn tôi:

— Tại sao tôi lại phải ngủ trưa, hả?

— Nếu anh phải thức đêm để canh nhà thì ban ngày anh phải ngủ thật nhiều chứ? Tôi làm bộ ngây thơ để hỏi hần.

Hần cười khếch khếch:

— Thức đêm để làm chi? Để chờ cha chủ nhà mò về à? Còn lâu móa mới thức đêm. Được ngủ trong vi la vắng vẻ thế này, móa phải lợi dụng cơ hội để ngủ cho sướng chớ? Cậu biết không? Mụ vợ móa vừa mới đẻ. Mụ đẻ dữ quá đi. Mỗi năm một đứa. Toàn con gái. Móa đã có đến năm đứa con gái rồi mà mụ lại vừa đẻ thêm một đứa con gái nữa. Nhà thì chật mà trẻ thì đông lại thêm con bé mới ra đời khóc quấy cả đêm. Cả tháng nay móa không ngủ được đêm ngon lành. Đêm nay móa phải ngủ chớ,...

Tôi đứng dậy:

— Nếu anh khoái ngủ thì ở đây số dách... Ban ngày còn êm như vậy thì anh biết ban đêm còn êm đến đâu. Ở thành phố, có bao giờ anh được nghe tiếng lá rơi trên mái nhà không? Chắc là không hả? Ở đây anh sẽ có dịp nghe rõ từng cánh lá rơi... Thơ mộng lắm... Thôi tôi phải vào làm nốt chỗ giấy tờ cho xong để nộp cho ông luật sư... Soạn xong đồng giấy tờ này là tôi cũng hết việc. Nếu ông Văn không về, tôi cũng phải đi tìm việc sở khác thôi. Sở này hết việc rồi...

Đây là lần đầu tiên kể từ giây phút tôi được biết là có Đăng ở lại suốt ngày đêm trong vi la này, tôi không cảm thấy sợ hãi. Nếu Đăng khoái ngủ và đang thèm ngủ thì

việc làm của tôi chắc sẽ không khó khăn, vất vả gì cho lắm. Tôi chỉ cần khéo léo là được

Đăng sốt sắng đề nghị với Thúy:

— Cô Thúy để rồi phụ trách việc rửa bát đĩa cho. Cô phải biết vợ tôi nó khen tôi là thằng đàn ông rửa bát chén giỏi nhất thế giới đa...

Tôi vào phòng làm việc của Văn và sau khi khóa cửa lại, tôi ngồi vào bàn. Tôi lấy khẩu súng lục của Văn ra, khẩu súng y đã dùng để tự tử và tôi cất giữ từ ngày đó đặt vào ngăn kéo bàn viết. Rồi tôi mang bao tay để khỏi để lại dấu chỉ tay, tôi lấy ra một tờ giấy viết như của Vũ Minh Văn, đặt vào máy chữ. Tôi suy nghĩ vài giây rồi gõ nhẹ những dòng chữ sau đây lên trang giấy:

— Tôi trở lại đây tìm khẩu súng. Hết rồi. Đời tôi đến đây là hết. Chẳng còn hy vọng gì nữa. Tôi không muốn giết nàng. Không ngờ. Tôi không còn chỗ nào để tới mà tôi cũng không muốn đi trốn. Tôi đã chán ngấy cuộc đời này. Tôi đi về một nơi không còn phiền nhiễu, tôi hy vọng gặp lại nàng ở đó. Chắc nàng hiểu là tôi không muốn giết nàng và nàng đã tha thứ cho tôi...

Tôi đọc lại trang thư và thấy hài lòng. Tôi lấy tờ giấy ra khỏi máy chữ, đặt nó vào một ngăn kéo.

Bây giờ là hai giờ trưa. Nếu tôi gặp may. Tôi chỉ cần may mắn một chút thôi, chừng 15 tiếng đồng hồ nữa, tức là tới nửa đêm nay, tôi sẽ ra khỏi được cơn ác mộng khủng khiếp này.

Thoát được vụ này, từ giờ đến hết đời, tôi sẽ không còn bao giờ dám dính vào một vụ bê bối, lường gạt nữa.

oOo

Tôi và Thúy làm việc suốt tới 8 giờ tối thì xong hết. Chúng tôi đã cộng được tổng số tiền nợ của Vũ Minh Văn căn cứ

trên những tờ hóa đơn và biên lai ghi nợ. Không kể những món nợ không giấy tờ chứng minh, Vũ Minh Văn nợ thiên hạ 6 triệu 345.750 đồng bạc.

Tôi kiểm lại bản kê khai để đưa cho luật sư Thanh trước khi Thúy đánh máy ra thành nhiều bản và bảo nàng:

— Nếu theo đúng hợp đồng bảo hiểm và hãng bảo hiểm chịu trả tiền trả hết nợ rồi ông Văn cũng còn tới 10 triệu đồng.

Thúy thở dài:

— Nhưng nếu ông Văn có chết thật, hãng bảo hiểm mới chịu trả số tiền đó chứ? Mà nếu ông chết... thì... bây giờ ai lãnh số tiền đó? Bà Văn cũng chết rồi...

Tôi biết nàng sắp nói đến tôi nên tôi vội vã chặn ngang:

— Ai lãnh tiền mình không cần biết. Anh chỉ biết chắc có một điều là anh không lãnh. Vậy thôi. Đồng tiền mình có vất vả làm ra mình mới quý. Tiền trời cho sẽ không bền...

Rồi tôi lảng qua chuyện khác:

— Hôm nay chúng mình đã làm việc quá nhiều. Thúy nên đi chơi tối nay cho thoải mái. Thúy nên đi coi xi nê. Thúy có khi nào đi coi hát cải lương không? Lâu lâu đi coi cải lương cũng thú thú, miễn là đừng có đi coi luôn luôn và nhất là đừng có mê mấy anh kếp cải lương...

Đôi mắt ngây thơ của nàng cho tôi biết rằng nàng là người con gái chưa hề biết cải lương là gì

— Mê kếp cải lương thì làm sao mà không mê anh?

Tôi cười:

— Vì... mê như thế... quê lắm. Kếp cải lương toàn là bọn thất học. Đàn bà có học ai mà mê kếp hát cải lương...

— Em không muốn đi một mình...

Nàng muốn tôi đưa nàng đi. Viễn cảnh ngồi bó rọ đầu đó trong tòa nhà rộng vắng này chờ cho anh cớm ngủ say để mò mẫm trong đêm tối mở tủ lạnh, ôm xác chết ra... là một viễn ảnh không mấy hấp dẫn với tôi, tôi rất muốn được cùng với Thúy ngồi bên nhau, nắm tay nhau trong một rạp hát bóng đầy những người no đủ và yêu đời, nhưng tôi không thể để anh cớm một mình trong nhà này.

Tôi đành viện lý do nhà có cảnh sát gác không tiện đi hết cả để từ chối, Thúy nói:

— Anh ở nhà thì em cũng ở nhà. Chắc chúng mình cũng chẳng còn ở đây lâu nữa đâu. Mai sau chúng mình tha hồ mà đi coi xi nê với nhau..

Nàng nói đến mai sau bằng một giọng lạc quan và tin tưởng. Trong tâm ý của nàng, việc mai sau chúng tôi thành vợ chồng dường như đã là một chuyện dĩ nhiên.

Tôi đề nghị:

— Chúng mình vào phòng khách coi Tivi vậy. Nhiều đêm Tivi Mỹ có chiếu phim coi được lắm.

Việc ngồi coi Tivi đêm nay không làm cho Thúy hào hứng mấy vì sự có mặt của trung sĩ Đăng, một người đàn ông lạ không lấy gì làm lịch sự lắm. Đăng ngồi lù lù trước máy tivi coi phim đấu vật của đài Mỹ. Có lẽ ở nhà hẳn ít khi Đăng được ngồi mát coi Tivi nên hẳn có vẻ thích thú ra mặt. Nhà lại có sẵn la ve hộp, anh chàng cứ lấy ra uống tì.

Không muốn ngồi gần Đăng, Thúy bỏ lên phòng nàng trước 9 giờ. Tôi cảm thấy dễ chịu khi thấy nàng rời xa tôi.

Tôi chỉ còn phải ngồi chờ, chờ cho thời gian đi vào đêm khuya và anh cớm nhà nghề dần dần, ham ăn, ham uống, ham đủ thứ này ngủ say. Và cũng như tất cả những lúc con người phải chờ đợi, thời gian trôi qua thật chậm. Tôi

đã có kinh nghiệm chờ đợi và tôi cố tình không nghĩ đến thời gian, không mong, không nhìn đồng hồ, nhưng tôi vẫn thấy thời gian chậm rì rì, chậm và nặng chình chịch. Có những lúc tôi ngồi rất lâu, tôi yên trí rằng ít nhất cũng phải là cả giờ đồng hồ đã trôi qua, vậy mà khi coi đồng hồ, tôi thấy khoảng thời gian vừa qua mà tôi nghĩ là cả giờ đó thực ra chỉ mới có mười lăm phút.

Tivi chiếu hết phim đánh vật với những gã đô vật khổng lồ, hung hãn, đánh nhau như thù hằn, đánh nhau dã man hơn cả súc vật. Chiếu qua phim ca nhạc, Đăng nằm dài trong chiếc ghế da đặt ngay trước máy tivi, hãn có vẻ như sẽ nằm coi cho đến lúc đài hết phim. Không thể mở miệng khuyên hãn nên lên phòng ngủ, tôi đành cắn răng ngồi chờ.

Vào lúc 10g30, tôi nhận thấy Đăng đã ngủ. Hãn ngủ trong ghế trước máy tivi, miệng há hốc, đầu ngheo qua một bên, ngáy khò khò. Tuy hãn ngủ, tôi vẫn không thể đánh thức hãn dậy. Tôi đành ngồi nghĩ đến những việc tôi sắp làm.

Thời gian đã chín mùi để tôi hành động. Tôi nhất định phải đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh đêm nay. Trước hết, tôi phải mất chừng 10 phút mò mẫm trong đêm tối để dọn hết dãy chai rượu xếp trên nắp tủ lạnh xuống, rồi tôi mang xác chết ra vườn cây, nổ phát súng và vút khẩu súng lại bên xác chết để chạy vào nhà...

Nghĩ đến đây, tôi choáng người.. Không xong rồi. Nổ phát súng ở ngoài vườn, tôi không sao có thể chạy trở vào nhà kịp. Dù đang ngủ say, Đăng thể nào cũng phải nghe thấy tiếng nổ. Cả Thúy cũng vậy, Đăng cũng như Thúy, hai người này có thể nhìn qua cửa sổ phòng họ xuống vườn và trông thấy tôi.

Tôi phải làm sao đây?

Cơ sở hãi hoảng loạn lại rùng rùng kéo tới. Làm sao? Làm sao? Phải mất nhiều phút sau tôi mới hiểu rằng với quyết định đem xác Văn ra vườn, tôi đã tự làm cho việc làm của tôi thành rắc rối. Việc gì phải đem xác chết ra tận vườn? Văn đã tự tử trong phòng làm việc của y, tại sao tôi lại không đem xác y trở vào căn phòng đó? Có dễ hơn không? Tôi sẽ để mở cửa sổ, khung cửa sổ ở đó là lối vào nhà của Văn. Tôi nổ súng qua cửa sổ cho đạn bắn ra vườn. Nổ súng xong tôi chỉ cần chạy có vài bước là về tới phòng ngủ của tôi. Nếu Đăng có bắt gặp tôi ở cầu thang cũng không sao, tôi có thể nói là tôi xuống thang trước hẳn khi nghe tiếng nổ. Hoặc tôi có thể nổ xong phát súng, lẩn qua nắp ở phòng bên, đợi cho Đăng chạy vô căn phòng mà hẳn biết là vừa có tiếng nổ, lẹ chân chạy lộn trở ra cầu thang và làm bộ hết hoảng như mới chạy xuống tới đó.

Như vậy là hoàn toàn rồi. Nhưng thời gian càng trôi về đêm, bỗng tôi lại nảy ra ý muốn cầu cho thời gian cứ kéo dài, cho Đăng đừng đi ngủ... để tôi đừng mau tới phút phải bắt tay vào việc. Tôi sợ...

Tôi sợ phải mò mò trong đêm tối để mở tủ lạnh, tôi sợ phải nhìn lại xác chết, sợ phải chạm tay vào xác chết. Tôi biết là tôi không sao có thể tránh làm những việc đó và trước sau gì tôi cũng phải làm nhưng tôi vẫn cứ sợ. Nếu tôi không mau mau mang xác chết ra khỏi tủ lạnh, bọn Đăng, Lê Huy, hoặc Vinh sẽ tìm ra xác chết. Và khi đó tìm ra xác Văn nằm trong tủ lạnh, họ sẽ biết ngay Hồng Loan không thể cho xác Văn vào trong tủ lạnh đó. Ít nhất họ cũng biết Hồng Loan không thể đưa xác Văn bỏ vào tủ một mình.

Tới 11 giờ, Đăng choàng dậy.

Tôi biết trước khi hấn sắp tỉnh dậy nên tôi vờ ngủ. Tôi choàng dậy khi hấn vươn vai:

— Ôi.. Tivi chán thấy mờ tổ...— Đặng vừa ngáp vừa nói
— mình cứ ngồi coi một lúc là mắt nhíp lại. Chỉ có mấy cái phi đánh "két" là coi vui vui một chút. Mấy thằng cha mọi rợ đánh nhau dữ quá, coi đáng thật đã con mắt. Mấy chả đấm đá, bóp cổ, quật nhau dữ vậy mà sao không thấy chả nào chết cả ta... Thôi đi ngủ...

Hấn nhìn quanh:

— Nè chú... Chú khóa kỹ các cửa ra vô chưa đó?

Tôi đứng dậy theo và che miệng ngáp:

— Khóa kỹ cả rồi. Anh có muốn đi soát lại cho yên trí thì cứ đi.

— Hai thằng mình cùng đi soát lại cho chắc ăn...

Hấn theo tôi đi đóng và khóa các cửa ra vào. Chính tay hấn đóng các cửa sổ. Khi hấn gài khóa cửa sổ, nếu lát nữa tôi mở cửa sổ ra hấn biết ngay là người mở cửa phải ở trong nhà. Còn nếu tôi không mở cửa sổ, làm sao tôi bắn được viên đạn ra ngoài trời và làm sao có thể giải thích được sự có mặt, nói đúng hơn là sự có xác chết ở trong nhà? Vũ Minh Văn đi lối nào vào được trong nhà?

Trước khi vào phòng ngủ, hấn bật đèn sáng choáng tất cả các phòng trong nhà và đi kiểm soát từng phòng. Tôi theo hấn vào phòng làm việc, nơi tôi và Thúy đã ngồi suốt ngày để soạn giấy tờ. Vào tới đây, tôi rùng mình kinh hoàng...

Vì tôi đã phạm một lỗi lầm... Đôi bao tay tôi mang hồi nãy bỏ nằm ngay trên bàn, bên cạnh cái máy chữ. Nếu Đặng trông thấy đôi bao tay đó, hấn có thể sinh nghi. Hấn sẽ tìm kiếm quanh bàn và hấn sẽ tìm thấy khẩu súng cùng

bức thư tuyệt mệnh giả là của Văn do tôi vừa viết bằng máy chữ bỏ trong ngăn tủ.

Tôi sơ ý quá. Sự sơ ý này có thể đưa tôi vào tù ngồi đó đến hết đời.

Đôi bao tay bằng da nâu hiện lên quá rõ, quá đập vào mắt, chỉ cần Đăng nhìn thấy và hỏi một câu: " Bao tay này của ai bỏ đây?... " là vỡ lở hết...

Tôi đi tới định cất đôi bao tay đó đi hoặc vợ lấy chúng bỏ vào túi, nhưng không thể được, tôi đành đứng che chúng đi. Cũng may, Đăng chỉ mãi chú ý đến cửa sổ, gã không nhìn thấy đôi bao tay bằng chứng tai hại này.

Phòng này có hai cửa sổ mở ra vườn. Sau khi đóng và vặn khóa cả hai cửa, có vẻ hài lòng, Đăng xoa xoa hai bàn tay vào nhau, gã nói:

— Cửa này thì có thánh cũng không sao vô được...

Gã ra trước, tôi vội vã đi theo. Những bóng đèn điện dưới nhà theo nhau tắt. Chúng tôi lên lầu. Phòng ngủ của Đăng là căn phòng cũ của tôi. Tôi ngủ trong phòng ngủ của Văn.

Tôi vào phòng và đứng nép mình sau cánh cửa, nín thở một lúc nghe ngóng, tôi cần biết gã cảnh sát có ở trong phòng gã không, hay gã lại trở xuống nhà dưới. Và cửa phòng gã đóng chặt hay mở hé...

Một lúc sau, tôi mới vào tới giường ngủ và ngồi nhẹ lên giường.

Việc bỏ lại đôi bao tay trên bàn viết là một sơ hở làm cho đến lúc này tôi vẫn chưa được hoàn hồn. Tôi suy nghĩ biết đâu Đăng đã chẳng trông thấy nhưng vì đèn cao, gã giả vờ như không thấy. Có thể lắm chứ. Tôi chẳng nên khinh thường Đăng. Tuy gã có vẻ ngu đần, chậm hiểu đấy nhưng biết đâu đó lại chẳng chỉ là cái vỏ ngoài của họ?

Biết đâu gã lại chẳng nhiều thủ đoạn và khôn khéo hơn tôi tưởng?

Tôi giận tôi nhiều về hành động sơ hở ngớ ngẩn này. Như tôi đã nói ở đời tôi không sợ gì bằng sợ "quê" đây không phải là nhà quê như nhiều người có thể tưởng lầm. "Quê" mà tôi nói đây là một cái gì không được thanh lịch, không khôn khéo, có khi không đáng. Như việc tôi bỏ quên đôi bao tay chẳng hạn đó là một việc không đáng để cho xảy ra, một việc ngu đần. Bị thua vì một việc không đáng thật "quê" và do đó thật đáng giận.

Bây giờ là 11 giờ 20 phút. Chỉ còn một lúc nữa là tới nửa đêm...

Nếu Đăng là loại đàn ông đặt lưng xuống đâu là ngủ đấy thì cho già ra là tới 12 giờ 30, tức là còn 40 phút nữa, tôi phải mò xuống nhà dưới vác xác Văn ra khỏi tủ lạnh. Người tôi nóng ran lên rồi chớp mắt, lạnh toát đi. Mồ hôi tôi vã ra như tắm trong lúc tôi muốn run lên bần bật. Tình trạng bất thường đó của cơ thể và tâm trí tôi làm cho tôi, trong những giây phút sáng suốt rất ngắn thấy rõ hơn ai hết rằng tôi sẽ không có đủ sức để làm trọn cái việc tôi sắp phải làm. Việc làm quá nặng... Không những chỉ phải nhẹ tay lấy hết mấy chục chai rượu đó bày trên nắp tủ lạnh xuống không một tiếng động, lôi xác chết ra mà thôi, tôi còn phải xếp lại những chai rượu đó lên nắp tủ lạnh như cũ... Rồi tôi mới cõng hay ôm xác chết nhẹ bước vào phòng, mở cửa sổ... —Từng ấy thứ phải làm thật êm, thật nhẹ, không để vang lên một tiếng động nhỏ— rồi mới nổ súng và chạy... Tôi biết là tôi không sao đủ can đảm và sức mạnh để làm hết từng ấy việc. Đăng có thể ngủ say, nhưng với một cảnh sát viên nhà nghề, việc đang ngủ say lập tức tỉnh táo với đầy đủ phản ứng là một việc thường xảy ra. Người cảnh sát nhà nghề có những khả năng và thói quen mà người thường không ngờ là có thể.

Tôi không thể nhờ cậy ai hết đêm nay. Trước kia khi nghĩ ra kế hoạch này, tôi thấy dễ làm vì tôi còn Hồng Loan ở bên cạnh. Và nhất là tôi không biết rằng bên tôi, cùng ngủ trong nhà này với tôi, có một người cảnh sát và người cảnh sát đó có thể can thiệp chớp nhoáng để bắt quả tang tôi với xác chết. Nếu hôm trước đây chỉ cần biết hoặc nghi ngờ rằng khi làm việc này, bên tôi sẽ không có Hồng Loan, chắc chắn tôi đã không dám làm.

Làm sao bây giờ?

Như tôi đã xét đi, xét lại, tôi không làm việc này không được. Và làm cũng không được. Tôi như bị đẩy đến đường cùng...

Hồi nãy, Đăng đã tự tay đóng, khóa hết các cửa sổ. Nhưng vì không quen lắm với tòa nhà lớn này, gã vẫn còn quên một khung cửa không khóa. Đó là khung cửa sổ nhỏ ở đằng sau cầu thang. Người ta vẫn có thể theo lối cửa đó chui ra, chui vào tòa nhà này được, chỉ hơi khó một chút. Tôi quyết định Vũ Minh Văn sẽ vô nhà bằng lối cửa sổ đó. Mai đây, khi nhớ lại mọi khung cửa sổ Đăng sẽ nhớ là gã không đóng khung cửa sổ sau cầu thang đó.

Tôi đứng dậy và thay quần áo ngủ. Tôi bận bộ pijama mới. Rồi tôi tắt đèn lớn, để đèn nhỏ, ngồi sát với ngọn đèn lấy khẩu súng lục của Văn ra xem lại. Tôi tra thêm đạn vào băng đạn rồi dùng khăn tay chùi kỹ cho sạch hết dấu tay. Xong tôi bỏ súng vào túi.

Trước khi bắt tay vào việc, tôi còn phải làm một việc nữa. Đó là việc vào phòng làm việc của Văn để lấy đôi bao tay tôi còn bỏ ở đấy. Tôi cần dùng bao tay vì tôi biết tôi không thể để lại dấu tay của tôi trên bất cứ món đồ vật gì trong đêm nay. Chỉ cần họ tìm thấy một dấu chỉ tay của tôi là một công trình của tôi tan ra mây khói. Vẫn biết trong nhà này đầy dấu chỉ tay của tôi cũng như dấu chỉ

tay của Thúy, nhưng đó là những dấu đã có từ trước. Nếu trên thân thể của Văn nhất là trên khẩu súng lục này có một dấu tay của tôi cảnh sát sẽ biết ngay tôi là thủ phạm, hoặc ít nhất tôi cũng là đồng lõa.

CHƯƠNG 13

ôi tôi lại quyết định để cho Đặng ngủ thật say. Đến hai giờ sáng, tôi mới bắt đầu vào việc.

Tôi nhẹ nhàng bước trở vào giường nằm

Tôi nằm đó suốt hai tiếng đồng hồ, mắt tôi có nhắm cũng như mở. Thật ra mắt tôi mở hay nhắm tôi cũng không biết nữa.

Đêm khuya. Trời bắt đầu nổi gió lớn, đêm có thể có mưa, tôi nằm im nghe tiếng gió thổi ào ào bên ngoài với tiếng đập của trái tim tôi. Tiếng gió và cành cây chạm nhau lách cách ngoài vườn, cành cây cọ xát vào tường làm cho tôi phấn khởi hơn một chút. Những tiếng động do mưa gió gây ra đó có thể che lấp những tiếng động khác trong nhà này. Việc tôi sắp phải làm có thể dễ dàng hơn.

Thời gian mau hay chậm đều cũng qua. Sau cùng là hai giờ sáng. Tôi ngồi dậy, xỏ chân vào đôi dép cao su, tay thủ cây đèn bấm, lạng lẽ ra khỏi phòng.

Bóng tối vẫn tràn đầy. Tôi đi tới, áp tai vào cửa phòng Đặng lắng nghe. Tôi không nghe thấy tiếng ngáy của Đặng vì mưa gió quá lớn, nhưng tôi biết là gã đang ngủ say. Tôi rời khỏi cánh cửa phòng gã.

Tới đầu cầu thang. Tôi đứng lại nghe ngóng lần nữa.

Tôi vào tới phòng làm việc, nơi tôi để đôi bao tay. Đây cũng là nơi lát nữa tôi sẽ đem xác Văn đến đặt ngồi sau bàn giấy, như đêm nào hẳn đã ngồi tại đây, ngồi như thế, để tự tử.

Khi tìm thấy đôi bao tay và xỏ tay vào bao, tôi mới biết là tay tôi run, run đến nổi mà tôi lấy bấy mãi vẫn không xỏ

xong bao tay. Rồi tôi mở ngăn bàn, lấy bức thư đánh máy để sẵn ra bàn.

Tôi đứng giữa phòng, chiếu đèn bấm nhìn quanh một vòng. Khi đã nhất trí rằng quanh phòng này không có vật gì cản chân tôi khi tôi trở vô với các xác chết trên tay, tôi tới mở cánh cửa sổ. Rồi tôi trở ra hành lang, tôi lại đứng nghe. Vẫn không có gì khả nghi...

Khi tôi đứng trước cái tủ lạnh, những dây thần kinh của tôi ở trong một tình trạng hoảng loạn cùng cực. Tim tôi đập mạnh đến nỗi cả người tôi choáng váng; tôi có thể ngã xuống ngất đi bất cứ lúc nào, hai lá phổi của tôi như từ chối làm việc làm tôi ngẹn thở, hai tay tôi run và cả hai chân tôi cũng run. Tôi làm việc như một cái máy. Tôi nghĩ lại quá nhiều lần về những việc tôi phải làm trong đêm nay cho nên tôi làm mà không cần nghĩ ngợi, không cần biết là tôi làm gì.

Tôi nhắc từng chai rượu không trên nóc tủ lạnh đặt xuống nền nhà. Tôi đếm nhẩm, có tới ba mươi cái chai được rời chỗ. Tới cái chai cuối cùng, tôi hụt tay và tai nạn chỉ còn một chút xíu nữa đã xảy ra. Cái chai rời khỏi nóc tủ lạnh trước khi bàn tay tôi cầm đến nó. Không hiểu bằng cách nào mà tôi lại bắt được cái chai khi chỉ còn cách sàn nhà hai gang tay. Thật hú vía. Tôi tránh được tai nạn chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Cái chai này mà rớt xuống đám anh em của nó đang sắp ở hàng dưới thì tiếng động phát ra sẽ đánh thức bất cứ người nào ở trong toà nhà này.

Đặt chai cuối cùng xuống sàn nhà, tôi đi lại cửa phòng lắng nghe. Vẫn không có gì lạ, tôi trở vào. Từ bây giờ, sau khi mở tủ lạnh lấy xác chết ra, tôi bắt buộc phải hành động thật nhanh. Nếu gã cảnh sát đang ngủ trên kia xúông dưới tầng dưới này trước khi tôi định đưa xác chết

vào nơi tôi định trước, và nổ một phát súng. Tất cả những nỗi cực khổ này của tôi sẽ trở thành công cốc.

Nhưng đúng lúc tôi đặt tay vào tủ lạnh và vừa lấy sức để kéo nó lên, chợt tôi khựng người lại...

Tôi cảm thấy có gì lạ hơn là nghe thấy tiếng động lạ... Tim tôi đập hụt vài nhịp nhưng tôi bước vội ra cửa, nép vào thành cửa nhìn lên cầu thang. Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng cửa mở nhẹ...

Tại tôi lại như vừa nghe tiếng chân ai đi nhè nhẹ trên những bậc thang lầu...

Tôi đứng đó lắng nghe, toàn thân căng thẳng. Nhưng không có tiếng gì khác ngoài tiếng đập của trái tim tôi. Năm phút trôi qua, khi biết chắc là không có gì khả nghi và chỉ tâm trí tôi bị căng thẳng nên tôi tưởng là nghe thấy tiếng động – tôi như kẻ nhát gan vì quá sợ ma nên trông thấy ma – tôi đứng dựa lưng vào tường để chân tôi bớt run rồi hít mạnh vài hơi trước khi lấy lại sức.

Tôi tự nhủ nếu đêm nay tôi không làm xong việc này, tôi sẽ không bao giờ có đủ can đảm và sức lực để làm nữa, tôi sẽ thua cuộc. Đời tôi sẽ không bao giờ có Thuý...

Nghĩ tới Thuý, tôi như được tiếp một nguồn năng lực mới. Tôi nhất định làm cho xong việc trong đêm nay, tôi chỉ tiếc lúc này không có Hồng Loan ở bên cạnh tôi.

Trở lại bên tủ lạnh, tôi nhấc nắp tủ lên. Tuy máy lạnh đã tắt từ lâu nhưng hơi lạnh ở bên trong vẫn toả ra làm tôi rùng mình. Tôi chiếu đèn nhìn vào bên trong.

Vẫn nằm nghiêng nên tôi không thấy vết thương nơi mang tai y. Và nhờ vậy, tôi thấy y nằm rất tự nhiên, như người đang ngủ. Tôi cúi xuống chạm tay vào cổ Văn. Nằm trong tủ lạnh này, người Văn cũng chỉ còn hơi lạnh. Đem

ra ngoài, chắc chắn chỉ trong vòng 10 phút là không ai biết y nằm nhiều ngày trong tủ lạnh nữa.

Không khí trong tủ lạnh không ẩm ướt qua như tôi tưởng. Dường như bao nhiêu hơi lạnh đều thấm hết vào quần áo của Văn. Bên ngoài may sao trời lại vừa mưa lớn, việc quần áo của Văn ẩm ướt không phải là một trở ngại.

Thò hai tay vào nách Văn, tôi xốc y ra khỏi lòng tủ. Khá nặng, tôi phải cố hết sức mới lôi được y ra. Tôi để cây đèn bấm chiếu vào tủ và tôi thấy có một vòng tròn máu tụ lại dưới chỗ Văn nằm. Đó là máu từ vết thương trên đầu Văn chảy ra. Gặp lạnh, máu đông lại nhưng bây giờ được đem ra chỗ bên ngoài có nhiệt độ bình thường máu Văn sẽ còn chảy nữa. Phải mau mau đưa Văn vào văn phòng làm việc của y. Tôi cần có máu tươi ở trong đó. Điều đó tuy nhỏ nhưng rất cần thiết. Nếu không có máu tươi chảy ở nơi Văn nằm chết, người ta sẽ biết là xác chết có thể được đưa từ nơi khác tới.

Tôi phải làm thật nhanh, không kịp dừng lại để thở sau nỗ lực mang xác Văn từ trong lòng tủ lạnh ra, tôi rảo bước ra ngoài. Tôi đi tới mở sẵn cửa phòng làm việc, tôi không dám bật đèn và tôi sợ khi vác xác chết đi mau, tôi va phải đồ đạc gây nên tiếng động.

Trở vào nhà bếp, tôi vác xác Văn trên vai đi chầm chậm trên con đường tối om. Hai đầu gối tôi run lẩy bẩy và người tôi còng xuống vì sức nặng như tôi cũng đi tới nơi. Tôi cẩn thận đặt xác chết nằm dài dưới chân ghế bên bàn viết rồi đi lại nhà bếp.

Tôi chiếu đèn nhìn thật kĩ xem sàn nhà có vết máu hay không, rất may chỉ có một vết máu rất nhỏ. Trong thời gian nằm ở đây, máu của Văn chưa kịp chảy lại. Tôi chỉ cần dùng dép đi đi vài cái là sạch. Dù có nghi ngờ và tìm

kiểm, cảnh sát cũng không thể tìm ra được vết máu trên nền đá hoa này.

Tôi lấy cái khăn lau nhà chùi vết máu trong lòng tủ lạnh. Vết máu không thấm được vào chất men trắng bên trong tủ, chỉ cần chùi nhẹ là sạch ngay. Sau khi giặt sạch cái khăn lau dưới vòi nước, tôi để trả khăn vào chỗ cũ, đậy nắp tủ lạnh lại và bắt đầu vào việc xếp những chai rượu rỗng lên chỗ cũ.

Càng làm tôi càng thấy dễ chịu. Việc này không đến nỗi khó lắm như tôi tưởng. Cũng sắp xong rồi, chỉ còn một chút xíu nữa thôi. Tôi đã dần dần tự trấn tĩnh được. Tôi chỉ còn cần nổ một phát súng, chạy lên phòng ngủ nữa là xong...

Đúng lúc tôi đặt chai cuối cùng vào chỗ của nó trên nóc tủ lạnh, một tiếng động vang lên làm cả người tôi biến thành tượng đá.

Lần này không còn lằm được nữa. Đúng là tai tôi nghe thấy tiếng động. Đúng là trên cầu thang có tiếng chân người đi. Như một gã người máy làm việc theo phản ứng tự nhiên chứ không suy nghĩ, không định trước, tôi tắt vội cây đèn bấm và nhón gót đi trở ra cửa.

Tôi nép mình bên cửa nhìn về phía thang lầu...

Một ánh sáng loé lên ở đó. Tôi nhìn ra, đó là ánh sáng của một cây đèn bấm. Ánh sáng loé lên rồi tắt ngay, tôi biết rằng người đàn ông chiếu đèn đi xuống đó là Đặng.

Đúng gã rồi, mắt tôi đã quen với bóng tối nên tôi nhìn rõ là gã. Gã đã xuống hết cầu thang và gã đang đứng lại đó, nghe ngóng...

Nếu tôi không đánh được lạc hướng đi của gã, gã sẽ nhìn thấy ngay cánh cửa văn phòng mở lớn và gã sẽ bước vào đó...

Nếu để gã vào văn phòng, gã sẽ tìm ngay ra xác chết của Văn.

Bàn tay tôi nắm chặt lấy cán khẩu súng lục trong túi tôi trong khi người tôi lạnh giá và run rẩy...

Bàn tay kia tôi nắm quả đấm cửa, xoay xoay mấy cái cho khóa kêu lên mấy tiếng lách cách...

...

Thời gian nặng nề qua...

Tin chắc là Đặng nghe thấy tiếng động phát ra từ bếp và gã sẽ đi vào bếp tìm kiếm nguyên nhân phát ra tiếng động, tôi đứng nép sau cánh cửa chờ gã...

Nếu gã nghi là trong nhà bếp này có người và gã có thể bị đánh lén khi thò đầu vào đây, gã khôn ngoan đi ra vườn, nhìn qua cửa sổ vào đây thì tôi nguy to...

Sự im lặng rùng rợn của toà nhà vắng giữa đêm khuya cùng với việc đứng yên đó để chờ đợi làm cho tôi chỉ còn thiếu chút nữa là chịu không nổi, chỉ thiếu chút nữa là tôi kêu thét lên...

Một ánh đèn nữa lại nháy sáng nơi cầu thang...

Gã cảnh sát trông thấy cánh cửa mở hé rồi nhưng gã chưa vội nhao đầu chạy vào ngay. Thật không ngờ gã đàn ông trông có vẻ thô tục như chỉ biết ăn no, ngủ kỹ, nằm đâu là ngáy như sấm ở đó mà lại tỉnh ngủ và có phản ứng mau lẹ như thế. Khi trong óc tôi nảy ra ý nghĩ đó về Đặng, chợt tôi lại nghĩ được tiếp về gã: nếu gã nhanh trí như thế, tất gã phải nghĩ được rằng có thể trong căn phòng để ngỏ cửa này có kẻ rình gã và chờ gã bước vào...

Vừa nghĩ vậy, chân tôi bước đi ngay... Tôi rời cánh cửa nhà bếp để chạy ra cửa phòng sau. Nơi này còn một cánh cửa nhỏ nữa. Cửa này một đường đi xuống vườn, một đường

đi trở ra hành lang. Trong tôi có một chút hi vọng nhỏ là Đặng sẽ không nhớ cánh cửa này vì gã mới tới ở lại từ trưa nay, dù cho đã có đi thăm hết nhà để làm quen với toà nhà lớn này rồi, ngay lúc này gã sẽ không nhớ hết...

Đi ngang tủ lạnh, tôi lẹ tay với lấy một chai rượu cầm theo.

Chỉ vài giây sau, tôi đã đứng nấp ở góc tường bên ngoài nhà bếp. Đứng ở đây, tôi có thể trông thấy Đặng khi gã đi từ cầu thang vào trong nhà bếp.

Quả nhiên vài giây sau, tôi thấy gã đi ngang. Trong bóng đêm lờ mờ, tôi thấy gã một tay cầm súng, một tay cầm cây đèn bấm. Gã đi từng bước một, cẩn thận nhưng cũng rất chắc chắn. Và cũng đúng như tôi nghĩ, gã đoán là trong nhà bếp có người và có thể người đó nấp ở đằng sau cánh cửa hé. Khi đi tới chỉ còn cách cánh cửa bếp chừng vài bước, đột nhiên gã nhảy lên dùng chân đạp mạnh vào cánh cửa...

Rầm... cánh cửa bị đạp mạnh vào tường.... Thật may, nếu tôi còn nấp ở đó chắc chắn tôi đã bị cánh cửa đập vào mặt đến nỗi choáng váng, tối tăm mặt mũi...

Đặng đứng ở ngoài cửa, gã chiếu đèn bấm vào và nói lớn:
- Vũ Minh Văn... ra đi. Tôi biết có anh ở trong này...

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy dài từ mặt xuống cổ

Đặng bước lên một bước. Lúc này gã thò đầu vào phòng.

Tôi ném mạnh chai rượu về phía cửa sau của căn phòng. Chai rượu đập mạnh vào tường phát ra một tiếng nổ nghe như tiếng bom... Đặng chiếu đèn về chỗ phát ra tiếng nổ, gã còn hoang mang chưa biết có chuyện gì xảy ra...

Bây giờ, gã đã quay lưng về phía tôi...

Tôi bước nhanh lên và cầm cây súng đầu nòng, tôi đập mạnh cây súng vào ót gã. Dường như gã cũng biết là gã lầm nhưng đã muộn. Cán súng đã đập mạnh vào ót gã và gã đã ngã xuống với một tiếng rên uất nghẹn, bàn tay gã vẫn còn nắm lấy khẩu súng như gã vẫn còn hi vọng chống cự...

Tôi đập mạnh xuống cú thứ hai... Cú đập mạnh đến nỗi tôi cảm thấy tê rần ở cánh tay. Lần này ngã xuống Đặng nằm im, mặt úp xuống nền nhà. Tôi lùi lại vài bước. Tôi run đến mức tôi phải gắng hết sức mới không bị ngã xuống nằm dài cùng Đặng.

Gã không trông thấy tôi. Tôi biết chắc vậy. Gã tưởng kẻ nấp đầu đó trong nhà là Vũ Minh Văn. Điều đó càng tốt cho tôi. Nhưng gã sẽ ngất đi trong bao lâu? Tôi cần làm thật nhanh cho xong việc đêm nay, tôi lao đảo bước vào phòng làm việc của Văn, nơi có xác Văn nằm đó.

Bây giờ có thể bật được ngọn đèn nhỏ. Phòng Thúy ngủ ở xa dưới kia, tiếng chai bể vừa rồi không thể vang tới chỗ Thúy đang nằm được. Tôi nhìn qua bộ quần áo mà tôi đang bận trên người. Thật may, quần tôi có một vết máu...

Tôi lại lao đảo chạy lên phòng tôi thay cái quần khác. Cắt vội cái quần có vết máu xuống nệm giường, tôi chạy trở xuống.

Thu hết can đảm, tôi sờ tay mình vào Văn. Xác y đã hết lạnh rồi. Máu chảy ra từ vết thương nơi mang tai của Văn đọng lại thành vũng lớn. Lẽ ra cần phải có nhiều máu tươi chảy ra hơn nhưng biết làm sao được? Tôi không thể cắt tay cho máu chảy thêm ra đây.

Cầm súng trong tay, tôi đi ra mở cửa sổ, chĩa súng ra ngoài trời đêm bóp cò. Tiếng nổ lớn cùng với ánh lửa từ

súng toé ra làm thiếu chút nữa tay tôi buông rơi khẩu súng. Quay trở lại, tôi khoá cửa sổ và đặt súng vào tay Văn rồi chạy vội lên lầu.

Tôi tháo bao tay ra, nhét vào đồng quần áo của tôi trong tủ. Đúng lúc ấy tôi nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Thuý từ vườn sau.

Tôi chạy xuống mở cửa sau. Thuý đứng bên cửa sổ căn phòng trên gara, lớn tiếng gọi xuống:

- Chi vậy anh?

Tôi la đáp lại:

- Chưa biết. Thuý xuống đây...

Tôi dừng chờ nàng tới nơi.

- Hình như có tiếng nổ trong nhà, tôi nói nhanh khi nàng chạy tới. Không biết ông Đặng đâu?

Thuý ngơ ngác:

- Anh đã đi coi tiếng nổ ở phòng nào chưa?

- Chưa. Chúng mình cùng đi coi...

Chỉ một phút sau, chúng tôi đã tìm ra cả xác Văn lẫn xác Đặng. Tôi bảo Thuý gọi điện thoại cho cảnh sát, viện cơ tôi ở lại coi xác Văn.

Chỉ một lát nữa thôi, toà nhà lớn này đầy cảnh sát. Đây là những giây phút tự do cuối cùng của tôi, tôi cần lợi dụng để kiểm soát coi tôi có sơ hở hay để lại bằng chứng gì không. Tôi không thấy có gì cần sửa đổi thêm hết. Một lần nữa tôi lại gặp may. Khi Đặng thức giấc và mò xuống nhà, nếu không nhanh trí và không may mắn tôi đã bị gã bắt được quả tang nấp trong bếp, may sao gã yên trí kẻ nấp trong đó là Vũ Minh Văn. Khi tỉnh lại Đặng sẽ khai báo biết rằng Vũ Minh Văn nửa đêm lần mò trở vào nhà và chút nữa gã đã bắt sống được Văn... Lời khai của Đặng

là bằng chứng đáng tin nhất về việc Văn còn sống khi mò vào đây, và chỉ sau khi đánh ngất người cảnh sát gác nhà mà Văn không ngờ gặp, Văn mới hoàn toàn thất vọng và tự kết liễu cuộc đời.

Tôi vẫn là người ngoài cuộc.

o o o

Đêm mưa...

Tôi gằn như nằm dài trên chiếc ghế da êm để ở phòng khách, một điều thuốc gấn trên môi, nghe tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài. Gió thổi mạnh làm vườn cây rên rĩ và hắt những hạt mưa vào cửa kính.

Tôi vẫn khoái nghe tiếng mưa rơi trong đêm. Ở trong một căn phòng ấm, được bảo vệ, mưa chỉ làm cho con người ta thêm khoan khoái. Nếu đêm mưa như vậy mà được nằm dài trên giường không phải lo nghĩ gì, tâm trí thanh thoi, thật khoái lạc.

Thúy nằm co trên chiếc đi văng gằn tôi. Nàng đã ngủ.

Và cũng gằn ngay chúng tôi, một cảnh sát viên to lớn, cổ to như cổ cồn đứng gác ở cửa ra vào. Y quay lưng về phía chúng tôi.

Khắp toà nhà lớn rộng này, giờ này chỗ nào cũng đầy những người, toàn là cảnh sát nơi nào cũng hoạt động. Có lẽ chỉ có căn phòng khách, nơi tôi và Thúy đang ở là tương đối yên tĩnh.

Và nơi đông người nhất là phòng làm việc của chủ nhà, ông Vũ Minh Văn. Phải gọi y là cố chủ nhà mới đúng, vì y đã chết. Phòng làm việc, nơi hiện đang đông người nhất là Vũ Minh Văn.

Cảnh sát tới rất nhanh mặc dù thời gian đang là nửa đêm. Chỉ 10 phút, sau cú điện thoại báo động của tôi, họ đã ùn

ùn kéo tới. Như họ chỉ chờ có tôi báo động là kéo tới vậy.

Lê Huy tới trước, rồi 10 phút sau đó Đặng Xính có vẻ ngại ngủ, và rõ là y không hoạt động, không được nhanh trí bằng thuộc cấp của y là Lê Huy.

Huy hỏi tôi về những sự kiện đã xảy ra tại đây. Y bắt buộc hỏi tôi, vì y chỉ còn có thể nói được với tôi vì cảnh sát viên Đặng, người y để lại đây, đã bị đánh ngất đi và đến giờ vẫn còn trong cơn mê sảng.

Tôi cũng chẳng có gì nhiều kể lại cho y nghe.

Tôi đang chập chờn ngủ trên lầu thì nghe tiếng súng nổ vang. Tôi choàng dậy bật đèn thì thấy Đặng nằm ngất trong nhà bếp rồi tôi thấy xác ông Văn nằm trong phòng làm việc của ông. Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát. Chỉ có thể thôi.

Lê Huy bực tức ra mặt. Y không ngạc nhiên lắm về sự kiện Vũ Văn tự tử, y bực tức nhiều vì nhân viên của y đặt tại đây canh chừng đã bị đánh ngất. Điều đó chứng tỏ nhân viên của y kém, kém nên mới bị lừa và như vậy là đã không làm tròn nhiệm vụ được giao phó.

Y cấm cản bảo tôi:

- Anh và cô Thuý chờ tôi trong phòng khách. Hai người không được đi đâu nửa bước. Tôi cần đến sự có mặt của hai người ở đây.

Tôi chỉ lên phòng bạn thêm cái áo veston cho ấm và gói thuốc lá rồi xuống đây ngồi. Thuý cũng chỉ lên phòng lấy áo lạnh. Tôi có thể ngồi như thế này đến sáng. Thiên hạ thì bận rộn nhưng tôi thì rất nhàn, công việc của tôi như thế là đã xong.

Xong hoàn toàn

Thuý cũng bị Lê Hoàng hỏi, nhưng chuyên nàng kể lại còn ít nữa. Nàng chỉ nghe thấy tiếng nổ mà thôi. Thoạt đầu, từ cửa sổ căn phòng của nàng trong gara nhìn lên, nàng thấy trên này tối om. Nàng gọi lớn tên tôi, rồi thấy tôi bật đèn. Nàng chạy lên, tôi mở cửa cho nàng vào nhà. Nàng cùng tôi cùng đi xem các phòng. Chúng tôi cùng tìm thấy viên cảnh sát nằm ngất và xác ông chủ.

Từ lúc có mặt cảnh sát, tôi và Thuý không nói gì với nhau nữa. Chúng tôi cũng chẳng có chuyện gì phải nói riêng với nhau. Nàng nằm trên đi văng, cuộn tròn trong tấm mền mỏng và ngủ.

Tôi ngồi chờ nhưng không biết là chờ cái gì. Tuy tôi đã hành động hoàn toàn khéo léo và không để lại một dấu vết, không phạm một sơ hở, dù là một sơ hở nhỏ, tôi cũng vẫn không được yên tâm. Với cảnh sát, và nhất là với những điều tra viên ác ôn như Trần Tiến Vinh, rất có thể sẽ có nhiều bất ngờ xảy ra. Tôi chờ đợi những bất ngờ đó.

Với Lê Huy và Đặng Xính, tôi không sợ lắm. Nếu cuộc điều tra này chỉ có hai người đó, tôi có thể tin chắc là tôi đã đánh lừa được họ. Họ đã đưa ra giả thuyết Vũ Minh Văn mất vợ, bây giờ khi tìm được xác Vũ Minh Văn tự tử với bức thư tuyệt mệnh gắn bỏ trên bàn, họ tự đắc họ vì họ thấy là họ đã đoán đúng. Khi người ta đúng, người ta thường dễ dãi, dễ tha thứ cho người khác, chỉ khi người ta sai, người ta mới khó chịu. Nhưng cuộc điều tra còn có Trần Tiến Vinh, gã này mới là người quan trọng.

Quan trọng và nguy hiểm.

Kim đồng hồ chỉ 5 giờ sáng, chợt tôi nghe ngoài vườn có tiếng xe dừng máy rồi một người đàn ông gày gò, bận áo blu trắng xách cặp bước vội vào nhà.

Viên cảnh sát gác cửa phòng chỉ tay vào nơi có xác chết bảo ông ta:

- Ở trong đó. Mời bác sĩ vô...

Ông bác sĩ này hãy còn trẻ lắm. Trông rõ là một bác sĩ còn trong thời nội trú làm việc ở bệnh viện công. Ông ta có thể hại tôi nếu ông là người lành nghề và thông minh. Chỉ cần khi khám nghiệm tử thi, ông ta nói nhẹ một câu như: "Hình như người này chết đã lâu lắm rồi. Cần đem về khám nghiệm kĩ hơn..." là cả kế hoạch và bao nhiêu công phu của tôi có thể tan thành mây khói. Tôi muốn vào phòng có tử thi xem họ có tìm được gì có hại cho tôi hay không, vào đó để nghe ông bác sĩ này tuyên bố sao khi khám tử thi, nhưng tôi không dám, vì sợ bị nghi ngờ.

Năm phúc sau bác sĩ tới, tôi thấy người ta dùng cáng khiêng cảnh sát Đặng ra xe cứu thương. Tôi bỗng sợ: lỡ tôi quá tay đánh quá mạnh, Đặng cũng chết luôn thì nguy. Tôi đã chẳng lỡ tay đánh chết Hồng Loan là gì?

Tôi bước tới hỏi viên cảnh sát dự cuộc khiêng cáng:

- Ông cảnh sát đó có sao không ông? Ông ấy tỉnh lại chưa?

Người được tôi hỏi căn nhắc đáp:

- Chưa tỉnh, nhưng chắc không chết đâu...

Tôi lại quay vào ghế ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, xác Văn mới được khiêng ra. Y nằm trên cáng, cả người được che kín bằng một cái khăn trắng. Mặt y cũng được bưng kín. Như vậy là sau khi chết 10 ngày và sau 10 ngày 10 đêm nằm trong tủ lạnh, đêm nay Vũ Minh Văn mới ra khỏi cái vi la này. Đêm nay y mới lên đường đi tới nơi an nghỉ cuối cùng, tức là đi về lòng mộ tới ngàn đời. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn mửa, tôi phải quay đi

không dám nhìn theo khi hai người khiêng cáng dừng lại trước cửa lớn chờ xe cứu thương lùi cửa sau cửa xe tới trước.

Khi bên ngoài trời đã bừng sáng và cơn mưa dài đã ngớt, từ ngoài lộ xa tôi nghe vọng vào tiếng xe chạy, Lê Huy trở vào phòng khách. Tuy phải thức sáng đêm, tôi thấy y có vẻ thú vị, hào hứng hơn là mệt mỏi, cau có. Y đợi Thuý ngồi dậy đang hoàng mới long trọng nói:

- Bây giờ hai người có thể tìm chỗ nằm nghỉ được rồi. Nhưng nhớ là đừng đi đâu hết, dù chỉ là đi ra khỏi nhà này vài tiếng đồng hồ. Muốn đi đâu hay đi có việc gì, yêu cầu cho tôi biết trước. Cuộc điều tra này sẽ không kéo dài lắm đâu, nhiều lắm là chỉ chiều mai kết thúc. Các người cứ phải quanh quẩn quanh nhà này 48 tiếng đồng hồ tưởng cũng không có gì khó chịu quá. Điều tra kết thúc, hai người tha hồ đi...

Nghe y nói, tôi cố giấu vẻ vui mừng để hỏi:

- Bộ các ông không cần thẩm vấn gì chúng tôi nữa sao?

Y như tự đắc:

- Có gì đâu mà phải thẩm vấn? Nếu tôi là người có toàn quyền về vụ này, tôi có thể tuyên bố kết thúc cuộc điều tra ngay từ bây giờ. Vụ án này rõ ràng quá mà... Tôi đã thấy ngay từ đầu. Chỉ có nhà anh Trần Tiến Vinh, lắm chuyện, quan trọng hoá nó, làm cho nó thêm rắc rối... Bây giờ đã hai năm rồi mười rồi đó. Hẳn ta hết còn lên mặt được với ai nữa. Vụ này chỉ giản dị như vậy: Vũ Minh Văn không chịu đi nằm bệnh viện nhưng bị bà vợ ép buộc. Y phản ứng mạnh trên đường đi Đà Lạt. Hai vợ chồng y cãi lộn. Y hành hung vợ và lỡ tay đánh chết vợ. Y đem xác vợ bỏ vào căn nhà hoang bên rừng rồi lên xe trốn về Sài Gòn. Sau một ngày lang thang không biết đi đâu, về đâu. Y tìm về đây và tự tử ở đây. Nội vụ chỉ có

thể. Thoạt đầu y muốn chạy tội giết vợ bằng cách giả làm vụ bắt cóc và vợ y bị chết vì tay bọn bắt cóc. Vì lí do đó y mới trói chân tay bà vợ lại sau khi đã đánh chết bà ta. Nhưng sau đó, y thấy vụ bày đặt của y không vững, y không thể lừa nổi cảnh sát và y cũng không có can đảm tiếp tục cuộc đánh lừa nên y tự tử. Y có viết thư tuyệt mệnh để lại trong phòng.

Tuy Lê Huy nói vậy, tôi cũng chưa tin lắm. Dẫu sao Lê Huy cũng là một cảnh sát viên nhà nghề, có nhiều năm trong nghề, y không thể dễ tin đến thế. Tôi không thể thành công dễ dàng đến thế này. Chắc chắn Lê Huy phải tìm thấy vài bằng chứng nào đó khiến cho y nghi ngờ. Nếu y nghi ngờ mà không nói ra, tôi lại càng nên sợ.

Nhưng dù y có nghi ngờ gì hay không tôi cũng không làm khác được ngoài việc chờ đợi.

- Thương tích của trung sĩ Đặng có gì nguy hiểm lắm không? – Tôi hỏi

- Thằng cha đó khờ quá đi – Lê Huy đáp – Tôi đã nói trước cho hẳn biết là Vũ Minh Văn có để lén về đây. Vậy mà hẳn vẫn bị lừa như thường. Hẳn bị đập bể sọ, không chết đâu, chỉ vào nằm bệnh viện chừng hai ba tháng.

Y đi ra cửa trước, đứng ra lệnh cho mấy viên cảnh sát dưới quyền.

Tôi nhìn Thuý. Mắt chúng tôi chạm nhau và tôi gượng cười được:

- Chắc là xong rồi – Tôi nói với nàng – Thuý chỉ còn phải chịu khó ở lại đây ngày mai nữa thôi. Chúng mình cùng ra khỏi nơi hắc ám này. Thuý có sẵn nơi nào để về ở tạm chưa? Nếu chưa có, tôi có thể lo. Hiện tại tôi vẫn còn một căn phòng đóng cửa để đó. Cùng lắm thì Thuý về ở tạm

cùng tôi cũng được. Tôi còn vài thằng bạn ở bin-đinh đó, có thể ở nhờ phòng chúng nó.

Thuý như định nói với tôi câu gì đó nhưng đúng lúc ấy bên ngoài có tiếng ồn ào. Chúng tôi tới cửa sổ nhìn ra, nhà báo đã kéo nhanh tới. Họ đang tíu tít hỏi chuyện Lê Huy. "Cò Huy" được dịp đứng phưỡn bụng phê trong như một Me sừ Tổng thống Diệm con tuyên bố oai như hạch. Đám phóng viên có máy hình dờ ra chụp loạn xạ. Họ phản đối ầm ĩ vì không được chụp xác chết của nhà tỉ phú vừa tự tử bằng súng.

Rồi tôi cũng bị lôi ra để phỏng vấn. Phóng viên nhà báo thật tò mò và nhiều lời. Họ hỏi tôi đủ thứ chuyện về đời tư của vợ chồng Vũ Minh Văn. Tôi giận điên lên khi có tên lấc cấc đưa ra giả thuyết nhà tỉ phú có thể yêu cô thư kí xinh đẹp - rồi bà tỉ phú ghen lên mới xảy ra cơ sự. May mà lúc đó Thuý đã lên nghỉ ở phòng nàng.

Tới 9 giờ sáng, vi la trở lại vắng tanh. Lê Huy trở về sở nhưng y lại đặt một cảnh sát viên ở lại đề phòng có sự bất trắc xảy ra. Viên cảnh sát này còn có nhiệm vụ ở đây ngăn không cho tôi và Thuý ra khỏi nhà.

Tôi lên lầu, tắm cho tỉnh ngủ và cạo mặt, thay quần áo mới. Không buồn ngủ, không mệt, tôi cũng không thấy đói, tôi đi xuống nhà dưới và thấy người cảnh sát đang ngồi trên cái ghế đặt bên cửa chính. Trên cái ghế thứ hai đặt bên bàn, gã có một xị đế và hai mấy cái nem không hiểu gã nhờ ai mang về giùm.

Bảng tên gắn trên ngực gã cho tôi biết tên gã là Dậu. Thấy tôi, gã cười, để lộ một hàm răng nhiều răng vàng:

- Mới 9 giờ sáng đã nhậu tưng bừng như vậy - gã cười hềnh hếch - thiệt không phải chút nào. Song, đêm qua moa thức suốt đêm. Bây giờ mà không đổ tí rượu vào bao tử, moa chịu hồng nổi...

Mặc cho gã nhậu, tôi trở lại lên lầu thu xếp quần áo vào vali chờ sẵn giờ tôi vĩnh viễn cùng Thuý ra khỏi nhà này. Tôi mất tới một tiếng đồng hồ để tẩy sạch vết máu dính ở bộ quần áo tôi bận đêm qua khi tôi đem xác Văn từ tủ lạnh ra ngoài. Chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện dưới nhà, tôi xuống coi ai. Một thanh niên bận thường phục mới tới, đang nói chuyện với Đậu:

Tôi hỏi gã mới tới:

- Anh phóng viên nhà báo hả? Sao đến muộn vậy? Đồng nghiệp của anh tới từ sáng nay rồi..

Gã nhìn lại tôi và hỏi:

- Bộ tôi có vẻ là... nhà báo nói láo ăn tiền... lắm sao, bồ?

- Không phải là nhà báo thì anh là cảnh sát ư? Tôi lại hỏi

Gã lừng khừng:

- Không cảnh sát mà cũng gần như là cảnh sát. Tôi là nhân viên của Me sừ Trần Tiến Vĩnh, trưởng ban điều tra của Công ty bảo hiểm Trung Nghĩa.

Tôi sửng sờ:

- Nhân viên của Công ty bảo hiểm? Anh tới đây làm chi?

Gã đáp, giọng bí mật:

- Có lệnh. Tôi đến vì công việc, không phải đến chơi. Me sừ Sếp tôi cũng sắp đến đây bây giờ.

Người tôi lạnh ngắt đi.

o o o

Từ phút biết Trần Tiến Vĩnh sắp tới đây và y lại cho nhân viên tới trước như để canh chừng tôi, tôi lại sống trong một trạng thái bàng hoàng, nửa tỉnh, nửa mê, đáng sợ.

Tôi tưởng tôi đã thoát nạn, nhất là không còn phải chạm trán với con cáo già nguy hiểm đó nữa, nào ngờ y vẫn chưa chịu buông tha tôi? Y còn trở lại đây làm gì nữa kìa? Bây giờ cảnh sát đã tìm được Vũ Minh Văn và Vũ Minh Văn đã chết, cái chết của Hồng Loan đã được sáng tỏ. Tôi tưởng Vinh phải lấy làm mừng mới phải chứ? Mừng vì nếu Vũ Minh Văn tự tử chết, hãng bảo hiểm của y chiếu hợp đồng không phải trả tiền bồi thường nhân mạng, hoặc nếu phải trả thì chỉ trả rất ít. Dù có đoán sai về trường hợp án mạng của Hồng Loan, tôi nghĩ là Vinh đã hài lòng mới phải chứ? Vì quyền lợi của công ty – tôi thấy rõ Vinh đặc quyền lợi của Công ty bảo hiểm đã dùng y lại cố công chứng tỏ rằng Vũ Minh Văn bị ám sát để bắt công ty phải bồi thường cho thân nhân nạn nhân số bạc 16 triệu đồng.

Để tránh sự lo sợ, hồi hộp vô ích, tôi xuống ngồi nói chuyện với Dậu và Thành – tôi được biết tên gã thật vô tư. Họ nói chuyện với nhau, họ tranh luận đủ về vấn đề thời sự, chính trị, thời sự. Chỉ nội một đề tài cô đào cải lương nào là nữ danh ca số một hiện nay, Thanh, Nga, Mộng Tuyền hay Bạch Tuyết cũng làm cho họ cãi vã ồn ào, hăng say nửa tiếng đồng hồ nữa. Đề tài đàn ông nên lấy vợ đẹp hay vợ xấu làm tôi phải nghe họ cãi nhau trong nửa tiếng đồng hồ nữa. Cảnh sát viên Dậu chủ trương đàn ông nên lấy vợ xấu, xấu chút thôi, đừng có xấu quá! Cho yên trí và có quyền chơi bời ngoài nếu có tiền. Thành chủ trương nên lấy vợ đẹp rồi chỉ dốc lòng yêu vợ, bỏ qua tất cả đàn bà đẹp khác. Dậu chê Thành là quá khích, Thành chê Dậu là cổ hủ, là đại, viện lẽ sống như Dậu, đàn ông sẽ không có hạnh phúc. Vì vợ xấu, khi gặp đàn bà đẹp sẽ say mê, bỏ bể gia đình. Dậu tự cho gã đúng, vì lẽ nếu lấy vợ đẹp, phải có nhiều tiền hơn người để phục vụ vợ cho đầy đủ, yếu tiền thì có thể mất vợ. Cứ ở nhà bo bo giữ vợ thì còn làm ăn gì được...?

Qua những lời gã phát biểu và qua kiểu người của Thành, tôi cho gã là một anh tay sai thường, không có sáng kiến gì và không có gì đáng sợ. Nhưng từ phút Trần Tiến Vinh bước chân vào vila, Thành có một vẻ khác hẳn. Gã như nhanh nhẹn hẳn lên, nhanh và tinh, và như là gã biết nhiều chuyện lắm vậy.

Vinh hỏi gã:

- Sao? Thành, chú thấy có gì lạ?

- Nhiều cái lạ lắm – Thành đáp - Nếu anh còn nhớ, cách đây chưa lâu bọn mình đã bị một cô giáo đánh lừa theo kiểu này và lần đó chúng mình chỉ còn thiếu chút nữa là bị mắc lừa. Lần đó, nhờ may mà chúng mình tìm ra sự thực. Vụ này tôi thấy cũng giống như vụ đó...

Khi nghe gã nhân viên điều tra mà tôi cho là hạng bét nói lên câu đó, một cái gì rất lạnh nổi lên ở trong gan ruột tôi. Và tôi lơ mơ nhận thấy trong thời gian quyết định vừa qua, đã có nhiều chuyện xảy ra ở quanh tôi mà tôi không biết, tôi không ngờ tới.

Nhưng cả Vinh và đàn em của y là Thành đều không nhìn tôi. Họ coi tôi như người ở ngoài cuộc. Đó mới là một thái độ đáng sợ.

Vinh ung dung hỏi:

- Có những sự kiện gì làm chú nghĩ vậy?

- Có nhiều chuyện, thoạt nghe có vẻ hợp lí nhưng xét kĩ thì thấy không sao có thể xảy ra được. Nhất là với tôi, kẻ đã thức suốt đêm qua nấp ở ngoài vườn cây nhà này. Anh không tin ở anh cớ gì thật phải. Anh ta ở trong nhà, anh không sao có thể biết hết được mọi việc xảy ra. Muốn rõ những gì xảy ra ở trong nhà, thực sự người ta phải ở bên ngoài mới biết được. Và tôi đã nấp ở ngoài vườn cả đêm qua. Vì vậy, tôi thấy rõ việc Me sử Văn từ bên ngoài

trèo qua cửa sổ lên vào nhà này là vô lí, và đêm qua tôi không thấy có ai trèo vào nhà. Nếu hãn không thể ở bên ngoài lọt vào mà hãn vẫn có mặt ở trong nhà... thì hãn ở đâu ra?

Vinh đưa nhẹ một câu:

- Nếu vậy mình chỉ còn một cách duy nhất giải thích sự có mặt trong nhà của hãn là hãn đã có mặt ở trong nhà từ trước...?

Thành gật đầu:

- Đúng, chỉ có cách ấy... Nhưng cảnh sát đã khám xét vi la này rất kĩ. Và ở trong nhà có một viên cảnh sát. Trung sĩ Đặng có thể ngu đần ở nhiều điểm nhưng hãn không thể ngu đần đến nỗi ở trong nhà có người mà hãn lại không biết, nhất là hãn lại được lệnh đặc biệt để ý tìm người đó.

Vinh gật đầu:

- Được. Chú đã nhận xét được một điểm hay. Chúng ta chỉ cần tìm ra điểm hay đó và tìm câu trả lời. Khi trả lời xong là ta đã giải đáp xong bài toán đố. Sau đó, chú còn thấy gì hay nữa?

- Tôi đã từng thấy hàng chục vụ tự tử dùng súng bắn vào đầu. Chưa vụ nào tôi thấy người tự tử chảy ít máu bằng vụ này. Có quá ít máu...

- Như vậy nghĩa là...

- Nghĩa là... tôi nghĩ rằng xác nạn nhân đã được mang từ một nơi nào khác tới để ở đó. Có thể nạn nhân đã tự tử nhưng mà tự tử ở một nơi nào khác.

Vinh có vẻ suy nghĩ. Đôi lông mày rậm của y nhíu lại trên vùng mắt sâu:

- Ông y sĩ luật y nói sao khi khám nghiệm xác nạn nhân?

- ông y sĩ này là một y sĩ trẻ, ông chưa có nhiều kinh nghiệm về các vụ tự tử - Thành nhún vai - ông ta cũng công nhận là tử thi chảy quá ít máu. Nhưng ông vẫn cho rằng đó chỉ là một tình trạng đặc biệt. Ông thấy rằng nạn nhân quả đã tự tử và điều đó đã đủ với ông ta, ít nhất cũng đủ để ông ta yên tâm làm báo cáo. Cứ kể ra thì ông ta cũng không làm gì đáng trách. Một xác chết nằm đó với khẩu súng lục, vết thương có chảy máu tuy rằng hơi ít, đường đi của đạn bắn vào đầu nạn nhân đúng là đường đi của kẻ tự bắn vào đầu mình, xác chết có vẻ như mới chết trước đó chừng mười lăm, hai mươi phút. Xác chết ở trong một căn phòng đóng kín cửa, không một người nào trong nhà có thể ở gần nạn nhân trong lúc nạn nhân sắp chết. Từng ấy sự kiện đã đủ để một y sĩ kết luận là nạn nhân chết vì tự tử. Ông y sĩ đó chỉ cần nhún vai nói rằng ông không biết tại sao nạn nhân lại chảy quá ít máu như thế nhưng những trường hợp khó hiểu và không giải thích được như thế thường xảy ra luôn luôn trong địa hạt khoa học và con người ta chỉ có việc chấp nhận chúng. Ông ta chỉ có bốn phận xác nhận chúng, ông ta không cần phải giải thích.

Vinh nở một nụ cười ác ôn, nụ cười đó làm hàm răng nanh trắng của y lộ giữa đôi vành môi dày:

- Nhưng chúng ta thì chúng ta phải có bốn phận giải thích, hả? Chú mày có đồng ý với tao như vậy không?

Y quay lại tôi và bây giờ thì y nói với tôi:

- Anh Quang... hôm mới được gặp anh trong nhà này, nếu tôi nhớ không lầm thì dường như tôi có khoe với anh rằng tôi là người có chút ít kinh nghiệm về bọn làm bậy để lấy tiền bồi thường bảo hiểm. Tôi không quen khoe khoang hão. Khi tôi nói tôi có, tức là tôi có. Hôm nay tôi có dịp chứng minh cái tài và sự hiểu biết của tôi. Vì thế gian này

có quá nhiều người bắt lương, vì những người bắt lương ấy quá gian ngoan nên tôi trở thành người đa nghi hơn Tào Tháo. Tôi dám nói là tôi còn đa nghi hơn cả Tào Tháo nữa, vì Tào Tháo còn tin ở những gì y nghe được, mắt y trông thấy. Vì tai y nghe được người nhà nói với nhau rằng (... trói lại mà giết...) y mới nghi là Lý Tả Xa định giết y và y mới lấy gươm nháy vào giết cả nhà Lý Tả Xa. Còn tôi, tôi đa nghi đến nỗi tôi không tin vào những gì mắt tôi đã thấy, tai tôi nghe rõ...

Thành nói xen vào:

- Ông đa nghi thì chuyện đã đành, ai cũng biết rồi. Nhưng ông làm sao giải thích cho ổn tại sao Vũ Minh Văn không có ở trong nhà, không từ bên ngoài vào nhà mà vẫn nằm chết được ở trong nhà? Và tại sao y tự bắn vào đầu mà y lại tự chảy có ít máu đến thế, ông mới là người giỏi...

Vinh lại cười lần nữa làm hàm răng trắng của y lại nhe ra. Với tôi hàm răng đó lại đe dọa như hàm răng của bầy thú thích ăn thịt người:

- Thì tao sắp giải thích đây – y nói với Thành – tao tin rằng đến hôm nay tao đã đủ bằng cứ để giải thích hết mọi bí mật của vụ án này. Nhưng phải từ từ chớ. Từ từ và đều đều. Đó là phương châm của tao. Chú mày nhận thấy gì lạ nữa không, kể nốt đi...

- Chuyện lạ nữa là... hoàn toàn không có dấu tay. Ngay cả trên khẩu súng lục vẫn còn nằm trong tay của Me sử Văn cũng không có dấu tay của ông ta. Ông Văn có để lại bức thư tuyệt mạng. Thư đánh máy. Trên cái máy đánh chữ cũng không có qua một vết tay nào của ông ta. Lại còn cái chai rượu. Theo sự dựng lại những gì đã xảy ra trong nhà này trước khi Me sử Văn kê súng bắn vào đầu thì... tôi nói theo dự đoán vì một đương sự là trung sĩ Đặng vẫn còn hôn mê vì cú đập bể sọ, chưa nói năng kể lể gì được

thì... Me sừ Văn có cầm cái chai liệng mạnh vào tường để đánh lừa trung sĩ Đặng. Me sừ Đặng không mang bao tay vậy mà ném cái chai đó, thủy tinh, như chúng ta đã biết là vật ghi dấu tay trung thành và rõ nhất cũng không có qua một dấu tay nào của Me sừ ta hết. Cả hai vật được me sừ ta sờ vào đó là cái chai và khẩu súng đều được lau chùi kĩ. Lau chùi trước khi nổ súng hay sau? Và ai lau chùi chúng? Tìm lời được câu hỏi đó là hết thắc mắc...

Mồ hôi toát ra đầy trán tôi. Thật không ngờ gã coi có vẻ đần độn này lại tinh ý và nhận xét ghê gớm đến thế. Nội một vụ gã nấp cả đêm ở ngoài vườn mà tôi không biết cũng đã đủ chết rồi. Tôi rút khăn ra lau mồ hôi trán. Tôi chán chường và thất vọng đến nỗi tôi bất chấp chuyện hai kẻ này có thể nghi ngờ tôi về việc chùi mồ hôi hay không...

Nhưng hai gã vẫn không thềm chú ý gì đến tôi. Họ có vẻ nói chuyện với nhau nhiều hơn:

- Một chuyện lạ đáng kể nữa – Thành nói tiếp – Khi Me sừ Văn rời nhà này để lên Đà Lạt với bà vợ, ông ta bận bộ đồ comple nâu, đội nón nỉ, bên ngoài còn cái áo paraverse. Nhưng khi tìm được xác y nằm chết ở đây, ta lại thấy ông ta bận đồ hàng xám nhạt, đi giày đen...

Vinh đặt câu hỏi:

- Cò Lê Huy chắc chắn cũng phải nhận thấy sự lạ đó chứ? Hẳn giải thích ra sao?

- Cò Huy nói rằng có thể ông Văn đã thay quần áo lấy trong cái va li nhỏ đem theo xe cái đêm ông ta đi

- Hết chứ?

- Tôi chỉ tìm thấy có vậy...

Vinh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có kẻ nào đó rất gian ngoan đã bày ra vụ này. Tao vẫn nghi rằng kẻ đó định bịt mắt chúng ta để lấy tiền bồi thường. Tao có bảo bọn Cò Huy nên tìm một người đàn ông không phải là Vũ Minh Văn nhưng hẳn không chịu. Hẳn không tin nên chúng mình phải tìm vậy.

- Ông nghĩ rằng vụ này có một người đàn ông khác nữa ư? – Thành hỏi – Như vậy có nghĩa là bà Văn có nhân tình ư?

- Tao tin chắc thế. Bà Văn tức là Hồng Loan có tên trong sổ đen của chúng ta, chắc chắn có nhân tình. Hai kẻ đó toa rập với nhau để ám sát Vũ Minh Văn lấy tiền bồi thường nhân mạng của Văn. Rất có thể không phải nàng Hồng Loan là người đầu tiên có ý định ấy. Tao nói thế vì Hồng Loan đã một lần chạm trán tụi mình, lần trước đây khi nàng định lấy tiền bảo hiểm, chút xíu nữa nàng bị đưa vào tù. Vì vậy nàng phải sợ... Nhưng nàng bị gã tình nhân thuyết phục. Vụ này được tổ chức tinh vi, gan dạ và khoa học lắm... Nhất định đó phải là sáng kiến của đàn ông chứ không phải đàn bà. Chỉ có kẻ nào là tình nhân của Hồng Loan mới có thể thuyết phục được nàng thôi...

Thành nhíu mày:

- Ông nghĩ rằng ông Văn bị ám sát sao? Nếu quả là ông Văn bị ám sát thì thiệt hại nhiều cho công ty mình. Vì theo hợp đồng công ty mình phải trả bồi thường cho ông Văn, trong trường hợp ông ta tự tử công ty mình mới không phải trả tiền thôi...

Gã nói đúng như câu tôi muốn nói cho Trần Tiến Vinh nghe. Nếu y sợ công ty tổn tiền mà công nhận ngay là Văn tự tử thì êm biết mấy. Tôi lắng nghe câu trả lời của y, tương lai của tôi nằm gọn trong câu trả lời ấy:

- Công ty bảo hiểm của chúng ta không bao giờ từ chối bồi phần. Khi cần trả tiền theo hợp đồng là ta trả tiền. Chúng ta bảo vệ quyền lợi của công ty nhưng cũng đồng thời bảo vệ quyền lợi của thân chủ. Ta chỉ không chịu trả tiền khi có sự lừa gạt. Nếu bây giờ thân chủ bị ám sát và bọn sát nhân hoá vụ đó ra tự tử, chúng ta cũng không chịu. Bồi phần của chúng ta là phải tìm bằng cứ chứng tỏ đó là một vụ ám sát để công ty ta được quyền... trả tiền cho thân nhân thân chủ theo đúng hợp đồng đã kí kết. Đó là bồi phần mà cũng là một vinh hạnh cho nghề của chúng ta...

Dù công ty có phải xuất ra vài chục triệu bạc, số tiền tuy lớn thật song công ty cũng không mất mát gì nhiều. Trái lại, việc đó sẽ đem lại danh tiếng tốt cho công ty. Thân chủ sẽ tin ta và rủ nhau tới đông hơn. Đâu vẫn hoàn đấy. Chú mày thấy điều lợi đó không?

Thành gật gật đầu chứng tỏ hiểu và thán phục trong lúc Vinh cao hứng nói tiếp:

- Gặp một vụ án mạng, chúng ta có bồi phần phải chứng minh đó là vụ án mạng và chỉ đích danh thủ phạm. Và nhiều khi tìm ra án mạng chưa chắc chúng đã phải trả tiền. Nhiều khi chính kẻ được hưởng hợp đồng lại là kẻ sát nhân. Trong vụ này, tao tin rằng bà Hồng Loan và nhân tình của bà ta, biết rằng nếu họ giết Vũ Minh Văn họ không có hi vọng lừa được chúng ta và lấy được tiền, nên họ bày ra vụ tự tử. Họ nghĩ rằng vì công ty không thiệt hại gì nên chúng ta sẽ nhắm mắt để cho họ thoát. Và họ thông minh, biết rành về luật lệ bảo hiểm để biết rằng, nếu công ty không trả tiền bồi thường, công ty vẫn trả lại số tiền mà thân chủ đã đóng góp cho công ty. Số tiền đó cũng lớn lắm. Như hợp đồng của Vũ Minh Văn chẳng hạn, công ty sẽ trả lại cho người được hưởng tài sản của ông

Vấn số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng. Đó là số tiền ông Văn đã đóng cho công ty ta từ nhiều năm nay. Văn biết ông Văn công nợ nhiều, nhưng họ biết nếu bán nhà, bán xe hơi đi, họ vẫn có thể trả đủ nợ cho người chết. Họ sẽ hưởng toàn bộ số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng do công ty trả lại một cách ngon lành và không nguy hiểm chút gì... kể ra số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng đó cũng ngon lành chứ?

Thành búng hai tay vào nhau đánh tách một tiếng:

- Hay lắm. Con ông cụ nói đến tiền trả lại của công ty thì tôi phục con ông vụ quá sá rồi. Chính tôi ăn tiền của hãng bảo hiểm từ bao nhiêu lâu nay mà tôi còn không nhớ đến điều kiện đó. Vậy thì đúng rồi. Nhưng con ông cụ giải thích sao về việc bà Hồng Loan lại bị đánh chết? Có chuyện gì xảy ra với bà đó vậy?

Vinh nhún vai:

- Về việc đó tôi chưa biết tại sao và tôi cóc cần biết tại sao. Có thể là họ cãi nhau, tôi chưa biết chính Vũ Minh Văn hay gã tình nhân đã giết cô ả đó. Cảnh sát có bốn phận phải tìm ra đầu mối vụ đó. Có điều tôi biết chắc chắn là ông Văn, thân chủ của ta, đã bị giết chứ không phải tự tử và tôi sẽ đem hết sức tôi ra ngăn cản không cho tên sát nhân thoát tội. Không ai có thể giết thân chủ của công ty mình mà thoát khỏi tội. Đó là lời quảng cáo hay nhất cho công ty mình...

Y đột ngột quay lại hỏi tôi:

- Sao anh Quang? Anh nghĩ sao về những chuyện chúng tôi vừa nói? Từ nãy tới giờ dường như anh không nói gì thì phải? Anh có ý kiến gì về gã tình nhân của bà Văn không?

Tôi biết rằng lúc này tôi đang phải chiến đấu, một cuộc chiến đấu tuyệt vọng. Tôi sẽ không thoát nếu tôi không

tận dụng sự khéo léo và thông minh:

- Tôi không rõ ai là tình nhân của bà ấy – tôi đáp – nhưng có vài lần tôi thấy bà ấy với một người... Không biết người đó có phải là tình nhân của bà không?

Vinh cười với Thành:

- Chú mày thấy không? Tao đã nghi là có mà...

Y quay lại tôi:

- Anh thấy họ gặp nhau ở đâu, anh Quang?

- Lần thứ nhất tôi thấy hấn ngồi trong xe hơi đợi bà Văn ở đầu phố bên cạnh đây. Lần thứ hai tôi tình cờ thấy họ từ trong nhà hàng Bodega đi ra. Hấn trạc ba mươi tuổi, ăn mặc rất sang, để ria mép... Tôi không biết tên hấn...

Vinh có vẻ trầm ngâm:

- Anh có nghĩ rằng hấn có quen cả với ông Văn không?

- Điều đó tôi không biết chắc...

- Hấn đi xe hơi? Xe của hấn hiệu gì, số bao nhiêu?

- Hai lần tôi thấy hấn, hấn đi hai hiệu xe khác nhau. Lần đầu, khi hấn chờ bà Văn ở đầu phố, tôi nhớ hấn ngồi trong chiếc Simca sơn nâu. Nhưng lần thứ hai khi tôi bắt gặp hấn cùng bà Văn ra khỏi nhà hàng ăn Bodega thì hình như tôi thấy hấn đưa bà Văn vào một chiếc Peugeot. Cả hai lần tôi đều đi lướt qua nên không chú ý tới số xe...

Vinh nói với Thành:

- Hai người đó có tới ăn ở nhà hàng Bodega. Chú thử tới hỏi coi.

Thành nhún vai:

- Mỗi ngày có ít nhất là vài chục cặp tình nhân thanh lịch đưa nhau tới nhà hàng đó ăn tối. Làm sao họ nhớ cơ chứ?
- Biết đâu đấy, mình phải thử mới được chứ? Chú cứ chịu khó tới nhà hàng Bodega hỏi coi...

Những giây phút đầy đe dọa cuối cùng kết thúc một cách bất ngờ nhất. Thành ngáp dài một cái rồi nói:

- Tôi thức trắng đêm qua, lại chịu một cơn mưa vùi hoa dập liễu nặng nề quá. Nếu chưa cần đi theo dấu anh chàng tình nhân có ria mép lắm, mong cho tôi về nhà ngủ một giấc...

Vinh vỗ vai hẳn:

- Được rồi... Về nằm ôm vợ ngủ đi... Tao sẽ tới Bodega cho...

Y xiết chặt tay tôi rồi cả hai cùng ra vila một lúc...

CHƯƠNG 14

ừng sợ, sợ hoảng là chết...!

Tôi nói lớn lên câu tự nhủ thầm ấy trong lúc đứng nhìn theo chiếc xe hơi đưa Trần Tiến Vinh và tên đàn em đi khuất ngoài cổng vila. Chỉ còn mình tôi ở đấy, căn phòng tự nhiên trở nên trống vắng lạ lùng.

Trần Tiến Vinh có vẻ tin câu chuyện gã nhân tình có ria mép của Hồng Loan do tôi bày đặt ra trong lúc bối rối, nhưng tôi không tin ở bề ngoài của con người nguy hiểm ấy. Vinh quá nguy hiểm với tôi cũng như với tất cả những ai đại đột đụng chạm xa gần làm thiệt hại nhiều hoặc ít tới các két bạc của công ty bảo hiểm mượn y làm nhân viên điều tra. Y có thể giả vờ tin để đánh lừa tôi. Y không có quyền bắt tôi. Y chỉ có thể trình bày bằng cứ với cảnh sát, tức là với Cò Huy hay Cò Xính, để yêu cầu bắt giam tôi. Biết đâu khi ra khỏi đây, y lại chẳng đi thẳng tới tổng nha cảnh sát để yêu cầu Cò Xính bắt tôi ngay lập tức.

Tôi biết tôi không có nhiều thì giờ. Nếu bọn Cò Huy nghi ngờ tôi, họ có thể trở lại đây bất cứ giờ nào để tìm kiếm khắp nhà. Để họ tìm được đôi bao tay và nhất là bộ quần áo có dính máu tôi còn cất trên phòng thì thật là hết đường chối cãi.

Tôi chạy vội vào bếp lấy cái khăn lau dêm qua tôi đã chùi máu của Văn trong tủ lạnh. Khăn hãy còn ướt nước vì dêm qua tôi đã giặt nó. Tôi mang khăn lên phòng tôi trên lầu. Tìm được cái sắc hàng không màu xanh trong phòng Hồng Loan, tôi bỏ bộ quần áo vấy máu dêm qua, cái khăn và đôi găng tay vào đó.

Vila còn Đậu, người cảnh sát đàn em của Cò Huy ở lại gác. Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hắt đi đi lại lại trên lối sỏi trong vườn. Nếu tôi xách vali đi ra bằng lối cửa chính hẳn trông thấy ngay. Nhưng việc đem vali đựng tang vật ra khỏi vila không phải là việc khó khăn gì lắm. Vila có lối thoát khác. Đằng sau vila chỉ là một đoạn tường thấp. Trèo qua bức tường đó, tôi chỉ còn phải bước nhanh qua bãi cỏ là ra tới con đường vắng sau vila.

Xách cái túi hàng không, tôi bước nhanh ra vườn sau. Rất may, Thuý còn nằm trong giường nên nàng không thể nhìn thấy tôi len lén ra khỏi vila. Con đường nhỏ đằng sau vila vắng tanh. Tôi trèo ra khỏi tường không bị ai nhìn thấy.

Đi chừng hai trăm thước, tôi rẽ sang con phố bên cạnh. Gặp tắc xi tôi vẫy lại bảo chở tôi đến bến xe lộ đi các tỉnh miền đông. Tới đây, tôi vào quán gọi li café, uống qua rồi trả tiền đi luôn. Tôi bỏ cái túi hàng không lại dưới gầm bàn. Không ai gọi tôi lại để chỉ cho tôi biết cái túi. Bỏ nó lại đó, tôi biết chỉ năm phút sau khi tôi rời khỏi quán là có người cầm giùm và mang nó đi tận chân trời góc bể.

Từ bến xe lộ, tôi đi tới một hàng ăn lớn. Tại đây, tôi gọi nhờ điện thoại về văn phòng của Phi Đen. Tôi muốn nhờ Phi Đen giúp đỡ để nếu cần, tôi trốn đi.

Người con gái làm nữ thư kí không công cho Phi Đen, người thỉnh thoảng còn bị ông chủ lưu manh lợi dụng thoả mãn sinh lí vật và mỗi chài bọn khách ba Tàu, trả lời điện thoại tôi:

- Quang đây, cưng. Phi Đen có đấy không?

Tôi có thời làm công cho Phi Đen cùng với nàng nên nàng biết tôi, nàng run giọng hỏi lại:

- Anh Quang đó à?

- Phải, Quang đây. Phi Đen có đấy không? Cho tôi nói chuyện với hắn mau đi.

- Ông Phi đi tới cảnh sát rồi...

Tôi choáng người:

- Cảnh sát? Nó tới cảnh sát làm gì?

- Ông bị cảnh sát tới mò đi. Vì chuyện gì liên quan đến anh đó. Ông không nói gì với tôi cả nhưng khi cảnh sát tới, tôi nghe lén thấy họ hỏi ông Phi có quen biết gì anh và bà Hồng Loan không...

Mồ hôi toát ra làm tôi lạnh người:

- Cảnh sát hỏi chuyện gì về tôi? Cưng có nghe họ hỏi Phi Đen về tôi không?

- Tôi không nghe được rõ lắm, chỉ loáng thoáng... Họ hỏi ông Phi là có phải anh... và bà Hồng Loan..... có tình ý gì với nhau không? Hai người có âm mưu đưa nhau đi đâu không? Hai người, nghĩa là anh và bà Hồng Loan, có định đi đâu xa không? Hai người có hay đi chơi với nhau không?

- Phi Đen trả lời ra sao?

- Ông Phi nói rằng ông chỉ biết anh chứ không biết gì về bà Hồng Loan. Cảnh sát họ dọa ông Phi gì đó... rồi sau cùng họ mời ông về sở cảnh sát để khai về anh...

- Hắn đi lâu chưa?

- Mới đi chừng nửa tiếng. Tôi lo quá đi... Anh Quang, có chuyện gì vậy anh? Anh ở đâu gọi tới vậy?

Chị thư kí này lắm chuyện quá. Việc tôi gọi điện thoại tới đây thế nào cũng bị cô ả báo ngay cho cảnh sát biết. Tôi dọa:

- Tôi chẳng làm gì hết. Đây chỉ là một sự hiểu lầm. Phi Đen không liên quan gì đến việc này. Cô phải giữ kín việc tôi gọi điện thoại tới đây hôm nay. Nếu cô nói cho cảnh sát biết, Phi Đen càng thêm liên lụy và... tôi sẽ buồn cô lắm...

Cô à hỏi với:

- Bà Hồng Loan nào đó chết rồi, phải không anh? Tôi đọc báo thấy có đăng vụ đó... có cả tên anh nữa...

- Ờ... bà Hồng Loan chết rồi, cả ông chồng của bà ta cũng chết nữa. Cô không muốn đi theo họ thì giữ mồm, giữ miệng, nghe không?

Tôi cúp điện thoại sau câu đe dọa cuối cùng đó.

Cảnh sát đã tìm tới Phi Đen nhanh hơn tôi tưởng. Như vậy họ đã nghe tôi là tình nhân của Hồng Loan. Tôi dư biết tật Phi Đen. Hắn chỉ bạo mồm nói phét nhưng khi có cảnh sát hỏi tới, hắn sợ rúm dít lại. Biết gì về tôi và Hồng Loan, chắc chắn hắn khai ra bằng hết. Qua lời khai của Phi Đen và đời tư của Hồng Loan. Hỏi dò để làm gì? Nếu không phải là để tổng tiền? Cò Huy sẽ có lí do buộc tội tôi tổng tiền và giết Hồng Loan.

Nguy quá mất thôi. Màng lưới thâu hẹp dần lại và dồn tôi vào giữa. Tuy đã biết là sợ hãi, hoảng loạn lúc này là chết, tôi cũng không sao bình tĩnh được. Ra khỏi hàng ăn, tôi đi lang thang trên đường như thẳng mất hồn, đi mà không biết mình đi đâu, mình đang làm gì...?

Chợt tôi nhớ đến Thuý

Tôi cần nói cho nàng biết là tôi bị cảnh sát nghi ngờ tội giết bà Văn và tôi cần trốn đi nếu nàng chịu giúp tôi trốn đi, tôi có thể đi thoát. Nàng sẽ khai với cảnh sát một vài chuyện gì đó để đánh lạc hướng truy nã tôi. Nghĩ ra được chuyện ấy, tôi vào ngay một hàng ăn khác, gọi điện thoại về vi la.

Chuông reo, một giọng đàn ông khàn khàn trả lời tôi:

- Ai gọi Thuý đó? Làm ơn cho biết quý danh?

Tôi nhận ra đó là tiếng nói của Đậu, viên cảnh sát có nhiệm vụ gác cổng vi la. Làm sao tôi có thể nói chuyện bằng điện thoại với Thuý mà không bị viên cảnh sát đó nghe từ đầu đến cuối? Tôi thật ngu đần tận mạng.

Không nói thêm nửa tiếng, tôi đặt ống nói xuống máy và bước vội ra đường.

Tôi đã thua rồi. Thua và đang bị săn đuổi. Chỉ còn chút xíu nữa tôi đã bỏ cuộc ngay lúc đó. Tôi đã mệt mỏi quá rồi, mệt và hết hi vọng, hết can đảm. Nếu tôi còn một chút can đảm nhỏ xíu, tôi đã đi thẳng tới gặp Cò Huy để thú nhận tất cả, để kể hết những chuyện gì xảy ra, những gì tôi đã làm, để rồi được nghỉ ngơi, dù là nằm nghỉ trong nhà tù. Nghỉ ngơi trong nhà tù với tôi lúc này cũng là một nỗi sung sướng. Nhưng như tôi vừa nói, tôi đã hết can đảm, dù là can đảm tự thú để buông hai tay chịu thua.

Bây giờ tôi lại nghĩ rằng tôi có thể trốn đi. Trốn được ngày nào hay ngày đó. Vì nếu tôi bị bắt, người ta sẽ gán cho tôi cả hai cái chết của vợ chồng Vũ Minh Văn, tôi sẽ bị xử tử chứ không phải bị tù hai mươi năm...

Tôi đi trở lại bến xe lô. Tôi quyết định ra Vũng Tàu. Ở đó tôi có vài tên bạn quen đang làm trong một công trường của Hoa Kỳ, chúng có thể giúp tôi đi sang Nam Vang.

Tôi vừa cầm lấy vé xe thì một bàn tay thô bạo nắm lấy tay tôi. Không cần nhìn mặt hẳn tôi cũng biết hẳn là một nhân viên truy tầm của cảnh sát, loại nhân viên mà thời Pháp – và cho tới bây giờ nữa - người ta vẫn quen gọi là 'rờ sẹt'.

- Phải anh là Quang không, cho coi giấy tờ...?

Tôi đứng ngây ra như người chết đứng.

Một gã đàn ông nữa bước tới. Tôi nhận thấy gã thứ hai này có vẻ quen quen, dường như gã có tới vi la nhưng vì đông cảnh sát quá nên tôi không chú ý đặc biệt tới gã. Gã cười, nhe ra hàm răng vàng:

- Thôi, còn phải hỏi giấy tờ gì nữa cho mất công? Bọn này chờ bồ ở đây khá lâu rồi... Ông Cò Huy đang chờ bồ... Thôi, đi về cho sớm...

-

Căn phòng hẹp, tường vôi màu vàng bản lâu ngày đã loang lổ. Phòng kín mít không có cửa sổ nên sặc sụa mùi hơi người, mùi khói thuốc lá và chen lẫn cả mùi nước tiểu, đồ đạc trong phòng chỉ có cái bàn ghế nhỏ và hai cái ghế gỗ. Cái ghế sau bàn để cho thẩm viên ngồi có lưng dựa. Kẻ bị thẩm vấn ngồi ghế dựa.

Một viên cảnh sát ngồi trên cái ghế đầu khác bên cửa ra vào, lưng y dựa vào tường. Y lơ đãng nhìn những con ruồi đuối nhau trên trần phòng dơ đen. Tôi ngồi trước bàn chờ đợi. Họ đã tháo còng cho tôi khi họ đưa tôi vào đây.

Tôi quyết định nói sự thật. Nghĩa là tôi sẽ nói hết cho họ hay âm mưu của tôi và Hồng Loan, tôi nhận tôi đã làm chết Hồng Loan nhưng đó chỉ vì tai nạn. Tôi không có ý định giết nàng. Còn Vũ Minh Văn đúng là tự tử. Tôi và Hồng Loan không giết Vũ Minh Văn.

Tôi nói thật hết nhưng họ có tin tôi hay không đó lại là chuyện khác.

Tôi ngồi chờ đó khoảng nửa tiếng thì hai người đàn ông bận thường phục bước vào. Một người bưng theo cái máy đánh chữ đã cũ. Họ bắt đầu hỏi cung tôi. Tôi khai... Tiếng máy chữ đập rào rào bên tai làm tôi thấy buồn ngủ kinh khủng. Hai mắt tôi cứ ríp lại. Người phòng vẫn biết tôi

buồn ngủ nên bảo người cảnh sát gác cửa đi lấy cho tôi li café đen..

Tôi khai xong, hai người đó ra khỏi phòng, cái máy chữ cũng được đem đi. Tôi lại ngồi chờ và người cảnh sát gác cửa lại lơ đãng nhìn mấy con thạch sùng đuổi nhau trên trần phòng loang lổ vôi.

Lại một nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Một người nữa tới bảo tôi:

- Đi...

Tôi đứng dậy đi theo y qua một căn phòng khác. Căn phòng này rộng hơn và bày biện khác hơn căn phòng tôi vừa bị thẩm vấn và cung khai. Lê Huy và Đặng Xính chờ tôi ở đây cùng với Trần Tiến Vinh.

Cò Xính có vẻ thương hại tôi. Khi tôi vào phòng, chỉ có mình lão là đứng dậy. Hai người kia vẫn ngồi điềm nhiên. Cò Xính chỉ cho cái ghế:

- Ngồi đây, anh Quang...

Yên lặng rơi xuống, nặng và khó thở. Tuy là nghề nghiệp của họ và họ đã quen nhìn, quen nói chuyện với những tên tử tội, ba người này cũng dường như cảm thấy khó chịu vì tôi. Họ như nhường nhau nói chuyện với tôi. Sau cùng, Cò Huy xếp lại tập giấy đánh máy trên bàn. Tôi biết đó là bản tự cung của tôi. Y hắng giọng hai ba lần mới nói:

- Chúng tôi đã đọc lời khai của anh...

Trần Tiến Vinh tiếp lời:

- Thật ra chúng tôi không cần lời khai của anh mới có bằng cứ để kết tội anh. Chúng tôi đã có đủ bằng cứ để kết anh vào tội tử hình... hai lần. Nhưng vì anh chỉ có một đời sống, xử tử anh một lần là đã đủ.

Y ngừng lại châm một liều thuốc:

- Anh Quang – y nói nhưng không nhìn vào mắt tôi – Chúng tôi cũng phải công nhận là... anh là người giàu sáng kiến. Anh đã nghĩ ra một kế hoạch giết người lấy tiền bồi thường bảo hiểm gần như hoàn hảo. Nghĩ ra một kế hoạch như vậy, thật anh đã hao tổn nhiều tâm trí. Thú thật với anh là trước khi nói chuyện riêng với cô Thuý, chúng tôi vẫn hoàn toàn chưa biết được anh giấu xác ông Vũ Minh Văn ở đâu. Nhưng khi cô Thuý nói chuyện cái tủ lạnh và việc anh cố ý cho hơi điện chạy vào tủ dù rằng trong tủ không đựng gì hết, ánh sáng chợt đến với chúng tôi. Đến lúc đó, chúng tôi mới hiểu, đem xác ông Văn dẫu vào tủ lạnh, anh đã có một sáng kiến tuyệt vời. Những sáng kiến tuyệt diệu chính là những gì không ai ngờ nhất. Song, việc giữ xác chết lâu như thế có nhược điểm là xác chết có ít máu chảy quá. Hai là không có dấu tay. Hai sự kiện đó cho chúng tôi biết là có sự dàn xếp quanh xác chết của ông Văn nhưng không ai trong chúng tôi lại nghĩ ra rằng anh lại giấu xác của ông Văn trong tủ lạnh. Trong bao ngày cảnh sát ra công đi tìm ông Văn thì ông ta vẫn nằm chình ình ngay trước mũi họ.

Tôi run giọng:

- Tôi không giết ông Văn. Ông ấy tự tử. Đó là sự thật. Các ông không thể chứng minh là tôi đã giết ông Văn. Ông ấy có để lại bức thư tuyệt mệnh. Không phải bức thư đánh máy mà các ông đã tìm thấy. Thư này do ông Văn viết bằng tay gửi cho luật sư Thanh. Tôi hãy còn giữ bức thư...

Với giọng nói rất thản nhiên. Dường như là còn hiền từ và thương hại nữa. Vinh ngắt lời tôi:

- Không, anh đã giết ông Văn. Để tôi nói thay anh tại sao anh lại giết ông Văn và anh đã giết Văn bằng cách nào...

...

- Ông Văn đã cho anh một chân thư kí riêng, lại cho anh ở ngay trong nhà. Rồi anh và bà Văn, tức cô Hồng Loan, hai người yêu nhau. Nàng biết ông chồng có bảo hiểm nhân mạng với hợp đồng lên tới số bạc triệu, dưới 15 triệu đồng trả cho ông Vũ Minh Văn khi ông ta chết. Nàng muốn chiếm hữu số bạc lớn đó. Nàng múôn "bổn cũ soạn lại" tấn kịch nàng đã làm với người chồng trước của nàng.

Nhưng anh khôn ngoan hơn nàng. Anh biết, nếu ông Văn bị ám sát, người ta sẽ nghi ngay cho anh và nàng giết. Anh lại biết rằng ông Văn đã tự ý ghi thêm vào hợp đồng bảo hiểm điều khoản công ty bảo hiểm không phải trả tiền bồi thường trong trường hợp ông ta tự tử. Anh còn biết rằng ông Văn đã đóng cho công ty bảo hiểm số tiền là 1 triệu 700 ngàn đồng, và khi công ty bảo hiểm không trả tiền bồi thường gấp bội một thân chủ, công ty có lệ trả đủ số tiền thân chủ đó đã đóng cho công ty. Anh biết rằng, việc lấy 15 triệu thì khó nhưng việc lấy 1 triệu rưỡi thì dễ. Và anh dụng tâm lấy số tiền 1 triệu 700 ngàn đồng đó cùng sang đoạt hết tài sản ông Văn để lại. Anh và Hồng Loan toa rập giết ông Văn. Nhưng rồi anh lại nghĩ rằng, tại sao anh lại phải chia đôi số tiền đó với Hồng Loan? Anh đã điều tra về cuộc đời cũ của nàng - anh đã nhờ một người bạn anh tên là Phi, thường gọi là Phi Đen cung cấp cho anh tài liệu về đời tư của Hồng Loan - nhờ đó anh biết Hồng Loan đã một lần dính líu vào án mạng. Dù rằng ông Văn chán đời nhưng ông ta vẫn còn yêu mê Hồng Loan. Anh đã dùng chuyện riêng của Hồng Loan để tống tiền ông Văn. Anh dọa ông ta, nếu không đưa tiền cho anh, anh sẽ tố cáo Hồng Loan giết chồng cũ. Vì vậy ông Văn đã phải kí cho anh một ngân phiếu 40 ngàn đồng. Trương mục của ông Văn lúc đó chỉ còn hơn 40 ngàn đồng và trả cho anh số tiền đó, tức là

ông ta đã huỷ luôn trường mục đó. Chúng tôi có thể đưa ra bằng cứ. Hiện chúng tôi có trong tay tấm ngân phiếu.

Tôi đứng bật dậy:

- Không có chuyện tổng tiền – tôi hét lớn – Ông Văn tự ý kí cho tôi ngân phiếu ấy. Ông ấy trả lương trước cho tôi bốn tháng....

Vinh nhún vai:

- Anh tưởng có người tin anh sao? Ông Văn hết tiền, nếu không bị bắt buộc, đời nào ông ta lại chi tiền cho anh quá lỗ đến thế? Nhưng không sao, anh muốn nói gì thì nói. Quan toà sẽ tin anh hay không, đó là chuyện sau này. Tôi chỉ kể lại những gì đã xảy ra để anh thấy rằng chúng tôi biết hết, vậy thôi. Những tên tổng tiền thường tham lam, không bao giờ chúng chịu hài lòng với số bạc 40 ngàn đồng ông Văn phải nộp cho anh. Anh đòi thêm nữa. Anh bắt thêm nữa. Anh bắt ông Văn phải viết chúc thư để lại cho anh tất cả gia sản. Chúng tôi đã tìm được chúc thư ấy. Chỉ một chứng cứ đó đã đủ kết tội anh rồi...

Và... anh, với sự trợ lực của Hồng Loan đã giết ông Văn. Anh bỏ xác ông ta vào tủ lạnh. Nếu thực sự ông Văn tự tử, tại sao anh lại đem xác ông ta giấu đi mà không chịu báo cho cảnh sát tới ngay...? Tôi sẽ nói tại sao... Anh để cho Hồng Loan hiểu rằng anh nắm số bạc hơn 15 triệu đồng, chỉ cần bây giờ bày ra một vụ bắt cóc để đổ cho bọn bắt cóc giết chết ông Văn là nàng có thể hi vọng lãnh được trọn số bạc bồi thường lớn đó. Hồng Loan tưởng thật nên làm theo kế hoạch của anh. Nàng nói dối cô Thuý là ông Văn bị đau nằm liệt giường. nàng cần có cô Thuý làm chứng trông thấy nàng đưa ông chồng ra khỏi nhà để vào xe đi Đà Lạt. Khỏi cần nói, người đóng giả ông Văn tối đó chính là anh...

Anh đưa Hồng Loan tới căn nhà bỏ hoang ở bìa rừng và giết chết nàng, bỏ xác nàng tại đó. Anh dàn cảnh sao để đổ ông Văn tội đã giết Hồng Loan. Mưu mẹo của anh thật tài tình và hiểm độc. Nó tài tình ở chỗ hợp lí; khi đã giết chết vợ, ông Văn trở về nhà và quá thất vọng, ông ta tự tử ở nhà ông ta. Nhưng khi chúng tôi mở cuộc điều tra, chúng tôi vẫn thấy có nhiều khả nghi. Sự kiện lớn nhất là người của tôi rình suốt đêm ngoài vườn vi la không trông thấy ông Văn lẻn vào nhà. Sự kiện thứ hai là xác chết có quá ít máu chảy ra từ vết thương. Thường thì khi người ta tự bắn vào đầu và gục ngay xuống đó, máu chảy ra không lênh láng thì cũng phải có một vũng lớn. Ít nhất cũng phải có một lít máu tươi chảy ra từ vết thương. Nhưng xác ông Văn chỉ có một chút xíu máu. Cuộc điều tra thu hẹp lại và tất cả chỉ thấy có mình anh vũng vẩy ở giữa lưới.

Sau cùng, anh làm cái việc cuối cùng mà anh có thể làm được: trốn đi. Và chúng tôi đã bắt được anh...

Tôi kêu lên:

- Tôi không giết ông Văn, tôi không giết Hồng Loan... Hồng Loan chết vì tai nạn... Tôi không chủ tâm giết nàng... Còn ông Văn thì tự tử...

Trần Tiến Vinh lắc đầu:

- Ở địa vị anh, tôi sẽ không gào thét loạn như thế. Anh gào thét là vô ích. Việc của anh bây giờ là tìm một trạng sư thật giỏi, tận tâm với anh để hi vọng thoát chết. Anh có luật sư nào chưa? Nếu chưa, tôi có thể giới thiệu cho anh một ông...

- Tôi không tin được người do ông giới thiệu

- Đừng thù hằn vô lí. Tôi không thù hằn gì hay có ác cảm với anh. Trái lại, tôi còn có cảm tình với anh nữa. Tôi thấy

anh thông minh, tháo vát và khôn khéo. Song, cũng như nhiều người ở tuổi anh. Anh muốn có nhiều tiền mà không phải làm việc mệt nhọc và không phải khổ công lâu ngày. Anh đi đường tắt tới két bạc. Xã hội và luật pháp không cho phép anh làm như thế. Tôi chỉ là người hết sức bảo vệ quyền lợi của công ty bảo hiểm nuôi sống tôi. Bây giờ công việc của tôi đã xong rồi. Tôi muốn giúp anh. Dù anh đã giết hai mạng người tôi cũng không đành tâm thấy anh phải chết... Anh nên nhận lời tôi... Người bạn luật sư mà tôi giới thiệu có thể giúp anh...

Hắn nói có lí, tôi gật đầu:

- Cám ơn... tôi bằng lòng...

- Vậy là xong rồi, tối sẽ bảo bạn tôi tới gặp anh ngay. Nhưng anh cũng đừng hi vọng có phép lạ. Bạn tôi là người có tài nhưng ông ấy không thể nào cứu giúp anh ra khỏi tù đâu. Nhiều lắm là ông ta có thể giúp anh thoát khỏi án tử hình. Không ai có thể cứu anh thoát được tội...

Y vỗ vỗ nhẹ vào vai tôi rồi đi ra. Rồi họ đưa tôi vào nhà tù. Khi cánh cửa đen sì đóng lại sau lưng tôi, tôi hiểu rằng định mệnh đã an bài. Cuộc đời tôi từ đây bắt đầu hết.

Kho ebook online

<http://isach.info>